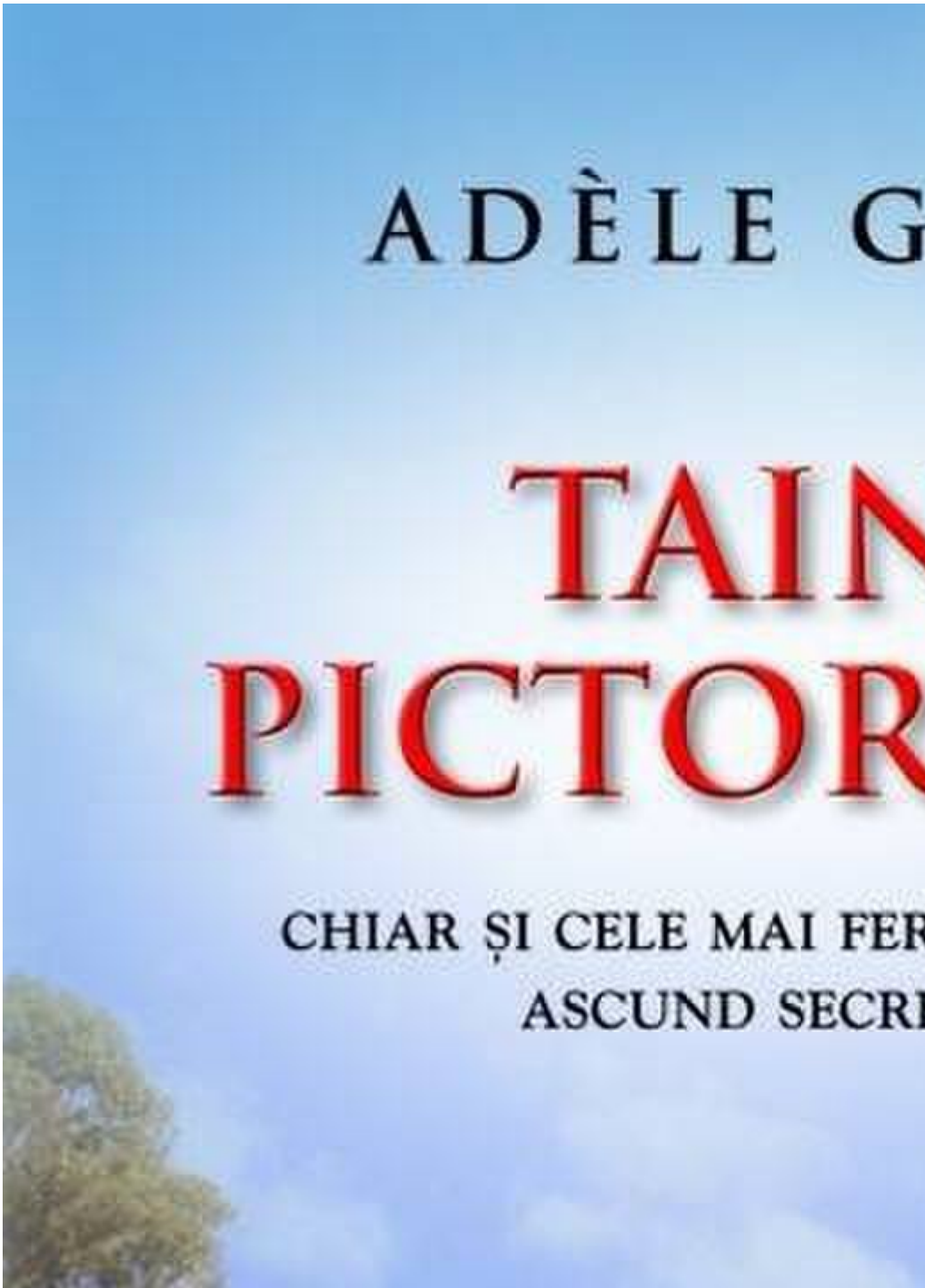
ADÈLE G
TAIN
PICTOR
CHIAR ȘI CELE MAI FER
ASCUND SECR

ADÈLE GERAS

TAINA PICTORULUI

Traducere din limba engleză de
DIANA GIERLING
EDITURA RAO
2012

ADÈLE GERAS

Facing the Light

Copyright © 2003

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GERAS, ADÈLE

Taina pictorului / Adèle Géras;

trad.: Diana Gierling

Bucureşti : Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-15-8

I. Gierling, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru
Cele Şapte Magnifice:

Jane Gregory şi Jane Wood
Laura Cecil şi Laura Watson
Linda Newbery şi Linda Sargent
Şi Broo Doherty

Mulţumesc prietenilor care m-au încurajat
în timpul scrierii acestei cărţi: Jon Appleton, Eileen Armstrong,
Jane Barlow, Annie Dalton, Anna Dalton-Knott, Anne Fine,
David Fickling, Mary Hooper, Dan Jones, Alison Leonard,
Helena Pielichaty, Celia Rees, Rosie Rushton, Ann Turnbull,

Jean Ure, Frances Wilson, Jacqueline Wilson.

Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare familiei mele: lui Norm, lui Jenny şi în special Sophiei pentru sfaturile ei excelente. Această carte nu ar fi fost scrisă niciodată fără încrederea şi entuziasmul ei.

Ce nu ştii nu-ţi poate face rău, dar ea ştie şi trebuie să uite ceea ce ştie. E secret secret secret. Trebuie să se prefacă a nu şti şi a nu a fi ştiut niciodată, altminteri acest lucru îi va face rău. În casa de acolo sălăşluieşte secretul şi tot ce vrea ea e să nu ştie.

Stă la fereastră. Nu se simte nici măcar o adiere de vânt care să mişte perdelele albe, şi afară iarba s-a uscat sub ultimele raze de soare. E vară, şi pe amurgite, iar ea încă nu e în pat. Are aproape opt ani şi e prea devreme pentru culcare. Toţi fac câte ceva altundeva şi nimeni nu se uită la ea. Umbrele copacilor sunt negre pe pajişte şi trandafirii târzii au margini aurii. Un petic de apă argintie sclipeşte printre frunzele de salcie plângătoare. Acela e lacul. Lebede înoată pe lac, şi ea ar putea să meargă jos la apă să privească păsările albe. Nu ar şti nimeni şi ce nu ştii nu-ţi poate face rău.

Trebuie să plece, să evadeze, dincolo de covorul ţesut cu flori şi copaci strâmbi, şi apoi uşa se deschide şi ea se află pe coridor, şi acolo e mereu întuneric, chiar şi când afară străluceşte soarele, şi o linişte densă cuprinde tot spaţiul şi se întinde pe scări în jos, şi ea coboară de pe o treaptă pe cealaltă în vârful picioarelor, ca să nu o deranjeze. Picturile de pe pereţi se holbează la ea când trece pe lângă ele. Naturi moarte şi peisaje revarsă culori ciudate şi propria

lumină în tăcere, iar portretele strigă după ea, şi ea nu le aude. Podeaua de marmură din hol e ca o tablă de şah cu alb şi negru, şi ea are grijă să sară peste pătratele negre pentru că, dacă nu o faci, cu siguranţă are să se întâmple ceva rău şi poate că tocmai a atins un pătrat negru în drum spre grădină, dar asta nu ar conta, nu-i aşa?

Apoi ajunge pe iarbă şi aerul e blând, şi ea fuge cât de repede poate pe scările terasei în jos, şi peste pajişte, şi pe lângă toate florile, şi printre garduri vii înalte tunse în formă de conuri şi sfere şi spirale, până când ajunge la grădina sălbatică, unde plantele îi ating uşor fusta, şi ea fuge şi fuge până acolo, unde sunt întotdeauna lebedele, dar ele au plecat. Au plutit spre ţărmul îndepărtat. Le vede. Nu se află prea departe, aşa că începe să meargă.

Ceva îi atrage privirea. E în stufăriş şi e ca o pată neagră în apă şi, când ajunge puţin mai aproape, arată ca un cearşaf sau o bucată de pânză, şi plante acvatice şi crengi gri-verzui de salcie cu frunze ca nişte degete slabe acoperă o parte din ea. De-ar putea ajunge mai aproape de locul unde apa întâlneşte malul, ar putea să întindă mâna să o tragă şi să vadă ce e. Apa e rece pe mâna ei şi e ceva care arată ca un picior împins afară de sub material. Oare ar putea fi cineva care înoată? Nimeni nu înoată fără să se mişte.

Deodată se face frig peste tot în jurul ei şi ce nu ştie nu-i va face rău, dar ea ştie că asta e greşit. Asta e rău. Ar trebui să fugă să aducă pe cineva, dar nu-şi poate opri mâna să se întindă spre pânza întunecată care stă întinsă pe suprafaţa lacului. Trage de această pânză, şi ceva greu vine înspre ea, şi timpul se dilată atât de mult, încât momentul se prelungeşte la nesfârşit şi o faţă cu ochi sticloşi deschişi şi piele palidă verzuie, şi părul complet desfăcut şi întinzându-se ca o buruiană îngrozitoare ce creşte întinzându-se

într-o formă neregulată şi pluteşte pe apa argintie şi intră şi iese din gura deschisă, şi ea simte cum începe să strige, dar nu iese niciun sunet, şi se întoarce şi fuge înapoi spre casă. Trebuie să vină cineva. Trebuie să ajute cineva, şi ea fuge să-i cheme, să-i aducă, şi strigă, şi nimeni nu o aude. Degete ude scufundate se ridică din lac şi se întind peste iarbă şi în sus în casă, pentru a o atinge, şi ea le va simţi mereu, chiar şi când va fi foarte bătrână, şi ea cunoaşte degetele şi cunoaşte fiecare cută a pânzei îmbibate de apă şi ochii care nu văd şiroind de apă argintie şi părul desfăcut. Acum le ştie pe toate şi nu poate înceta niciodată, niciodată să le cunoască.

Miercuri,

21 august 2002

„Am alergie la mama", se gândea Rilla. Se lăsă pe spate în cadă, închise ochii, bucurându-se de spuma cu aromă de vanilie şi de apa fierbinte. Se întâmpla de absolut fiecare dată. Şarpele se întorsese. Ea îl simţea cum se descolăcea de acolo de unde sălăşluia, atât de adânc în capul ei, încât în majoritatea timpului uita că era acolo. Un şarpe alb, aşa şi-l imagina ea, răsucindu-se şi desfăşurându-se şi înfăşurându-se cumva în jurul diferitelor părţi ale creierului ei, pentru a-i cauza singurele dureri de cap pe care le avusese vreodată. Cefalee datorată stărilor de tensiune, fusese de părere doctorul, când Rilla pomenise odată despre problemă, dar bineînţeles că nu îi mărturisise ce anume îi provoca durerea. Ea ştia exact. Era Leonora, mama ei, şi nu doar ea. „Am alergie la tot

pachetul, îşi spunea ea; Willow Court, Gwen, întregul sistem. De fiecare dată când trebuie să merg în vizită în acel loc e la fel: şarpele alb îşi strânge buclele solzoase ale trupului în jurul capului meu şi îmi simt totodată inima bătând ciudat." Zâmbi. De obicei, după doar câteva ore în prezenţa mamei ei, Rilla îşi revenea suficient pentru a funcţiona într-un mod mai mult sau mai puţin normal, dar nu era chip să scape: perspectiva vizitei Leonorei o umplea de ceva ce se apropia de groază.

Oare de ce se temea? Se uită împrejur în baie, refugiul ei, vizuina ei. Era încăperea pe care o iubea cel mai mult din lumea întreagă. Mica ei casă („Ce inteligent din partea ta, scumpo, să găseşti o căsuţă atât de încântătoare! Şi încă în Chelsea!" spusese Leonora pe vremea aceea) era, în funcţie de punctul fiecăruia de vedere, fie, în mod trist, una care necesita o redecorare totală, fie culmea şicului boem. Rilla însăşi era de părere că ea şi casa ei se potriveau bine. „Am trecut de floarea vârstei, se gândea adesea, dar încă mai avem farmec, oh da!" Cel puţin reuşise să îşi cumpere o casă a ei, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre Gwen, sora ei mai mare, care nu locuise niciodată altundeva decât la Willow Court, sub privirea scrutătoare a Leonorei. Rilla nu putea înţelege nici în ruptul capului cum supravieţuia sora ei. Părea destul de fericită, dar la Gwen nu se ştia niciodată cu adevărat. Poate că ani de zile murise de dorul de a pleca de acolo şi nu spusese niciun cuvânt. Martiriul implicat ar fi fost tipic, dar după toate probabilităţile, Gwen se obişnuise cu propria captivitate. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce alegeau ea şi soţul ei să îşi petreacă zilele în Wiltshire, ar fi murmurat fără îndoială ceva despre ce privilegiu era să aibă grijă de picturile bunicului lor Ethan Walsh („Colecţia Walsh", aşa o numea ea) şi alte chestii la fel de plicticoase. Nu ar fi menţionat că îngrijirea permanentă a

Leonorei şi devotamentul ei de o viaţă faţă de casă şi proprietate făcuseră să fie cel mai firesc lucru din lume ca ea să moştenească Willow Court după moartea Leonorei. Ei bine, Gwen n-avea decât. Rilla ar fi considerat obligaţia de a sta acolo pentru totdeauna ca un fel de sentinţă, dar era conştientă că majoritatea oamenilor nu împărtăşeau părerea ei.

„Majoritatea oamenilor, se gândea ea, înseamnă sora şi mama mea. De ce să îmi pese de ceea ce cred ele? Am patruzeci şi opt de ani, iar baia mea e treaba mea şi a nimănui altcuiva." Se uită la lumânările de pe poliţa lungă de lângă oglindă. Erau o jumătate de duzină şi ea le aprindea de fiecare dată când făcea baie, seara sau dimineaţa. Micile sfeşnice simple care le susţineau erau din sticlă mată: albastru şi roz, şi unul de un alb sidefiu care îi plăcea Rillei cel mai mult dintre toate. Nimeni nu vedea rostul, şi cum ar putea ea explica vreodată tresăltarea din inima ei, când se uita fix la flăcările pâlpâitoare, sau cum o încântau formele de ceară colorată ce creşteau în incrustaţii stranii pe sfeşnice, şi cum aroma lor discretă îi vorbea despre tihnă şi frumuseţe şi despre toate felurile de consolare. Şi plantele. Era o junglă deasupra chiuvetei şi pe pervazul ferestrei, şi vegetaţia (cu aproape fiecare frunză de o nuanţă diferită, unele albăstrui, unele cu tente de galben sau maro, unele vărgate, altele striate, sau pătate, sau cu picăţele) forma o grădină pentru ea, şi pe deasupra una care necesita puţină atenţie, pentru că ea o lăsa intenţionat să crească în neştire, delectându-se cu ramurile şi cârceii care se revărsau peste marginile ghivecelor lor şi se târau pe jos peste plăcile de gresie, atingând marginea căzii.

Gwen fusese prima care văzuse baia după ce fusese renovată, şi nu trebuise să spună niciun cuvânt. „Eu sunt de vină, se gândi Rilla. Trebuie să fie ceva în neregulă cu mine dacă îmi amintesc

totul, după ani şi ani, atât de clar." După ce se holbase la cadă şi la chiuvetă în tăcere, se întorsese şi spusese:

— Eşti sigură că nu e un pic prea mult?

Rilla era pe atunci îndrăgostită la nebunie de Jon, pe cale de a se căsători cu el, şi tot ce făcea era exuberant, vesel, plin de pasiune. Jon Frederick era un star de muzică pop, şi, cu toate că el nu fusese niciodată, nici chiar în culmea faimei lui, chiar în vârf, ei formaseră unul dintre cuplurile strălucitoare de tineri din Londra acelor timpuri. Ea tocmai jucase într-un film, *Creaturi nocturne,* care era o prostioară, dar cel puţin fusese bine plătită şi, impulsionată de către Jon, îl însărcinase pe artistul Curtis Manstrum să picteze cada şi chiuveta. El era renumit pentru fântânile lui şi perfectase o tehnică de acoperire a chiuvetelor cu decoraţii foarte colorate, care puteau rezista ani la rând. Făcuse o operă splendidă pe cada Rillei, aşa încât cineva de la o revistă venise să o fotografieze şi, pentru o vreme, fusese subiectul de discuţie al Londrei – subiectul, în orice caz, al acelor oameni din Londra care aveau obiceiul să vorbească despre asemenea lucruri.

— De ce? îi răspunsese Rilla lui Gwen, şi pentru prima dată văzuse totul prin ochii surorii ei: albastru şi verde şi roz în vârtejuri inspirate din Matisse, care te ameţeau doar uitându-te le ele, acoperind fiecare centimetru de porţelan, luându-ţi ochii cu strălucirea lor şuierătoare.

— Păi... ezitase Gwen.

„Nu-şi găseşte cuvintele potrivite, se gândise Rilla. E nepoata unui artist celebru şi cu toate astea nu are idee. Este înconjurată zilnic de toate picturile alea şi nu se poate gândi la niciun blestemat de lucru inteligent de spus." În final, şi doar pentru că fusese întrebată în mod direct, Gwen murmurase:

— Culorile sunt cam puternice, nu-i aşa? Şi toate desenele alea mie mi se par un pic deplasate. Mult peste normal. Nu fi aşa de mâhnită, Rilla! Tu ai întrebat. Şi nu eu am să fac baie aici, nu-i aşa?

— Nu, aşa e, zisese Rilla. Am văzut ce ai făcut tu în baia ta de lângă dormitor. Cât vezi cu ochii, roz piersică; chiuvetă piersică, vană piersică şi prosoape piersică însemnate cu El şi Ea, împăturite cu grijă pe suportul de prosoape încălzit.

— Nu-i nevoie să fii obraznică, obiectase Gwen.

Rilla îşi înghiţise un „Du-te naibii" care îi veni în minte şi se grăbise să-i arate drumul afară, pentru ca gusturile delicate ale surorii ei să nu mai fie jignite. Până în ziua de azi îşi amintea cum cuvintele lui Gwen o făcuseră să simtă că procedase greşit, prea ţipător, era una care atrăgea atenţia asupra sa. Dezaprobată.

Deci, de ce continua să facă vizite? De ce nu se distanţa de toată treaba asta afurisită? Dragostea, ca de obicei, era răspunsul. Împletită printre toate celelalte sentimente care o cuprindeau de fiecare dată când se gândea la familia ei, încurcată, ferecată atât de puternic, încât încercarea de a o separa, ar fi distrus-o complet, aşa era dragostea pe care o simţea pentru mama şi sora ei. Nu avea încotro. Toată vorbăria aia cu „sângele apă nu se face" nu era, aşa se părea, nimic altceva decât adevărul. Era ca şi cum Leonora şi Gwen ar fi fost părţi din ea, părţi pe care le găsea dificile şi iritante de cele mai multe ori, şi totuşi părţi din structură. Totodată, erau unele lucruri pe care şi le amintea din copilărie, care încă mai străluceau, în definitiv, şi asemenea amintiri nu le dai la o parte în grabă. Le ţii ca pe un fel de talisman care să te păzească împotriva celorlalţi, a lucrurilor la care nu suporţi să te gândeşti.

Rilla se ridică în capul oaselor şi îşi stoarse un burete de apă pe umăr. „Şi ele mă iubesc, se gândi, chiar dacă nu sunt de acord cu mine, Gwen şi mama. Chiar dacă nu sunt chiar genul de persoană

cu care şi-ar împărţi timpul, dacă nu aş fi ruda lor de sânge, şi ele au probabil nevoie de mine în viaţa lor." Se întrebă dacă Gwen îşi mai amintea sau nu un incident în baie, de când erau ele mici. Rilla nu uitase. Îşi luase într-o zi cariocile şi desenase peste tot pe pereţii albi. Nu era un accident. Îşi amintea cum se gândise: „pereţii vor fi mai frumoşi cu peşti peste tot", şi se dusese şi luase cariocile din camera copiilor şi le dusese în baie, întinzându-le într-o parte, lângă chiuvetă, şi apoi se apucase să traseze contururi drăguţe de peşti şi să le coloreze cu grijă cu nuanţele ei cele mai bune de turcoaz, purpuriu şi portocaliu. Arătau frumos. Cât de fericită avea să fie mama ei când avea să îi vadă înotând acolo, de-a curmezişul peretelui! Rilla avea doar şapte ani şi nu putea ajunge foarte sus, chiar dacă stătea pe scaun, dar erau o sumedenie de peşti, şi mai adăugase şi nişte alge, altminteri n-ar fi fost marea potrivită. Când terminase, o chemase pe Gwen să vină să vadă. Gwen se albise toată. Culoarea îi dispăruse din obraji, apoi se întorsese din nou, devenind toată roşie şi rumenă, de parcă s-ar fi ruşinat.

— Se va supăra, Rilla. Ai stricat tot peretele.

— Nu, nu l-am stricat, răsese Rilla. L-am făcut frumos. Uită-te la peşti! Nu-ţi place?

— E oribil şi am să-i spun lui mami. O s-o păţeşti aşa de rău. O să vezi tu.

Rilla ieşi din cadă şi găsi unul dintre prosoapele moi enorme, care o acopereau din cap până-n picioare. Zâmbi. „Şi *chiar* am păţit-o", se gândi. Nicio cină în seara aceea, şi apoi nicio vizită la circ, şi privitul de la fereastră, în timp ce Gwen se ducea cu mama cu maşina să vadă clovnii şi elefanţii. Ce am mai plâns şi am suspinat şi am implorat, dar mama era neînduplecată. „Trebuie să înveţi, Rilla dragă", spusese, „înainte de a te năpusti să strici ceva şi pentru că nu te-ai gândit cum trebuie." Chiar şi după tot acest

timp, nedreptatea o rodea. Atât de des fuseseră prost înţelese lucrurile pe care ea le întreprinsese ca să-i facă pe plac Leonorei. Rilla se întreba uneori dacă baia ei superdecorată nu era, după toţi aceşti ani, un mod de a se împotrivi tuturor celor care au considerat că peştii ei copilăreşti şi algele marine nu au făcut nimic altceva decât să strice un perete frumos şi curat.

„A te năpusti" erau cuvintele care răneau cu adevărat, acelea care se strecuraseră sub piele şi rămăseseră acolo mai mult de patruzeci de ani. „A te năpusti" încă atrăgea după sine resentimente. Rilla se îndreptă spre dormitor. Ivan era treaz, fredonând fals, în timp ce se uita în ziar. Ea trebuia să se pregătească. Voia să ajungă la Willow Court cât de devreme posibil şi categoric înainte de cină.

Stând în faţa măsuţei de toaletă, Rilla se uită cu atenţie în oglinda triplă şi văzu mult prea multe imagini reflectate ale iubitului ei, întins, deja complet îmbrăcat, pe patul din spatele ei. Ea nu putea să se decidă ce era mai deprimant – să îl privească pe el sau să contemple epava în care ea se transformase deodată. Acolo în baie era uşor să simuleze că mai era încă acea creatură splendidă cu piele catifelată din fotografie, care o sfida de după sticlele îngrămădite de parfum. „Ce prostie, se gândi, să mă simt legată de un film de acum peste douăzeci de ani. Trebuie să fiu masochistă. Părul ăla, unduindu-se pe o pernă împodobită cu dantelă, şi umerii ăia perfecţi în cămăşuţa de noapte „de satin... nu-i de mirare că monstrul, sau orice o fi fost în C*reaturile nopţii,* era tentat." Inelele pe care le purta în fotografie încă mai erau pe undeva, argint împodobit cu montură de pietrele lunii şi opaluri. I se permisese să le păstreze, printr-o minune. Vag, Rilla se gândi dacă ar merita să întoarcă apartamentul cu susu-n jos, ca să le găsească. Probabil că nu. Jumătate de fotografie era cu trandafiri

albi, revărsându-se de pe pat şi aproape afară din ramă, ca o avalanşă. David, regizorul, irosise atât de mult timp, stivuindu-i, aranjând carpeta de blană peste picioarele ei şi având grijă ca ea să se lase pe spate pe aşternut exact în unghiul potrivit. „Ar trebui să o iau de aici, se gândi. E ridicol să o ţin acolo ca un memento. Poate aş putea să o acopăr complet cu o eşarfă sau ceva."

Se privi şi oftă. Zâmbi. Asta era o greşeală. Puteau oare toate ridurile astea şi cearcănele şi pielea moale a gâtului şi a bărbiei să fi apărut peste noapte? „Am doar patruzeci şi opt de ani, se gândi. Legea lui Murphy, asta era. Uită-te la Gwen, cu doi ani mai mare şi toată lapte şi trandafiri, niciodată cu mai mult de o pată de pudră şi un strat subţire de ruj la ocazii speciale. Nu există nicio dreptate afurisită pe lume! „Auzea vocea mamei ei spunând, aşa cum o făcea întotdeauna: „Frumuseţea nu are nimic de-a face cu asta, Cyrilla dragă. Sora ta e o persoană, iar tu eşti alta, şi mie îmi sunteţi amândouă dragi". Leonora era singura persoană de pe lume căreia îi era îngăduit să folosească numele cu adevărat prea stupid cu care o împovărase pe fiica ei cea mică la naştere. Sora ei trebuia să se mulţumească doar cu Gwendolen. Nu era strălucit, dar cel puţin oamenii auziseră de el. Când Rilla mersese prima dată la şcoală, toţi o întrebaseră: „Cyrilla e un nume de familie?" Dar de-abia îşi puteau înăbuşi râsul ori de câte ori era rostit, aşa că ea îl scurtă foarte repede, şi aşa scurt rămăsese de cele mai multe ori.

Desigur, dacă ar fi trăit tatăl ei, el ar fi putut încerca din răsputeri să sugereze ceva mai inteligent, dar Rilla era dispusă să parieze că mama ei ar fi ieşit învingătoare, aşa cum făcea de obicei. Peter Simmonds, tatăl Rillei, murise într-un accident de maşină cu şase luni înainte de a se naşte ea. Rilla ştia că era destul de iraţional, dar ea se simţise întotdeauna vag răspunzătoare, de

parcă ea ar fi fost de vină pentru accidentul care, după spusele Leonorei, fusese rezultatul indirect al faptului că îi spusese lui Peter că era din nou însărcinată. Subiectul nu era unul pe care Rilla să îl fi discutat cu Leonora, dar atât ea, cât şi Gwen crescuseră cu poveşti despre relaţia care existase între părinţii lor. În toate privinţele, dragostea asta era ca dintr-un basm: ieşită din comun, neschimbătoare şi cu mult mai profundă decât pasiunile oarecum obişnuite, trăite de alţi oameni. Desigur că Leonorei îi trebuiră câţiva ani să îşi revină după moartea soţului ei. Rilla avea impresia că îşi amintea casa liniştită şi pe mama. Ei în negru, plânsă, la masa de dimineaţă, dar nu ştia dacă liniştea şi tristeţea din capul ei erau cu adevărat amintiri sau doar poveşti care i se spuseseră mai târziu de către Leonora şi pe care şi le imagina ea. Fotografii cu tatăl ei, un bărbat înalt, arătând oarecum milităros, cu păr roşcat şi privire severă, se găseau în albume la care de-abia se uita cineva vreodată în zilele astea.

— De ce te uiţi aşa urât, Rilla, iubito? veniră sunetele leneşe ale lui Ivan, parţial răguşite de la ţigările din seara trecută, dar mai ales dintr-o afectare bine exersată.

— Nimic, zise Rilla, doar că va fi nevoie de enorm de multe palme pentru a restaura ceva asemănător cu faţa mea.

Îşi păstră vocea slabă, pentru ca Ivan să nu îi cunoască adevăratele sentimente. Nu avea deloc intenţia să încerce să explice teama din inima ei legată de perspectiva zilelor care urmau.

— Eşti frumoasă, iubita mea, zise Ivan. Eşti o frumuseţe crepusculară.

— Şi tu mănânci rahat, zise Rilla, aplicându-şi mai mult fond de ten decât ar fi recomandat Monsieur (sau poate Madame) Lancome, pe obraji şi frunte, şi având grijă să se întindă perfect pe gât şi pe linia bărbiei.

Ăsta era un lucru care se putea spune despre lucratul (sau, în cazul Rillei, cel mai adesea nelucratul) în industria filmului şi în teatru. Chiar te învăţa totul despre posibilităţile, farmecul, puterea transformatoare a machiajului. Toată lumea era ocupată cu construirea de euri, de măşti despre care credeau că i-ar putea interesa pe ceilalţi. Ivan, bunăoară, semăna remarcabil cu un vampir şi exploata asta la maximum. Era străin, era înalt şi slab, avea o grămadă de dinţi şi o piele foarte palidă şi ochi pe care el însuşi îi descria drept „hipnotici". Se apucase de o decorare gen Hammer Horror în apartamentul său, pe care Rilla încerca să îl evite pe cât putea, reuşind să facă în aşa fel încât să ajungă mereu aici în cele din urmă. Zâmbi din nou spre propria imagine din oglindă. Casa ei nu era tocmai Căminul Ideal, dar chiar dacă era la fel de încărcată ca a lui Ivan, era totodată confortabilă şi nu exista nimic gotic în ea.

— Acum eşti fericită, zise el. Îţi aminteşti de aseară.

— Nu te măguli, scumpule! zise Rilla tăios, dar regretă instantaneu. Nu era cel mai bun iubit din lume, dar era mai bun decât nimic. Îmi pare rău, Ivan. Sunt un pachet de nervi din cauza întoarcerii în casa mamei. N-am ce face.

— Zâmbeşti, continuă Ivan, în timp ce eu plâng? Ce am să mă fac fără tine? Cum am să suport asta? Cum am să trăiesc?

— Oh, maturizează-te, dragule, sincer! Sunt doar câteva zile. Nu trebuie să fii melodramatic.

— Nu mă iubeşti! Nu ai putea vorbi aşa dacă ai simţi ceva pentru mine.

Ea nu putea să-l contrazică. Nu îl iubea, bineînţeles că nu, dar se mira că el îşi dăduse seama de asta. Rilla credea că se poartă rezonabil de afectuos şi era întotdeauna deschisă când venea vorba de o partidă de sex, dar inima ei, ei bine, acela era teritoriu străin şi

fusese ani de zile în afara zonei permise. Era dificil uneori să potrivească felul în care era acum cu acela de pe vremea lui Hugh Kenworthy, prima ei iubire. Treceau luni de zile şi Hugh pur şi simplu nu se gândea deloc la ea, dar când îşi amintea de acea perioadă (şaisprezece ani, simţind totul cu atâta pasiune, încât părea că nu mai exista pentru ea bariera pielii, simţea un fel de revărsare care o inunda, un amestec din acea dorinţă veche care o făcea să-i fie greu să îşi recapete răsuflarea, şi vestigii ale furiei pe care o resimţea pentru Leonora şi pentru ceea ce făcuse. Rilla reveni în prezent.

— Nu are nimic de-a face cu iubirea, explică ea cu răbdare. Ţi-am spus totul despre asta. Mama împlineşte şaptezeci şi cinci de ani, iar petrecerea e strict o afacere de familie, altminteri bineînţeles că te-aş lua. Doar ştii asta.

Rilla îşi contură gura cu o culoare numită trandafir sepia şi adăugă luciu de buze, crezând că nu poţi sclipi şi străluci prea mult. Avea o părere foarte proastă despre culori mate şi bej şi toată filosofia mai-puţin-e-mai-mult. Torturi cu cremă, vin roşu şi mâncare de creveţi cu supliment de lipie, la asta râvnea ea. Nu fusese prea sinceră în legătură cu afacerea de familie. Partenerii, soţii, prietenii, prietenele erau cu toţii invitaţi, dar Rilla nu se gândise niciun moment să îl ia pe Ivan. Ştia exact cum ar reacţiona mama ei văzându-l. Ar fi, o, atât de politicoasă şi ar zâmbi cu zâmbetul care o făcea pe Mona Lisa să arate categoric mai deschisă, comparativ cu ea, şi ar spune ceva de genul: „Bun venit la Willow Court, domnule Posnikov”, dar ochii ei verzui ar măsura cu privirea unghiile uşor neîngrijite, şi nările ei s-ar dilata aproape imperceptibil, şi ochii ei ar înlătura toate prefăcătoriile şi ar descoperi cine ştie ce adevăruri îngrozitoare despre sărmanul Ivan.

Iar el, fără ca măcar să-i fie adresat un cuvânt, ar înţelege, ca să folosesc încă o expresie de-a Leonorei, că nu e „unul dintre noi”.

— Acuma chiar ridică-te, Ivan, te rog, zise Rilla. Trebuie să decid ce să iau. Chiar vreau să ajung la Willow Court cât de curând posibil.

Începu să arunce haine din dulap pe pat. De ce aproape tot ce avea era fie mătăsos, fie de satin sau cu pene sau mărgele, sau cumva ca un costum dintr-un spectacol? Ori de câte ori mergea în vizită la Willow Court, simţea nevoia să găsească o deghizare, un costum care să nu o facă pe Leonora să strâmbe instantaneu din nas. De ce nu reuşea să poarte fuste simple şi bluze apretate? Probabil că ar vărsa ceva pe ele, dacă într-adevăr le-ar purta.

— Aleg eu pentru tine, se oferi Ivan. Ştiu de ce ai nevoie. Doar sunt designer vestimentar, nu?

— OK, zise Rilla. Imaginează-ţi că mă îmbraci pentru o piesă în trei acte montată într-o casă de ţară. Ferestre franţuzeşti, băuturi pe terasă. Ştii, genul ăsta de chestii.

Se deplasă spre scaunul de lângă fereastră şi oftă.

— E imposibil să-ţi iasă mai rău decât mie.

Cu o grijă surprinzătoare, Ivan ridică pe rând câte o haină şi le puse pe majoritatea deoparte, oftând uşor deznădăjduit. În cele din urmă spuse:

— Cred că asta va fi suficient, nu?

Rilla se uită peste ceea ce alesese şi observă că da, într-adevăr, şifonul verde s-ar putea potrivi bine pentru o petrecere de vară, că fusta ţigănească bordo probabil că ar da bine cu bluza albă de in, că pantalonii negri şi câteva tricouri de jerseu mătăsos ar putea să nu fie prea hidoase pentru plimbări matinale în grădină. Ivan adăugă câteva eşarfe foarte fine („Georgina von Etzdorf...” murmură respectuos în timp ce le puse cu grijă pe pernă) şi apoi trecu la

alegerea unui colier dintre cele atârnate pe un colţ al oglinzii de la toaletă.

— Asta, cred, zise el, alegând un şir lung de perle, evident false. N-am mai văzut niciodată aşa ceva – perle care nu sunt rotunde!

Scoase un sunet care era cel mai apropiat de un râs pe care şi-l permitea.

— Da, îmi plac foarte mult, zise Rilla. Sunt din America. Perle pătrate! Ajung.

Închise ochii şi îl lăsă pe Ivan să scotocească prin cutia ei cu cercei. Ce conta, sincer, dacă stăteai bine să te gândeşti? Indiferent cum era îmbrăcată, toată vizita avea să fie cumplită. Singurul lucru la care încerca în fiecare minut din viaţă să nu se gândească, să îl împingă în cel mai întunecat, cel mai secret colţ al inimii, era cunoscut tuturor celor care veneau. Dacă aveau să vorbească despre asta? Cum avea ea să suporte? Rilla închise ochii şi inspiră adânc, ca să se calmeze. Willow Court. Atâtea fantome, atâta durere, şi mama ei, Leonora Simmonds, monarh asupra a tot ce cuprindeai cu privirea, în special picturile. „O, Doamne, se gândi Rilla. Ce am făcut să merităm acele picturi în familia noastră?"

Rilla lăsă sunetul vocii lui Billie Holiday să umple maşina: tristă şi catifelată şi încărcată de durere. Dulce, dar cu o bordură de întuneric de jur-împrejur, ca o graniţă. Din când în când fredona odată cu ea, umplându-şi spaţiile din cap cu sunetul propriei voci. Ştia că peisajul se desfăşura în faţa geamului, dar ea nici măcar nu aruncă o privire. Îl văzuse de mult prea multe ori, în drumul ei de întoarcere la Willow Court. Gwen va umbla de colo-colo dintr-o cameră într-alta, se gândea, controlând dacă toţi aveau prosoapele potrivite. Va fi avut grijă ca picturile să fie proaspăt şterse de praf. Şi eu voi sta în Camera Albastră, unde mă pune mama întotdeauna

pentru că dă spre spate. Fără priveliştea lacului. Rilla tremura, în ciuda căldurii. Nu mai fusese acolo de ani de zile, dar în cele mai rele vise, ea încă mai vedea apa sclipind cu un fel de fluorescenţă. „Nu, gândeşte-te la Gwen! Aşa eşti în siguranţă." Gwen cea ordonată şi organizată, care purta pantaloni bine croiţi din material bun, care costă o mică avere, dar cu toate astea, arătau ca nişte pantaloni comuni. Şi cămăşile ei erau cele mai bune, şi Rilla ştia sigur că fiecare costase o groază de bani, dar ce sens avea, dacă culorile erau atât de discrete? Roz discret, albastru spălăcit şi nuanţa favorită a minimalismului, crem, care nu făceau nimic pentru Gwen, măcar de-ar fi ştiut.

Nu că sora ei nu ar fi fost atrăgătoare. Era. Avea înfăţişarea unei fete tinere, şi nu a unei fete tinere dolofane. Părul ei negru încărunţise în genul de sare-şi-piper elegant, pentru care alţii plăteau o avere la salon, şi pielea ei era ca fildeşul. Rilla tânjea să o facă roşu de Burgundia şi turcoaz şi auriu, dar Gwen nici nu voia să audă de asta. Poate că tot ceea ce sărmanul ei cumnat căutase când alergase după alte femei, în timpul anilor de început ai căsniciei lor, era puţină culoare. Rilla simţi o împunsătură de ruşine pentru simplul fapt că avusese un asemenea gând, dar asta nu excludea această posibilitate. James Rivera, care începuse probabil viaţa drept Jaime, fusese alesul surorii ei. Era frumos şi elegant şi doar suficient de spaniol pentru a avea un nume exotic de familie, dar fusese educat în ţara aceasta, deci nu era chiar foarte ciudat. „Ce-ar fi dacă..." era un joc prostesc, în cel mai fericit caz, dar Rilla se întrebase uneori, oarecum aiurea, ce s-ar fi întâmplat dacă Hugh Kenworthy nu i-ar fi ocupat în acele zile toate gândurile şi în stare de somn. Oare s-ar fi oprit privirea lui James asupra ei? Oare ea ar fi vrut asta?

Nu se mai gândea la asta mai deloc, dar în vremurile trecute, una dintre temele principale de bârfă în familie, ori de câte ori se adunau doi sau trei departe de Willow Court, era: „oare ştie Gwen?" Aproape din ziua în care se măritase sora ei, Rilla ştiuse că James îi era infidel. Era mereu „la Londra" sau „plecat peste noapte", şi mai era şi ocazia despre care Rilla nu vorbise niciodată cu nimeni, când ea îl văzuse pe el şi pe – cum o chema? Milly? Molly? Aşa ceva – una dintre fetele tinere angajate să ajute la creşterea copiilor, arătând îmbujorată şi zburlită, ieşind din foişorul din grădină de mână cu James. Şi el văzuse că ea îi văzuse. Milly sau Molly nu mai rămăsese prea mult în serviciul lor după asta. „Gwen *trebuie* să ştie, se gândi Rilla. Nu se poate să nu ştie. Ce tipic pentru ea, să nu spună nimic." Nu era genul ei să pună în pericol echilibrul familiei. Stoicismul ei părea să fi fost răsplătit. În ziua de azi, James părea a fi o minune de om, deşi îi plăcea cam prea mult alcoolul, şi Rilla observase adesea încruntarea îngrijorată a surorii ei şi buzele ţuguiate când soţul ei se servea cu încă un pahar. Ordine, de asta era Gwen interesată. Ordine şi Colecţia Walsh. Slavă Domnului că Leonora o avea cel puţin pe una dintre fete care să continue după ce ea nu avea să mai fie. Să fii înţepenit în acel căsoi enorm, înconjurat de mai multe tablouri fantomatice decât îţi puteai imagina, asta era ideea Rillei despre iad.

Şi apoi ajunse la Willow Court. Porţile de fier forjat erau larg deschise. Frunzele stejarilor stacojii care mărgineau aleea spre casă erau încă verzi. Rilla îşi simţi brusc gura uscată. Încetini mult maşina. Ştia că Leonora şi Gwen se vor fi uitat pe fereastră după ea şi aveau să o aştepte pe scările din faţă, şi, bineînţeles, erau acolo, ca nişte siluete dintr-un tablou. Le văzu de la o depărtare destul de mare: Leonora, dreaptă şi calmă, stând o treaptă mai sus decât Gwen. Rilla opri maşina şi coborî cât de elegant putu, conştientă de

privirea mamei asupra ei. Se grăbi pe scări în sus să o sărute pe sora ei.

— Scumpo, zise şi îşi aruncă braţele în jurul lui Gwen, brusc cuprinsă de afecţiune.

Poate ar trebui să facă mai mult efort să o întâlnească pe Gwen singură. Poate ar trebui să o invite la Londra?

— Ce super că te văd! Am ajuns devreme, nu-i aşa? N-a fost trafic mai deloc, destul de surprinzător.

Urcă la nivelul următor să o îmbrăţişeze pe mama ei.

— Rilla!

Leonora zâmbi, dar rămase destul de nemişcată când fiica ei cea mică o sărută. „Pudră, mirosind a zahăr pudră, se gândi Rilla, şi piele fină, şi undeva în inima ei, ceva care nu vrea să cedeze, să se relaxeze. Ceva îngheţat."

— Mamă, arăţi minunat! Ca de obicei.

Şi era adevărat. Pielea Leonorei nu era ridată mai deloc, şi ochii ei – verzi strălucitori, aşa păreau. Cât despre structura oaselor, ei bine, după cum îi spunea mereu Ivan, nu exista nicio bază mai bună pentru frumuseţe decât oase bune. Rilla ştia că indiferent ce oase ar fi avut, erau cam prea bine acoperite şi aştepta ca mama ei să facă vreo aluzie la câte kilograme pusese pe ea de ultima dată când o văzuse, dar nu, Leonora spuse doar: Şi tu arăţi minunat, Rilla scumpă. A trecut atâta vreme de când nu te-am văzut. Mi-a fost dor de tine, aşa că sunt foarte încântată că ai sosit puţin mai devreme. Leonora se opri şi o scrută pe fiica ei mai atent.

— Şi chiar arăţi puţin obosită. Nu-i nimic. Poţi să te odihneşti cât şi cum vrei, acum că eşti aici.

Rilla de-abia se abţinu să spună: Slabe speranţe! Leonora *chiar* o iubea, constată ea cu un junghi de vinovăţie cunoscut, pe care îl simţea ori de câte ori trebuia să îşi amintească acest lucru. Numai

că îi era greu să-şi exprime afecţiunea într-un mod firesc, asta era tot. Rilla bălmăji ceva despre a-şi lua genţile din portbagaj şi a le duce sus.

— Tu stai în Camera Albastră, iubito, zise Leonora. Ştiu că te simţi confortabil acolo. Gwen te va ajuta să te instalezi şi apoi vei avea timp berechet să te schimbi pentru cină. Eu mă voi ocupa de scrisori în seră, dar să vii jos când eşti gata. Mi-e dor să stăm la taclale, dacă nu eşti prea obosită după un drum aşa de lung.

Zâmbi spre Rilla, apoi se întoarse şi intră, mergând aşa ca întotdeauna – încet şi ca şi când lumea s-ar uita la ea. Ceea ce, reflectă Rilla, chiar se întâmpla foarte des.

Merse la portbagajul maşinii cu Gwen. Scoaseră împreună bagajele şi intrară în casă, ducând fiecare câte o geantă. Nişte cabluri încâlcite şerpuiau pe gresia alb cu negru din hol.

— Deci sunt deja aici, nu-i aşa? Oamenii de la televiziune? întrebă Rilla în timp ce o urma pe Gwen pe scări în sus.

— Sean Everard, el e regizorul, vine mâine, zise Gwen, întorcând capul ca să vorbească peste umăr, dar restul echipei e aici. Fac ceea ce numesc „stabilirea cadrelor". Sunt într-adevăr foarte buni. În cea mai mare parte a timpului de-abia ne dăm seama că sunt aici. Locuiesc jos la Fox and Goose şi iau şi toate mesele acolo.

Aproape că dădu nas în nas cu un bărbat ghemuit pe coridor, cu o cameră de filmat pe umăr.

— O, Doamne, Ken! exclamă Gwen. Nu te-am observat acolo. Şi-mi pare foarte rău, dar credeam că s-a înţeles că partea asta a coridorului e în afara zonei permise. Am discutat despre toate astea cu Sean şi sunt sigură că ţi-am spus şi ţie.

— Scuze, scuze, spuse Ken. Căutam dormitorul doamnei Simmonds. E acolo un tablou cu nişte lebede, mi se pare...

— O! Gwen se relaxă puţin. Era evident pentru Rilla că dacă Leonora îşi dăduse acordul ca el să vină aici sus, atunci era altceva. E în regulă atunci. Doar că se află pe celălalt coridor. Ai luat-o la dreapta în loc de stânga la capătul scărilor. Se mai întâmplă.

— Aşa e! zise Ken şi se îndepărtă.

Rilla observă că erau în faţa fostei camere a copiilor.

— Casa de păpuşi e tot acolo, nu-i aşa? întrebă ea.

— O, da. Dar mama susţine cu fermitate că nu au voie să filmeze asta.

Înaintă cu paşi mari de-a lungul coridorului spre Camera Albastră, cu Rilla imediat în urma ei. Nu se schimbase de la ultima ei vizită, doar că Gwen pusese trandafiri de culoarea pielii într-o vază, pe masa de lângă fereastră.

— Ce trandafiri Buff Beauty minunaţi, Gwennie, îţi mulţumesc foarte mult!

Gwen roşi la auzul poreclei copilăroase.

— Ţie-ţi plac ăia care înfloresc toată vara, ştiu... murmură şi puse jos bagajul pe care îl cărase.

Se întoarse să plece, dădu să spună ceva de genul „Ne vedem mai târziu”, dar Rilla o întrerupse.

— Mă duc să arunc o privire. La casa de păpuşi. Hai cu mine, Gwen, haide! Sigur e timp? Nu ai nimic de făcut exact acum, în minutul ăsta, nu-i aşa?

Gwen ezită, apoi spuse:

— O, atunci, bine. Dar numai un moment.

— Bine. Rilla ieşi din Camera Albastră şi se uită de-a lungul coridorului. Am să mă asigur că nu ne prinde nimeni.

— Încetează cu tachinatul, Rilla. Gwen râse şi păru dintr-odată mult mai tânără. *Noi* avem voie în camera copiilor. Doar pe oamenii de la televiziune nu vrea mama să-i lase.

— Nu-mi pot imagina de ce... a spus ea. Dacă mă-ntrebi pe mine, căsuţa păpuşilor a fost cea mai bună creaţie a lui Ethan Walsh.

— Dintr-un motiv oarecare, îi place să o păstreze pentru ea, zise Gwen. A adorat-o întotdeauna, şi desigur că îi trezeşte amintiri. Mi-e teamă că nu pot sta mult. James se va întoarce foarte curând de la negustorul de vinuri şi tu trebuie să despachetezi.

Rillei îi plăcuse dintotdeauna camera copiilor. În vremurile trecute fusese domeniul lui Nanny Mouse, dar de câţiva ani, bătrâna domnişoară locuia într-o căsuţă jos, la capătul aleii, lângă poartă, îngrijită de o infirmieră. Ar fi fost tristă să o vadă în linişte absolută şi cu ecou, golită de jucării, cu rafturile de cărţi goale. Nu era camera care fusese; camera pe care ani de zile Rilla o considerase centrul lumii ei. Nepotul lui Gwen, Douggie, fiul lui Efe şi al Fionei, poate că adormise acolo când veneau în vizită, dar Fionei îi plăcea totuşi să îl ţină aproape de ea. Avea doar doi ani şi jumătate. Poate că atunci când avea să fie mai mare, avea să aducă din nou camera la viaţă.

Gwen deschise uşa şi căsuţa păpuşilor era acolo în locul ei obişnuit, la perete. Rilla zâmbi. Mama nu era o persoană sentimentală, dar când era vorba de asta, la care se referea adesea drept *aproape singura mea legătură cu mama,* se purta în feluri care puteau fi descrise doar ca oarecum excentrice. Bine, Gwen avea dreptate, fusese făcută pentru Leonora de către tatăl ei, şi mama ei decorase fiecare cameră. Poate că nu voia ca tot universul să o cerceteze şi să o atingă, şi totuşi, să nu lase echipa de filmare să o vadă ducea lucrurile cam departe. De asemenea, doar copii mai mari aveau voie să se joace cu ea. Leonora nu ar permite niciodată ţâncilor să mânjească tapetul cu degetele lor murdare, sau să maltrateze micuţele piese de mobilier. Toţi din familie ştiau că era încă în mare măsură în posesia Leonorei, şi dacă li se părea că era

ciudat ca o femeie de peste şaptezeci de ani să fie ataşată de ceea ce era, la urma urmei, o jucărie pentru copii, nu spuneau asta niciodată.

Construirea căsuţei fusese o trudă făcută din dragoste, asta era limpede. Rillei îi era greu să şi-l imagineze pe bunicul ei artist, care, după toate spusele, fusese un pic dificil, coborând la nivelul unui copil, ca să zic aşa, pentru a crea căsuţa asta deosebit de frumoasă. Bunica Maude, care nu era mai deloc menţionată în vreo scriere despre Ethan Walsh, o decorase în întregime, cu exact aceeaşi grijă pe care o împărţise cu dărnicie la Willow Court. Făcuse şi trei păpuşi mici care să locuiască acolo – copii fidele ale ei şi soţului şi fiicei ei. Erau păpuşi mici din cârpe, dar cusute laolaltă cu atâta grijă, încât fiecare trăsătură nu era doar clar vizibilă, ci şi recognoscibilă. Ethan era cea mai mare dintre păpuşi, cu o mustaţă neagră şi sprâncene dese deasupra ochilor albaştri pătrunzători. Maude avea păr castaniu adunat într-un coc la ceafă, şi purta o bluză cu un guler înalt de dantelă. Păpuşa Leonora era într-o rochie croită din acelaşi material liliachiu pe care îl purta într-unui dintre portrete, acela renumit, care o prezenta stând pe marginea unui pat. Rochia era ornamentată cu dantela pe care o folosise Maude pentru a face gulerul pe figura reprezentând-o pe mamă. Fiecare păpuşă avea brodat pe faţă un zâmbet cu mătase roz. Când era mică, Rilla zicea adesea că se vedea că erau o familie fericită.

— Obişnuia să ne lase să ne uităm la ele de Crăciun, zise Gwen. Îţi aduci aminte?

Rilla dădu din cap.

— Aşa e. Nu aveam nişte ilice în miniatură, sau ceva cu care decoram unele dintre camere?

— Ghirlande, zise Gwen. Sunt într-o cutie în pod, cred. Împreună cu toate celelalte lucruri de Crăciun.

— Totuşi, nu ne lăsa deloc să ne jucăm cu ele, nu-i aşa? Rilla şi-o amintea pe mama ei spunând: „Nu vi le pot da pentru jocurile voastre, dragelor. Sunt atât de fragile, nu vedeţi? Dar vă place noua familie pe care am cumpărat-o pentru casă, nu-i aşa?" Ne-a dat păpuşile noastre ca un fel de distragere a atenţiei, bănuiesc, dar noi chiar le-am iubit, nu-i aşa?

— Bineînţeles că le-am iubit, zise Gwen. Nu-mi amintesc să ne fi deranjat vreun pic faptul că nu puteam să ne jucăm cu cele pe care le făcuse bunica Maude. Nici măcar nu ştiu unde le păstrează mama acum.

Pentru că nu venea mai nimeni în camera copiilor, era o răcoare ciudată care umplea întreaga cameră. Rilla se gândi că stratul de praf care acoperea casa arăta puţin ca un giulgiu. „Dumnezeule, îmi las imaginaţia să mă înfrângă."

Gwen dădu din cap în direcţia stratului de praf şi zâmbi înspre sora ei.

— Atunci dă-i drumul, zise. Hai să aruncăm o privire!

Rilla se uită fix la forma înaltă, oarecum îngustă, a casei sub drapajul său alb. Acoperişul era la nivelul taliei ei. Întinse mâna spre un colţ al cearşafului şi îl ridică, îl trase în sus şi îl îndoi deasupra, astfel încât căsuţa păpuşilor să fie dezvăluită.

— Eu obişnuiam să o numesc Vila Paradisului, zise. Îţi aduci aminte?

— Asta chiar mă supăra, râse Gwen. Eu m-am jucat cu ea prima dată, când tu nu erai decât un bebeluş. Am numit-o Casa Delacourt. Şi familia se chema Delacourt. Asta era numele lor propriu-zis.

Rilla nu spuse nimic, dar încă se mai vedea îngenunchind în faţa sufrageriei, ridicând-o pe păpuşa mamă şi smulgându-i şalul şi aruncându-l pe podea şi făcând-o să se întindă pe unul din paturile

de la etaj. Ce tare se înfuria Gwen! Ştia chiar şi acum, că Gwen simţea o umbră din jignirea pe care o simţise atunci, din cauza că se umbla cu lucrurile ei, cu păpuşile *ei.*

— Voiai să mă omori când schimbam lucruri pe care tu le hotărâseşi deja, nu-i aşa?

— Oh, prostii! zise Gwen. Eram doar copii, nu-i aşa? Copiii sunt toţi nişte mici sălbatici. Vocea ei era slabă, nepăsătoare, dar Rilla ştia că avea dreptate. Gwen veni şi îngenunche lângă ea pe podea. Rilla ştia că, oricât de mult s-ar preface sora ei că toată absurditatea cu căsuţa păpuşilor ar fi ceva de domeniul trecutului, nu era tocmai aşa. Părticele individuale din trecut stăteau imediat sub piele, ca nişte aşchii ascunse.

Rilla se ghemui ca să se uite mai atent la tot. Erau trei niveluri, cu camerele aranjate de ambele părţi ale unei scări lungi. Bucătărie şi sufragerie la parter, salon şi birou la etajul întâi, şi două dormitoare şi o baie la etajul al doilea. În spaţiul pentru pod de sub acoperiş, Ethan înghesuise o cameră mică pentru fata în casă. El făcuse toată mobila, cu paturi pentru fiecare şi comode aşezate lângă ele. Jos, bufeturile şi mesele şi scaunele erau piese complicate de tâmplărie. Fiecare perete era acoperit cu ceva din tapetul pe care Maude Walsh îl alesese iniţial pentru Willow Court. Era decolorat acum, dar încă se mai vedeau desenele: salcia lui William Morris, bineînţeles, şi unele de Walter Crane cu un rodiu cu trei păsări în el. Acoperişul înclinat era o capodoperă de măiestrie minuţioasă, şi asta, în mod surprinzător, era munca lui Maude. Pictase foi întregi de hârtie groasă cu un desen complicat de ţigle de acoperiş în acuarelă, şi acestea fuseseră lipite cu îndemânare pe lemnul simplu. Leonora le spusese adesea povestea despre cum noul acoperiş fusese o surpriză de ziua ei de naştere de la mama ei, chiar înainte de a împlini opt ani, chiar înainte de moartea tragică a

lui Maude. Odată cu trecerea anilor, griurile şi marourile şi culorile deschise de şofran păliseră, aşa încât acum arăta exact ca acela real: degradat şi rugos; rămăsese galbenul de ardezie al ţiglelor adevărate.

Rilla se gândi deodată ce senzaţie ar provoca printre criticii de artă dacă ar putea-o vedea. Trebuia să valoreze o mică avere. Cum se făcea că propria fiică vitregă Beth nu vorbea niciodată despre ea? De ce nu îşi dădeau seama copiii lui Gwen, în special Efe (care era foarte mercantil, aşa i se părea Rillei, mereu fascinat de preţul lucrurilor) ce comoară era tăinuită aici sus?

Păpuşile erau toate prezente şi ordonate. Regina Margarita (pe care Gwen o numea doamna Delacourt) şi soţul ei, cei doi copii, Lucinda şi Lucas (Dora şi Dominic pentru Gwen), şi servitoarea, pe care amândouă o numeau Philpott. Erau toate păpuşi de lemn cu feţe pictate şi corpuri imobile, dar ce viaţă le insuflaseră ele! Rilla ştiuse ce gândeau şi simţeau şi ce voiau să facă. Făcea curăţenie în casa lor şi prepara mâncăruri pentru ele pe măsuţa lor, dar Gwen zicea mereu că ea făcea totul greşit, şi odată o împinsese pe Rilla la o parte atât de dur, încât dăduse cu capul de talpa căluţului de lemn şi plânsese ore în şir. „Aşa-ţi trebuie." Rilla îşi amintea până în ziua aceea ce strigase Gwen. „Nu trebuia să le fi mişcat. Eu le-am pus unde trebuie să fie, şi tu le-ai mişcat. N-ai voie, asta-i tot!"

— Chiar ne-am distrat cu ele, nu-i aşa? îi spuse lui Gwen.

— Da, bineînţeles. Gwen se ridică din nou. Deşi parcă îmi amintesc că eu credeam mereu că tu făceai întruna lucrurile greşit. Bănuiesc că o voiam toată pentru mine. Nu voiam să o împart. Nu sunt copiii de multe ori îngrozitori?

— Eu nu! Eu am fost total drăguţă!

— Aşa crezi tu! Gwen râdea. Ştiu că tocmai am negat că voiam să te ucid, dar adevărul e că puteai fi o adevărată pacoste. Dar îmi închipui că eu eram un pic despotică, nu-i aşa?

— O confesiune! Minunile nu încetează niciodată, Gwen.

Rilla se ridică în picioare şi puse din nou cearşaful ca să acopere totul la loc. Conturul acoperişului era clar pe fondul de tapet închis la culoare de pe perete şi sub avalanşa albă pe care tocmai o crease, păpuşile stăteau liniştite. Pentru o fracţiune de secundă, Rilla se trezi întrebându-se ce credeau ele despre albul care le bloca ferestrele. Râse zgomotos, întrebându-se dacă ăsta putea fi începutul menopauzei. „Îl pierzi, Mami!" era ceva ce Beth îi spunea uneori cu afecţiune.

— Vino jos când termini de despachetat, zise Gwen, iar eu am să merg să văd de băuturi. Va fi o mare distracţie, nu-i aşa? Petrecerea asta?

— Va fi grozav! răspunse Rilla şi simţi că nu spunea nimic mai mult decât adevărul.

— Şi unde, îi aşezi pe Chloë şi pe tânărul ei? zise Leonora, întorcându-se spre Gwen? Cum îl cheamă? Philip nu ştiu cum. Smart, aşa e. Nu face el ceva de-a dreptul fascinant pentru a-şi câştiga existenţa? Luă o înghiţitură de vin din paharul ei, apoi începu să îşi ungă cu unt un biscuit Bath and Oliver şi să aranjeze elegant firimituri de brânză Stilton pe el.

— E restaurator de tablouri. Lucrează la V & A, cred, deşi, bineînţeles, e foarte tânăr şi la început de carieră. Chloë spune că tânjeşte să vadă picturile de la Willow Court.

Ultima strălucire a soarelui de seară îşi croi drum spre sufragerie, alunecând peste draperiile galbene de catifea şi căzând pe scaunul de la fereastră, unde Gus, unul din cei doi motani ai

Leonorei, stătea ghemuit ca o pernă cu blană de culoarea gemului de portocale. Fratelui său, Bertie, îi plăceau cuverturile moi şi venea jos doar când foamea îl atrăgea spre bucătărie.

— În fosta mea cameră, zise Gwen. Lui Chloë i-a plăcut întotdeauna.

Rilla curăţa concentrată un măr. În definitiv erau doar ea, Gwen şi Leonora la masă. Nici urmă de James, nicăieri. De parcă ar fi citit gândurile Rillei, Leonora zise:

— Bănuiesc că James e încă în oraş...

Gwen dădu din cap.

— Da, m-a sunat chiar înainte de masă. Stă de vorbă cu nişte negustori de vinuri, şi aşa mai departe, şi se ocupă de pavilion, cred. „Stabileşte legături", aşa spune el. În orice caz, a zis că îşi va lua un sandvici sau ceva în drum spre casă.

Rilla râse.

— James nu ar sta de vorbă cu nimeni, dacă ar putea cumva *arbitra,* nu-i aşa?

Gwen zâmbi, oarecum cu jumătate de gură, aşa i se păru Rillei. Un gând îngrozitor îi trecu deodată prin minte. „E oare posibil ca Gwen să creadă că James s-a culcat cu mine, cu atâţia ani în urmă? Ar ¡5utea oare să creadă sincer că eu aş decădea atât de mult, încât să am relaţii sexuale cu cumnatul meu? Cu siguranţă că nu!" Rilla alungă gândul ăsta şi îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. James chiar ar putea de fapt să arbitreze cu ocazia asta, dar pe de altă parte poate că nu. Aruncă o privire spre Gwen. În toţi anii de la căsătoria lor, ea şi James trebuiau să fi găsit un mod de a trece peste infidelităţile lui trecute. În prezent, ea era puţin încordată când el venea târziu acasă, şi cumva sleită, dar pusese chiar de la început piciorul în prag în privinţa şofatului, aşa încât cel puţin asta nu era o grijă.

— Aşa a murit tata, îşi aminti Rilla cum ţipase la James în timpul unei dispute aprinse între cei doi, la care fusese martoră.

Gwen fusese palidă de furie, şi vocea ei suna cu totul diferit de tonul ei normal cumpătat.

— Sunt blestemată dacă tu pleci în acelaşi fel!

„De ce s-a împăcat oare Gwen cu toată situaţia asta? Probabil pentru că îl iubeşte", presupuse Rilla. Se întrebă dacă ea ar suporta viaţa cu James şi îşi dădu seama că nu. Ea nu ar fi fost în stare să treacă atât de uşor cu vederea femeile lui, chiar la începutul căsniciei. În ceea ce o privea pe ea, ar fi nevoie doar de o mică alunecare, chiar şi numai un sărut, şi ar pleca. Sau l-ar trimite pe el, pe bărbat, oricine ar fi el, la plimbare. Fidelitatea, desigur, nu era prea mult de cerut. Sau era? În zilele noastre le păsa măcar oamenilor? Habar nu avea şi, judecând după forma în care se afla ea în prezent, nu era probabil să descopere. Cine naiba mai găsea dragostea adevărată la vârsta ei?

Muşcă din măr şi îşi îndreptă atenţia spre ceea ce spunea Leonora. Ceva despre munca ei. Rilla oftă înlăuntrul ei, deschise gura şi se pregăti să facă două apariţii într-un serial melodramatic de după-amiază să sune ca nişte roluri de vedetă pentru Royal Shakespeare Company. Să te ridici prin vorbe, aşa se numea, şi ea devenise destul de bună la asta pe parcursul anilor. Încercă să nu pară defensivă. Nu era nimic rău dacă o mamă arăta ceva interes pentru ceea ce făcea fiica ei. „Maturizează-te, Rilla", îşi spuse, şi se avântă în relatarea ultimei reclame la care participase.

În unele dulapuri, când îţi atârnai hainele, umeraşele de sârmă scoteau un sunet de clopot, dar nu la Willow Court. Leonora nu avea încredere în umeraşe de sârmă. Ai putea la fel de bine să îţi iei cele mai bune rochii şi să le sfâşii la umeri, obişnuia să spună, cu

exagerarea-i tipică. Totuşi, Rilla trebuia să admită că umeraşele căptuşite, acoperite cu material mătăsos la atingere, erau atât plăcute, cât şi ciudat de mângâietoare. „Măcar hainele mele vor fi în formă bună, se gândi. Chiar dacă eu nu sunt."

Se afla aici de câteva ore şi totul era în regulă. Mai devreme reuşise să se uite afară pe fereastră şi văzuse grădina de legume în soarele după amiezii, liniştită şi frumoasă, şi nici măcar puţin ameninţătoare. Trebuia să fie atentă la unele locuri, bineînţeles, chiar şi în casă. Dacă nu era tot timpul cu ochii în patru, el apărea în faţa ochilor ei şi durerea provocată era de nesuportat.

Dacă exista în toată lumea asta ceva ce nu poţi uita niciodată, asta e un copil mort, şi Mark era întotdeauna cu ea, în carnea ei şi în fiecare celulă a corpului ei, ghemuit mai aproape în ea decât fusese în lunile dinaintea naşterii sale. Era imposibil ca el să nu existe, dar numai aici, la Willow Court, ea îi auzea uneori vocea şi, de fapt, chiar îl *vedea,* în spatele draperiei din salon, unde îi plăcea să se ascundă, sau stând pe banca din Grădina Liniştită, cu o pisică în braţe. Asta, se gândea ea adormită, e o casă bântuită. Ar trebui să mă fi obişnuit deja cu ea, însă mi-e groază de ea. Mi-e groază de apariţia lui, de imposibilitatea ca această apariţie să *fie* de fapt el. Şi bineînţeles că nu putea dormi în vechea ei cameră.

Rilla se întreba cine avea să doarmă acolo. Avea să o întrebe pe Gwen. Cina fusese liniştită şi paşnică în seara aceea, dar de a doua zi totul avea să fie altfel. Fiul cel mic al lui Gwen, Alex, avea să fie adus cu maşina de către Beth. Efe, cel mare, avea să sosească după-amiaza cu familia, iar Sean Everard, regizorul TV, era aşteptat înainte de cină. De-abia dacă avea să fie timp să te învârti, şi nicidecum pentru discuţii intime de vreun fel. Nu rămânea prea mult timp pentru Leonora să o interogheze şi mai departe despre slujbă („Cât timp a trecut de când n-ai mai jucat într-un film,

iubito?") sau despre stadiul actual al vieţii ei amoroase sau să o întrebe pe ocolite ce intenţiona să facă în legătură cu greutatea ei. („Efe merge la sală în fiecare zi, ştii tu. Chiar şi când e ocupat.")

„Ei bine, bravo lui Efe!" se gândi Rilla, şi îşi vârî mâna în geanta ei enormă de voiaj pentru a-şi găsi rezerva secretă de ciocolată. Mai era mult până la micul dejun. Desfăcu ambalajul unui Crunchie şi se întinse pe pat, muşcând din umplutura de fagure de miere minunat de galbenă, simţind cum o răsfaţă dulceaţa, simţind cum i se îmbunătăţea şi starea de spirit. Cina decursese mult mai bine decât se aşteptase ea. Nicio controversă, niciun subiect dificil nu se ivise în conversaţie. Poate că nu avea să fie atât de rău de data asta aici cu restul familiei. Leonora avea să fie cât de drăguţă putea şi va arăta ceva afecţiune, şi ea va trebui să facă la fel. Poate avea să fie totul bine, sau mai mult decât bine. Poate.

Joi,

22 august 2002

Beth Frederick aproape se sufoca la gândul că-l va revedea pe Efe. Efe. Pronunţat „lift". Ea era cea care îl poreclise aşa încă de pe vremea când aveau amândoi doi ani şi nu reuşea să-i spună „Ethan". Era fiul cel mare al lui Gwen. Crescuseră practic împreună. În zilele acelea, Rilla şi tata obişnuiau să-şi petreacă majoritatea timpului la Willow Court, deşi locuiau la Londra. Asta se schimbase brusc după ceea ce se întâmplase cu Mark. Gândul la frăţiorul ei vitreg, chiar şi după atâţia ani, era dureros, aşa că Beth

se concentra pe Efe. Nu voia să umbrească acum cu nicio amintire îngrozitoare din trecut fericirea pe care o simţea la revederea lui.

Se apropia ora plecării. Se uită prin apartament şi se gândi la straturile de hârtie de mătase dintre hainele din geamantan şi la cât de imposibil găsea faptul de a nu-şi alinia cămăşile în sertar şi cearşafurile în dulapul ei cu aşternuturi. Era probabil un lucru bun că trăia singură. Ar fi urât să împartă spaţiul cu cineva. Cu oricine în afară de Efe.

Ştia că anumiţi membri ai familiei o compătimeau. „Douăzeci şi opt de ani şi să trăiască încă singură." Leonora gândea asta şi o şi spunea uneori. Pe Beth nu o deranja. Era fericită cu munca ei şi nu îşi putea imagina nimic mai rău decât să te căsătoreşti cu persoana nepotrivită, aşa cum păreau să fi făcut atâţia prieteni de-ai ei.

Cu o zi în urmă, înainte de a pleca de la serviciu, tipărise cel mai recent e-mail al lui Efe, şi de data asta era în egală măsură interesant şi şocant, şi se încheia în cel mai bun mod posibil, cu o propoziţie afectuoasă în faţa numelui lui. Ea îl ştia pe tot pe de rost, şi nu s-ar fi despărţit de el. Era împăturit şi ascuns în poşetă, într-un buzunar mătăsos din căptuşeală, pe care de-abia dacă îl folosea.

> Hei, Beth! Ce zile fantastice urmează, nu? Dar chiar am să îţi spun ceva de o urgenţă maximă. Nu pot pomeni nimic despre asta acum, dar vom vorbi mai mult la Willow Court. Toată treaba e foarte importantă şi ar putea avea repercusiuni destul de serioase. De-abia aştept să te văd acolo, copilă. Te sărut cu dragoste, Efe.

Era cel mai lung mesaj pe care îl primise vreodată de la el, echivalentul unei teze de doctorat pentru Efe. Şi „te sărut cu

dragoste" erau fără precedent. Ea şi-ar fi dorit să creadă că era vorba despre ceva romantic, dar în sinea ei credea că probabil nu era aşa. „Copilă" era puţin deprimant, cu conotaţiile lui certe de frate mai mare, dar nu poţi avea totul. Şi ce voia să spună cu „repercusiuni"? Ce naiba avea de ascuns? Era curioasă să afle, bineînţeles, dar, mai ales, voia să îi vadă din nou faţa.

În copilăria lor, întotdeauna Efe fusese şeful, iar Beth îl urmase servilă. Îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. „Deşi sunt doar veri vitregi şi neînrudiţi prin sânge în niciun fel, Beth şi Efe sunt devotaţi unul altuia", spunea Leonora tuturor, şi asta era înţelepciunea familiei. El încă mai avea încredere în ea. Ori de câte ori avea o problemă, ea era cea la care venea, deşi se însurase şi acum era capul micii sale familii.

De obicei Beth ţinea doar pentru ea sentimentele faţă de el şi încerca să le ignore. Efe îşi avea locul lui în inima ei. Se simţea uşor ruşinată pentru cât de copilăros reacţiona în legătură cu tot ce avea de a face cu el. Oricine ar fi ştiut că scotea la imprimantă şi păstra absolut fiecare e-mail pe care el i-l trimitea şi-ar fi dat seama cât de imatură era. Nu că ar fi spus ceva interesant. Cinci cuvinte erau normalul: „Salut, Beth! Cum te mai distrezi? Efe" era cam ceea ce scria de obicei, dacă mesajul nu era un aranjament ca: „Nu uita vineri dna *chez nous. Ciao".* Presărarea la întâmplare de expresii străine era ceea ce o determinase pe sora lui să îl numească „un amator de trofee", dar Beth găsea asta atractiv. Mai era şi nota rară care se termina cu formula „Cu dragoste, Efe", şi pe acestea le preţuia mai mult decât pe celelalte, ceea ce era cu adevărat jalnic.

Beth îşi simţea inima cuprinsă de o durere fizică. Ziua în care Efe îi spusese că se va căsători cu Fiona McVie fusese prima dată când recunoscuse asta în sinea ei. Absolut stupid, nu îşi dăduse seama niciodată până atunci că îl iubea pe Efe într-un mod care nu

avea nicio legătură cu faptul că erau veri. La început se simţise vinovată, de parcă sentimentul ar fi putut fi în vreun fel incestuos, dar nu era. Nu se înrudea cu el. Avea voie să îl iubească. Şi el o iubea pe ea, nu-i aşa? Într-un moment de nebunie, aproape îi mărturisise. Aproape că îi scăpaseră cuvintele care ar fi stricat totul. „Nu te căsători cu Fiona. Uită-te la mine. Uită-te la cât de mult te iubesc. Uită-te la cât de bine ne înţelegem."

Totuşi, „a se înţelege" nu însemna dragoste, nu-i aşa? Beth ştia asta. Efe nu o plăcea şi asta era situaţia. Fiona era atât de drăguţă, ca o păpuşă blondă, cu picioare lungi şi gene încă şi mai lungi şi o voce ca de clopoţei de argint, frumoasă, dar şi uşor agasantă. Metalică. Cam prea piţigăiată. Nu era nimic la ea care putea să displacă, în afară poate de adoraţia totală pentru Efe şi pentru felul în care făcea întotdeauna exact ceea ce credea că i-ar plăcea lui, aproape ştergând propriile dorinţe şi păreri. Totuşi, Beth se simţea copleşită de un sentiment de amărăciune, nu foarte îndepărtat de ură, ori de câte ori o vedea. Chiar şi gândul la Fiona alături de Efe era suficient pentru a o face să sufere. În portmoneu purta o copie după una dintre fotografiile pe care Alex, fratele lui Efe, le făcuse la nuntă. O consola şi o tortura în egală măsură şi nu o scotea mai niciodată, dar ştia că era acolo, ea şi Efe împreună la recepţia de nuntă.

Efe arăta superb. Arăta aproape prea bine; înalt, brunet, cu ochi cu gene lungi, care îşi schimbau culoarea de la verde la gri sau la aproape albastru, în funcţie de ce purta. În fotografia asta ai fi zis că face reclamă pentru Ralph Lauren, în timp ce ea arăta ridicol. Toate zorzoanele acelea idioate pe care fusese nevoită să le poarte ca domnişoară de onoare aproape că o omorâseră, asta în plus faţă de ceea ce simţea faţă de Fiona. Părul îi fusese îndepărtat de pe frunte şi legat la spate. Stătea lângă un perete, şi Efe se uita în jos la

ea cu ceva în ochi asemănător cu iubirea. Asta îi plăcea ei să creadă, în orice caz. Totuşi, ori de câte ori scotea fotografia şi o examina cu atenţie, vedea adevărul.

El arăta normal – afectuos şi prietenos, dar nu mai mult. Toată iubirea era în ochii *ei,* întorşi să se uite în sus la el. Iubire şi poate deznădejde. Erau situaţii când ar fi vrut să rupă fotografia, dar ceva o împiedica mereu, o speranţă stupidă că data următoare când avea să se uite, ca prin farmec, expresia lui Efe avea să fie alta – plină de pasiune, văzând în *ea* persoana cu care voia să îşi petreacă restul vieţii.

Câteodată se mustra pentru fanteziile ei ridicole. Nu exista niciun motiv pe lume pentru care Efe să le facă să se adevereasc ă şi să o părăsească pe Fiona pentru ea. Lui îi plăceau femeile frumoase? şi Beth ştia că nimeni nu o putea descrie astfel.

Era slabă şi părul negru îi cădea aproape până pe umeri într-o frizură bob bine tunsă. Se machia puţin şi purta haine foarte scumpe. „Dar tu eşti o fată frumoasă. Nu te pui suficient în evidenţă. Aş putea să te îndrum." Rilla spunea asta tot timpul şi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se ocupe de „lookul" fiicei ei vitrege, cum îi spunea ea. Sărmana Rilla! Beth îşi dădea seama cât de frustrant trebuia să fie pentru ea să aibă o fiică al cărei stil era discret şi elegant. Nimeni nu ar fi bănuit că era progenitura unui star rock. Beth nu era nici timidă, nici sfioasă, dar ura hainele care atrăgeau atenţia asupra lor. „Eşti ca o figurantă la înmormântare", îi spunea adesea Chloë, fiica lui Gwen, exasperată de culorile ei veşnic terne, şi probabil că era adevărat. Hainele ei erau sigure. Le îmbrăca pur şi simplu şi uita de ele, şi asta îi oferea libertatea de a-şi consacra energia lucrurilor mai importante.

Beth era asistenta personală a lui Jack Eldridge, partener senior al unei firme de arhitecţi unde costumele închise la culoare şi

cerceii de argint erau ca un fel de uniformă. Cu opt ani în urmă, când începuse să lucreze acolo, Jack fusese impresionat de faptul că ea se înrudea cu familia Walsh de la Willow Court.

— E o casă magnifică, nu-i aşa? spunea el. Eşti foarte norocoasă că ai crescut o vreme acolo.

Beth era de acord. Fiecare centimetru de la Willow Court îi plăcea foarte mult. Aceasta fusese construită la începutul secolului al nouăsprezecelea, imitând un stil clasic. Clădirea în formă de E era înconjurată de grădini. În faţa casei erau terase de straturi cu flori, mărginite de tufişuri joase de lavandă. Panseluţele apăreau înainte ca lalelele să răsară primăvara, iar mai târziu, diverse specii de sporul-casei albe şi roz pal înfloreau la rândul lor, şi, bineînţeles, trandafiri din belşug. Puteai să cobori scările printre ele şi-ţi auzeai pantofii scârţâind pe cărăruile acoperite cu prundiş. Grădina englezească (foişor alb din fier forjat şi garduri vii tunse în forme îngrijite) făcea loc unei pajişti netede, ce cădea într-o curbă de verde înspre grădina sălbatică, unde macii şi albăstrelele înfloreau alături de flori de câmp ale căror nume Beth nu le ştia. Ierburile înalte de acolo, printre care se vedeau ici-colo bolovani decorativi, alcătuiau o junglă organizată care era întotdeauna plină de fluturi şi de libelule şi de zumzetul albinelor, atunci când strălucea soarele. Şi dincolo de sălbăticie era lacul. Aici se găseau sălciile-plângătoare care dăduseră numele casei, şi tot aici se strângeau lebedele. Dincolo de lac, copaci umbroşi creşteau în pantă pe deal în sus, înspre biserica satului, a cărei turlă de-abia se zărea deasupra oceanului unduitor de verde, care, seara sau atunci când nori groşi se aflau pe cer, devenea aproape negru.

Totuşi, lui Beth îi plăcea cel mai mult partea din spate a casei. Acolo, grădina de legume avea straturi lungi „ca în poveştile cu Peter Rabbit”. Ea spusese asta când nu era cu mult mai mare decât

un bebeluş, şi numele prinsese. Acum era cunoscută drept Grădina Peter Rabbit. Trebuia să o traversezi ca să ajungi la Grădina Liniştită, care avea o magnolie imensă în mijlocul pajiştii şi o masă rotundă pentru picnic. Aici nu creştea nicio floare de culoare aprinsă. Potrivit legendei familiei, asta era din ordinul soţiei lui Ethan Walsh, Maude, care nu putea suferi galbenul înfiorător al narciselor sau stacojiul vulgar al anumitor trandafiri. Marginea era plină de nemţişori, lupini, brumărele, degeţei şi nalbe în nuanţe pale de roz şi albastru şi mov. Rododendronii, azaleele şi cameliile erau albe. Trandafirii încolăciţi în jurul trunchiului fiecărui copac erau de culoarea piersicii, a bronzului, crem şi roz foarte pal, iar pe zidul din depărtare creşteau pomi fructiferi în formă de evantai pe cărămizile roz. „Spaliere, îi explicase Rilla. Sunt pomi fructiferi pe spaliere", zisese, şi micuţa Beth rotise cuvântul în gură şi se îndrăgostise de sunetul lui pe limba ei.

Matura Beth zâmbi când îşi aminti asta. Chiar trebuia să meargă să îl ia pe Alex. Fratele mai mic al lui Efe nu avea maşină şi ea îl ducea de câte ori putea. Avea să o aştepte, ştia asta, în faţa apartamentului său, cu rucsacul şi tot felul de sacoşe lângă el, arătând ca un student. Părul lui brunet ondulat avea să-i cadă pe frunte, şi avea să-şi fi azvârlit hainele la întâmplare, fără niciun gând despre cum era văzut de ceilalţi. Efe numea stilul haotic, dar Beth îl găsea oarecum înduioşător. Totuşi, înainte de a pleca, mai avea de efectuat ritualul. Se aşeza cu mâinile în poală, simţindu-se penibilă, ca întotdeauna când ceda acestei superstiţii ridicole. Ruşii, conform spuselor Rillei, se aşezau întotdeauna preţ de câteva minute înainte de a pleca într-o călătorie. Se considera că aducea noroc. Beth nu ştia dacă într-adevăr *era* tradiţie rusească sau dacă mama ei o furase din vreo producţie a *Livezii cu vişini,* în care jucase cu mii de ani în urmă. Nu conta cu adevărat, pentru că

Beth nu s-ar fi gândit să plece nicăieri pentru câteva zile, fără să fi stat înainte cu genunchii lipiţi şi mâinile împreunate pe taburetul de la masa din bucătărie. Un fotoliu nu era valabil, din motive care nu fuseseră explicate niciodată.

Beth zâmbi, aşa cum făcea adesea când se gândea la Rilla. „E ţăcănită, îşi spunea, dar amuzantă, ceea ce e mai mult decât pot spune majoritatea oamenilor despre părinţii lor. Şi ne înţelegem, ceea ce e ele asemenea un bonus." Se întreba adesea dacă avea ceva de a face cu faptul că Rilla nu era mama ei adevărată, ci femeia cu care se căsătorise tatăl ei înainte ca ea să afle despre mame vitrege rele. Poate din cauza asta nu-i era deloc greu să o iubească. Chloë pretindea că o urăşte pe mama ei, iar Beth o dojenea din când în când. Era dificil de înţeles cum putea cineva să o urască pe Gwen, care era un gen de persoană blândă, amabilă, dar Chloë, care era irascibilă şi agresivă şi oarecum plictisitor de nepoliticoasă zilele astea, părea să aibă un talent real de a antipatiza oamenii. Beth îşi dădea seama că fusese norocoasă să rămână cu Rilla dintre toate prietenele tatălui ei. Era caldă, afectuoasă şi amuzantă şi arunca mereu laolaltă ingrediente neaşteptate şi condimente exotice şi crea arome minunate – şi o dezordine cumplită – în bucătărie. De asemenea, era egocentrică, lucru care nu o deranja niciodată pe Beth, pentru că însemna că ea însăşi avusese voie să facă toată viaţa mai mult sau mai puţin ceea ce dorise. Dar de la o vârstă destul de timpurie, Beth îşi dăduse seama că Rilla avea nevoie de atenţie şi organizare. Era dezordonată, nu numai în dulapurile şi în sertarele ei, ci şi în cap. Se dusese la Willow Court cu o zi în urmă, şi Beth şi-o imagină făcându-şi bagajele, şi-o imagină îndesând haine la întâmplare în vreo geantă care cunoscuse şi zile mai bune. Zâmbi când se ridică şi merse să-şi aducă geamantanul. Apoi încuie apartamentul şi coborî în stradă.

În timp ce conducea spre apartamentul lui Alex, reflectă asupra secretelor de familie. Nimeni nu ştia ce sentimente nutrea pentru Efe. Renunţaseră cei mai mulţi dintre ei să îşi facă griji pentru faptul că ea era o celibatară convinsă. „Pariez că ei cred că sunt virgină, se gândi. Bine, lasă-i!" Beth nu vorbea niciodată despre viaţa ei amoroasă. Ele, Leonora şi Gwen, ba chiar şi draga de Rilla, credeau că nu aveau nicio şansă de măritiş. Beth zâmbi la gândul reacţiei lor în cazul în care ar şti. Numai pentru că sufereai din cauza unei iubiri neîmpărtăşite nu însemna că trebuia să te descurci fără sex. Doar că nu-ţi asumai nicio obligaţie. Nu te implicai niciodată. Nu îţi permiteai. Ea era exact ca mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoştea.

Zilele astea în compania lui Efe aveau să fie un test. De-abia aştepta. Făcând total abstracţie de curiozitatea pentru veştile lui, îi era dor să îl vadă, să vorbească cu el, să fie aproape de el, să îi simtă mirosul când se sărutau de „bun venit", dar în acelaşi timp, îi era teamă. Avea să fie un calvar. Fiona avea să fie cu el, şi Douggie de asemenea, şi de fiecare dată când avea să se uite la ei, avea să se simtă ca mica sirenă din poveste, de parcă ar fi umblat pe cuţite.

— Condu tu, Alex, haide! zise Beth. Ştii că tânjeşti după asta.

— Sigur nu te deranjează?

Alex rânji spre ea. Îngrămădiseră lucrurile lui pe bancheta din spate, Beth având mare grijă să se asigure că totul era ordonat stivuit.

— Nu, dă-i drumul. Sunt epuizată. Probabil că am să fiu o companie jalnică. S-ar putea chiar să adorm.

— Sunt obişnuit cu asta, zise Alex. Să te am pe tine drept companie jalnică. Culcă-te şi vezi dacă-mi pasă. Prefer să ascult orice muzică de rahat ai în casetofon.

Beth îl plesni cu un ziar pe care el reuşise cumva, în ciuda celor mai mari eforturi ale ei, să îl păstreze asupra lui. Ea i-l trase din buzunar şi îl lovi cu el peste cap. Apoi se întoarse şi îl vârî într-una din pungile de pe bancheta din spate.

— Nu-l atingi până ajungem acolo, zise ea. N-am încredere că nu conduci şi citeşti în acelaşi timp. Şi să nu crezi că ignor remarca sarcastică la adresa muzicii mele. E Buena Vista Social Club. Accept-o sau las-o baltă!

— Nu, e-n regulă. Destul de cult pentru tine. Îţi extinzi orizonturile, nu-i aşa?

— Taci şi condu, Alex! Eu mă culc.

— Bine, zise el şi apăsă pe nişte butoane.

Muzica umplu maşina şi el o văzu pe Beth relaxându-se pe banchetă şi închizând ochii.

Existau foarte puţini oameni pe lume cu care Alex se simţea confortabil, iar Beth era unul dintre ei. Era cu doi ani mai tânăr decât ea, i el ştiuse dintotdeauna cât de mult îi plăcea să aibă grijă de el. Ar fi trebuit să fie căsătorită, cu mulţi copii, dar, cum nu era, lui Alex îi plăcea să observe cum îi dădăcea pe toţi care intrau pe orbita ei. Se străduia din răsputeri să o disciplineze pe Rilla; se interesa de viaţa lui sentimentală şi toate încercările lui de a fi evaziv nu contau câtuşi de puţin. Ea avea darul de a-l face să vorbească, şi el îi împărtăşea lucruri despre care n-ar fi visat să le spună nimănui altcuiva, nici măcar lui Efe. Griji pe care le avea, ca, bunăoară, de ce nu simţea ce ar fi trebuit să simtă pentru femeile cu care avusese relaţii scurte şi nesatisfăcătoare? Beth avea răbdare

şi nu o deranja să îl asculte mormăind şi bodogănind. În plus, şi foarte reconfortant, o făcea în timp ce îl hrănea cu mâncăruri delicioase, pentru că avea impresia că nu mânca niciodată cum trebuia.

Alex lucra la un ziar bun şi în majoritatea timpului făcea fotografii femeilor frumoase. Era trimis peste tot ca să fotografieze o anume starletă, sau o anume cântăreaţă pop sau o altă persoană mondenă, şi uneori chiar avea baftă şi mai prindea câte ceva, dar întotdeauna se dovedeau a fi aventuri de o noapte. Iubirea nici măcar nu părea vreodată a fi o posibilitate.

Totuşi, nu făcea doar el confesiuni. Alex ar fi putut să parieze că era singura persoană care ştia că Beth era îndrăgostită de cineva. Îl făcuse să jure că nu avea să spună nimănui, iar el îi respectase dorinţa, l a îi povestise despre asta la nunta lui Efe, şi e drept că băuse puţin, dar nimeni nu ar fi putut să spună că era moartă de beată. Ştia ce spunea. Nu fusese o conversaţie foarte lungă, dar el şi-o amintea bine.

Am inima zdrobită de durere, Alex. Ţi-am spus?

— Nu, dar poţi s-o faci, Beth. Ştii că-mi poţi spune orice.

— Chiar ştiu asta. Da, ştiu. Dar nu pot vorbi despre asta. E secret.

— Chiar şi pentru mine?

— Pentru toată lumea. E secret şi e lipsit de speranţe, şi am să mă maturizez şi am să uit totul legat de el."

Alex dorise să pună tot felul de întrebări. Cine e persoana asta şi de ce nu te poate iubi şi eşti foarte sigură că nu o face, dar până la urmă, ca de obicei, nu spusese nimic. Mai târziu hotărâse că iubitul secret al lui Beth era probabil căsătorit. Nimic mai secret şi mai groaznic decât asta. Absolut nimic ieşit din comun. Căsătorit şi

neavând de gând să îşi părăsească soţia. „Într-o bună zi, se gândea el, am să o întreb iar despre asta."

Schimbă viteza şi îşi îndreptă gândurile spre Willow Court. Avea să fie grozav să-l revadă pe Efe. Nu se întâlneau prea des la Londra. În dimineaţa aceea, primise de la el un scurt mesaj pe telefonul mobil, anunţându-l că avea ceva de discutat. Urgent. Asta era tipic pentru Efe. Totul era urgent pentru el. Prioritate maximă etc. etc. Alex îl idolatrizase dintotdeauna pe fratele său mai mare. Erau doar doi ani diferenţă între ei, dar când erau copii, îl urmase pe Efe peste tot, şi Efe se împăcase cu asta, pentru că un frate care nu vorbea mult şi nu spunea niciodată minciuni era destul de folositor. Alex îşi aminti că odată când se jucaseră de-a cowboy-i fusese legat de una dintre sălciile de lângă lac ore în şir, după ce fusese capturat de către hoţii de vite ai lui Efe, adică de Efe şi Beth. Îl ameninţaseră că aveau să se întoarcă şi să îl împuşte, şi apoi plecaseră în casă la ceai şi uitaseră complet de el. După spusele lui Beth, de-abia când să facă baie observase Gwen că el nu era acolo şi Efe fusese trimis să îl dezlege. Versiunea lui Efe era că fuseseră împiedicaţi de adulţi să se întoarcă din nou la lac, dar Alex nici măcar nu ascultase scuzele fratelui său. Îşi frecase doar încheieturile care fuseseră legate şi îşi târâse picioarele prin grădina sălbatică spre casă.

Nu îi trecuse prin minte să i se plângă cuiva pentru asta şi probabil i a oricum nu fusese legat ore în şir. Dragostea pe care i-o purta lui Efe era atât de intensă şi de discretă, încât, cel puţin pe atunci, ar fi suportat orice, doar ca să i se permită să facă parte din lumea fratelui mai mare. Avea cam şase ani când se întâmpla asta, dar el avusese dintotdeauna o idee confuză despre trecerea timpului, şi asta nu se şi schimbase deloc.

Alt lucru care nu se schimbase era neputinţa lui de a vorbi. Ridicol, să te trezeşti rămas fără glas la vârsta lui, dar cuvintele îl frapau adesea, asemenea unei mulţimi de insecte mici negre care treceau în hor prin aer, atunci când oamenii le rosteau; agitându-se în rânduri tipărite şi stârnind doar necazuri şi neînţelegeri. Leonora fusese cea i are îi povestise despre lucrurile care nu puteau fi niciodată aduse înapoi, *săgeata accelerată, cuvântul rostit,* şi, toată viaţa lui, Alex urmărise cuvintele zumzăind prin aer şi producând daune. O vedea pe mama lui tresărind când Chloë era foarte obraznică, pe Leonora nereuşind niciodată să vorbească cu Rilla cum se cuvine, de parcă dragostea ei ar fi fost cumva înfrânată în călătoria dintre inima şi gura ei; ştia că tatăl lui credea că face o glumă când o numea pe mama lui prostuţă, sau nebună, sau ceva de genul ăsta, dar nu era aşa. Transmiteau un mesaj. Cuvintele întotdeauna transmiteau un mesaj, iar Alex nu avea de gând să rişte să spună prea multe, ca nu cumva să rănească pe cineva când le rostea.

De-abia aştepta să o vadă pe bunica lui. Efe spunea mereu că el era favoritul Leonorei, dar Alex se întreba uneori dacă asta era întru totul adevărat. Era ceva, o relaţie specială între ea şi Efe, pe care nu o prea puteai denumi cu precizie, dar da, chiar îl iubea şi pe el, într-un altfel. Ea nu era cu Alex aceeaşi persoană care era cu alţi oameni. De când era un bebeluş, se purtase cu el ca o fetişcană. Se jucaseră ore întregi. Mânuise marionete şi imitase voci piţigăiate când fuseseră singuri. Îi citise în fiecare seară, şi Alex nu descoperise niciodată dacă asta o îngrijorase pe mama lui sau nu. Ea nu pomenise nimic niciodată. Chiar şi acum, când toţi erau adulţi, pe el îl voia Leonora să stea lângă ea, şi atunci când venea el la Willow Court, era în general persoana aleasă să-i găsească tot

felul de lucruri, sau să i le ducă de colo-colo în timp ce ea se învârtea prin casă.

— Nu-ţi face griji, dragă, îi spunea ea mamei. Acum îl am pe Alex al meu aici.

Îl numea aşa din când în când. „Alex al meu." El zâmbea. Ceilalţi aveau să-i ofere cadouri scumpe de ziua ei, iar ei avea să-i placă al lui cel mai mult, un album foto cu fiecare lucru – colţuri ale casei, animale, flori din grădină, portrete individuale, grupuri – toată viaţa din Willow Court între coperte de piele. Chiar de ziua ei, alburind avea să fie gol, dar de îndată ce avea să îl deschidă, el avea să îi dezvăluie surpriza pe care i-o pregătise. O istorie a întregii sărbătoriri în fotografii. Avea să îi placă mult. Iubea tot ce înfăţişa Willow Court şi picturile într-o lumină bună.

Picturile lui Ethan Walsh. Toţi vorbeau mult despre ele şi petreceau o veşnicie organizând vizite pentru un critic de artă sau altul, ca să vină să le vadă. În fiecare vară, oamenii mărşăluiau pe lângă ele respectuos, iar Alex se întreba dacă cineva, în afară de el şi de Leonora, se uita de fapt la ele. Asta era încă o legătură între ei. Ei înţelegeau că reprezentau mai mult, decât doar vopsea pe pânză, sau pasteluri pe hârtie groasă, sau acuarele.

În primul rând, erau atipic de moderne. Majoritatea fuseseră pictate în anii de început ai secolului al douăzecilea, şi se observau influenţele impresionismului şi ale suprarealismului, dar existau trucuri de perspectivă acolo, care erau cu mult mai moderne. De asemenea, unele dintre ele reveneau mereu la lucrările pre-rafaeliţilor. Aveau acel simţ dramatic al lucrurilor rânduite pentru efect. Apoi era chestiunea legată de lumină. Anumite picturi (portretul Leonorei ca fată, bunăoară) păreau realmente să emane lumină în afara ramei. Scene de noapte înfăţişând peisaje imaginare (munţi, ţărmuri, păduri) aveau lumină de lună care se

revărsa din ele, atingând uşor suprafeţe atingând marginile lucrurilor, făcând umbre care conţineau mai mult decât credeai iniţial. Walsh ascundea lucruri în tablouri. Oare îşi mai dădea seama de asta cineva? Oare vedeau ochii în stufărişul din spatele lebedelor? Degetele încleştate pe crengile ultimului copac? Sugestia unor lucruri mai întunecate sub suprafaţa netedă a lumii pe e are o zugrăvea? Şi care observa cineva că întotdeauna culorile erau ciudat de luminoase? În naturile moarte apăreau combinaţii neaşteptate, care nu puteau fi în niciun caz întru totul adevărate. Tabloul cu un ceainic albastru, de exemplu, era unul dintre favoritele lui Alex. Obiectul real încă mai era folosit de Mary, menajera de la Willow Court, şi de mama lui, şi nu exista chiar nicio asemănare. Vopseaua albastră răsuna şi vibra şi îţi copleşea inima de bucurie. Obiectul real n a obişnuit. Nimic extraordinar. Doar un ceainic. „Asta era adevăratul talent al lui Ethan Walsh, reflectă Alex. Făcea lucrurile să fie mai mult decât erau în realitate. Mai bune. Mai strălucitoare şi mai pline de lumină. Şi asta e ceea ce vreau şi eu. Asta fac fotografiile mele sau ceea ce vreau eu să facă. Să fie ca în realitate, dar mai mult decât atât. Să aibă aceeaşi lumină pe care o are Colecţia Walsh."

— Trezeşte-te, Beth, zise el. Am ajuns.

Se uită la ea. Tânăra deschise ochii şi îi zâmbi.

— Aş vrea să fac o fotografie cu tine arătând aşa, se trezi spunând.

— Eşti nebun, chiar eşti! replică Beth. Probabil arăt oribil, şifonată şi somnoroasă. Trebuia să mă fi trezit mai devreme, Alex. Aş fi putut conduce un pic.

— Nu, e-n regulă. Ador maşina ta. Îi zâmbi lui Beth. Şi mai mult de atât, nud poţi bate la cap pe şofer dacă dormi buştean, nud aşa?

Beth stătea pe coridor. Îi auzea pe Fiona şi pe Douggie chicotind în camera lor. Şi ei trebuiau să fi ajuns de curând. Ascultă un timp, dar lui auzi vocea lui Efe. „Ar trebui cel puţin să merg să-l salut", se gândi şi oftă. Despachetase şi aranjase totul în sertare. Se cazase în fosta ei cameră, cea în care locuia când venea la Willow Court, cu ferestre cu vedere spre alee şi spre peluza din faţa casei. Se uitase afară de îndată ce ajunsese şi văzuse că pavilionul pentru petrecere se ridica deja. Bărbaţi mişunau peste tot pe peluză, cărând tuburi subţiri de metal şi prinzând laolaltă un schelet argintiu care să susţină uriaşele falduri de pânză verde de cort ale pavilionului, care încă mai erau întinse pe iarbă. Leonora era în camera alăturată de o parte, şi Chloë de cealaltă. „Nu pot da ochii cu ele, se gândi. Nici cu Fiona şi Douggie, nu încă, dar ei vor şti unde e Efe." Rămase să asculte cuvintele copilăreşti ale lui Douggie, adunându-şi forţele ca pentru o luptă sau vreun fel de confruntare, apoi bătu uşor la uşă.

— Eu sunt, Fiona, zise. Bună!

— O, Beth, ce grozav! Eu şi Douggie tocmai construiam ceva cu piesele de lego înainte de prânz. Vino să te joci cu noi.

Fiona era frumos îmbrăcată în jeanşi de firmă şi o bluză albă care practic sugera „vă rog să nu mă confundaţi cu o cămaşă albă obişnuită. Sunt mai scumpă decât orice aţi purtat în viaţa voastră". Era înaltă şi părul ei arăta întotdeauna de parcă de-abia ar fi ieşit dintr-un salon de coafură. Oare cum făcea asta? Privirea lui Beth fu atrasă, ca de fiecare dată când era cu Fiona, de verigheta ei. Un văl de furie îi înnegură ochii preţ de un moment şi clipi. „Nu e vina Fionei, spunea o parte din ea. Ea nu ştie ce simt eu pentru soţul ei. Nu are nimic de a face cu ea. E vina lui, el e cel care ar trebui să ştie ce simt. Nu ea." Făcu un efort să zâmbească.

— Nu prea pot, zise şi se lăsă pe vine să îl sărute pe băieţel, care semăna atât de mult cu tatăl lui. Trebuie să merg să o caut pe mama şi să o salut pe Chloë. A ajuns deja?

— O, da, acum suntem cu toţii aici. O să fie o petrecere minunată, nu crezi? Şi mor de nerăbdare să fac cunoştinţă cu regizorul de televiziune, tu nu? Efe spune că e într-adevăr foarte renumit.

— Apropo, unde e Efe?

— A ieşit cu James. În sat, cred. Ştii cum e el când ajunge aici...

Beth dădu din cap. Ştia. Îi plăcea să se plimbe peste tot, ca să se asigure că totul era aşa cum îşi amintea el, că nu se schimbase nimic. Ea ştia ce simţea el, pentru că şi ei îi plăcea ca totul să fie aşa cum fusese întotdeauna.

— Ne vedem mai târziu, Fiona, zise, în timp ce se îndrepta spre uşă. Mă duc numai să o salut pe Chloë.

— Bine, zise Fiona. Mă bucur să te reîntâlnesc.

Beth nu avusese cu adevărat de gând să se ducă să o caute pe Chloë. Era doar primul lucru pe care se gândise să-l spună Fionei, dar acum că ieşise teafără, putea foarte bine să meargă doar să o salute. Porni spre camera lui Chloë şi bătu la uşă.

— Intră! se auzi vocea ei, un amestec inconfundabil de obrăznicie şi inocenţă.

Beth păşi într-o cameră care începuse deja să semene atât de mult cu Chloë, încât izbucni în râs.

— Chloë, sincer! Camera asta e un depozit de gunoi!

— Şterge-o dacă ai de gând să fii ca mama, Beth! zise Chloë, dar zâmbea răutăcios.

Nu se clinti de la locul ei de pe pat, care nu arăta deloc ca un pat de la Willow Court, ci mai degrabă genul de lucru pe care hai găsi într-un azil de noapte ieftin. Cuvertura dispăruse sub grămezi de

lenjerie de corp şi bucăţi de hârtie mototolite, şi arăta ca şi cum Chloë şi-ar fi răsturnat pe pernă geanta cu farduri. Rujuri cu capace lipsă, dermatografe devenite lipicioase de vechi ce erau, pufuri de pudrat atât de revoltător de soioase, încât te întrebai dacă erau capabile să pună altceva decât murdărie pe vreun obraz sau nas, toate zăceau împrăştiate în jur. Şi hainele îi erau aruncate pe podea împreună cu pantofii butucănoşi pe care îi purta mereu. Buzele îi erau conturate cu o culoare foarte aproape de negru. Pielea ei albă şi tunsoarea cu „ţepi" trebuiau, Beth ştia asta, să o facă să arate periculoasă, în schimb, reuşeau doar să o facă să arate vulnerabilă. Purta o rochie cu flori, cu o cămaşă în dungi pe deasupra.

— Sunt studentă la arte, zise Chloë, aprinzându-şi o ţigară. Asta fac studenţii la arte, nu ştiai? Asta nu e o harababură. E o instalaţie, asta e.

— Leonora va face o criză dacă te va prinde fumând. Ştii ce părere are despre asta.

— Nu-mi pasă, dacă vrei să ştii. Am să dau în jur cu nişte parfum. Sau aş putea să mă aplec pe fereastră. Folosesc cutia asta de tablă pe post de scrumieră. Ar trebui să zică mersi că nu-mi sting ţigările în coşul ei de hârtii sau ceva de genul ăsta.

Cutia la care se referea conţinea, observă Beth, o moviliţă de mucuri de ţigară care se clădise ca un aranjament de stânci mici galbene. Chloë continuă:

— M-am gândit să fac o operă de artă din cutia asta. „Oraşul mucurilor", aşa aş numi-o. I-ai văzut pe Efe şi pe Fiona? Sunt pe aici pe undeva. Of, Doamne, are să fie de groază petrecerea asta. Zile întregi cu Fiona. Nu pot suporta, Beth. E genul de persoană care nu transpiră. Ştii ce vreau să spun? Şi mai vine pe la mine acasă şi face o mutră de parcă ar fi călcat în ceva scârbos.

— Cunoscându-ţi apartamentul, probabil chiar a călcat. Pe podeaua ta se află atâtea lucruri lipicioase, încât majoritatea oamenilor nu reuşesc să traverseze camera.

— Ce prostie! Un pic de limonadă pe care am vărsat-o odată şi nu s-a curăţat cum trebuie. Eşti ca un elefant, chiar că da. Nu uiţi niciodată nimic. Nici nu ierţi.

Beth merse până la fereastra deschisă şi se aplecă în afară. În spatele ei o auzea pe Chloë, care încă mai sporovăia.

— Fiona are un tupeu! Trece pe la apartamentul meu şi, ca să zic aşa, ciuguleşte din mâncare şi nu spune nimic, până când „la urmă" nu mai poate suporta şi murmură ceva de genul: „De ce nu-ţi iei un aspirator?" Poţi să crezi asta, Beth?

— Ce-ai spus?

— Păi, de fapt nimic. Nu voiam să izbucnească un scandal uriaş, dar mă gândeam la tot felul de chestii pe care le-aş fi putut spune, bunăoară, pentru că eu nu sunt o răsfăţată ca tine. Pentru că eu nu aş îngădui nimănui să-mi încalce teritoriul, şi mai ales pentru că nu vreau să fiu genul ăla de fraier, care spune la dineuri: „O, aspiratorul meu e o mană cerească". Şi, pentru că eu nu pot să-mi permit şi, oricum, de ce nu dispari naibii din viaţa mea, care e aşa cum îmi place mie, şi nu toată plastic şi ca-n reviste ca a ta cu fratele meu de plastic şi ca-n reviste!

Tocmai la timp, Beth se obţinu să obiecteze la remarcile despre Efe.

— Nu-i nimic, Chloë. Sunt sigură că într-o bună zi vei avea ocazia să-i spui Fionei exact ceea ce simţi faţă de ea.

— Mai bine nu, dacă vreau să rămân în relaţii bune cu Efe.

Beth se uită în jos în grădina din faţa casei, şi iată-l, de parcă Chloë, vorbind despre el îl făcuse să se materializeze. Ea flutură din mâna, dar el era prea departe. Mergea cu James şi se apropiau

tot mai mult. „Chiar şi de la distanţa asta, reflectă Beth, se vede cât de elegant e.” înghiţi în sec şi începu să vorbească cu Chloë pentru a nu se gândi la picioarele lungi ale lui Efe.

— Ce cadou ai pentru Leonora? întrebă ea.

Chloë sări din pat.

— Am să-ţi arăt. E genial! Sunt aşa de încântată de mine!

Răscoli într-una din valizele de pe podea.

— Uite, zise. Uită-te la ăsta. Nu e minunat? Deşi aşa spun eu. L-am găsit într-un container de gunoi într-o stare jalnică, vopsit într-un roz ţipător oribil.

Beth se uită la scrinul miniatural. Era înalt cam de patruzeci şi cinci de centimetri şi trebuia să fi fost cândva un fel de jucărie. Orice urmă de roz dispăruse şi fusese re vopsit într-o nuanţă între albastru şi verde. Chloë îl pictase, în aşa fel încât lemnul arăta ca şi cum s-ar fi decolorat frumos. Avea şapte sertare cu totul, patru mici sus şi trei mai lungi sub ele.

— Am pus ceva în fiecare sertar – e câte unul pentru fiecare deceniu din viaţa Leonorei – Uite!

Beth se uită. Flori uscate, un medalion, o verighetă într-o batistă de dantelă, un ghiveci în miniatură, imagini mici cu Bertie şi Gus, pisicile, brodate; ceva frumos şi mic în fiecare sertar. Era splendid!

— E nemaipomenit, Chloë! Eşti genială, iar ea o să se emoţioneze până la lacrimi.

Beth zâmbi.

— Trebuie să merg să o caut pe Rilla, zise. Şi, apropo, unde e Philip?

— A plecat în sat să ia câte ceva. Se va întoarce mai târziu.

Aproape că fugi în jos pe scări în hol. Efe se fâţâia de colo-colo pe afară. Avea să îl vadă foarte curând. Avea să o ignore pe Fiona şi să se concentreze doar pe Efe. Zile întregi cu el. Un triunghi de

raze de soare se întindea de-a lungul ultimei trepte de jos, scăldând-o în lumină.

Părea să fie adevărat ceea ce spuneau toţi. Cei în vârstă – Leonora refuza să se considere „bătrână" – aveau nevoie de tot mai puţin somn odată cu trecerea timpului. Acum se pomenea adesea cu ochii larg deschişi de îndată ce se lumina, ceea ce însemna că avea nevoie de un pui de somn de după-amiază aproape în fiecare zi. Nu ştia exact ce oră era, dar dormise ceva vreme. Prânzul fusese destul de obositor, Douggie arând nevoie de atenţie, iar soţia lui Efe... Fiona... făcând caz pentru orice. Era timpul să se ridice. Domnul Everard... Sean... avea să sosească în curând şi ea promisese să discute cu el. Şi înainte de asta, trebuia să meargă s-o viziteze pe Nanny Mouse.

Cerul de dincolo de fereastra ei arăta ca de ora patru. Leonora dădu la o parte cearşaful care o acoperea, îşi puse picioarele pe podea şi bâjbâi după papuci. Se ridică încet. De fiecare dată când se scula din pat, îşi mişca braţele deasupra capului, îşi îndoia uşor genunchii, doar ca să se asigure că nu i se înţepeniseră membrele. Zâmbi, satisfăcută cil totul era în stare de funcţionare pentru încă o seară. Avusese o zi foarte plină. Gwen – draga de Gwen cea de încredere şi amabilă – alergase săptămâni întregi, organizând totul.

Petrecerea avea să fie, îşi spunea ea, minunată. Un prilej de bucurie. Şi ca dintr-un reflex, simţi durerea care era mereu acolo, undeva înlăuntrul ei, ori de câte ori era cu adevărat fericită. Era un amestec de regret că Peter nu putea fi cu ea, să împărtăşească plăcerea şi durerea pe care încă le mai simţea când îşi amintea de el. Îi auzise adesea pe alţii spunând că unul dintre cele mai dificile lucruri după pierderea unei persoane iubite este felul în care ţi se şterg din minte felul în care amintirea prezenţei lor fizice dispare

în cele din urmă. În cazul ei se întâmpla exact opusul. Putea încă să invoce zâmbetul lui Peter, atingerea mâinilor lui, gura lui pe a ei. Oftă. De asemenea, într-un loc la care nu putea să ajungă cu mintea, se afla ceva ca o umbră. Ce era? Un fel de groază bolnăvicioasă. Într-adevăr, când fetele erau împreună, ieşeau mereu scântei. Din cea mai fragedă copilărie a lor, ele nu se înţeleseseră, în ciuda eforturilor ei susţinute, dar cu siguranţă la vârsta de cincizeci de ani şi, respectiv, patruzeci şi opt, erau suficient de mature ca să îşi ţină sentimentele în frâu. Ea ştia că se iubeau, dar erau mereu într-un fel de competiţie. Amândouă căutau dragostea şi aprobarea ei, iar ea încerca, chiar încerca, aşa cum o făcea de când erau mici, să fie nepărtinitoare şi dreaptă în legăturile cu ele. Recunoştea totuşi, dacă era sinceră cu sine, că Rilla doar uneori o lua în răspăr, o irita în feluri în care Gwen nu o făcea niciodată. Cât de greu era să fii mamă! Cât de greu să recunoşti, în special când copiii tăi deveneau adulţi, că erau doar oameni, la urma urmei, şi că în mod firesc te înţelegeai mai bine cu unii decât cu alţii. Ceea ce, bineînţeles, nu afecta în niciun fel dragostea pe care o simţeai pentru ei. Nimic nu putea schimba asta, dar cât de simplu ar fi totul dacă dragostea ar fi de ajuns. Nu era. Ea ştia asta foarte bine. Mai bine decât oricine, totuşi, totul mersese bine seara trecută, ceea ce era o binecuvântare.

Şi bineînţeles că nu erau doar Gwen şi Rilla singure, cum fusese pe vremuri. Se aflau aici şi toţi nepoţii, cu – care era expresia modernă? – partenerii lor. Cât de stupid suna! Ce era rău la „iubită” ? Încă nu avusese ocazia să vorbească pe îndelete cu Efe. Plecase cu James să se plimbe prin grădină şi reuşise doar să îl salute scurt. Leonora ştia tot că ceea ce simţea pentru nepotul ei cel mai mare era ieşit din comun. Dragoste, bineînţeles, dar şi altceva. O afinitate specială, pentru că semănau în atâtea feluri, şi pentru că

Efe îi amintea de tizul lui, tatăl ei. Ea ştia mai multe despre el decât oricine, deşi uneori îşi dorea să nu ştie. Strânse din buze şi decise că ăsta nu era momentul să se gândească la toate astea. Le împinse în cel mai îndepărtat colţ al minţii şi deschise un sertar de la măsuţa de toaletă.

Fără să se gândească de ce făcea asta, scoase de sub un teanc de eşarfe frumos împăturite o punguţă pătrată dintr-un bumbac gros. Literele brodate grosolan şi stângaci („MAMI") îi umplură ochii de lacrimi. Rilla cususe punguţa la şcoală şi, deşi nu fusese niciodată cea mai bună cusătoreasă din lume, o iubise atunci îndeajuns ca să îi facă acest cadou. Leonora îşi păstra păpuşile preţioase în ea. Nimeni altcineva nu ştia unde erau ascunse. Deschise acum punguţa şi scoase păpuşa, ce arăta aşa cum arătase ea odată: drăguţă, foarte tânără, într-o rochie încântătoare. „Of, ce n-aş da să fiu din nou ca ea, se gândi Leonora. Nu o femeie bătrână cu prea multe necazuri."

Simţi că o ia ameţeala şi puse în grabă păpuşile la loc. „Calmează-te, Leonora", îşi spuse. Închise ochii, respiră adânc şi se simţi puţin mai bine. Uneori îşi imagina capul împărţit în compartimente, cam cum era cutia ei de bijuterii, fiecare fiind căptuşit cu catifea stacojie şi bine închis în cea mai mare parte a timpului. „Aşa trebuie să rămână, îşi propuse. Am să închid acel sertar şi am să revin la gândurile despre zilele care urmează." Ştia că ar fi foarte dificil să încerce să prevadă şi să preîntâmpine orice problemă ivită între membrii familiei ei. Încă mai era capabilă, cu siguranţă, să observe că toată lumea se comportă cum se cuvine. Asta nu putea să o deranjeze cu adevărat, nu-i aşa? Deci ce era?

Se aşeză la măsuţa de toaletă şi ridică periile cu mâner argintiu, care cândva aparţinuseră mamei ei. „Sărmana Maude, se gândi Leonora. Ce părere ar fi avut despre faptul că acum ea era

cunoscută celor mai mulţi oameni doar ca soţia lui Ethan Walsh?" O umbră, aflată acolo pentru o secundă şi dispărută în următoarea, traversă oglinda din faţa ochilor ei, şi ea se întoarse să vadă ce putea să fi fost, cu inima bătându-i cam prea repede în piept. Nimic. Un renghi jucat de lumină. Poate chiar imaginea reflectată a picturii care atârna pe perete deasupra patului ei. Asta trebuia să fi fost, albul lebedelor pe apă, părând să se mişte. Fără să se mişte deloc de fapt.

Leonora se consolă uitându-se la fotografia de pe masa de toaletă. Alex o făcuse cu câţiva ani în urmă. Zâmbi gândindu-se la nepotul ei e el mic şi la cum, de prima dată când ţinuse un aparat de fotografiat în mână, când nu avea mai mult de şase ani, aproape că nu îl mai pusese jos niciodată. Indiferent de ocazie, el era acolo, făcând liniştit întruna instantanee, în loc să discute cu oamenii. Ea nu ar fi recunoscut niciodată că avea un nepot favorit, dar era, aşa simţea ea, o legătură specială între ea şi băieţelul cam tăcut, care păruse întotdeauna să se bucure de compania ei şi nu-i ceruse niciodată nimic ce mi îi putea da. Chiar şi ca adult, el mai era încă preferatul ei, şi ea nu i redea că cineva aprecia pe deplin cât de talentat era.

„Are un talent, se gândi Leonora, de a prinde momentul perfect şi de a spune mai mult despre oameni în fotografie decât îşi dădeau ei seama. Iată-le, ea, Gwen şi Rilla, fixate pentru totdeauna, aşa cum erau în acea zi, stând pe banca de sub magnolie în Grădina Liniştită. Arăt bine în bluza aia, cu perlele lui mami la gât." Gwen îl avea pe Gus în braţe şi albastrul vestei ei tricotate era minunat. Rilla arăta fericită în poza asta, ceea ce era o schimbare. Nu o vedeai des zâmbind în fotografii, şi Leonora ştia că asta era pentru că Rilla simţea că arăta prea grasă. Purta o rochie lungă, aurie, destul de nepotrivită pentru la ţară, şi preţ de o clipă,

Leonora fu copleşită de o uşoară senzaţie de agasare, amestecată cu grija pe care o simţise mereu pentru fiica ei cea mică. Nu că ar fi fost o străină la Willow Court. Ştia că nu era genul de loc pentru rochie lungă. Totodată, purta mult prea multe lanţuri la gât, ceea ce era tipic pentru ea. Leonora se uită atent la Gwen, care privea în jos la pisica din braţele ei, şi la Rilla, care se uita la Gwen. „Eu nu, se gândi. Eu mă uit direct la aparat. Dau ochii cu el. Magnolia e minunată, cu florile ei roz şi albe ca lalelele. Părem destul de fericite." Oftă şi îşi întoarse atenţia spre chipul ei în oglindă.

Arăta destul de acceptabil pentru cei aproape şaptezeci şi cinci de ani, se gândi, în afară de părul acela alb. De unde apăruse? Când nu se confrunta cu propria imagine în oglindă şi în zilele bune, când picioarele şi braţele îi dădeau ascultare, îi era uşor să se gândească la sine ca la frumoasa Leonora Simmonds, mama tânără ale cărei două fiice mici erau mândria şi bucuria ei. Comorile ei. „Concentrează-te pe lucrurile bune. Nu lăsa loc umbrelor. Nu lăsa problemele să te asalteze." Acesta fusese întotdeauna crezul ei. Asta o făcea „o forţă de luat în seamă". Zâmbi. Sean o numise astfel. Ei îi plăcuseră cuvintele lui şi le invoca pentru a o susţine până când avea să îl întâlnească. O forţă de luat în seamă. Se îndreptă încet spre baie. Se făcea târziu. Nu avea să fie în stare să stea foarte mult cu Nanny Mouse.

Nanny Mouse era atât de bătrână, că toată lumea pierduse socoteala anilor ei de viaţă. Fusese dădaca Leonorei, apoi a lui Gwen şi a Rillei, şi ele mereu îi spuseseră aşa. Oricine o întâlnea, întreba, bineînţeles, cum îşi dobândise numele şi trebuia să i se explice, în mod destul de plictisitor, că în copilărie Leonora o poreclise aşa neputând să rostească „domnişoara Mussington". Mouse devenise şi Mouse rămăsese, şi numele i se potrivea de

minune. Chiar şi în tinereţea ei, mâinile ei mici şi silueta graţioasă, la fel şi dinţii ei proeminenţi aminteau de un rozător. Purtase părul prins într-un coc la ceafa aproape un secol, şi hainele ei erau la fel de neschimbate ca anotimpurile – fustă neagră, vestă tricotată de lână şi o bluză albă cu guler înalt iarna; rochie bleumarin de bumbac (cu mâneci lungi, indiferent cât de cald era) vara. Nanny nu îşi scotea niciodată broşa ei cu camee care era prinsă în partea din faţă la orice purta. Copiii obişnuiau să chicotească şi să spună că probabil şi-o prindea şi la cămaşa de noapte.

Locuia în Lodge Cottage, în căsuţa pătrată de la capătul aleii, lângă poarta principală. Leonora decisese cu zece ani în urmă că era prea bătrână să locuiască singură şi în tot acel timp domnişoara Lardner fusese tovarăşa lui Nanny Mouse, îngrijind-o zi şi noapte cu cel mai sincer devotament. Ceea ce era destul de bine, având în vedere că nici domnişoara L nu era o puicuţă, după cum spunea James adesea. „Trebuie să aibă cel puţin şaizeci şi cinci de ani, se gândi Leonora." Domnişoara Lardner era o persoană liniştită, oarecum misterioasă, care evita societatea. Era înaltă şi bine clădită, şi nimeni nu îi spunea vreodată pe numele de botez, care era Doreen. Vorbea cu Nanny, gătea pentru ea şi avea grijă să nu alunece în vană. Şi era bine plătită. La rândul ei, Nanny, care avusese grijă de toţi, mai mulţi ani decât supravieţuiesc majoritatea oamenilor pe pământul ăsta, detesta faptul că-i slăbiseră puterile şi petrecea multe ore fericite bombănind în compania sărmanei domnişoare Lardner, care părea să ia totul cu stăpânire de sine. „Sunt destul de obişnuită cu asta, zicea mereu. La urma urmei e o domnişoară bătrână. Nu mă supăr."

Când ajunse Leonora, domnişoara Lardner aştepta.

— E în toane bune azi, doamnă Simmonds, zise deschizând uşa.

Prenumele Leonorei nu ieşea niciodată de pe buzele domnişoarei

Lardner, şi după toţi aceşti ani ar fi fost oarecum ciudat să îl rostească. Camera din faţă a căsuţei era aurie de la strălucirea soarelui, şi ea zâmbi. Nanny Mouse era acolo, dormind în scaun lângă şemineul neaprins. Masa de sub fereastră era proaspăt lustruită şi o vază fusese pregătită.

— Ştiam că aveaţi să aduceţi flori, zise domnişoara Lardner. Dacă mi le daţi, le pun în vază şi le aduc odată cu ceaiul.

— Mulţumesc, spuse Leonora, înmânând trandafirii pe care Gwen îi culesese în dimineaţa aceea.

Lui Nanny îi plăceau cel mai mult trandafirii, sau îi plăcuseră, iar Leonora se făcea luntre şi punte să găsească cele mai frumoase soiuri târzii pentru a le aduce ori de câte ori o vizita, deşi se întreba cât de mult îşi dădea de fapt seama de ceva bătrâna domnişoară. Uneori părea a fi, în cuvintele lui Efe, „la minge". Expresia o făcuse pe Leonora să râdă când o auzise prima dată. Nanny Mouse şi mingi de orice fel populau lumi complet diferite. Totuşi, în majoritatea timpului, ea era complet „pe dinafară", altă expresie de-a lui Efe. Acum bătrâna domnişoara stătea foarte dreaptă în scaun, cu ochii închişi, dar altminteri arăta aproape la fel ca întotdeauna.

„Nanny Mouse a fost liofilizată, ca o fasole verde", spusese Alex odată, şi era adevărat. *Părea fixată,* şi asta era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător, dar Leonora ştia că pe undeva, în vreun fel, corpul bătrânei domnişoara se veştejea, slăbea, şi că destul de curând nu avea să mai fie cu ei.

— Nu dorm, Maude dragă, spuse Nanny Mouse cu calm în după-amiaza aurie. Poţi să vii să stai jos şi să-mi povesteşti ce-ai mai făcut.

— M-ai speriat, Nanny! zise Leonora, sărutând obrazul care mirosea aşa cum mirosise dintotdeauna, a pudră de talc cu aromă de levănţică. Şi nu sunt Maude. Sunt Leonora.

Se aşează pe scaunul din partea cealaltă a căminului şi începu să vorbească. Lui Nanny Mouse îi plăcea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla la Willow Court. Era interesată în special de filmare.

— Oamenii de la televiziune. Vin să mă vadă?

— Bineînţeles, Nanny. Ai să apari în film. Tu eşti singura persoană din familie, în afară de mine, care l-a cunoscut cu adevărat pe Ethan Walsh.

Nanny Mouse dădu din cap.

— Da. A fost bun cu mine. În felul lui, înţelegi. Nu prea ştia să se poarte cu femeile. Sărmana Maude!

Bătrâna rămase apoi tăcută. Ţinea în mână o batistă, învârtindu-i un colţ cu degetele. Linişte a începu să umple încăperea, strecurându-se în cotloanele umbroase la care lumina soarelui nu putea ajunge. Leonora vorbi ca să o împrăştie, ca să-i distragă atenţia lui Nanny. Toată familia ştia că ei i se părea dureros să vorbeşti despre vremurile când ea fusese foarte tânără, fie pentru că asta o făcea să se simtă mai bătrână, fie pentru vreun alt motiv, niciodată precizat.

— Au sosit copiii, Nanny. Am să-l aduc pe micuţul Douggie să te vadă. Îţi aminteşti de el, nu-i aşa? Fiul lui Efe? Strănepotul meu. Desigur că ţi-l aminteşti. E un băieţel atât de încântător!

— Dar n-are voie să hoinărească, zise Nanny, uitându-se în sus şi aplecându-se înainte şi trăgând de genunchiul Leonorei. E îngrozitor când hoinăresc de unii singuri. Erai aici când s-a rătăcit?

— Douggie nu s-a rătăcit niciodată, zise Leonora simţindu-şi inima bubuind cu putere în piept. Nanny nu vorbea despre Douggie. Schimbă subiectul. Ar trebui să vezi ce de mâncare e sus,

în casa noastră, Nanny. Avem enorm de multe căpşune. Ajung pentru o armată. Am să îţi trimit mâine, dacă vrei.

— Căpşune, repetă Nanny. Oh, da, chiar îmi plac! Am avut la nuntă, nu-i aşa?

La nunta mea, da, zise Leonora, încercând să ţină pasul.

— El era mort pe atunci, bineînţeles, sau poate că a murit imediat după aceea.

— Tata? Da, a murit chiar înaintea nunţii mele. Obişnuiam să mă gândesc cât de îngrozitor a fost că nu am putut fi pe deplin fericită în ziua nunţii mele, pentru că tata tocmai murise.

— Şi călătorie sprâncenată! zise Nanny Mouse cu hotărâre.

Chiar atunci intră domnişoara Lardner în cameră şi le arată vaza i u trandafirii târzii.

— Uită-te la ăştia, Nanny! zise. Doamna Simmonds ne-a adus nişte trandafiri minunaţi. Nanny Mouse se uită fix la florile roz şi crem şi la frunzele verde-închis, fără să le vadă.

— Nimeni nu ştie nimic, îi spuse Leonorei, cu mâinile ca nişte labe de şoarece tremurându-i în poală. Nimeni nu mai aude ce spun eu, şi eu spun călătorie sprâncenată. Mă bucur că a murit.

Se lăsă pe spate în scaun, obosită de emoţia de care dăduse dovadă. Avea lacrimi în ochi. Leonora oftă. Ştia că Ethan Walsh era un subiect pe care trebuia să-l eviţi. „Sărmana Nanny e iraţională când vine vorba despre tata, se gândi Leonora. Puţin slabă de minte, presupun. Ei bine, e îngrozitor de bătrână." Era timpul să schimbe din nou subiectul.

— Alex o să vină să te vadă, Nanny. Toată lumea e aici pentru aniversarea mea.

— A venit iar ziua Leonorei? O să aibă un magician?

Ochii lui Nanny Mouse scânteiau. Leonora se uita la ea şi tremura. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să ajung aşa, se gândi. Ce

înfiorător să ai un fel de pustietate în cap şi să rătăceşti întruna prin ea, fără să fii deloc sigur unde era ceva sau când s-au întâmplat lucrurile. Cât de insuportabil să fii atât de pierdut! Închise ochii. „Mă rog să nu mi se întâmple niciodată. N-aş putea suporta. N-aş putea suporta să mă simt pierdută în propriul cap."

Ca mai tot timpul în ultimele zile, Sean Everard se trezi zâmbind. Oamenii continuau să îi spună asta. Asistentul său personal, Jacy (pe care lipsa literei „k" din nume încetase demult să îl mai supere), zicea că arăta ca şi cum ar fi pierdut un penny şi ar fi găsit o liră. Strict în ceea ce priveşte cariera, afacerea era ceva cu ce se putea mândri. Când se dusese să ceară bani pentru program, nu-şi făcuse prea multe speranţe. Cine avea să finanţeze un documentar de o oră despre viaţa şi opera lui Ethan Walsh? OK, era cunoscut şi se bucura de o bună reputaţie în perioada aceea, şi totuşi, publicul nu manifesta mult interes faţă de un pictor englez care trăise întreaga viaţa într-un singur loc şi nu făcuse nimic mai senzaţional decât să picteze imagini uimitoare. Lui Sean nu-i venise să creadă ce noroc avea, când Forurile înalte aprobaseră proiectul şi când Leonora Simmonds, fiica artistului, fusese de acord să îl întâlnească. Recunoştea asta. Era emoţionat ca un puşti.

Făcuse cercetări şi descoperise că era o femeie formidabilă. Ei îi venea mai uşor, îşi închipuia el, decât altora, să fie puternică şi charismatică, datorită banilor pe care îi moştenise de la străbunicii ei. Nu fusese niciodată nevoită să lucreze, şi nici chiar faptul că rămăsese văduvă la o vârstă ridicol de timpurie nu o împiedicase să facă tot ceea ce îşi propusese. Soţul ei fusese probabil asigurat, lucru care poate i-a consolidat doar securitatea financiară, nu fericirea. „Trebuie să fi fost foarte îndrăgostiţi, reflectă Sean, altminteri, cu siguranţă o femeie atât de atrăgătoare ca Leonora s-

ar fi recăsătorit." După moartea soţului ei, se implicase în numeroase activităţi caritabile, dar şi în administrarea averii, şi se ocupase de tablouri. Apoi, mai târziu, muncise pentru comitete de toate tipurile. Acum, Leonora făcea parte din consiliul a trei mici muzee şi al câtorva şcoli. „Nu era o femeie, se gândi Sean, care să stea acasă să ofteze şi să se uite pe fereastră ca Lady Shalott.

Şi acum el se ducea la petrecerea pe care o dădea cu ocazia aniversării a şaptezeci şi cinci de ani. Fusese ideea *ei* să includă festivităţile i are o onorau în programul despre tatăl ei. Poate că părea plăpândă şi de modă veche şi aşa mai departe, dar era o vicleană subtilă când venea vorba despre relaţii publice.

„Sunt un bun de preţ, nu-i aşa?" îi spusese lui, şi flirta. Nu exista niciun dubiu în legătură cu asta. Oare cei în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani încă mai îndrăgeau oamenii? Oricum, Leonora nu era genul i le femeie pe care o puteai întreba deschis despre asta. Ea îl simpatiza, şi asta era grozav, mai mult decât grozav, pentru că iată-l acum, gonind pe M4 spre Wiltshire, cu capota lăsată şi miresmele de vară zburând pe lângă nasul lui. OK, poate că era un adaos de gaze de eşapament pe o parte şi bălegar pe cealaltă, dar Sean refuza să le simtă pe acelea. Flori. Iarbă. Cer albastru şi nori pufoşi, care nu aveau un miros anume, bineînţeles, dar vântul aducea diferite miresme, iar el era o persoană care vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Ethan Walsh, Willow Court, tablourile acelea. Sean fusese obsedat de ele mai mult de treizeci de ani. La optsprezece ani, în 1970, o mătuşă pasionată de grădini îl adusese să vadă casa aceea. Aleea cu ceea ce i se spusese că erau stejari stacojii, care ducea spre uşa principală, nu se asemăna cu nimic din ce văzuse el vreodată, şi era foarte impresionant, dar, în ceea ce privea restul grădinii, ei bine, Sean nu avea nimic împotriva florilor şi a tufelor şi a

frunzişului, dar casele erau mai degrabă slăbiciunea lui, şi aşa că îşi croise drum înăuntru. Nu întrebase pe nimeni, ci rătăcise pur şi simplu pe scări în sus spre un fel de terasă şi, cum ferestrele franţuzeşti erau deschise, el intrase şi se trezise într-o încăpere goală. Mobilierul obişnuit care se află în orice cameră probabil că exista şi acolo, scaune, mese, sofale şi aşa mai departe, dar Sean nu îi dădu atenţie. Pe peretele de deasupra şemineului erau trei picturi, atârnate în aşa fel încât ochiul să se plimbe de la una la alta; atârnate în aşa fel, încât culorile uneia duceau firesc spre culorile celei de deasupra, şi apoi mai departe, spre cea de lângă ea. Se uitase şi iar se uitase la ele şi poate că rămăsese cu gura căscată. Era pentru prima dată când văzuse picturi adevărate. Albastrul! Ai fi putut întinde mâna să îl atingi şi ar fi fost rece şi strălucitor sub mâna ta. Asta era magie. Un tablou înfăţişa o natură moartă cu caise într-un bol alb de porţelan pe o masă. Caise catifelate, roz-aurii pe fondul de ceramică şi faţă de masă albastră cu alb în carouri, întinsă pe masa vizibilă doar într-un colţ, iar Sean se uită la ea şi simţi că, dacă ar putea ajunge acolo, în pictură, chiar lângă fructele acelea, ar uita de toate necazurile, iar el ar fi perfect, ridicol de fericit. Caisele acelea ar fi reprezentat tot de ce avusese el vreodată nevoie. Lângă natura moartă se afla un peisaj, şi Sean recunoscu aleea care ducea spre casă, dar pictat toamna pentru a etala stacojiul tulburător al copacilor, şi o clădire mică gri, dreptunghiulară la mare distanţă.

El şi mătuşa lui veniseră cu maşina chiar pe această alee cu mai puţin de o oră în urmă, dar tabloul făcea locul să arate... cum? Misterios şi plin de secrete, cu fiecare fereastră ca un ochi închis, şi copacii cu frunze de culoarea sângelui aplecându-se spre casă. Sean se uitase tremurând la cele o mie de culori de pe pânză, care păreau să fi fost folosite pentru a reproduce cerul furtunos chiar de

la marginea picturii. Al treilea tablou era cel mai bun dintre toate şi reprezenta o fetiţă de vreo şase ani, şezând pe un pat. Era îmbrăcată în ceva de liliac sau culoarea levănţicii, oricum, o nuanţă pală, de mov, şi lumina venea probabil printr-o fereastră, iar lenjeria din spatele ei, cearşafurile şi feţele de pernă arătau ca un lanţ muntos: piscuri albe şi văi întunecoase de pânză peste tot până la partea superioară a tabloului. O placă de alamă sub tabloul acesta semnala „Leonora Walsh 1934". Pe atunci el nu avea habar, dar aceasta era femeia pe care acum o considera Leonora lui.

Ajunse la Willow Court exact la timpul potrivit, şi iat-o, priveliştea care îl făcuse să îşi piardă răsuflarea cu atâţia ani în urmă – un îi lung de copaci încununaţi cu frunze, care conţineau, adânc în verdele lor, promisiunea stacojiului de mai târziu. Era ciudat şi frumos şi... potrivit.

Când sosise Jean, Leonora însăşi îl aşteptase în pragul uşii, iar el se simţise foarte măgulit. Se uită împrejur prin camera frumoasă care i se dăduse şi îşi îndreptă cravata. Apoi îşi luă reportofonul şi se îndreptă spre seră.

Intră, Sean, intră, zise Leonora, şi-i făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Poţi pune aparatul acela jos pe masa asta. E în regulă aşa?

— Perfect! Sunteţi sigură că nu aţi mai fost intervievată până acum?

Leonora zâmbi.

— Eu tratez asta ca pe o conversaţie între prieteni. Sper că nu vei li prea ocupat cu echipamentul să serveşti nişte fursecuri la ceai! Mary le-a făcut special. E menajera noastră. Of, ce zăpăcită sunt, ai cunoscut-o data trecută, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Sean, şi eu sunt întotdeauna pregătit pentru fursecuri. Asta e o încăpere atât de frumoasă.

Nu era o seră propriu-zisă, ci mai mult ca o cameră de zi cu pereţi de sticlă, şi minunat de liniştită, doar sforăitul vag al lui Gus auzindu-se din adâncurile canapelei, unde blana lui frumoasă cu păr lung brun-roşcat făcea un contrast plăcut cu verdele, albul şi rozul modelului cu trandafiri al tapiseriei. Sean ştia că Gus avea un frate, Bertie, care prefera dormitoarele încăperilor publice ale casei. Pisicile erau de fapt Albert şi Augustus, aşa îi spuseseră lui Sean, dar nimeni din familie nu îi numea vreodată aşa.

Plantele se aflau lângă geam, şi unele dintre ele crescuseră şi se întinseseră drept în sus până la tavanul înalt, presând în geamuri de parcă ar fi încercat să evadeze. Toate pernele aveau huse brodate (munca lui Gwen, aşa i se spusese) şi masa era acoperită cu cataloage de seminţe, cărţi şi corespondenţa Leonorei.

— Atunci, putem începe? întrebă Sean.

— Da, sunt gata.

Leonora îşi încrucişa mâinile în poale.

— Să începem cu copilăria dumneavoastră timpurie. Povestiţi-mi despre asta.

— Mama a murit când aveam opt ani. Leonora îşi puse jos ceaşca pe farfurioară şi tuşi uşor. Tata era mereu ocupat. Picta, bănuiesc. Am fost crescută mai ales de Nanny Mouse. Era foarte tânără pe vremea aceea, dar au avansat-o când m-am născut eu, ca să aibă grijă de mine. Cred că mama era foarte plăpândă. O veţi cunoaşte pe Nanny Mouse. Încă mai trăieşte, deşi e foarte fragilă acum, bineînţeles. Are peste nouăzeci de ani. Locuieşte în căsuţa de la capătul aleii. Trebuie să fi trecut pe lângă ea când aţi venit încoace.

— Domeniul a fost în familia Walsh multe generaţii?

— O, nu, dragă! Leonora râse într-un fel care în romane se descria, aşa se gândi Sean, drept „cristalin”. Bunicul a cumpărat pământul după ce a făcut avere cu o banală piesă industrială – niciodată nu am fost foarte sigură cum se cheamă – piese necesare pentru diferite motoare, cred. Teribil de importante, fără a fi deloc *vizibile,* dacă ştii la ce mă refer. Şi de fapt, când tata – Ethan Walsh, ar fi mai bine să îl numesc aşa, nu-i aşa? – i-a spus tatălui *său* că voia să meargă la Londra şi să studieze pentru a deveni artist, s-a iscat o mare ceartă. Ei bine, pe vremea aceea se aştepta ca tinerii să calce pe urmele taţilor lor, şi aşa mai departe, nu să plece să devină boemi şi să-şi irosească timpul cu ceea ce foarte des se numeau „mâzgăleli”. Trebuie să fie destul de greu de înţeles pentru voi, tinerii.

— Nu, Sean zâmbi spre ea. Cred că destul de mulţi părinţi, chiar şi astăzi, ar putea considera arta drept o carieră destul de nesigură. „Dumnezeule, se gândi cât de al naibii de pompos par! Trebuie să controlez asta.” Pot să trec la subiectul despre mama dumneavoastră?

— Ea era foarte liniştită. Discretă. Ea era... care e cuvântul modern? Cea charismatică. Nu părea să fie acolo niciodată, asta îmi amintesc. Ori de câte ori o întrebam pe Nanny Mouse unde era, mi se spunea că se odihnea sau scria scrisori. Ceva de genul ăsta. Sunt destul de nelămurită în ceea ce priveşte moartea ei, pentru că eram foarte bolnavă în perioada aceea. De asta îmi aduc aminte. Dar totul s-a schimbat complet după ce s-a prăpădit. Tata a fost teribil de afectat de moartea ei. A fost înfiorător. A fost cumplit, cumplit de rănit. Nu mi-l pot aminti ca fiind deosebit de afectuos cu ea în timp ce trăia, dar, bineînţeles, copiii nu văd totul, nu-i aşa?

— Unde a cunoscut-o?

— La Londra, la şcoala de artă. Ea era o acuarelistă destul de talentată, cred, când el a întâlnit-o, dar bineînţeles că, odată ce s-a măritat, nu a mai avut timp pentru toate astea.

— Deci a renunţat la arta ei ca să fie cu el?

— Da. Nanny Mouse mi-a povestit odată că au cam scandalizat pe toată lumea fugind la Paris şi căsătorindu-se acolo. Maude Cotteridge era o orfană fără un ban, şi bunicul meu nu ar fi fost încântat de partidă. Se bârfea... Leonora se aplecă înainte şi îşi coborî vocea... că trăiseră împreună înainte de a se căsători. Legătura lor amoroasă era subiectul de bârfă al Londrei artistice, aşa se pare. Ai fi zis că avea să fie nenorocită aici la ţară, nu-i aşa, după ce fusese obişnuită cu Londra până la căsătoria ei, dar îi plăcea foarte mult grădina. A adăugat tot felul de lucruri; foişorul şi Grădina Liniştită din spate sunt în totalitate opera ei. Bordura de acolo. Aţi văzut-o? Ei bine, o veţi vedea când filmaţi, nu-i aşa? E la fel de frumoasă ca orice pictură. Şi pomii fructiferi întinşi pe spaliere pe zid au fost tot ideea ei. În vremurile acelea, la începutul căsniciei lui Ethan şi Maude, Willow Court avea patru grădinari. Noi trebuie să ne descurcăm cu doi în ziua de azi, dar bineînţeles că eu am o mână bună la plante, aşa că grădina a fost un fel de hobby pentru mine. Un pic de noroc pentru domeniu, nu credeţi?

Iat-o flirtând din nou cu el. El îi zâmbi.

— Asta-i grozav, zise. Am început bine, dar e timpul să ne oprim. Trebuie să merg să mă schimb pentru cină.

— Mi-a făcut plăcere. Mâine am să te duc sus, în atelierul tatei.

— Da, aştept cu mare nerăbdare să îl văd. Şi vă sunt extrem de recunoscător că îmi sunteţi de aşa un ajutor. Filmului acestuia. Sper să se ridice la nivelul aşteptărilor dumneavoastră.

Leonora se uită în sus spre el.

— Sunt sigură că o să iasă totul minunat, zise. Dacă nu vă deranjează, am să mai rămân aici o vreme. Băuturile pe terasă la ora şase.

— Minunat! Ne vedem mai târziu, zise Sean şi părăsi încăperea, închizând încet uşa după el.

Leonora închise ochii. Pentru un moment avu impresia că nu era singură în seră. Poate intrase Gwen să vadă unde era. Inspiră, şi nările i se umplură de un parfum pe care îl recunoscu – lăcrămioară. Cine îl folosea? De unde îl ştia? Poate îl adusese James pentru Gwen dintr-una dintre călătoriile sale în străinătate. Sau poate era Rilla, sau chiar Chloë, dar de ce îi era atât de familiar? Deschise ochii să vadă care dintre femeile care erau acum la Willow Court se furişase aici în timp ce ea stătea cu ochii închişi, dar era singură. Mireasma plutea în aer, şi nu era absolut nimeni. Doar Gus, sforăind uşor şi visând vise de pisică. „Mi-am imaginat eu, se gândi Leonora. E în capul meu." Tremură uşor şi închise din nou ochii. „Am să merg sus în curând. Mai stau aici doar o clipă."

Septembrie 1935

Leonora întredeschise ochii. Cineva stătea la fereastră, uitându-se afară la grădină. Ploaia lovea în geamuri, iar bucata de cer pe care o vedea din pat era respingătoare şi gri, nu albastră şi strălucind de soare, aşa cum trebuia să fie cerul de vară. Silueta întunecată dintre draperiile ei nu era Nanny. Era prea înaltă şi cam grasă. Nanny era mică şi slabă. Putea fi tatăl ei? Era el? Venise în camera copiilor doar o dată sau de două ori până atunci şi

niciodată în dormitorul copiilor, după câte îşi amintea. Simţi deodată o pală rece de vânt şi îşi trase plapuma în sus peste umeri. Apoi se ridică într-un cot. O durea capul, încercă să vorbească, dar numai un sunet slab îi ieşi din gură, şi tuşi ca să îşi dreagă glasul.

Deodată, umbra de la fereastră se întoarse şi chiar era tatăl ei. Veni cu paşi mari până la pat şi se aşeză chiar lângă ea şi o luă de mână. Leonora fu atât de surprinsă de asta, încât căzu înapoi pe perne. El purta un costum negru şi cămaşă albă, iar ochii îi erau roşii pe margine. Leonora îşi fixă privirea pe lanţul strălucitor al ceasului de aur care îi trecea peste vestă.

— Draga mea copilă, zise el, n-am vrut să te trezesc. Dormeai atât de adânc. Şi tu ai nevoie de somn, nu-i aşa? Ai fost cam bolnavă. Îţi aduci aminte?

— A fost deja ziua mea de naştere? întrebă Leonora. Am avut pojar?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. O febră, aşa a spus doctorul, dar am fost puţin îngrijoraţi. Şi da, ai opt ani. La mulţi ani, iubito! Va trebui să sărbătorim de îndată ce te vei simţi mai bine.

Leonorei îi venea să plângă. Cum putuse să rateze ziua ei de naştere şi nici măcar să nu fi aflat despre asta? Cum putuse? Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea. De ce era el acolo? Unde era mami? Şi Nanny? De ce erau toate hainele lui negre? Era ceva în cameră cu ei, şi era un lucru trist, şi ea nu ştia cum să întrebe despre asta.

— Unde-i mami? întrebă crezând că dacă ştia răspunsul la asta, tot iestul avea să fie mult mai limpede.

— Nu îţi aduci aminte, scumpo, cât de bolnavă era?

— Se simte mai bine acum? întrebă Leonora. Nu-mi amintesc. Mama ei nu ieşea din camera ei. Îi plăcea să stea întinsă în şezlongul din salon ore în şir. Câteodată, dispărea complet şi

nimeni nu o vedea, iar Nanny spunea că era „indispusă”. Asta era ca şi cum ai fi boli mv, Leonora ştia asta, deşi nu de ceva care avea un nume propriu-zis – pojar sau oreion sau gripă. Deodată, tatăl vorbi:

— Eşti o fată curajoasă, Leonora?

Ea dădu din cap. Acum că avea într-adevăr opt ani, deşi se simţea exact la fel ca la şapte, trebuia să fie *foarte* adultă, iar a fi curajoasă făcea parte din asta.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să îţi spun, Leonora. Atât de rău. Tatăl ei începu să tuşească, dar nu era tocmai o tuse, şi îşi scoase batista şi îşi şterse nasul şi ochii, înainte de a continua.

— A murit. Draga mea, iubita mea Maude...

Şi apoi plânse. Leonora se uită fix la el, prea şocată de mâhnirea lui, de durerea lui, ca să conştientizeze ceea ce spunea el. Tatăl ei nu plângea niciodată. Era puternic. Era persoana cea mai puternică, mai înaltă, mai mare, mai exigentă din toată lumea, şi nu creatura asta i are plângea în hohote, nenorocită, ai cărei umeri tremurau şi a cărei voce continuă întrerupt.

— Nu am ştiut. Nu am avut habar că fusese atât de... atât de bolnavă. Atât de bolnavă. Mi-a ascuns-o, bineînţeles, ca să nu mă îngrijoreze. Era altruistă. Da, fără îndoială, cea mai altruistă persoană. Şi apoi s-a dus, şi acum am îngropat-o, şi trebuie să fim curajoşi, Leonora. Trebuie să avem grijă unul de celălalt, nu-i aşa? Ce cruzime! O pierdere atât de cruntă pentru tine, biata mea copilă. Am să... Ştii că am să... fac tot ce îmi stă în putinţă, dar nu are să fie la fel. Nu, absolut nimic nu are să mai fie la fel. Cum am să suport asta?

Se ridică şi îşi îndreptă umerii. Leonora se uită la el şi nu spuse nimic pentru că nu ştia ce să spună. Apoi el vorbi din nou şi păru din nou el însuşi.

— Nanny are să fie aici imediat, să vadă dacă vrei să te ridici astăzi. Poate mai târziu vom lua ceaiul împreună. Ai vrea?

Leonora dădu din cap. Oare ce avea să găsească ea să îi spună când o să servească sandviciuri şi chifle de pe platou. Tatăl ei se îndreptă spre uşă şi se întoarse să îi zâmbească.

— Vom supravieţui, Leonora, nu-i aşa? zise.

— Da, tati, răspunse Leonora, întrebându-se la ce oare se referea.

Era şi el în pericol de a se îmbolnăvi şi a muri?

De îndată ce el plecă, ea împinse aşternutul la o parte şi se dădu jos din pat. Se simţea nesigură. Îşi aminti că Nanny îi spusese: „Doar încă două zile până la ziua ta de naştere, scumpo". Deci asta era în douăzeci şi trei august. Acum trebuia să fie după douăzeci şi cinci august. Fusese bolnavă zile întregi. Cum se putuse întâmpla asta fără ca ea să ştie? Lacrimile îi umplură ochii când se gândi la ce se întâmplase. „Mami e moartă, îşi spuse. Sub pământ, şi ţeapănă, şi rece." Ceva întunecat şi greu îi flutură în fundul minţii, şi se cutremură. Făcu mari eforturi să îşi amintească de ultima dată când o văzuse pe mama ei şi nu putea. Când îi spusese noapte bună? Sau poate când fuseseră în grădină. Leonora ştia ce însemna mort. Îl văzuse pe Tyler, grădinarul, cărând odată un iepure pe care îl omorâse o vulpe, şi era ţeapăn şi era sânge peste tot în jurul capului. Ea nu ar fi trebuit să vadă asta, dar văzuse şi visase noaptea despre asta, mult timp după aceea. Mama ei nu va fi fost acoperită de sânge, bineînţeles că nu. Trebuie să fi murit în patul ei pentru că acolo mureau oamenii. Ei nu erau câtuşi de puţin ca iepurii. Îşi imagină trupul întins printre perne umflate, purtând una dintre cămăşile de noapte cu dantelă ale mamei, era ea şi în acelaşi timp nu era ea.

Pe peretele din spatele patului Leonorei era un portret de-al ei, pictat de tatăl său, şi ea se întoarse să se uite la el. Nu era drept.

Alţi oameni aveau mame, şi taţi, şi fraţi, şi surori. Ea era o fetiţă în tabloul ăsta, şi stătea pe jos lângă căsuţa păpuşilor din camera copiilor cu care se juca în fiecare zi. Era un fel de casă înaltă. Tatăl ei o făcuse singur, iar mama decorase fiecare cameră să arate ca nişte încăperi adevărate dintr-o casă, şi toţi cei care o vedeau o admirau şi spuneau că era un lucru realizat cu dragoste şi ce norocoasă era Leonora să o aibă. Leonora putea să vadă fiecare detaliu de pe tapet; toate lămpile mici şi piesele e Ic mobilier aranjate în încăperi şi chiar şi păpuşile mici, mici, pe care mama ei le făcuse ca să îi reprezinte pe ei: pe ea, pe tata şi pe Leonora. Lumina din tablou părea să se reverse din căsuţa păpuşilor şi lumina conturul obrazului copilului, al Leonorei, şi arunca o pată aurie pe covorul închis la culoare. „Am să merg să mă uit la ea, se gândi. La căsuţa mea pentru păpuşi. Cea pe care tati şi mami au făcut-o pentru mine."

Merse în camera ei, şi iat-o stând la perete. Toate uşile erau închise şi toate ferestrele. Se uită în jos la acoperiş, pictat cu un model de ţigle suprapuse. O amintire, ca aripa unui fluture alb, fâlfâi scurt la marginea gândurilor ei. Pentru o fracţiune de secundă, văzu silueta mamei ei stând lângă căsuţa păpuşilor într-o cămaşă de noapte lungă, albă, iar apoi ea dispăru. Leonora clipi şi se strădui din răsputeri să i aducă amintirea, dar aceasta nu voia să revină, iar ea simţi că o lumină se stinsese undeva în interiorul ei. Nici de la căsuţa păpuşilor lui mai venea nicio lumină. Niciun pic de lumină. Arăta de parcă nimeni nu s-ar fi jucat cu ea de o veşnicie. Dintr-odată o copleşi tristeţea şi începu să plângă.

Leonora devenea agitată. Nanny Mouse o pusese să stea întinsă iii pat şi să se odihnească zile în şir. Poate că până la urmă nu trecuse aşa de mult timp, chiar dacă păreau ani de zile. Pentru că

fusese atât de bolnavă, Nanny Mouse îl lăsase pe Domnul Nibs, motanul cel mare, roşcat, să vină în camera ei. De obicei nu avea voie sus, şi silueta lui stând la capătul patului ei sau ghemuit în spatele draperiilor, doar cu coada ieşind de sub materialul înflorat, o făcea să râdă. Torcea când îl mângâia, şi asta o făcea să se simtă mai fericită, întotdeauna. Dar câteodată cuvintele „mămica mea e moartă" îi veneau în minte şi atunci ochii i se umpleau de lacrimi şi capul începea să o doară, dar nu putea să se gândească la mama ei tot timpul, şi atunci începea să îşi dorească lucruri obişnuite. „Dacă aş putea numai să mă dau jos din pat, se gândea, uitându-se la pătratul de lumină din mijlocul covorului, aş putea să merg jos să mă uit la lebede. Mi-aş fi dorit ca Nanny Mouse să mă fi luat cu ea în sat. Aş fi putut cumpăra nişte dulciuri de la magazin. Lemn dulce de toate felurile sau şerbet." Nanny Mouse alegea întotdeauna batoane răsucite din trestie de zahăr şi malţ de orez, iar Leonora mâncase prea multe ca să le mai considere foarte interesante.

Unde era tatăl ei? Venea în fiecare după-amiază şi stătea cu ea o vreme, dar era tot trist şi nu voia să vorbească foarte mult. Poate era în atelier şi picta. Atelierul era în afara zonei permise. Era de fapt o mansardă, marea mansardă care cuprindea cea mai mare parte a etajului, lângă camerele menajerelor. Uşa atelierului era ţinută mereu închisă când tata lucra înăuntru, dar acum nu lucra. Ea le auzise pe Nanny Mouse şi pe doamna Page, bucătăreasa, vorbind despre asta, când doamna Page îi adusese tava cu cina.

— Bietul om, zise doamna Page. Nu mănâncă aşa cum trebuie. Şi nu face decât să umble prin casă ca un animal închis în cuşcă.

— Nu lucrează, ştiu asta, zise Nanny Mouse. Stă la fereastra studioului şi se zgâieşte afară. L-am văzut ieri când am pornit spre

biserică şi era tot acolo când m-am întors. Jur că nu se mişcase niciun centimetru.

Leonora se gândi că poate era acolo sus acum. „Am să merg să-l caut. Am să vorbesc cu el şi asta are să-l înveselească. N-o să se supere. Nu poate. Doar nu lucrează.” împinse aşternutul la o parte şi îşi luă halatul de casă şi papucii.

Liniştea din casă era atât de intensă, încât Leonora aproape că o putea auzi în timp ce urca pe scări în vârful picioarelor. Se uita în jos pe unde călca şi nu la pereţi. Covorul era aici puţin uzată, dar asta nu conta, pentru că nimeni nu avea voie să urce în atelier. Coridorul care ducea spre el avea câteva picturi atârnate pe pereţi, picturi care nu îi prea plăceau tatălui ei, altminteri le-ar fi pus jos, unde putea să le vadă toată lumea. Leonora nu se opri să se uite la ele, ci îşi croi repede drum spre perdeaua de aba care atârna peste uşa atelierului.

O trase puţin deoparte, întoarse mânerul de bronz al uşii şi rămase un moment în prag, uitându-se în jurul ei. Într-una dintre cărţile ei era o poveste despre un tărâm fermecat încremenit de magia unei vrăjitoare în aşa fel, încât nimic nu se putea mişca şi nimeni nu putea vorbi. Aşa arăta camera asta. Leonora simţi că, dacă ar pune aici un picior în faţa celuilalt, ceva avea să se spargă sau să crape, sau să dispară.

„Nu fi prostuţă, îşi spuse. Aia e o poveste. Asta e o cameră adevărată într-o casă adevărată. Aici locuiesc. Nu există magie. Nimic rău nu are să se întâmple chiar în casa mea.”

Atelierul era lung şi îngust. Erau pânze rezemate cu faţa spre perete ca să nu poţi vedea picturile. Şevaletul nu avea nimic pe el. Vopsele se uscaseră pe paletă, formând flori scorţoase de culoare. Leonora păşi de-a lungul camerei şi merse la una dintre ferestre. Erau o mulţime de ferestre aici sus; cea mai mare dădea spre

grădină şi lac, şi de aici ea se zgâi afară, întrebându-se dacă ar putea zări în treacăt lebedele. O apucase din nou durerea de cap şi îşi sprijini fruntea pe geam. Ochii i se umplură de lacrimi. „De ce nu mi-e mai bine? se gândi. Nanny a spus că mă însănătoşesc, dar acum mă simt iar rău. E o minge de durere în spatele ochilor mei. Poate dacă merg să mă aşez..."

Se împletici spre şezlongul din mijlocul încăperii şi se întinse pe el. Era tapiţat cu o catifea verde pal, o culoare pe care mama ei obişnuia să o numească *„eau-de-Nil".* Era preferata mamei, dar tatăl ei spunea că era insipidă. Leonora se întrebă de ce nu alesese el culoarea lui preferată pentru ceva pe care îl folosea doar el.

Închise ochii şi nodul de durere din cap se făcu mai mic, mai slab. Puse mâna în spaţiul dintre şezutul şezlongului şi rama de lemn şi dădu peste ceva moale. Se ridică să vadă despre ce era vorba. O bucată mică de pânză. Acum zări un colţ ieşind puţin în afară, un triunghi alb de dantelă. Trase de el şi îl recunoscu imediat. „Mami trebuie să fi fost aici sus ca să vorbească cu tati, căci asta era una dintre batistele ei." Leonora o mirosi şi lacrimile îi ţâşniră din ochi. Mirosul mamei ei. Lăcrămioară se numea, şi toate hainele mamei miroseau aşa. Obişnuiau să miroasă aşa. Lacrimile curgeau pe obrajii Leonorei, dar nu putea folosi batista să le şteargă. S-ar fi murdărit şi s-ar fi şifonat. Vârî pătratul preţios în buzunar şi folosi o mânecă a halatului ca să se şteargă la ochi. Parcă plutea printr-o negură deasă ori de câte ori se gândea la mama ei. Asta însemna că nu şi-o putea aduce propriu-zis aminte; că nu îşi putea aminti cum era ea cu adevărat.

— Ce faci aici sus, Leonora? spuse o voce, şi iată-l pe tatăl ei în prag, îngheţând dintr-odată camera cu glasul lui.

Leonora ar fi vrut să fugă, să dispară, să se topească în scândurile podelei, pentru că îi simţea supărarea. Tatăl ei era

întotdeauna tăcut, foarte tăcut când era supărat, şi tot ceea ce spunea căpăta un sunet special care o făcea să tremure.

— Te căutam, tati, şopti. Am venit aici doar ca să te caut pe tine.

— Şi de ce te-ai gândit că o să mă găseşti aici, pot să întreb?

„Pentru că e locul în care vii ca să pictezi", vru să spună, dar nu putu articula cuvintele.

— Nu ştiu, spuse, cu capul plecat.

Ethan Walsh se apropie cu paşi mari de şezlong, iar Leonora, care stătea încremenită, incapabilă să se mişte, îi simţi degetele puternice pe carnea ei, trăgând-o în picioare, conducând-o spre uşă, ciupind-o i are de braţ, bombănind lucruri deasupra capul ei în timp ce mergeau.

— Niciodată. Tu nu trebuie să mai vii aici sus niciodată, ai înţeles, Leonora? Niciodată. Îţi este cu desăvârşire interzis să vii în camera asta. Am fost absolut clar?

„Interzis. Ce cuvânt oribil! se gândi Leonora. Îl urăsc. Sună ca un zid de gheaţă neagră. Interzis." Se uită la tatăl ei. Acum îngenunchease lângă ea, aducându-şi faţa mai aproape de a ei. Îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi o scutură uşor. Ochii lui erau plini de ceva ce Leonora nu-şi putea da seama ce era. Ceva ce nu mai văzuse niciodată şi ce nu putea denumi. Tot ce ştia era că dragostea pe care o vedea de obicei în ochii lui atunci când se uita la ea dispăruse şi persoana asta are o scutura şi îi ciupea umerii cu degete ososase nu o plăcea niciun pic. O ura poate, dar mai era şi altceva acolo pe chipul lui. Tatăl ei părea speriat. Alb şi cu buze subţiri, şi înspăimântat.

— Da, tati, zise. Înţeleg. Nu am să mai vin aici sus. Niciodată. Niciodată. Promit. Cu mâna pe inimă.

— Nu spune asta! zbieră aproape. Du-te numai în camera ta şi stai acolo, te rog. Aşteaptă să se întoarcă Nanny. Eu trebuie să gândesc.

Îi întoarse spatele şi bâjbâi înapoi spre atelier, trântind uşa după el. Sună ca un tunet într-o casă goală, umplând coridorul şi mergând pe scări în jos, aşa încât toată clădirea păru a se clătina. Leonora se uită la uşa închisă, imaginându-şi-l pe tatăl ei stând la fereastră, cu dosurile albe ale pânzelor holbându-se la el şi cu florile de vopsea uscată înnegrindu-se de focul mâniei sale. Fugi tot drumul înapoi spre camera ci şi se aruncă pe pat cu faţa în jos. Stele şi flori stacojii şi purpurii explodau sub pleoapele-i închise. Niciodată. Nu se va mai duce niciodată acolo. Era o încăpere odioasă, rece şi neprimitoare şi plină de o lumină mult prea strălucitoare.

Batista din buzunarul ei. De îndată ce Leonora îşi aminti de ea, ştiu că trebuia să o ascundă. Dacă tatăl său ar descoperi că era la ea, v ar supăra iar. Nu avea habar de unde ştia asta, nici de ce ar fi aşa, dar simţea în fiecare părticică a corpului că era adevărat. Oare unde putea să o pună? Nanny Mouse umbla prin sertarele ei ca să se asigure că erau în ordine şi, dacă o lăsa în buzunar, avea să fie găsită când îi spălau hainele, şi tot mirosul de lăcrămioară avea să dispară pentru totdeauna. Apoi deodată Leonora zâmbi. Ştia unde avea să fie foarte în siguranţă.

Se dădu jos din pat şi merse în camera de joacă. Acolo se ghemui în faţa căsuţei păpuşilor. Luă batista mamei şi o împături de două ori. Acum era dantelă doar pe două laturi ale micului pătrat. „N-am ce face, se gândi. Trebuie să intre... aşa... acolo.” Plie frumos peticul de bumbac fin peste corpul păpuşii pe care mama ei o făcuse să semene cu Leonora cea adevărată şi, pentru un moment, i se păru că trupul umplut, lipsit de viaţă, era într-adevăr

ea, şi că *ea* era cea care stătea acolo întinsă, în siguranţă, sub un înveliş ornat cu dantelă care mirosea a mama ei. Se aşează pe călcâie şi se uită la patul păpuşii. „Acolo nu o vor vedea niciodată, se gândi, pentru că adulţii nu se uită bine. Dar eu am să ştiu despre ea şi am să pot veni să o miros ori de câte ori am să vreau. Şi când păpuşile mele vor merge la dans, am să o pot prinde în ace de jur-împrejur ca pe o rochie, şi flori de dantelă albă vor atârna în jos peste toate hainele obişnuite de zi şi o vor face pe păpuşa asta cu adevărat frumoasă, astfel încât toată lumea de la bal va dori să îşi scrie numele în carneţelul ei de dans. Va arăta ca o prinţesă."

„Atât Freud, cât şi Leonora ar avea câte ceva de spus, se gândi Rilla, despre dragostea mea pentru bucătării." Iat-o din nou cu toată casa la dispoziţie şi familia cu care să stea la taclale la masa din lemn de fag şi urmărind-o pe Mary cum curăţă morcovi pentru cină. Ceea ce făcea ea cu legumele astea modeste era de pomină, şi când avea să termine cu ele, aveau să se fi transformat în cercuri aurii, lucioase, dulci, delicioase şi aromate, cu o presărare verde de ierburi proaspete.

— Chiflele tale, Mary, zise, adăugând gem de zmeură făcut în casă peste un strat gros de unt, sunt a opta minune a lumii.

Mary pufni şi îşi continuă lucrul. Tăcerea ei nu era neprietenoasă. Ea era pur şi simplu o persoană tăcută, fără înclinaţii spre bârfă. Pe Rilla nu o deranja. Ori de câte ori avea şansa să stea cu mâinile încrucişate în bucătăria de la Willow Court, se simţea ca într-un decor de scenă. Era opera lui Gwen, drăgălăşenia asta oarecum de clişeu. Era un bufet galez la perete, probabil încărcat cu farfurii cu modele cu sălcii şi ceainice durdulii şi căni pictate cu flori. Pereţii erau de culoarea untului şi într-un colţ se afla o canapea mică. Culoarea draperiilor scotea în evidenţă

trandafirii roz pompoşi de pe materialul canapelei, o tuşă tipică pentru Gwen. Bancul de lucru era dincolo de o arcadă şi cu două trepte mici mai jos. În copilărie, Rillei îi plăcea să stea pe ele şi să-l privească pe bucătar la lucru. Astăzi, aragazul reflecta „stadiul tehnicii", dar pe vremea aceea era o plită înnegrită foarte veche, ca desprinsă din *Hansel şi Gretel*. Fusese o vreme când stătuse departe de bucătărie cam o săptămână, după ce Gwen îi spusese că da, soba aia era într-adevăr cea din basm, transportată în mod magic la Wiltshire direct din căsuţa vrăjitoarei.

— Ar fi trebuit să ştiu că eşti aici, Rilla, rosti cineva, iar ea se întoarse cu gura plină şi îi zâmbi lui Efe.

— Nu trebuie, zise când putu să vorbească, să fii obraznic cu mătuşica ta, Efe. Vino încoace şi dă-mi un sărut mare. Doamne, eşti grozav! Aş putea să te mănânc de viu!

— Asta zic toţi, replică Efe, îmbrăţişând-o pe Rilla. Se aşează pe scaunul din faţa ei şi zâmbi spre Mary. Ai o chiflă pentru mine, Mary?

— N-o să mănânci la cină, ştii asta, răspunse ea cu un zâmbet, luând o farfurie de pe raft şi punând două chifle pe ea pentru Efe.

„Până şi Mary se înmoaie sub privirea lui, se gândi Rilla. E uimitor efectul pe care îl are asupra femeilor. Periculos, probabil."

El tăie chifla frumos pe mijloc şi spuse:

— Nu vă puteţi imagina ce uşurare e să vezi pe cineva mâncând cu poftă. Fiona ţine mereu câte o dietă sau alta. Dar acum că e din nou însărcinată, sper să se domolească în privinţa asta. Aşa sper, în orice caz. Am renunţat să mă mir de ce sunt femeile atât de prostuţe.

Rilla îşi înghiţi un comentariu tăios. Motivul pentru care Efe le găsea pe femei prostuţe era că nu se simţea atras de cele inteligente. Îl adora pe nepotul ei, dar el se năpustea categoric spre

tipul de femeie căţeluş, genul care, în schimbul fie şi numai unui cuvânt amabil, avea tendinţa să se întindă şi să-şi fluture picioarele în aer.

— Ar trebui să merg să mă pregătesc pentru cină, zise Rilla.

Efe se uită în sus spre ea.

— Pune-ţi ţoalele festive, zise. Categoric. De fapt, Rilla, pot să schimb două vorbe cu tine? Trebuie să te întreb ceva. Vreau să pun ceva pe picioare cu Leonora, dar e o chestiune de coordonare. Ai o clipă?

Chiflele fuseseră puse la loc într-o cutie de tablă. Cutia era pe bufet, pregătită să fie dusă în cămară. Rilla se ridică, merse la ea, o deschise şi se servi cu încă una. O luă la masă şi se aşeză din nou faţă-n faţă cu Efe.

— Atunci dă-i drumul, îl îndemnă, întinzându-se după unt. Spune-mi totul!

Uşa din spate se deschise în timp ce vorbea, iar James intră în bucătărie. Efe făcu o grimasă plină de regret spre Rilla şi se ridică.

— Bună, tată, mi-e teamă că trebuie să plec. Îmi pare rău pentru treaba aia, Rilla. Nu face nimic. Te prind eu mai târziu, poate.

— Ce-a fost asta? întrebă James, când Efe părăsi încăperea.

Rilla îşi ridică privirea spre cumnatul ei.

— Chiar că nu am nicio idee. Cred că Efe avea de gând să îmi spună ceva. Să se confeseze, poate. Crezi că are lucruri de confesat, James?

— Nu m-ar mira deloc. Aşchia nu sare departe de trunchi, n-ai zice?

După părerea Rillei, James cam exagera cu rolul de crai bătrân.

Era adevărat că îl prindea bine, dar prea îşi răsucea mustaţa, şi asta fără mustaţă. Îşi înăbuşi un chicot.

— De ce râzi, dragă? o întrebă James.

— De nimic, sincer, zise Rilla. Nimic important.

— Grozav de plăcut să vezi pe cineva râzând, crede-mă. Atmosfera a fost destul de încordată pe aici în ultimul timp. Gwen e atât de ocupată cu pregătirea petrecerii, încât de-abia am schimbat două vorbe în ultimele zile. Totuşi, sper ca lucrurile să se întoarcă la normal după ziua de duminică, nu crezi?

— Tu nu eşti niciodată aici, James, îi atrase atenţia Rilla. Eu am ajuns ieri imediat după prânz şi n-am dat cu ochii de tine până astăzi la micul dejun. Nu poţi să o învinuieşti numai pe Gwen, ştii asta.

— Păi, m-am întâlnit cu lume din oraş, bineînţeles. N-am avut încotro.

Se trase de lobul urechii. Rilla citise odată într-o revistă un articol intitulat „Ce spune limbajul corpului tău despre tine" şi era aproape sigură că trasul de lobul urechii însemna că persoana aceea minţea cu neruşinare. Probabil că dăduse cam prea mult pe gât undeva într-un bar.

— Arăţi foarte bine, James, zise, şi fu răsplătită de către renumitul lui zâmbet strălucitor. Şi era adevărat. Cu siguranţă, el nu arăta ca unul care bea prea mult. Pielea îi era mai ridată şi părul mai cărunt decât al lui Efe, dar aveau în comun statura şi şarmul. „Ce ruşine, se gândi Rilla, că el ştie asta. Ar fi complet irezistibil, dacă nu ar fi conştient de efectele pe care le are aspectul său fizic. Aşa cum e, se place mult prea mult. E genul de om – şi există o mulţime de bărbaţi şi de femei aşa – care nu poate trece pe lângă o suprafaţă lucioasă fără să verifice dacă frumuseţea lor era neştirbită."

— Şi tu eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna, Rilla, dragă, zise el automat.

Rilla zâmbi. Îi tot spusese aceleaşi lucruri în toţi anii de când o cunoscuse, şi odată poate chiar vorbise serios. Totuşi, era drăguţ din partea lui să pretindă că nu se schimbase, iar ea aprecia galanteria.

Fiona avea greţuri. Sarcina era cel mai mare obstacol în momentul de faţă şi o parte din ea regreta că trebuia să treacă iarăşi prin asta atât de curând. Douggie avea doar doi ani şi jumătate, pentru numele lui I dumnezeu! Fie binecuvântat! Fiul ei era foarte ocupat pe podea, la picioarele ei, construind un fort sau aşa ceva din bucăţi de Lego. Ea dăduse naştere unui urmaş, moştenitorul Colecţiei Walsh şi a tot ceea ce o însoţea, nu-i aşa? Cu siguranţă că acum ar fi putut sta câţiva ani ca să-şi recupereze talia şi să se distreze puţin.

Se întreba dacă va fi în stare să termine cina fără să vomite. Nu era drept. Unele femei aveau doar greaţă matinală, dar ea o avea în diferite perioade ale zilei, şi ar fi trebuit să fie mai bine acum. Îl asculta pe Efe, aşteptând să înceapă să fredoneze în baie, ceea ce făcea adesea, dar era ciudat de tăcut. Fusese într-o stare cu totul ciudată în ultimele zile şi, oricum, el era întotdeauna puţin ciudat aici la Willow Court. „Nu-i nimic, se gândi, el ştie că eu voi fi aici pentru el, orice s-ar întâmpla." Se întreba de ce unele femei îşi vorbeau mereu de rău soţii. Ea îl susţinea întotdeauna pe Efe. Câţiva dintre prietenii ei o credeau nebună pentru că era atât de supusă, iar Chloë, cu siguranţă, şi probabil şi Beth, păreau a fi de părere că nu era decât un preş viu. Fionei nu îi păsa. Ea considera supunerea drept o îndatorire a soţiei. Nu era o concepţie modernă, şi în sinea ei credea că foarte probabil acesta era motivul pentru care divorţul ajunsese atât de comun. Femeile pur şi simplu nu-şi dădeau seama, cel puţin unele dintre ele. Bărbaţii trebuiau să fie

încurajaţi, precum copiii, şi nu o mira deloc că făcea ce voia mult mai des decât reuşeau majoritatea prietenelor ei.

Fiona ştia foarte bine că nimeni nu o considera prea inteligentă, şi erau, ea recunoştea asta, multe lucruri despre care nu avea habar. Terminase şcoala cu două calificări (GCSE) şi acelea erau Artă şi Tehnologie Alimentară. Dar era mai mult de capul ei decât bănuia lumea. Nu citise ea multe cărţi, dar se pricepea să mulţumească un soţ.

Nu îi era greu, bineînţeles. Care om în toate minţile nu l-ar adora pe Efe. Uneori chiar îşi dorea ca el să fi avut alt nume. Efe suna stupid, ca multe porecle, şi Fiona îl evita, spunând „soţul meu" când vorbea cu alţii şi „scumpule", sau, mai jenant, „iubi", atunci când i se adresa direct. Şi „iubi" era un apelativ penibil, prescurtarea de la „iubiţel", şi el o privea încruntat ori de câte ori ea o rostea în afara dormitorului lor, aşa că ea se străduia din răsputeri să nu îi scape de pe buze odată ce el era complet îmbrăcat.

El ieşi din baie cu mobilul la ureche. Ea era obişnuită cu asta, şi lotuşi, era un pic cam mult să mai vorbească încă, chiar înainte de cocktail. Toată familia lui era aici, aşa că trebuiau să fie afaceri. Fiona se uită la el şi încercă să ghicească cu cine vorbea şi ce se întâmpla mai exact. Avea ceva de a face cu Colecţia, îşi dădu seama, dar era puţin confuză în ceea ce privea detaliile. Tot ce ştia era că soţul ei era îngrijorat, iar ea îşi dorea ca el să-şi vină în fire, căci avea nevoie de el ca să îi servească drept un fel de strajă, să o protejeze de familia lui.

Trebuiseră să se obişnuiască puţin. Efe era singurul, de exemplu, care semăna cu James şi cu Gwen în vreun fel pe care putea să îl vadă Fiona. Inima încă îi mai tresălta puţin în piept ori de câte ori se uita la el – frumos, bine îmbrăcat, prosper – tot ceea ce trebuia să

fie un bărbat. Şi tatăl lui era aşa. Bătrâior acum, bineînţeles, dar trebuia să li făcut furori în tinereţe. Gwen, de asemenea, era întotdeauna îmbrăcată scump, chiar dacă nu era tocmai stilul întruchipat, deci ce mersese prost cu Alex şi Chloë? Niciunul din ei nu ar fi arătat deplasat, dacă ar fi trândăvit la intrarea unui magazin cu un căţel slab la capătul unei lese.

Fiona oftă. Efe era îngrijorat, iar asta numai din cauza picturilor acelora nenorocite care se aflau peste tot pe unde te uitai în casa asta. Ha nu înţelegea exact toate dedesubturile şi, de fapt, o cam plictisea subiectul ăsta, dar Efe era cu gândul numai la ele. „În fond sunt responsabilitatea mea, zicea destul de des. Leonora nu va dăinui pe veci, şi apoi vor fi în mâinile mele."

Deşi era o femeie măritată de mai mult de trei ani, şi avea deja un bebeluş, bătrâna doamnă o făcea să se simtă ca o fetiţă de şase ani, timidă şi tăcută şi prostuţă în toate felurile posibile. Nu era vorba despre ceea ce spunea, ci doar de felul în care se uita la tine. O scotea din minţi pe Fiona, dar nu putea să recunoască asta vreodată. Leonora vrăjise întreaga familie şi critica de orice fel era strict interzisă. Îi atrăsese atenţia mai mult de o dată lui Efe că atunci când avea să moară bunica lui, Willow Court avea să-i revină lui Gwen, mama lui. Şi Efe râdea mereu şi zicea: „Păi, da, bineînţeles, dar asta înseamnă de fapt că îmi va reveni mie, nu-i aşa? Mama va face exact cum spun eu, pentru că ea ştie că eu am dreptate".

O spunea perfect serios, fără a părea încrezut, doar cu simţul realităţii.

Fiona considera termenii testamentului Leonorei oarecum nedrepţi şi îndrăznise odată să întrebe: „Cum rămâne cu mătuşa ta Rilla? Ea nu primeşte nimic? Doar e şi ea fiica Leonorei, nu-i aşa?"

Efe răsese şi răspunsese: „Va primi o sumă frumoasă de bani, nu-ţi face griji! Şi nu i-ar plăcea deloc să fie nevoită să se ocupe de picturi. Willow Court nu e locul ei favorit din lume şi, pe lângă asta, duce o existenţă atât de zgomotoasă. Dacă i-ar fi lăsată ei, într-un deceniu ar fi un fel de comună. Şi, deşi se străduieşte să arate ca un fel de ţigancă, de fapt nu duce lipsă de nişte bani. Ea încă lucrează, ştii tu. La TV şi câteodată chiar şi în filme".

Picturile lui Ethan Walsh atârnau aproape pe fiecare perete de la Willow Court. Întreaga lume a artei, aşa i se părea Fionei, continua să o abordeze pe Leonora, să îi scrie, să o sune, cerându-i permisiunea să expună Colecţia într-un loc ceva mai accesibil publicului din Marea Britanie decât izolatul Wiltshire. Leonora nu voia să audă de aşa ceva. Picturile rămâneau exact unde dorise primul Ethan ca ele să stea. Fiona nu sufla niciodată vreun cuvânt despre asta, dar ea nu înţelegea pentru ce se făcea atâta caz. Toţi din familie şi o mulţime de alţi oameni spuneau că picturile erau capodopere. Vorbeau despre tehnica Walsh de a aşterne culoare pe pânză, despre metoda lui de a reprezenta lumina, despre imaginaţia ciudată care ridica obiectele obişnuite într-un alt univers, aproape suprarealist, dar pe Fiona picturile nu o entuziasmau cu adevărat. Erau deranjante, asta era drept, şi când se afla aici, constata că nu se uita direct la ele dacă putea.

Efe încă vorbea la telefon. Din ceea ce se auzise, era o discuţie plictisitoare legată de bani. Ştia, pentru că el bombănea deseori, că lucrurile erau grele pentru el la serviciu, în privinţa banilor. Acesta era un motiv pentru care era atât de nerăbdător ca Leonora să fie de acord cu planul lui; avea şansa să câştige un comision uriaş, dacă afacerea se încheia. Fiona ar fi fost foarte fericită să îi dea oricât de mulţi bani avea nevoie, pentru că ea avea mai mult decât suficient, dar odată, când îndrăznise să îi sugereze asta, ochii lui

Efe aruncaseră flăcări spre ea şi el păruse atât de furios, încât ea nu mai pomenise de asta niciodată.

„Halal soţ aş fi dacă aş veni fugind la soţia mea de fiecare dată când aş avea probleme financiare", îi spusese aproape cu dispreţ, iar ea roşise şi nu ripostase, ceea ce era stupid din partea ei. Ar fi trebuit să insiste, să-i aducă aminte că erau soţ şi soţie, banii ei erau ai lui, şi aşa mai departe, dar pe atunci nu îndrăznise să rostească niciun cuvânt.

Renunţă să mai asculte conversaţia lui Efe şi şi-o scoase complet din minte. Se gândi că era posibil să apară în documentarul ăsta care se făcea. Leonora era o bătrână vanitoasă. Nu putea să reziste ideii de a apărea la TV şi era tipic pentru ea să aranjeze ca filmările să aibă loc de ziua ei de naştere. Casa şi grădina aveau să arate megaîncântător, şi ea avea să fie văzută în forma ei cea mai bună, *grande dame* până în măduva oaselor. Efe, de asta era sigură, avea să aibă grijă să apară într-o mulţime de secvenţe, şi era foarte bine aşa. Se uită fix la soţul ei şi mulţumi stelelor ei norocoase, aşa cum făcea în fiecare zi, că el o alesese pe ea, dintre toate celelalte femei din lume, să fie soţia lui.

Efe o surprinse pe Fiona uitându-se la el în timp ce vorbea şi îi făcu semn că avea să termine în curând. Şi îi zâmbi. Inima ei se topi. Câteodată el lăsa să treacă o veşnicie fără să îi zâmbească şi atunci ea se simţea ca şi cum soarele s-ar fi ascuns după un nor. Uneori îi vorbea şi aspru, dar numai când era sătul de ea, şi Fiona, de fiecare dată când se întâmpla asta, îşi propunea să încerce să nu îl mai supere. Descoperise câteva dintre lucrurile pe care ea le făcea sau le spunea, iar lui nu îi plăceau, şi ori de câte ori el se încrunta sau îşi arăta dezacordul ea lua notă despre ce îl supărase şi se hotăra să fie mai mult genul de persoană pe care el o agrea. Îl iubea prea mult, asta era problema. Îi cunoştea toate defectele, şi totuşi îl

iubea. Uneori se întreba ce avea ea, ce îl atrăsese în primul rând. Ştia că era frumoasă, dar se temea că numai frumuseţea nu avea să fie suficientă pentru a-l ţine pe veci interesat de ea. Reveni cu gândul, aşa cum făcea adesea, la cea mai minunată zi din viaţa ei. Ziua nunţii.

Se căsătoriseră în decembrie şi, când ieşiseră din biserică, zăpada cădea din cer ca nişte confetti. Rochia era de satin crem, trena cusută cu mărgele de forma fulgilor de zăpadă, iar voalul era ca un nor de dantelă în jurul capului ei. Purtase un buchet de trandafiri albi şi roz pal, iar în fotografii se vedeau panglicile cu care erau legate florile atârnând şi formând trei linii strălucitoare pe materialul lucios al fustei ei. Oh, fusese frumoasă atunci, bine, şi Efe o privise aproape cu adoraţie. Nu ca acum, când se simţea tot timpul umflată, şi mai avea şi greţuri pe deasupra. Acasă aveau un album întreg de fotografii făcute de Alex, care o arătau în forma ei cea mai bună şi ea îşi dorea să îl fi adus aici ca să o consoleze. Urmau să fie prezenţi atât de mulţi oameni aici duminică la petrecere. Atât de multe femei, toate îmbrăcate de gală. Dar dacă Efe punea ochii pe una dintre ele?

O trecu un fior rece numai gândindu-se la asta. Îi era greu să nu-şi facă griji pentru toate acele ore în care el se afla la birou, departe de ea. Nu era oare o ocazie bună să întâlnească pe altcineva, o femeie mai deşteaptă decât ea? Fiona făcu un efort uriaş să nu se gândească la asta, foarte hotărâtă să rămână căsătorită cu Efe. Avea să facă exact ce voia el. Soţul ei nu trebuia să aibă niciodată de ce să se plângă. Dacă se cerea să fie însărcinată, avea să facă bebeluş după bebeluş, numai ca el să nu o părăsească niciodată. Viaţa ei, casa ei – totul – era absolut aşa cum voia ea să fie, şi aşa trebuia, trebuia, trebuia să rămână.

— Haide, Fiona, zise Efe, închizând mobilul. Să mergem jos. Vino, Douggie. Coborâm în grădină să îi întâlnim pe ceilalţi.

— Cârcă! strigă băieţelul.

— Mâine, băiete, OK? răspunse Efe.

Fiona ştia că se temea să nu îşi şifoneze cămaşa. Ei bine, şi ce dacă? Nu era nimic pe lume rău în a vrea să arăţi bine. Îşi urmă soţul şi fiul, ieşi din cameră şi coborî scările spre hol.

Sean intră în salon şi se uită împrejur oarecum nesigur. Leonora îl aştepta.

— Ah, Sean, zise. Ce sincronizare perfectă! Noi toţi am început cu băuturile, dar ne vei ajunge în curând din urmă.

Gwen stătea în picioare chiar în mijlocul camerei şi îi zâmbi.

— Bună, Sean. Să îţi fac cunoştinţă cu toată lumea?

— Am să fac eu asta, draga mea, zise Leonora.

Îşi strecură braţul sub al lui şi îl conduse pe ceea ce păreau metri întregi de covor spre uşile din sticlă, care erau deschise în seara aceea aurie, lăsând parfumul cald de flori de vară să pătrundă înăuntru. James Rivera, pe care îl întâlnise cu ocazia ultimei sale vizite, stătea lângă măsuţa pe rotile cu băuturi, arătând politicos şi lipsit de griji. Acestea erau cuvintele pentru el, reflectă Sean. Oarecum ostentativ de chipeş. Părul argintiu la tâmple şi cu un aer de vedetă de cinema din anii patruzeci. „Nu prea demn de încredere, dar poate că sunt nedrept”, m: gândea Sean, când James strigă:

— Sean, ce bei?

— Sherry sec, dacă aveţi, vă rog.

— Sigur!

Se întoarse spre sticlele înşirate în faţa lui şi Leonora îi îndreptă atenţia lui Sean spre canapea.

— Nu ai cunoscut-o pe fiica mea cea mică, Cyrilla, zise Leonora. Cyrilla, acesta este Sean Everard de la televiziune.

— E captivant, nu-i aşa? Mă refer la film. Dar te rog spune-mi Rilla, rosti femeia roşcată şi cam plinuţă, îmbrăcată într-o bluză lungă de mătase violet şi pantaloni negri. Indică spre femeia mai tânără care stătea lângă ea şi spuse: Ea e fiica mea, Beth Frederick.

— Fiica vitregă, preciză Gwen, venind să se aşeze de partea cealaltă a lui Beth. Tatăl ei e Jon Frederick, îl cunoaşteţi?

— Cântăreţul? Chiar sunteţi fiica lui? Doamne, da, îmi aduc bine aminte de el. Era în vogă în anii şaptezeci. Bine!

Sean spusese primul lucru care îi trecuse prin cap. Observase privirea furioasă pe care Rilla i-o aruncase surorii ei, când Gwen sublimase că Beth nu era o rudă de sânge. Chiar şi acum, după ce schimbase subiectul spre muzica anilor şaptezeci, gura Rillei încă mai era strânsă, şi mânca fistic, unul după celălalt, din vasul mic de pe măsuţa de lângă ea, aruncând cojile într-o scrumieră.

— Iubito, mai lasă şi pentru ceilalţi, zise Leonora. Şi, Sean, nu putem îngădui să te monopolizeze, nu-i aşa? Nu ai făcut cunoştinţă cu nepoţii mei, şi chiar trebuie să faci! Vino pe terasă! Nu permit să se fumeze în casă, aşa că toţi pufăie acolo, afară.

Sean o urmă pe Leonora afară. Un tânăr şi o femeie foarte frumoasă stăteau pe scaune albe la o masă albă, a cărei tăblie era aproape ascunsă de o gamă variată de pahare, o scrumieră, mici boluri din porţelan cu nuci şi crochete de caşcaval şi un pachet de ţigări. Un băiat de aproximativ trei ani, care era cu siguranţă fiul lor, se rostogolea în jos pe panta cu iarbă de dincolo de terasă, apoi o urca în fugă înapoi şi se rostogolea din nou. Tânărul sări în picioare şi zise:

— Leonora dragă, arăţi formidabil! Ca de obicei. Aşază-te o clipă.

— Da, chiar, spuse soţia lui.

Se îmbujoră când vorbi şi aruncă nervos o privire peste umăr, exact ca un copil mic care se uită să vadă dacă a spus ce trebuia în compania adulţilor.

— Mulţumesc, Efe dragă. Leonora se aşează, spunându-i lui Sean: Ai vorbit cu Efe la telefon, mi se pare. Beth, pe care ai cunoscut-o înăuntru, i-a zis aşa când era foarte mică. Numele din copilărie dăinuie, nu-i aşa? Efe, acesta e Sean Everard. Stai jos, Sean! Sunt destule scaune pentru toţi.

— Mă bucur să vă întâlnesc în sfârşit faţă-n faţă, zise Efe. Suntem cu toţii foarte emoţionaţi în legătură cu filmul. Aceasta, apropo, e soţia mea, Fiona. Şi acela e Douggie, fiul meu.

„Fiul meu", observă Sean. Nu „fiul nostru". Se întrebă dacă pe Fiona o deranja pronumele acela posesiv care o excludea.

— Bună ziua! zise tânăra şi îi întinse o mână lui Sean.

Strânsoarea ei era molatică. Arăta ca o păpuşă, cu păr lung, blond, şi cu ochi albaştri mărginiţi de gene ridicol de lungi. Efe era aproape prea chipeş. Poate din cauza hainelor. Pantalonii lui de bumbac erau I n ea curaţi şi bine călcaţi, cămaşa era lejeră, dar evident provenea de pe Jermyn Street. Mocasinii cu siguranţă erau italieneşti. Era ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o reclamă.

— Unde e Chloë? întrebă Leonora. Nu ar fi trebuit să coboare până acum?

— Oh, o ştii pe Chloë! zise Efe. N-a fost punctuală niciodată în viaţa ei. Îi explică lui Sean: Chloë e sora mea cea mică. Ea nu prea ţine cont de părerile nimănui. Face orice numai ca să creeze probleme.

— O, Efe! murmură Fiona. Eşti rău! Sărmana Chloë! Zâmbi spre Sean şi completă: E artistă.

Leonora scutură din cap şi Efe zise:

— Ea se numeşte artistă, dar eu nu cred că aş face-o. Oricine poate prinde laolaltă tot felul de chestii şi să le numească artă, dar asta nu o face să fie artă, nu-i aşa, Leonora?

— Nu, într-adevăr. Ai să înţelegi, Sean, sunt sigură, că e un mister pentru mine cum o descendentă a unui mare artist precum Ethan Walsh îndrăzneşte să numească „artă" mâzgălelile ei de studentă.

Exact în clipa aceea, o persoană ciudat îmbrăcată veni cu paşi mari tic după colţul casei şi se îndreptă direct spre masă. Chloë. Trebuia să fie ea. Sean se ridică pe jumătate din scaun, când ea începu să strige în timp ce încă se mai apropia de ei.

— Pe ce pariem că deja mă faci praf, Efe? Cum mai merge, buna? Arăţi ca de obicei mortal de frumos, Fiona, şi viceversa!

Fruntea Fionei se încreţi în timp ce încerca să descifreze ce spunea Chloë, dar Sean pricepu imediat. Mortal de frumoasă şi frumoasă moartă. Deştept, dar crud. Oare Efe înţelesese? Doar ca să se asigure că nu urma să izbucnească vreo luptă, Sean rupse tăcerea.

— Sunt Sean Everard, se prezentă. Încântat de cunoştinţă. Regizez un program despre Ethan Walsh şi filmăm pentru asta sărbătorirea zilei de naştere a bunicii dumneavoastră.

— Bine, zise Chloë. Ziceau ei, dar n-am prea băgat la cap. Grozav! Pot să mă aşez aici? Philip e încă sus, se îmbracă. Va coborî într-o clipă. Apropo, eu sunt Chloë. Se aruncă în scaunul de lângă Leonora; şi îi zâmbi răutăcios.

— Faţa ta, buna! Sincer! Ar trebui să o vezi.

— Faţa mea, dragă, reflectă fără îndoială sentimentele mele în ce priveşte hainele pe care ai ales să le porţi. Şi nu pot să sufăr să mi se j spună buna, după cum foarte bine ştii.

— Scuze! zise Chloë. Şi înfăţişarea mea personală e în afara limitelor, nu-ţi aduci aminte? Ai promis. Se întoarse spre Sean. Mama şi bunica mea nu sunt de acord cu felul în care mă îmbrac. Niciodată nu au fost, încă de când eram o puştoaică. Doar că ele nu par să-şi dea seama că acum sunt complet adultă. De absolut fiecare dată când le întâlnesc, promit să-şi vadă de treabă, să nu spună niciun cuvânt, pentru că, să fiu sinceră, nu e treaba lor, la naiba!

— Chloë! rostiră Efe şi Fiona la unison.

— Nu voi tolera un asemenea limbaj!

Leonora se ridică şi plecă repede de la masă în salon, lăsând o dâră I aproape vizibilă în urma ei. Sean, nesigur dacă să o urmeze sau să rămână la masă, aruncă o privire spre Chloë.

— N-o băga în seamă! E cu fundu-n sus! Nu-mi pasă.

— Asta a fost mereu problema ta, zise Efe, încruntându-se. Eşti egoistă.

— Eu? Tu mă faci pe mine egoistă? Regele Egoist în persoană? Al naibii tupeu! Se aplecă înainte, luă nişte arahide dintr-unul din vasele de porţelan şi le vârî în gură. Zâmbi răutăcios spre Sean în timp ce molfăia. Te-ai descurca perfect cu Tennessee Williams ca scenarist pentru orice film despre familia asta. Crede-mă pe cuvânt!

Sean nu prea avea ce să replice. Se simţise stânjenit preţ de un moment, observând cum sosirea lui Chloë tulburase apele. Fusese în mod evident distribuită în rolul de oaie neagră a familiei, iar ea părea oarecum să savureze rolul. Fiona se mutase pe panta cu iarbă ca să se joace cu fiul ei, Efe o urmase pe Leonora în casă, şi acum Cyrilla Rilla – îşi făcuse apariţia pe terasă şi se îndrepta spre masă.

— O, Doamne, dă-mi o ţigară, Chloë, scumpo! zise, afundându-se în scaunul de lângă nepoata sa. Era cât pe ce să mor acolo înăuntru. Zâmbi spre Sean. Scuze, dar sunt sigură că ştii cum e. Îţi adori familia teoretic...

— ...dar în practică pe jumătate te agasează!

Chloë şi Rilla izbucniră împreună într-un râs zgomotos. Sean nu stătuse în casă mai mult de o oră şi deja era conştient că râsul, apropierea dintre cele două femei păreau cel puţin parţial destinate să o uite pe Gwen. Nu era nimic în neregulă cu Gwen, reflectă Sean, dar nu o puteai numi o persoană tocmai amuzantă. Dar Rilla – ea avea un chip familiar. Să se fi întâlnit la vreo petrecere în anii şaptezeci, poate, dacă fusese doamna Frederick?

— Sper că nu veţi crede că sunt nepoliticos, zise, dar sunt sigură că v-am mai văzut chipul şi nu îmi pot aduce aminte unde.

— În filme. Mătuşica mea Rilla e vedetă de cinema, interveni Chloë. Trebuie să fi văzut *Creaturile nopţii.*

— O, Chloë, chiar trebuie?! Nu sunt tocmai mândră de filmele mele, domnule Everard. Calitate proastă, sincer, totul fără valoare. Filme de groază de duzină. Sunt sigură că nu puteţi...

— Da! Da, asta e! *Creaturile nopţii.* Sunteţi chiar dumneavoastră? Bineînţeles că sunteţi. Nu v-aţi schimbat mai deloc, dar nu din pricina costumelor şi aşa mai departe. Şi, vă rog, spuneţi-mi Sean. Ador *Creaturile nopţii.* E un film „cult" clasic. Aţi fost minunată!

Rilla îi întinse mâna lui Sean ca să i-o sărute.

— Mi-ai făcut o mare bucurie, zise. Nimănui de aici nu i se pare că ar fi vreo realizare.

— Mama e geloasă, asta-i tot, zise Chloë. Ea nici măcar nu a plecat vreodată de acasă.

„Şi, reflectă Sean, probabil nu e foarte încântată că fiica ei se înţelege mai bine cu Rilla decât cu ea." Nu era de mirare, în tr-

adevăr. Observase că pe Rilla chiar nu o deranja cu ce era îmbrăcată Chloë sau ce zicea sau făcea. De fapt, probabil că îi plăcea felul în care arăta nepoata ei.

Chloë spuse:

— Aşteaptă să vezi ce i-am făcut Leonorei de ziua ei, Rilla. Are să-ţi placă tare mult. Beth a fost foarte impresionată.

— Chloë e surprinzător de talentată, explică Rilla. Face cele mai minunate lucruri.

— Şi Rilla e singura persoană care crede asta, râse Chloë. Rilla şi Beth. Tata înclină şi el în favoarea mea, dar restul mafiei de la Willow Court n-ar recunoaşte o piesă decentă de sculptură sau pictură nici dacă i-ar lovi între ochi. Nu-mi pot imagina că înţeleg nici chestiile lui Ethan Walsh. Leonora vă va spune că e expertă, dar astea-s aiureli, sincer. Tot ce vrea să spună e că l-a cunoscut pe artist, şi asta, aşa simte ea, îi dă un fel de drept divin să se pronunţe asupra picturilor. Nu-i dă. Nu cred că ştie deloc atât de multe despre artă.

Sean se uită la Chloë, pleoştită în scaunul alb, cu părul ei galben zburlit ca la un clovn şi cu acei pantofi enormi de sport, nepotriviţi la capătul picioarelor ei lungi şi cam subţiri. Ori nu dormise de luni întregi, ori îşi aplicase cu stângăcie fardul acela închis la culoare pe pleoape, dar în ovalul alb al feţei, ochii ei verzui se uitau la el cu o sinceritate tulburătoare. Rujul ei era aproape negru. Sean se întrebă i lacă se îmbrăca întotdeauna aşa sau doar îşi dăduse silinţa să o supere pe mama ei.

Aruncă o privire spre uşile franţuzeşti. Efe era acolo, sprijinindu-se de ele şi vorbind cu Beth. Sean nu auzea ce spuneau, dar Efe gesticula cu o mână cu toată convingerea, iar Beth nu îşi lua ochii de pe faţa lui. Sean îi vedea strălucind, chiar şi de la distanţa aceea. Ea era aplecată spre el, privindu-l cu o adoraţie atât

de evidentă, încât se simţi puţin jenat şi se uită în altă parte. Oare mai observase şi altcineva scena? Fiona? Se întoarse să vadă unde ajunseseră ea şi Douggie, şi iată-i venind în sus pe panta peluzei. Era imposibil de spus dacă observase ceva. Ţinea copilul pe şold, dar îi făcu semn cu mâna soţului ei, iar el îi răspunse. Beth se retrase numaidecât. Se îndepărtă de Efe şi se uită o clipă fix la podea, înainte de a merge de-a lungul i crasei într-acolo unde stăteau Chloë, Rilla şi Sean.

— Bună, din nou, salută, şi Chloë zâmbi.

— Salut, Beth! zise. Beth e prietena mea, îi explică lui Sean. N-ai zice uitându-te la ea, dar suntem de aceeaşi părere în ceea ce priveşte o mulţime de lucruri. Mai ales cele despre familie. Doar că ea are o slăbiciune când vine vorba de fratele meu, nu-i aşa, Beth?

Beth roşi.

— Taci, Chloë! Sunt sigură că domnul Everard nu e deloc interesat.

— Ba, bineînţeles că e, nu-i aşa? Şi e Sean, Beth, nu domnul Everard. E un observator al scenei. Beth nu vede că Efe îşi urmăreşte doar interesul. Nu-i pasă de nimeni altcineva decât de el, iubitului meu frate.

— Leonora vrea să intrăm cu toţii acum, zise Beth. Asta e motivul principal pentru care am ieşit... ca să vă iau. Cina e gata în curând. E şi Philip înăuntru. N-ar trebui să-l scapi de tatăl tău?

Chloë se ridică.

— O, Doamne, da, cred că ar fi mai bine. Sărmanul Philip! Bănuiesc că şi mama va umbla după el. Ei bine, Sean, ne vedem la cină, cu siguranţă.

Merse cu paşi apăsaţi peste dalele de piatră şi intră în salon. Soarele era jos acum, umbra fiecărui tufiş se întindea neagră peste

iarbă şi restul de lumină umplea cerul cu un amestec strălucitor de albastru şi trandafiriu.

— Ar trebui să intrăm, zise Rilla, ridicându-se. Mama urăşte să fie lăsată să aştepte.

Merseră împreună în salon. Luminile nu fuseseră încă aprinse în cameră şi, preţ de o clipă, Sean avu senzaţia că păşea în întuneric.

Aproape că se terminase. Cortina, reflectă Rilla, va coborî în curând şi apoi vom putea să ne ridicăm cu toţii de la masa asta şi să vorbim în grupuri mai mici şi să încetăm să fim ca la spectacol, atât de expuşi. Sorbi din cafea şi rezistă impulsului de a întinde mâna după încă o bomboană de ciocolată. Stătea lângă James, departe de Leonora, dar ar fi putut pune prinsoare că, în ciuda conversaţiei şi a acelui du-te-vino de platouri şi de pahare şi sticle de vin, mama ei îi va fi supravegheat consumul de praline cu mentă. „De ce trebuie să fie mama *mea* cea care e ageră la minte la şaptezeci şi cinci de ani? se întrebă. De ce nu poate fi şi ea o bătrână doamnă ramolită, care jumătate din timp nu ştie ce se întâmplă?" Astfel de gânduri o făcură pe Rilla să se simtă puţin vinovată, aşa că îşi îndreptă atenţia spre ceea ce considera ea „distribuţia". Ce dramă frumoasă ar putea ieşi dacă şi-ar pune cu toţii mintea! Slavă Cerului că nu fusese nimic asemănător seara trecută! Totul trecuse destul de paşnic şi puii fripţi ai lui Mary, morcovii ei şi un şerbet de căpşune excepţional fuseseră savurate de toată lumea. Şi acum tot ritualul era aproape terminat pentru alte douăzeci şi patru de ore.

„Iată-ne", se gândea. Leonora în capul mesei, eroina în albastru pal, îl avea pe Sean în dreapta şi pe Efe în stânga. Rilla se întreba de ce nu i; nea Alex lângă bunica lui, ca de obicei, dar presupuse că poate Leonora. Ivea motivele ei. Efe arăta divin ca de obicei. Ochii

aceia ai lui erau fermecători şi ştia să-şi poarte hainele. Se născuse prea târziu. În anii douăzeci ar fi fost cu siguranţă un star de cinema. Fiona nu îşi lua ochii de pe faţa lui şi ar fi fost hazliu, dacă nu ar fi fost atât de trist să vezi modul în care ea ţinea întotdeauna cont de părerea lui, până într-acolo, încât mânca doar ceea ce mânca el. Stătea aproape, dar nu chiar lată în faţă cu soţul ei, ingenua perfectă. Frumoasă, îmbrăcată în galben aprins, dar neavând un chip asupra căruia să vrei să stărui prea mult. Draga de Beth şedea lângă Efe şi nu spunea prea multe. Nici nu prea mânca, după câte putea să vadă Rilla. Aproape că nu se atinsese de budincă. Să fie oare bolnavă? Avea cearcăne negre sub ochi. „Mâine, întâi şi întâi vom avea o discuţie, se gândi Rilla. N-am mai purtat o discuţie între patru ochi de o veşnicie." Oftă. Beth era atât de ciudată. De ce naiba se îmbrăca în haine atât de şterse în public? Purta o cămaşă albă şi pantaloni negri şi ar fi putut la fel de bine să strângă nişte farfurii ca o chelneriţă! Şi dacă se farda, Rilla nu-şi putea da seama.

Rilla îi zâmbi lui Alex, care desena cu linguriţa de cafea modele în bolul cu zahăr. Nu se potrivea în familia asta. Era înalt şi îşi târşâia picioarele, şi se străduise să se îmbrace festiv, schimbându-şi cămaşa kaki cu una bleumarin, care era fie din in creponat, foarte la modă, fie din bumbac şifonat pur şi simplu. Rilla ar fi pariat pe ultimul. Alex era persoana cel mai puţin vanitoasă din lume, şi totuşi mai mult decât oricare cunoştinţă de-ale ei, conştient de aspectul lucrurilor.

Rilla observă că Sean se uita la ea. Oare să-i fi povestit mama ei ceva despre pasiunea ei pentru praline? El îi zâmbi. Nu era deloc linguşitor, oare de ce se temuse ea când se rostiseră cuvintele temute „regizor de televiziune". Era genul de bărbat aspru, cu mult păr negru înspicat şi cu un nas foarte frumos. Nu multă lume

avea nas frumos, după părerea Rillei, aşa că îi acordai atenţie când dădeai peste vreunul. Gwen vorbea cu Leonora, aşa că riscă şi întinse mâna după încă o pralină.

Chloë şi Philip stăteau împreună lângă James. Philip era mic şi roşcat şi blând, şi părea să se înţeleagă cu Chloë, pe care o mulţime de oameni o găseau dificilă. O şi asculta, ceea ce trebuie să fi fost parte din atracţie. Era, aşa credea Rilla, unul dintre cei mai liniştiţi şi mai modeşti oameni pe care ea îi cunoscuse vreodată, şi asta îl făcea pe Alex să pară de-a dreptul vorbăreţ. Rilla observă că Gwen, în bluza ei bej de mătase, trebui să se abţină să nu tresară când se uită de-a lungul mesei la fiica ei. „Ce ciudaţi suntem", se gândi Rilla. Gwen ar fi trebuit să o adore pe Fiona, care era exact genul de persoană pe care şi-ar fi dorit-o ca fiică, dar, în mod ciudat, nu o plăcea. Bineînţeles, nimeni nu avea să fie vreodată suficient de bun pentru Efe, deci poate ăsta era motivul.

Efe îşi lovi paharul de vin cu o furculiţă. Liniştea se aşternu în cameră.

— Mulţumesc tuturor, zise. Nu intenţionez să întrerup conversaţiile sau ceva de genul ăsta, dar vreau să vă spun ceva. Dacă nu vă supăraţi.

Un murmur făcu înconjurul mesei. Mult mai târziu, când se zgâia la tavan şi încerca să doarmă, Rilla îşi reamintise acel moment, când toţi credeau că Efe se pregătea să toasteze pentru Leonora sau să spună cât de grozavă fusese mâncarea. Când totul era încă în regulă.

— Trebuie să vă spun ceva tuturor, continuă când toată lumea tăcu. Dar mai ales, bineînţeles, Leonorei. Şi să vă rog ceva, sincer. În mod normal, nu aş ridica asemenea probleme la o petrecere. Sărbătoririle ar trebui să fie sărbătoriri, am spus asta întotdeauna, doar că timpul e important şi mi-e teamă că nu avem prea mult. Se

opri. E vorba despre colecţie, Leonora, continuă, uitându-se la bunica lui. Vorbea foarte calm, foarte blând. Ştiu ce înseamnă pentru tine. Înseamnă foarte mult pentru noi toţi, dar cel mai mult pentru tine, ştiu asta. Sunt tablourile tale, din toate punctele de vedere. Dar problema e că nu sunt văzute prea bine. Felul în care sunt expuse nu e ideal – tu însăţi ai spus asta deseori – şi aşa mulţi oameni din afară ar dori să le vadă, să le înţeleagă mai bine, şi nu pot. E bine, ştiu că ai refuzat tot felul de oferte până acum, dar eu am luat legătura cu Reuben Stronsky.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Stăteau complet nemişcaţi, de parcă asupra lor fusese aruncată o vrajă şi rămaseră încremeniţi în scaune. Rilla ştia că Stronsky era un om de afaceri milionar din State, foarte interesat de arte. Efe continuă:

— Stronsky se oferă să cumpere colecţia şi să construiască un muzeu special care să o găzduiască. Se înţelege de la sine că oferă o sumă foarte mare de bani. Îşi ridică paharul cu vin şi bău din el. Asta-i tot. Putem discuta mâine pe îndelete toate detaliile, dar asta e ceea ce vreau să iei în consideraţie, Leonora dragă.

Nimeni nu vorbi. Rilla se uită la mama ei, care se făcuse albă ca varul şi nu se mişcase. „Oh, te rog, Doamne, nu o lăsa să facă un atac cerebral, sau o criză de inimă, sau altceva. Nu acum. Nu chiar înainte tic petrecerea ei!" Leonora se ridică şi, cu ambele mâini sprijinite de masă, zâmbi spre toată lumea, şi mai ales spre Efe.

— Ei bine, zise calm, ne-ai dat ceva de gândit, Efe, nu-i aşa? A fost o zi minunată, şi nu intenţionez să o stric acum. Vom mai vorbi despre problema asta, precum spui, dar ar trebui să vă avertizez că picturile latei vor părăsi Willow Court doar peste cadavrul meu. Zâmbi. Sunt foarte obosită acum, aşa că mă veţi scuza, sunt sigură, dacă mă voi i vi rage în dormitorul meu. Vă doresc tuturor o seară foarte bună.

Se întoarse şi părăsi camera, şi, ca de obicei, toţi ochii o urmăriră în timp ce pleca. Liniştea din sufragerie devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce, unul câte unul, cu toţii se ridicau de la masă şi se împrăştiau. Unii dintre ei aveau să meargă în dormitoarele lor, alţii aveau să evadeze probabil la o cârciumă din sat. Rilla oftă. „Asta e, reflectă. Gata cu petrecerea paşnică de familie de acum încolo. Şi gata şi cu cafeaua liniştită de după masă şi cu băuturile din salon. Un truc dramatic bine cunoscut, se gândi. Surpriza chiar înainte de cortina primului act. Cine avea nevoie de asta?" Păşi în hol, temându-se de încă o noapte timpurie. Nenorocitul de Efe! Nu putuse să mai aştepte încă o zi? Ore întregi i se întindeau înainte, iar ea avea să încerce să doarmă, dar fără să reuşească. Să-l sune pe Ivan şi să vadă cum se descurca? Nu se prea simţea în stare să discute cu el. „Nu, fir-ar să fie, se gândi. Am s-o las baltă. Şi nici nu voi urca în dormitor să stau cu ochii pe pereţi. Am să-mi fac o cafea, chiar dacă va fi doar cafea solubilă fără cofeină."

Gwen era în bucătărie, aplecată deasupra chiuvetei, şi Rilla observă, dintr-o singură privire, că făcea eforturi supraomeneşti să nu plângă. Nu era nici urmă de Mary.

— Gwen, zise, mergând spre sora ei. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Of, Rilla, sincer! De parcă ar trebui să întrebi. Gwen se întoarse să se uite la ea, cu ochii plini de lacrimi nevărsate. Aş putea să-l strâng de gât cu dragă inimă. La Efe mă refer. Cum a putut? După toate... Vocea i se stinse. I-am spus lui Mary că am să spăl eu vasele. Am să înnebunesc dacă nu fac ceva.

Rilla puse cu linguriţa nişte cafea într-o cană şi puse apă la fiert.

— Sunt sigură că o să fie în regulă, zise. Toţi vom vorbi mâine cu mama. Să o convingem că toată treaba asta cu picturile nu e nimic ce nu putem discuta săptămâna viitoare.

— Dar asta-i toată problema! Gwen îşi şterse mâinile pe un prosop de vase şi se aşează la masa de bucătărie. Efe insistă că totul trebuie făcut acum. Dumnezeu ştie de ce. Ceva legat de circuitul financiar la firma lui. Şi toată munca pe care am investit-o pentru sfârşitul ăsta de săptămână va fi în van, dacă toată lumea se dondăneşte şi oamenii se adună pe la colţuri şi mama e îmbufnată. Ştii cum poate strica totul când nu e fericită. Sau poate ai uitat, fiind tot timpul la Londra.

Rilla decise să nu riposteze. Gwen, observă ea, arăta obosită şi avea mai mult păr cărunt decât îşi amintea ea. Îşi învârtea verigheta întruna.

— Scuze, Rilla, scuze. Mă simt mizerabil. Nici nu poţi să crezi câtă muncă am învestit să organizez totul, să pregătesc camerele şi să văd de flori şi de furnizori şi de invitaţii şi să calculez până şi tacâmurile pentru fiecare masă în pavilion, şi acum Efe aruncă mica lui bombă şi ameninţă totul.

Pufni. Rilla auzea practic expresia „nu e drept” plutind în aer. Zise:

— Va fi bine. Filmarea îi va abate mamei gândurile de la toate. Iar ea s-a înţeles întotdeauna atât de bine cu Efe. Vor avea o discuţie mâine şi ea are să îi arate unde greşeşte. Cred că e mult mai probabil ca Efe să fie îmbufnat, pentru că nu a reuşit s-o convingă. Mama nu face niciodată nimic din ce nu vrea. Şi şi-a dorit petrecerea asta, ştii bine. Nu va lăsa nimic să o strice, sunt foarte sigură.

— Poate ai dreptate. Sper să ai. Şi nici cu Efe întors pe dos nu o să fie foarte distractiv, dar presupun că o să se comporte bine. Am să vorbesc cu el de dimineaţă. Doamne, sunt epuizată, Rilla! N-am mai dormit cum trebuie de zile întregi. Stau doar întinsă în pat şi recapitulez în minte liste de lucruri.

— Totul are să fie bine, Gwen. Tu eşti atât de organizată şi de eficientă! Şi bineînţeles că, dacă e ceva ce pot face ca să te ajut, trebuie doar să-mi spui. Ar trebui să poţi să te relaxezi un pic şi să te bucuri şi tu de weekend, ştii asta. Bea un coniac sau ceva. Ia o ţigară. Am una aici.

Gwen se uită cu jind la poşeta împodobită cu paiete, care stătea pe masă lângă cana Rillei.

— Nu, nu, nu am voie. Au trecut aproape zece ani de când m-am lăsat. Îţi vine să crezi? Nu am să distrug totul doar pentru un moft.

— Ei bine, mie-mi trebuie una. Ai o scrumieră?

— Nu poţi să fumezi aici, zise Gwen. Mama ar face o criză. Are un fel de nas cu raze X când e vorba de ţigări.

Rilla oftă.

— Bine, bine, am să merg pe terasă. E o noapte minunată şi mi-ar prinde bine un pic de linişte. Să dormi bine, Gwen. Totul o să arate mai bine mâine-dimineaţă. Am experienţă cu lucruri din astea şi îţi pot spune că totul chiar arată cu adevărat mai clar la lumina zilei.

Gwen o strânse pe Rilla de braţ şi zâmbi.

— Sunt cu adevărat bucuroasă că eşti aici, Rilla, zise. Somn uşor.

Rilla se uită fix după ea, mişcată de gestul neobişnuit de afecţiune al surorii ei. Îşi luă poşeta şi ieşi din bucătărie.

Între seră şi sufragerie era un alcov, unul mic, ca o cameră exterioară, cu trei pereţi şi fără acoperiş. Rilla se aşează pe o bancă rezemată de zidul casei. Silueta neagră a pavilionului, jos pe peluză, arăta ca o ilustraţie dintr-un basm pe fundalul unui cer albastru de miez de noapte, în stânga ei licăreau ferestre întunecate în lumina unei luni care tot apărea şi dispărea după nori care pluteau încet pe boltă. În dreapta ei se afla un spalier, bătut în cuie pe peretele sufrageriei, iar trandafirii care creşteau pe el răspândeau parfum atât de puternic, încât aproape că acopereau

mirosul de fum de ţigară. Varietăţile care creşteau aici se numeau Mrs *Herbert Stevens* şi *Long John Silver.* Leonora cunoştea atât numele populare, cât şi pe cele ştiinţifice ale fiecărei flori şi plante în parte de la Willow Court, şi tot aşa şi Gwen, dar Rilla reţinuse doar trandafirii, denumirile unora amintindu-i de doamne franceze rafinate plimbându-se prin grădini în fuste lungi foşnitoare. Florile care se răsuceau în lemnul spalierului erau albe şi roz pal, şi străluceau în întunericul ciudat de vară, care nu era cu adevărat întunecat.

Un zgomot pe cărare, cineva mergând de-a lungul terasei, îi tăie răsuflarea. Drăcia dracului! Nici chiar într-o dispoziţie bună, Rilla nu ar fi întâmpinat cu bucurie compania cuiva. Voia să gândească, să lămurească implicaţiile anunţului lui Efe de la cină şi efectele pe care le-ar putea avea asupra tuturor în următoarele câteva zile, ca să nu mai vorbim de consecinţele pe termen lung, şi uite, încă cineva îşi pusese în minte să vină aici. Probabil Chloë sau Philip, sau unul dintre ceilalţi membri mai tineri ai familiei, crezând că va putea fuma nişte marijuana în linişte. „Asta va testa desigur capacitatea de împrospătare a aerului a trandafirilor", se gândi Rilla şi zâmbi.

— Oh, zise când îl zări pe Sean. Am crezut că s-ar putea să fie unul dintre puşti. Scutură din cap. Trebuie să încetez să-i numesc aşa. Sunt toţi adulţi acum, iar Beth chiar urăşte când spun „puşti". Dar aşa îi consider eu. E foarte greu să scapi de obiceiuri proaste, nu crezi?

„Trăncănesc", se gândi. Îşi duse ţigara la buze şi trase atât de tare, încât vârful străluci puternic. Expiră încet şi zise:

— Stai jos, Sean. Nu vreau să te agresez cu conversaţia. Îmi imaginez că şi tu ai venit afară pentru un pic de linişte, nu-i aşa?

— Nu, sincer, e-n regulă, zise şi se aşează lângă ea. Se întoarse să o privească. De fapt am venit să te caut. Toţi ceilalţi par să fi dispărut. Râse. Nu, asta nu a ieşit chiar cum am plănuit. N-am vrut să spun că voiam să vorbesc cu oricine. Constatam doar un fapt. Am venit să te caut.

— Chiar? De ce? („Oh, Doamne, e prea direct? De ce naiba, se gândi Rilla, nu pot să *gândesc* înainte de a scoate din gură exact ceea ce îmi trece prin minte?")

Sean se uita drept înainte şi nu la ea, observă ea. Oare îl stânjenise? Tocmai se pregătea să vorbească din nou, când el spuse:

— Cred că mi-ar plăcea să ajung să te cunosc mai bine. Râse. Dumnezeule, ce îngrozitor sună! Ca o replică dintr-o revistă. Doar că tot ceea ce am spus înainte e adevărat. Sunt un admirator. Chiar mi-ai plăcut foarte mult în *Creaturile nopţii.*

— Mulţumesc, zise Rilla.

Nu trebuia să spună asta. „Chiar mi-ai plăcut." Chiar şi aşa stând lucrurile, era foarte încântată. Îşi stinse ţigara sub pantof, apoi ridică mucul şi îl ascunse în pământul din jurul trandafirilor.

— Leonora m-ar omorî dacă ar găsi un muc de ţigară pe dalele de piatră. Presupun că pentru *ea sunt* încă o puştoaică. Presupun că suntem cu toţii. Se întoarse să îl privească în faţă şi zâmbi. E drăguţ din partea ta să spui toate astea. Nu muncesc destul zilele astea, ca să fiu blazată la întâlnirea cu un fan.

— Nu-mi pot imagina de ce nu. Trebuie să fie nebuni cu toţii, directorii ăia de casting, sau ce ştiu eu cine.

— Hai să schimbăm subiectul, bine? Rilla avu grijă să zâmbească. Cum merge filmarea?

Sean oftă.

— Cu familia ta s-ar putea face măcar o duzină de filme. Habar n-am cum am să montez într-o oră tot ce vreau să arăt. Tot

materialul despre Ethan şi despre picturi, bineînţeles, şi totodată familia şi petrecerea, şi mai ales pe mama ta. E uluitoare, nu-i aşa?

— Uluitoare e puţin spus, zise Rilla, apoi regretă. Chiar nu vreau să par răutăcioasă, dar uneori e o muncă grea, asta-i tot. Are standarde foarte înalte, şi uneori eu nu reuşesc să le ating. Asta simt eu, în orice caz. Dar fiecare familie are problemele ei, nu-i aşa? Nu că nu am fi devotaţi unii altora. Suntem, bineînţeles, dar e mereu un fel de fricţiune în jur, când ne adunăm cu toţii. Eu pur şi simplu nu pot să mă mobilizez pentru pregătiri şi liste şi lucruri de zi cu zi care o neliniştesc pe Gwen, iar ea consideră că eu sunt petrecăreaţă şi dezorganizată. E de aşteptat, cred.

— Bineînţeles, zise Sean. Nu există nicio familie care să nu aibă partea ei de probleme, secrete şi aşa mai departe. Voi păreţi să vă înţelegeţi cu toţii destul de bine, de fapt.

— Oh, da. Chiar că da. Doar că presupun că eu nu sunt cea mai potrivită persoană care să discute despre Willow Court şi ceea ce se întâmplă aici. Nu mai vin regulat aici de, o, de mai mult de douăzeci de ani.

Sean nu scoase niciun cuvânt. „Aşteaptă, se gândi Rilla, ca eu să mai spun ceva. Să explic.” îşi deschise poşeta, căutând încă o ţigară. Zise:

— Te deranjează dacă îmi mai aprind una? E interzis cu atâta hotărâre înăuntru, încât simt nevoia să pufăi ca o locomotivă de cum trec pragul.

— Dă-i bătaie! zise. Eu fumez doar cam de două ori pe an, dar voi lua una acum, dacă te poţi lipsi de ea.

Rilla scuturâ două ţigări din pachet şi îi întinse una lui Sean. Aprinse un chibrit şi el o prinse de încheietură când flacăra veni aproape. Inhală, apoi îi dădu drumul la mână, pe care i-o ţinuse preţ de o bătaie de inimă mai mult decât fusese necesar. Ea îşi

aprinse ţigara, gândindu-se: „Câţi ani au trecut de când am simţit emoţia asta mică? Şi sunt oare îndreptăţită să simt vreo emoţie? Noaptea, şi trandafirii, şi lumina lunii, şi toate clişeele nenorocite mă copleşesc, asta-i tot".

— Ar trebui să explic, nu-i aşa? De ce nu vin de obicei încoace.

— Nu trebuie să ai impresia că trebuie.

— Nu, nu mă deranjează. Se uită din nou la el. E uşor să vorbească omul cu tine. Tu asculţi. Se opri şi se uită la pantofii ei. Fiul meu, Mark, s-a înecat în lac. Acum douăzeci de ani. Ar fi fost de vârsta lui Alex dacă ar fi trăit. Avea cinci ani când a murit. Atât de mic! A fost un accident, bineînţeles, şi totuşi e greu să te împaci cu situaţia. Reuşesc să o împing într-un colţ al minţii când sunt la Londra. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz, dar când sunt aici... ei bine, locul ăsta e bântuit, asta-i tot.

— E greu de înţeles ceea ce spui, Rilla, spuse Sean încet. Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit asta şi îmi pare foarte rău. Cred că eşti foarte curajoasă că te întorci la un eveniment ca acesta. Foarte curajoasă.

— Nu chiar, zise Rilla, recunoscătoare că el nu făcuse nicio mişcare, nu încercase să o consoleze punând braţul în jurul ei sau, (şi alţi bărbaţi făcuseră asta în câteva ocazii), sărutând-o, de parcă atenţia acordată de ei ar fi făcut-o cumva să se simtă mai bine, inclusiv în ceea ce-l privea pe Mark. De parcă o partidă de sex cu aceştia ar fi ceva atât de nemaipomenit, încât toate gândurile legate de moartea copilului său ar zbura pur şi simplu din capul ei. Clipi ca să-şi reţină lacrimile care îi umpluseră deodată ochii. „O, Doamne, nu, se gândi. Până acum ar trebui s-o fi terminat cu plânsul." Scuze, spuse repede, scotocind în geantă după o batistă de hârtie. Nu mă pot abţine. Ai crede că după toţi aceşti ani am învăţat ce e stăpânirea de sine...

Sean o întrerupse.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, Rilla.

Rilla zâmbi şi îşi şterse ochii.

— Cred că e din cauza ta. Nu sunt obişnuită să am un ascultător atât de înţelegător. Sunt în regulă acum. Sincer.

— Oricând. Chiar dacă ar putea însemna, că izbucneşti în lacrimi.

Rilla râse.

— Mulţumesc. A fost minunat să stau de vorbă cu tine, dar cred că acum ar trebui să intru.

— Bănuiesc că ai dreptate. E cam târziu şi, cu siguranţă, o să se întâmple multe mâine.

Rilla se ridică.

— Focuri de artificii începând din zori, nu m-ar mira, în timp ce Leonora îl pocneşte pe Efe cu propria lui propunere. Dar, te rog, să nu crezi că trebuie să intri dacă vrei să rămâi aici afară.

— Nu, e în regulă. Mi-a ajuns şi mie.

Merseră împreună spre uşa salonului şi intrară. „Asta e a doua oară când intră în casă cu mine", se gândi Rilla. Fu surprinsă să-şi dea seama că găsea reconfortantă prezenţa lui alături de ea; că voia ca el să fie acolo. Păşiră în hol şi îşi croiră drum pe scări în sus, exact ca un cuplu căsătorit, urcând împreună încet la culcare. „Oh, maturizează-te, Rilla Frederick, îşi spuse. Pe ce planetă te afli?"

Ar fi trebuit să facă aşa cum sugerase Rilla şi să rămână afară. Iată-l în dormitorul lui şi nu era nici măcar miezul nopţii. Sean se aşează pe marginea patului, îşi trecu mâna prin păr şi oftă. Niciodată în viaţă nu avusese mai puţin chef de dormit şi se întreba de ce oare avea Rilla un asemenea efect asupra lui. În meseria lui, femeile frumoase făceau parte din peisaj. Dar Rilla era

altfel. „Rilla e caldă," îşi spuse. Pielea ei era probabil caldă, şi moale, şi fină şi îi place să râdă, deşi era ceva trist în privirea ei, ceea ce nu nud mira deloc.

Sean nu o flatase când îi mărturisise că o admira. Era o actriţă destul de bună, cu o prezenţă scenică feminină şi discretă, aproape tihnită. Se întrebă de ce nu prea jucase în ultimul timp. Ştia că pentru actriţele trecute de prima tinereţe existau tot mai puţine roluri pe ecran şi în teatru. Dar Rilla nu era asemenea celorlalte. Avea ceva al ei.

Se uită în oglindă. Ce îl făcea oare să creadă că o femeie ca Rilla ar fi câtuşi de puţin interesată de el? Înfăţişarea lui nu se schimbase mult de pe vremea când avea optsprezece ani şi, din spate, într-o lumină bună, arăta ca un tânăr înalt, slab, dar mai era părul înspicat şi trăsăturile uscăţive şi pielea care văzuse mai mult soare decât era bine pentru ea. Bronzată dacă erai generos şi ridată dacă nu erai. Arăta ca ruda săracă a lui Jeremy Irons.

Trecuse atâta timp de când curtase pe cineva. Tanya, fosta lui soţie, îl acuzase odată că era ignorant emoţional, deşi el habar nu avea cum reuşise ea să descopere ceva despre el, când era ocupată în atâtea paturi extraconjugale. Dar toate astea se petrecuseră în trecutul îndepărtat şi, dacă l-ar fi întrebat cineva, Sean ar fi spus că viaţa lui era plină şi rodnică. Acum îşi dădea seama cât de singur fusese, şi cât de multă vreme.

Se întinse pe pat şi-şi spuse că era un nătăfleţ. „Eşti aici să faci o treabă. Să îţi placă de una din fiicele casei nu face parte din sarcinile laie. Lăsând la o parte orice altceva, timpul e prea scurt. Luni vei fi departe de aici." Sean îşi aminti cu neplăcere că nu dăduse niciodată randament când apărea o femeie în viaţa lui. Oftă. „Lucrează ceva, îşi spuse. Asta îţi va lua gândurile de la ea."

Se duse la masa pe care Leonora avusese amabilitatea să i-o pună la dispoziţie. Zâmbise şi spusese: „Îţi va fi cu mult mai folositoare ţie decât ca masă de toaletă. La urma urmei, e o oglindă pe uşa dulapului".

Şi avea dreptate, bineînţeles. El îşi întinsese hârtiile pe toată suprafaţa, şi acum se apucă să caute orarul de filmare pentru a doua zi. Deasupra mesei era un Walsh foarte mic, care îl încânta ori de câte ori îl privea, un pastel care o înfăţişa pe Leonora pe când avea cinci ani, aşa presupunea el. Privea înainte, direct din ramă, uitându-se pe furiş de după fustele lui... cine putea fi? Nanny Mouse? Nu, Nanny Mouse nu ar fi purtat niciodată o fustă dintr-un material atât de fin. Chiar nu îţi puteai da bine seama văzând doar jumătatea de jos a corpului. Poate era mama ei, Maude Walsh.

Sean se aşează şi se uită atent la tablou. Îi trecu ceva prin minte şi răscoli hârtiile de pe masă până când găsi ceea ce căuta – un inventar al tuturor tablourilor expuse la Willow Court. Petrecuse ore întregi împărţind tablourile pe categorii: peisaje, naturi moarte, portrete şi aşa mai departe. Îşi întoarse atenţia la lista cu portrete şi urmări cu degetul coloana cu titluri. Nu putea fi adevărat, dar era. Printre cele cincisprezece portrete, doar două o înfăţişau pe Maude, dar în ambele chipul îi era ascuns. Cunoştea picturile atât de bine, le studiase atât de multă vreme, încât numai văzând numele tipărite pe pagină şi le reaminti perfect, cu fiecare detaliu. Unul era un interior domestic, iar trupul lui Maude era aplecat peste lucrul de mână, cu faţa întoarsă. Lampa de pe masă reprezenta centrul atenţiei artistului.

În celălalt, ea mergea de-a lungul unei cărări străjuite de tufe de lavandă, care repetau culoarea umbrelei ei de soare. Accesoriul acesta minunat crea o compoziţie extrem de frumoasă, ca încă o

floare ce creştea în centrul pânzei, ascunzându-şi însă faţa complet. Toată îndemânarea artistului se concentrase asupra dantelei mănuşii de pe una din mâinile lui Maude şi a texturii mătăsoase a fustei ei. Cum se putea asta? Ce fel de relaţie avea artistul cu soţia lui, care îl împiedica să o picteze? Portretul fiicei sale şi cel al lui Nanny Mouse erau extrem de reuşite, iar autoportretele, uimitoare. Erau mai multe din acestea, în care Ethan putea fi văzut radiind parcă din tablou, cu ochii plini de ceva ce Sean nu prea putea defini cu precizie. Era oare răutate? Cruzime? De ce s-ar picta cineva într-o postură atât de puţin măgulitoare? „Poate sunt eu de vină, se gândi. Poate toţi ceilalţi văd un bărbat frumos, prosper, cu un caracter ferm." Sean avea impresia că era ceva rece în ochii lui; ceva care surprindea în mod neplăcut. Tânărul Efe moştenise aceeaşi privire, şi atât el, cât şi Leonora aveau ochii verzi-albaştri ai lui Ethan Walsh.

Maude, bănuia Sean, era cea de la care moştenise Rilla pielea catifelată, părul roşcat şi ochii aceia căprui, cu pete aurii. „Am să o întreb mâine pe Leonora cum arăta mama ei", se decise. Merse la fereastră şi se uită afară la pajiştile negre. Cineva se strecura de-a lungul casei mult prea repede pentru ca Sean să distingă mai mult decât o umbră mişcătoare. Se cutremură. Nu exista absolut niciun motiv de teamă, şi totuşi, cine se furişa oare în toiul nopţii? Trase perdelele, plecă de la fereastră şi începu să se dezbrace.

Mark o striga. Rilla simţi cum se ridica tot mai sus prin adâncuri întunecate, trezindu-se deodată cu tot ce era în jurul ei în cameră înnegurat şi cu corpul rece de groază. „Visez, se gândi. E un vis înspăimântător provocat de prea multă brânză la cină." El încă îi mai ocupa visele, dar încet, mişcându-se prin peisajele minţii ei în timp ce dormea, ca un duh, ceea ce, se gândea Rilla, era exact ce

era el acum. Un mic duh drag. Se ţinea de somnul ei, ori de câte ori apărea Mark, ştiind cumva, chiar în timp ce se desfăşura visul, că *era* un vis şi avea să dispară în momentul în care deschidea ochii. Uneori, după aceea, la mult timp după ce era trează de-a binelea, stătea întinsă în pat foarte liniştită, silind visul să se întoarcă, de parcă în capul ei ar fi existat un videorecorder, care putea fi cumva pornit din nou prin forţa dragostei, a dorului ei.

Se ridică în coate, brusc temătoare. Iată-l din nou, acel plâns şi o voce strigând: „Mami, mami". Nu îşi imaginase asta. Dădu aşternutul la o parte şi fugi la uşă şi o deschise. Covorul roşu ca sângele din coridor se întindea în linişte în faţa ei. Clipi. Uitase, uitase de tot de micul Douggie. Bineînţeles, el o striga pe Fiona. Nu Mark. Nici măcar spiritul lui Mark. Rilla închise uşa şi se aşează pe marginea patului. „Să nu îndrăzneşti să plângi, îşi spuse. Te vor durea ochii mâine şi vei arăta ca moartea înviorată." întinse mâna după poşetă şi scotoci după ciocolata care ştia că era acolo pe undeva. „Mulţumescu-ţi, Doamne, pentru micile consolări", se gândi, închizând ochii şi lăsându-se pe spate pe perne. Oare avea să doarmă din nou? Două lacrimi îi ieşiră pe furiş de sub pleoape şi ea le şterse.

Vineri,

23 august 2002

Vocile o treziră pe Beth. Voci de bărbaţi vorbind tare. Un vehicul mare întorcând pe prundişul aleii. Ciocănit. Nu îşi putea imagina

ce era zgomotul acela, şi apoi îşi aminti că o auzise pe Gwen spunându-i lui Efe că instalaţia de iluminat pentru pavilion avea să fie livrată în dimineaţa aceea şi îşi dădu seama că pesemne asta era: se muncea intens în spaţiul verde, secerau şi se aranjaseră toate materialele electrice înainte de sosirea florilor şi a decoraţiunilor.

Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră să vadă ce se întâmpla. Urma încă o zi fierbinte, iar ea era trează de-a binelea. Nu avea rost să încerce să mai doarmă, aşa că îşi luă halatul de casă şi merse să facă duş.

Când se întoarse în dormitorul ei, se îmbrăcă în blugi, într-un tricou alb şi îşi puse adidaşi albi. Pe perete se afla o fotografie care o înfăţişa pe ea cu Efe şi Alex, copii fiind, şi o privi cu atenţie în timp ce îşi pieptănă părul şi îl strânse într-o coadă de cal. De ce hotărâse Leonora, sau Gwen, sau oricine că fotografia asta merita să fie înrămată? Ei i se părea destul de mohorâtă – Efe şi Alex în pantaloni scurţi, cu ochii încreţiţi spre soare şi o Beth pe care de-abia o putea recunoaşte, tot în pantaloni scurţi, dar cu o bluză cu mâneci bufante şi cu codiţe. „Oare eu unde eram?" Se uită după indicii şi observă colţul foişorului şi macii (are îi ascundeau pantofii. „Trebuie să fi fost în zona sălbatică a grădinii. Probabil voiau să se joace de-a exploratorii sau ceva de genul ăsta. Efe, se gândi, putea să creeze lumi întregi, ca prin farmec. Trebuia doar să ne spună, mie şi lui Alex, şi noi îl credeam. Credeam fiecare cuvânt pe care îl spunea." Se apropie şi urmări cu degetul micul cerc palid al feţei lui. Micuţa Beth îl sorbea din priviri, iar Beth cea matură zâmbi. Nimic nu se schimbase.

Pe vremuri, micul dejun la Willow Court era o masă simandicoasă. Una dintre primele amintiri ale lui Beth legate de casă, de viaţa ei cu Rilla ca noua ei mamă, era Leonora, căreia nu îi plăcea să fie numită buna sau buni, care îi spunea unde trebuia să

stea şi cum să taie cu dibăcie capacul oului fiert. Îşi amintea chiar şi suportul de ou care era din porţelan şi avea o pereche de picioare în pantofiori cu buline roşii şi albe ca să îl echilibreze pe farfurie. Beth era fascinată de el. Făcea parte dintr-un serviciu de ceramică pentru copii, şi toate aveau picioare şi diferite feluri de încălţări. Al lui Efe avea pantofi maro legaţi cu şireturi, iar al lui Alex avea cizme verzi.

Zilele astea, când casa era plină de vizitatori, fiecare cobora când avea chef şi se servea din bucătărie, apoi mergea să mănânce în sufragerie. Leonora era singurul punct fix. Ea se afla întotdeauna pe scaunul ei obişnuit, la ora opt în fiecare zi, luând masa obişnuită, un grepfruit, cojit şi tăiat în bucăţi mici şi presărat cu puţin zahăr, urmat de două felii mici de pâine prăjită integrală unse cu unt şi gem de portocale. Margarina îi amintea de război, îi spusese odată lui Beth, şi deşi Gwen şi James ascultau reclamele publicitare care le promiteau colesterol mai redus şi o multitudine de avantaje pentru sănătate şi erau pasionaţi de creme şi paste moderne, ea nu voia să lase chestia aia unsuroasă, lipsită de gust, să treacă de buzele ei. Bea întotdeauna ceai Earl Grey dintr-o ceaşcă de porţelan translucid şi o farfurioară decorată cu flori roz pal şi albastre.

Beth îşi luă cana de cafea şi o banană în sufragerie. Era opt şi un sfert şi nu era nici urmă de altcineva. Gus, cel mai leneş motan din lume, era în locul lui obişnuit pe scaunul de la fereastră şi ea îl mângâie în drum spre masă. El îşi ridică scurt privirea, scoase un zgomot de tors adânc din gât şi închise din nou ochii. Beth se aşează şi coji fructul, mâncându-l încet. Unde era Leonora? Era oare posibil ca ea să fi terminat deja? Să îşi fi luat micul dejun şi să fi ieşit undeva? Gwen probabil că se sculase cu ore în urmă şi începuse cu unul dintre cele o mie de lucruri pe care susţinea că

trebuia să le facă înainte de petrecere, James, asta ştia, era afară în grădină, supraveghindu-i pe electricieni.

Stătu singură în sufragerie şi se zgâi la coaja de banană de pe farfurie, simţind ceva ca o mică şoaptă de îngrijorare în fundul minţii. Anunţul lui Efe de cu o seară înainte o şocase pe Leonora în mod evident. Poate că era bolnavă. Poate că era... nu, bineînţeles că nu, Beth, lui fi aşa de a naibii de alarmistă! Îşi scutură capul ca să scape chiar şi de cea mai mică urmă a posibilităţii că Leonora să fi suferit un atac de cord fatal.

Îşi luă vesela, o duse până în bucătărie şi o spălă. „Am să merg în grădină, se hotărî, să văd ce fac în pavilion. Şi poate să îl văd pe Efe, haide, recunoaşte. Poate că are să fie acolo. Cu siguranţă că Leonora e în regulă."

Aproape trecuse pragul în lumina caldă a soarelui care începea să se strecoare prin ceaţa timpurie, când paşii o conduseră în schimb la scări şi se trezi la jumătatea lor, înainte de a-şi da seama. „Am să merg doar să văd ce face, se gândi, şi apoi am să ies afară. Ea nu întârzie niciodată la micul dejun. Absolut niciodată."

La capătul scărilor se opri. Douggie, încă în pijama, era în faţa camerei copiilor cu mâna pe mânerul uşii. Nici Fiona, nici Efe nu se vedeau nicăieri, iar Leonora, Beth ştia asta, ar fi făcut o criză dacă un puşti ar fi intrat neînsoţit în cameră. Probabil că voia să se joace cu căsuţa păpuşilor, dar cineva ar fi trebuit să îi fi explicat că nu era permis.

Beth ezită. Nu era chiar sigură de ce simţea pentru Douggie. Pe de o parte, îl iubea pentru că era fiul lui Efe, dar era totodată un memento constant al căsniciei lui Efe, al relaţiei acestuia cu soţia lui. Acum că Fiona era din nou însărcinată, Beth se pomeni gândindu-se mai mult i a de obicei la ei doi şi trebui să facă un efort să îşi îndrepte atenţia spre altceva. Micuţul Douggie nu

semăna câtuşi de puţin cu Efe, dar părea genul de copil liniştit şi serios, nicidecum zburdalnic şi gălăgios. Pe când ea se apropia, el zâmbea nesigur, şi spuse:

— Intru acum.

Beth se duse şi îngenunche lângă el. Îi îndepărtă mâna de pe mânerul uşii.

— Nu, dragule, spuse cât de blând putu. Nu acolo înăuntru. Nu e voie. Vino cu mine să te duc înapoi la mami a ta.

— Nu vleau mami! spuse el hotărât şi arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Vleau casa păpuşele.

— Nimeni nu are voie acolo fără Leonora, explică Beth, întrebându-se dacă Douggie ştia la cine se referă.

Poate Fiona îi dăduse străbunicii copilului un cu totul alt nume. *Leonora* era un pic cam greu de rostit pentru un copil aşa mic, se gândi, înainte de a-şi aminti că ea şi Efe, şi Alex, şi Chloë reuşiseră toţi cât se poate de bine.

Tocmai când încerca să se hotărască dacă să bată sau nu la uşa dormitorului Fionei şi al lui Efe, aceasta se deschise şi Fiona însăşi ieşi să se uite după fiul ei.

— Aici erai, Douggie! exclamă ea. Băiat neastâmpărat! Am spus, nu-i aşa, că nu ai voie să hoinăreşti prin toată casa fără mine. Îmi pare rău, Beth. Nu te-a supărat, nu-i aşa?

— Deloc, zise Beth. E în regulă. Tocmai voiam să îl aduc înapoi.

— Mersi tare mult. Fiona făcu un efort să zâmbească, dar Beth fu surprinsă de cât de extenuată şi distrusă arăta. Luă mâna lui Douggie şi îl trase spre ea. Haide acum, iubitule! Imediat e timpul pentru micul dejun, nu-i aşa?

Douggie se auzi suspinând; scâncind că voia să vadă căsuţa păpuşilor, dar Fiona închise uşa după ei, şi liniştea se lăsă de-a lungul coridorului. După părerea lui Beth, era limpede că suferea

de greţuri. Trebuia să fie greaţa de dimineaţă. Ori de câte ori se gândea la noul bebeluş, Beth avea senzaţia că i se legaseră mari greutăţi de inimă. Într-o vreme fusese posibil să şi-l imagineze pe Efe părăsind-o pe Fiona, dar absolut fiecare lucru care i se întâmplase în ultimul timp (logodna, nunta, naşterea lui Douggie, acum sarcina asta) era ca încă o bandă de oţel aruncată în jurul lui şi al Fionei, legându-i laolaltă. „Nici nu vreau să mă gândesc la asta acum", decise Beth, şi se îndreptă spre dormitorul Leonorei.

Ezită un moment. Asta era încă o regulă nescrisă la Willow Court: copiii nu o deranjau pe Leonora dacă nu era vreo urgenţă. Bătu cu hotărâre la uşă şi vocea afurisit de puternică a Leonorei strigă tare:

— Intră!

Acum că o auzise, Beth avea chef să fugă, dar bineînţeles că asta era cu totul imposibil. „Haide, se gândi intrând, nu o să te mănânce."

Leonora stătea lângă fereastră. Era îmbrăcată elegant în pantaloni gri pal şi un pulover de caşmir albastru de zambilă. Chiar şi la ora asta matinală, machiajul şi perlele ei erau imaculate. Rilla le numea mereu: „Perlele de lucru ale mamei", colierul şi cerceii pe care Leonora îi purta mereu, când nu făcea niciun efort deosebit. Patul era atât de frumos făcut, încât ai fi putut jura că nu dormise nimeni niciodată în el. Bertie, motanul de la etaj, cu ochii închişi şi torcând uşor, era întins ca o pernă mare roşcată imediat sub grămada de perne. Îi era pe deplin devotat Leonorei şi atâta timp cât ea era în teritoriul lui, el încerca mereu să se plaseze undeva aproape de ea.

— Bună, Beth dragă, zise Leonora. Ce s-a întâmplat? Arăţi puţin îngrijorată.

— M-am gândit, adică, m-am gândit că trebuie să fie ceva în neregulă cu tine pentru că nu erai la micul dejun.

— Drăguţ din partea ta. Leonora zâmbi şi merse să se aşeze în fotoliul de lângă măsuţa de toaletă. Sinceră să fiu, nu aveam dispoziţia să vorbesc cu nimeni şi am avut impresia că nu puteam să o rog pe Mary să îmi aducă o tavă sus, când toată lumea e atât de ocupată să pregătească petrecerea.

— Merg eu, spuse Beth. Ce ai dori? Ar fi trebuit să spui. Aş fi adus eu sus o tavă, sau Chloë ţi-ar fi adus.

— Aş muri de foame dacă ar trebui să mă bazez pe ea pentru micul dejun. N-ar apărea până la ora ceaiului. Ştii că doarme toată ziua.

Beth se aşează pe scaunul de lângă fereastră.

— Mă bucur că eşti în regulă. Credeam că eşti teribil de tulburată. Supărată. Nu ştiu. Ceva.

— Nu sunt încântată de Efe, sinceră să fiu. Tânărul ăsta uită uneori ce am făcut pentru el. Leonora tresări. Urăsc să mă aud spunând asta. Urăsc şi să mă gândesc la asemenea lucruri. E exact genul de observaţie despre care mi-am promis că nu îmi va ieşi niciodată din gură. Nu aveam de gând să fac niciodată treaba aia groaznică părintească: uite ce am sacrificat pentru tine şi aşa mai departe.

Clătină din cap.

— Sunt sigură că nu o spui în sensul ăsta, zâmbi Beth încurajator.

— Ai dreptate, Beth. Nu. Dar hai să nu vorbim despre asta acum. Hai să coborâm pur şi simplu şi să luăm micul dejun. La urma urmei sunt cam flămândă.

Beth se ridică şi o urmă pe Leonora afară. Oare ce voia să spună? În timp ce coborau încet scările, Beth întrebă:

— Ai de gând să vorbeşti cu Efe?

— Atunci când o să socotesc de cuviinţă, zise Leonora. La urma urmei, el cunoaşte reacţia mea la sugestia lui şi sunt sigură că va informa pe oricine va fi cel care trebuie informat în America.

În bucătărie, Beth spuse:

— Stai jos, Leonora, şi eu o să îţi pregătesc ceaiul şi pâinea prăjită. Am să ţi le aduc în sufragerie.

— Nu, am să mănânc aici la masa de bucătărie. E atât de târziu! Beth simţi ochii Leonorei urmărind-o în timp ce umplea oala de ceai şi scotea ceaşca şi farfuria din bufet.

— Te zgâieşti la mine, Leonora. E ceva ce n-am făcut?

— Nu, nu, draga mea. Doar că arăţi atât de tânără. Exact cum arătai atunci când veneai aici în vacanţă.

— Nu te lăsa păcălită de jeanşi şi de un tricou! zise Beth râzând. Peste doi ani împlinesc treizeci, ştii asta. Sunt pe bară, aşa sunt.

— Ce prostie, copilă! La treizeci eşti încă o fată, aproape. Pe bară, ce să zic! Totuşi, sunt multe de spus în favoarea barelor.

Beth ştia din felul în care o spusese că perla asta anume de înţelepciune era una care îi plăcea Leonorei şi pe care trebuie să o fi folosit de un milion de ori, probabil pentru a-şi consola prietenele nemăritate. În altă zi s-ar fi gândit să înceapă o dispută cu ea, dar acum nu era timpul, aşa că puse două felii de pâine în prăjitor şi se întrebă ce putea spune pentru a schimba subiectul.

James stătea în mijlocul pavilionului, conştient de faptul că nu avea nimic special de făcut. Totul era sub control, iar lui îi plăcea să se creadă un fel de şef. Când întoarse capul, o zări pe Chloë, cu un Bloc pentru schiţe în mână.

— Am vedenii? zise râzând. Cu siguranţă că nu poţi fi tu, iubito, la ora asta. Nu credeam că dimineaţa face parte din ziua ta.

— Bună, tată. Nu face, zise Chloë, parând, şi James era bucuros să observe asta, destul de prietenoasă. Dar voiam să merg să văd sălciile.

— Absolut, zise el, de parcă ăsta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume de făcut la o oră atât de matinală.

Nu ar fi recunoscut asta niciodată faţă de Gwen, dar el ştia, şi (Tine ştia că exista o legătură între ei doi. Se plăceau. James nu făcea un secret din faptul că admira munca lui Chloë, şi chiar ţinea una dintre sculpturile ei mai puţin inteligibile pe o masă în biroul său. Avea mare grijă să nu facă niciodată comentarii cu privire la înfăţişarea ei exterioară, ceea ce, îşi dădea seama, era o modalitate benignă de a rămâne în graţiile ei. Uneori, de-abia îşi putea ascunde un zâmbet când Gwen, probabil înghiţind momeala lui Chloë, nu se abţinea să critice vreo ţinută mai ciudată de-ale ei. El nu discutase niciodată cu fiica lui, dar bănuia că reacţia lui Chloë, în mare măsură, avea drept scop să o agaseze pe mama ei. Odată, când avea cam zece ani, rostise cu glas tare ceea ce şi James gândea, iar el se simţise oarecum vinovat.

— Mama e mereu de partea lui Efe, nu-i aşa? îl întrebase Chloë, iar când el ezitase, ea adăugase: Dar nu contează, nu-i aşa, pentru că tu eşti de-al meu.

— Păi, da, răspunsese. Cred că da, dar să nu mergi să-i spui asta mamei.

— Nu sunt naivă, tată.

Şi afişase zâmbetul care îi topea inima de fiecare dată. Iubita lui... asta era ea, şi James era mândru că pe ea nu o deranja niciodată că el o numea aşa. Nu ar fi tolerat aşa ceva din partea altcuiva. Ce treabă avea cu sălciile, aşa, deodată? Probabil că se uitase la ele de mii de ori.

— Atunci, sper că te vom vedea mai târziu, zise el.

— Presupun că da, ciripi ea voioasă şi îi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta spre lac.

Alex îşi aruncă pe umăr aparatul de fotografiat şi se îndreptă înapoi spre casă. Se trezise de ore întregi şi ieşise când păruseră a se ivi zorii, de fapt era doar în jur de ora şapte, ca să-i fotografieze pe oamenii care mişunau de-a lungul segmentelor strălucitoare de schelărie, cărând lumini de scenă ca să le fixeze pe scheletul de metal din interiorul pavilionului, pregătindu-l pentru petrecere. Apoi la lac, pentru a fotografia nuferii. Lebedele se aflau pe malul celălalt şi nu avu energia să meargă acolo fără să fi băut măcar o ceaşcă de cafea. „Am să iau micul dejun, se gândi, şi am să mă întorc mai târziu." Alex îşi închipui că erau probabil o mie de sarcini pe care tatăl lui ar fi vrut ca el să şi le asume, şi îşi pregăti scuzele în timp ce traversa terasa. „Am să îi spun că lucrez la cadoul pentru Leonora, şi asta nici măcar nu ar fi un pretext, ci purul adevăr."

Pe când se apropia de ferestrele franţuzeşti ale salonului, auzi vocea lui Efe venind din seră. Mustrând pe cineva cu severitate, după cum suna. Alex rămase complet nemişcat o clipă, întrebându-se dacă să plece şi să lase pe oricine era în voia sorţii sau să arunce măcar o privire să vadă ce se întâmpla. Poate că Efe striga la telefon şi nimeni nu încasa de fapt toată muştruluiala în persoană. Se uită înăuntru de la fereastră.

Fiona era chircită – ăsta era singurul cuvânt potrivit – lângă uşă, ţinându-l pe Douggie aproape de ea. Braţul ei îl strângea pe băieţel în fusta ei, apărându-l de forţa furiei tatălui său, deşi sărmanul copil era evident îngrozit.

— *Nu pot.* Tu nu înţelegi cât de imposibilă e toată treaba asta pentru mine, Fiona? Tu eşti prima care cheltuieşte toţi nenorociţii

de bani pe care îi aduc, pe deasupra a tot ce are grijă tatăl tău să ai, aşa că nu cred că eşti în măsură să-mi spui tot rahatul ăsta despre neglijare şi aşa mai departe. Isuse, casa e plină ochi cu o şleahtă de rude nenorocite! Cum se face că tocmai azi trebuie să fiu bărbatul perfect? Ştii care e problema ta, Fiona? Eşti o proastă! N-ai încotro. Ai fost dintotdeauna îndrăznesc să spun că aşa vei fi mereu şi e doar ghinionul meu că sunt căsătorit cu tine, dar sincer... azi. Cum ai putut? Când ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine? Când ştii cât de multe depind de asta. Şi cum Leonora, doar fiindcă e atât de a naibii de încăpăţânată, îmi poate distruge cariera pentru totdeauna?

Rămase fără suflu. Alex se uită pe fereastră şi avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se năpustească înăuntru şi să-l lovească pe Efe. Mare scofală ar fi! Îşi dorea să-l lovească pe Efe din când în când, de mai bine de douăzeci de ani, dar de câte ori încercase, se alesese el însuşi cu vână tăi. Îi era ruşine să admită că parte din reacţia lui la această ultimă demonstraţie de cruzime a fratelui său îl surprindea. Fiona era atât de supusă în tot ce era legat de Efe, îi repeta fiecare părere atât de atent, încât Alex era şocat de această evidenţă fizică a vreunei neînţelegeri. Cumnata lui îşi dădea atât de mult silinţa ca să-i facă pe plac lui Efe, încât orice ceartă probabil că o afecta peste măsură.

Sărmana Fiona arăta pe punctul de a izbucni în lacrimi, şi lui Alex îi trecu prin minte că ar putea crea o diversiune. Bătu în geam şi zâmbi, de parcă tocmai ar fi privit înăuntru pe fereastră în acel moment.

— Ce vrei? se răsti Efe la el.

— M-am gândit că poate i-ar plăcea lui Douggie să meargă să se uite cum instalează oamenii luminile în pavilion.

Fiona fugi să deschidă uşa de la seră spre terasă.

— O, Alex, ai face asta? Ar fi super, nu-i aşa, Douggie? Te duci cu Alex să te uiţi cum lucrează oamenii în pavilionul cel mare?

Douggie dădu solemn din cap şi îl luă pe Alex de mână.

— Mersi, Alex, zise Fiona. E atât de drăguţ din partea ta!

Ea purta o bluză cu mâneci lungi, dar manşeta i se ridică în momentul în care îşi dădu o buclă de păr de pe frunte şi Alex observă vânătăi pe parte inferioară a braţului, pete închise, vineţii ca de degete, sau doar îşi imagina el? Era oare Efe capabil de asta? Deodată, lui Alex i se făcu frig, deşi soarele urca pe cer şi urma să fie o zi fierbinte.

— Haide, Douggie! Trebuie să îmbuc ceva la bucătărie şi apoi mergem. Pariez că ţi-ar plăcea un biscuit, aşa-i?

Beth se întoarse să meargă spre casă. Plecase din bucătărie şi ieşise să vadă dacă Efe era pe undeva în apropierea pavilionului. Se învârtise o veşnicie în jurul lui, dar el nu apăruse. Alex şi Douggie (ce făcea Alex cu băieţelul? Unde era Fiona?) ajunseră chiar atunci când ea hotărâse să înceteze să se mai prefacă interesată de amplasarea reflectoarelor, şi, deşi observă că lui Alex i-ar fi prins foarte bine puţin ajutor ca să vadă de copil, nevoia ei de a da pur şi simplu cu ochii de Efe era prea puternică.

— Mă duc în casă, Alex, spusese cât de politicos putuse şi simţi privirea dezamăgită urmărind-o, în timp ce se îndepărta. „Îmi fac mai mult rău decât bine, se gândi. Trebuie să îl văd. De ce nu sunt aşa la Londra?" Ştia răspunsul. Acolo avea o viaţă întreagă care să o distragă. Acolo era serviciul şi erau alţi oameni. Alţi bărbaţi care o scoteau în oraş şi îi plăteau cina şi împărţeau uneori şi patul cu ea.

Nu îndrăznise să îl întrebe pe Alex unde era Efe. Voia să îşi păstreze demnitatea şi părea oarecum nedemn şi copilăros să urmăreşti aşa pe cineva; să îl cauţi peste tot la Willow Court.

Când păşi înăuntru, umbra holului părea rece şi tăcută după lumina şi zarva din jurul pavilionului de pe peluză. Îşi dădu brusc seama unde putea fi Efe. Ori de câte ori voia să lucreze aici, Gwen îl lăsa să folosească laptopul ei în seră. Avea să fie acolo corespondând probabil prin e-mail cu Reuben Stronsky, pentru a-i povesti despre reacţia Leonorei. Dacă nu cumva aduna toate datele laolaltă, ca să i le arate mai târziu. Lui Beth îi părea oarecum rău de el. El nu îşi dădea seama cât de încăpăţânată era bunica lui şi cât de neînduplecată putea fi când era vorba de picturile tatălui ei.

Îi auzi vocea. Oare era cineva cu el în seră? Exista un loc pe coridor, unde puteai sta şi privi în cameră, fără să fi văzut de cine se afla înăuntru. Ea şi cu Efe stătuseră deseori exact în locul ăsta, ascultând conversaţiile dintre Gwen şi James sau dintre Leonora şi Rilla; acestea erau adesea certuri sau dezacorduri de vreun fel, care o făcuseră pe Beth cea mică să roşească şi să se simtă jenată, şi să vrea să fugă de acolo şi să se ascundă. Efe o făcea să rămână şi să asculte. Uneori izbucnea în lacrimi şi atunci el era supărat pe ea ore în şir.

Acum se uită să vadă cu cine discuta Efe şi văzu că vorbea la telefonul mobil. Nu putea să audă bine ce spunea, dar remarcă tonul din vocea lui. Era seducător, şi din când în când râdea aşa cum râzi de ceva ce-ţi spune o persoană iubită. Beth încremeni şi se forţă să prindă un cuvânt sau un nume. Cine era persoana care îl transforma pe Efe în dimineaţa asta anume într-o făptură iubitoare, aproape duioasă? Vocea lui deveni puţin mai puternică.

— Nu mult, draga mea... Auzi... Împreună... Şi eu... Urmă o tăcere lungă, apoi: Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu, Melanie! Nu pot suporta. Încetează! Te rog încetează!

Beth bănui ce îi spunea Melanie. Singura Melanie pe care o cunoştea Beth era o prietenă de-ale lui Gwen, care avea un magazin de antichităţi în satul vecin. Melanie Havering, aşa se numea. Însă nu se putea ca Efe să stea de vorbă cu *ea.*

Se trezi la fel de geloasă pe această Melanie cum era şi pe Fiona. Şi în mod mai surprinzător, îi părea rău de Fiona, şi asta nu înţelegea deloc. Totuşi, senzaţia cea mai surprinzătoare, cea care le depăşea pe toate celelalte, era dezamăgire. Nu crezuse niciodată că Efe era un bărbat din cale-afară de moral sau de manierat, dar ceva din conversaţia asta şoptită, purtată într-un loc unde soţia şi copilul lui puteau intra în orice clipă, i se păru impardonabil.

Beth aşteptă până când el îşi puse telefonul mobil înapoi în servietă şi apoi intră în seră.

— Bună, Beth, zise el. Te-ai trezit devreme.

— E ora zece, Efe. Sunt trează de ore întregi. Tu ce ai făcut? Aş fi zis că eşti afară, dând ordine muncitorilor.

— Am treburi mai importante pe cap, nu-i aşa? Am vorbit cu Reuben aseară şi vine încoace cu avionul.

— Cu avionul?

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să repeţi tot ce spun, Beth! Fiona face asta şi îmi vine să mă urc pe pereţi. Da, vine încoace să o convingă pe Leonora să fie rezonabilă. Să nu spui niciun cuvânt nimănui! Absolut niciun cuvânt! Nu vreau să stric petrecerea sau ceva de genul ăsta.

Beth se aşează într-un fotoliu de ratan.

— Am auzit bine? Nu vrei să strici petrecerea, dar nu accepţi un *nu* drept răspuns şi îl pui pe individul ăsta Stronsky să vină şi să o

constrângă pe Leonora? Nu crezi că asta duce puţin lucrurile la extrem?

— Reuben Stronsky nu e genul de om care să constrângă pe nimeni. Nu în felul în care crezi tu. E destul de fermecător şi de calm, iar Leonorei îi va plăcea foarte mult de el. În orice caz, mă gândeam că l u ai să fii de partea mea, zise Efe încruntându-se şi semănând atât de mult cu un băieţel, încât Beth aproape râse.

— Ei bine, nu sunt. Cred că picturile arată foarte frumos aici. Fac parte din peisaj, nu-i aşa?

— Nu te uiţi mai niciodată la ele. Şi Leonora, cu toată vorbăria ei despre cum va deschide casa pentru public, nu le exploatează nici pe departe atât de bine pe cât ar putea fi exploatate. Oamenii sunt înnebuniţi să le vadă. Ethan Walsh e unul dintre artiştii secolului trecut de care se vorbeşte cel mai mult.

— Vorbeşti ca dintr-o broşură. Nu te-ai gândit că poate chiar faptul că trebuie să faci puţin efort ca să ajungi aici sporeşte dezirabilitatea? Le face mai la modă?

Efe zise:

— Nu pot sta aici să sporovăiesc cu tine, dacă ai de gând să fii la fel de încăpăţânată ca şi Leonora! Am crezut că mă pot baza pe tine, deci sunt un pic dezamăgit, dacă vrei să ştii.

O parte din ea tânjea să spună: „Da, Efe, te rog zâmbeşte din nou şi am să fiu de acord cu orice vrei tu, întotdeauna." Dar îşi aminti conversaţia cu Melanie şi deodată nu se mai simţi atât de dispusă să aplaneze situaţia.

— O, dragule, zise, tot zâmbind. Îmi pare foarte rău să te dezamăgesc, Efe. Sper să treci peste asta.

El se năpusti afară din seră mânios, iar Beth clipi încercând să-şi reţină lacrimile. Urâse întotdeauna să se certe cu Efe, şi faptul că avea aproape treizeci de ani nu schimbase deloc situaţia. „Trebuie

să găsesc ceva de făcut, se gândi. Trebuie să încetez să fiu atât de obsedată de el."

Beth oftă şi părăsi confortul fotoliului. „Am să merg să o caut pe Rilla, se gândi. Să văd ce crede despre planul ăsta al lui Efe. Şi când Alex va înceta să fie dădacă pentru Douggie, am să îl întreb şi pe el. Chloë probabil mai doarme încă."

Alex se întrebă de ce i se părea atât de greu să se concentreze. Era ghemuit în tufiş, fotografiind de aproape ciupercile pălăria-şarpelui care creşteau în jurul rădăcinilor de rododendron. Mary obişnuia să le prăjească la micul dejun când locuia acasă, iar Alex nu ştia dacă trebuia să le culeagă. În final, se hotărî să le lase să crească liniştite, acolo unde nimeni nu se gândise vreodată să le caute. După ce făcu suficiente fotografii, se mută chiar lângă rădăcinile tufelor, unde se aflau frunzele care căzuseră în timpul verii. Dacă te uitai destul de atent, erau lumi întregi în natură, care existau pur şi simplu, fără ca nimeni să le acorde vreo atenţie.

Alex era obişnuit să îşi analizeze sentimentele. O făcea mai mult decât majoritatea cunoscuţilor lui, trecând tot mereu peste vorbele pe care le scoteau oamenii şi ceea ce voiau să spună cu ele, şi de asemenea peste ce simţea el în legătură cu anumite evenimente şi ce putea face ceva pentru a schimba lucrurile, şi, mai ales, dacă să vorbească deschis sau să tacă. În majoritatea cazurilor tăcea, pentru că, sincer, nu vedea cum ceva cu care ar contribui el ar fi de vreun interes pentru cineva sau de vreun folos pentru a face lucrurile mai clare sau mai bune.

Dar chiar trebuia să stea de vorbă cu Beth, asta devenea evident. O parte din el ştiuse dintotdeauna că ea îl iubea pe Efe, dar abia cu o zi în urmă avusese o mică bănuială că acest sentiment ar putea fi mai intens decât crezuse el şi diferit de afecţiunea frăţească pe care

fusese dintotdeauna conştient că i-o purta. Aseară la cină, de exemplu, se uitase tot timpul la Efe, fără să se deranjeze să se întoarcă şi să îl privească în faţă pe cel care vorbea cu ea. De asemenea, îl urmărea peste tot. Astăzi ar fi putut jura că îl căuta pe Efe, gata să se ţină după el, exact aşa cum obişnuia să facă atunci când erau cu toţii copii.

Erau două întrebări pe care Alex şi le punea întruna. Ar fi de vreun folos să îi spună cum se purta Efe cu femeile? Să o ţină la distanţă prin avertizări? Dacă ar face asta, probabil că ea ar nega că simţea ceva pentru el. Se gândea că Beth trebuia să se simtă oarecum stânjenită din cauza devotamentul ei faţă de Efe. Erau veri, pentru numele lui Dumnezeu! O voce mică, atât de departe în fundul minţii lui Alex, încât o putea uşor ignora, prefăcându-se că nu vorbise deloc, spunea: „Nu e cu adevărat. Ea nu e rudă de sânge cu tine şi cu Efe. Nimic nu o poate împiedica să-l iubească pe Efe. Nici pe Efe să o iubească pe ea, dacă are chef". Următorul gând care îi veni fu atât de devastator, încât preţ de o clipă nici măcar nu îl acceptă: „Beth nu e nici verişoara ta. Nu e deloc înrudită cu tine".

Se ridică. Îşi puse aparatul de fotografiat înapoi în husă şi merse încet înspre casă. Se întreba de ce acel gând, revelaţia aceea despre Beth, pe care o ştiuse toată viaţa şi care nu îl afectase până atunci, dintr-odată îl copleşise.

Fiona se uita de la fereastră la mulţimea adunată pe peluză. Terminase acum de plâns, şi se simţea exact ca un pulover stors. Ochii îi erau injectaţi, şi pielea, pielea de porţelan (aşa o numise Efe, când începuseră să iasă împreună), îi era plină de pete roşietice. Deşi se fardase, tot se puteau observa. „Arăt oribil, se gândi Fiona autocompătimindu-se. Nu-i de mirare că Efe vrea să

mă lovească." Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi clipi repede într-un efort de autocontrol.

„Încetează să gândeşti aşa, îşi spuse. Asta îl face pe Efe să pară pur şi un simplu un bărbat care-şi bate nevasta sau aşa ceva, şi el nu e aşa". Doar că ea ştia asta, se afla sub o presiune enormă, şi lucrurile îl copleşeau uneori. El nu ar răni-o cu adevărat. O iubea, iar ea era soţia lui. Ei nu aveau aproape niciodată păreri diferite spre deosebire de alte cupluri pe care le cunoştea, care se certau în mod constant, deci nu aveau *de ce* să se certe. Aseară îşi ieşise din fire cu ea doar pentru câteva clipe, dar nu era de mirare, după ce toată lumea se arătase atât de dezinteresată de planul lui cu picturile.

Fiona oftă. Petrecuse o veşnicie cu corector şi pudră şi fond de ten, şi acum arăta practic normal, numai dacă ar fi trecut petele. Ştia că trebuia să se calmeze pentru că, în afară de toate celelalte, nu îi făcea niciun bine copilului pe care îl purta dacă se agita.

Era aproape ora prânzului, iar ea va trebui să coboare şi să dea ochii cu toată lumea, şi ultimul lucru pe care îl dorea era ca lumea să ştie că petrecuse jumătate de dimineaţă plângând. Acolo lângă pavilion, îl vedea pe Douggie pe umerii lui Alex, cu picioarele atârnând de ambele părţi ale gâtului lui. Chiar şi de la distanţa asta, ştia că râdea de bucurie. Pur şi simplu îşi dădea seama de asta. Era şi Chloë, care se îndrepta spre ei. Oare chiar de-abia se trezise? Cu siguranţă arăta de parcă ar mai fi purtat încă pijamaua. Fiona strâmbă din nas la vederea pantalonilor bleumarin ai cumnatei ei, care arătau, de acolo, de parcă ar fi fost din satin. Mai purta o cămaşă bărbătească dintr-un material ţipător în carouri, cu mânecile suflecate. Fata nu ştia deloc cum să se îmbrace, chiar dacă înţelegeai că era încă studentă.

Bărbatul acela de la televiziune, Sean, mergea de-a lungul aleii. Poate că vorbise cu Nanny Mouse. Efe îi spusese că avea de gând să] o filmeze. Cine era cu el? Oare Rilla? Da, şi ceva din felul în care păşeau o făcu pe Fiona să se uite mai atent. Se ţineau de mână? Nu observă însă că păreau foarte apropiaţi, căci Rilla avea faţa întoarsă în sus ca să se uite la Sean şi zâmbea, iar apoi izbucniră amândoi în râs.

Unde era Efe? Se uită după el printre muncitori şi prin toată grădina şi nu îl văzu nicăieri. Beth tocmai ieşea din casă şi mergea spre Alex şi Douggie. Nici Leonora nu se afla acolo, deci probabil Efe se dusese să vorbească cu ea. Oare ce avea ea să-i spună? Nu-şi dădea seama cât de nemaipomenit ar fi fost dacă picturile ar fi fost expuse în vreo clădire albă, strălucitoare, într-un oraş unde o mulţime de oameni ar putea să vină să le vadă, şi unde toţi ar putea să bea o ceaşcă de cafea cu o prăjitură, după ce vor fi făcut turul expoziţiei, şi apoi să cumpere vederi şi reproduceri din magazinul muzeului? O viziune plăcută cu ea la deschiderea unui asemenea loc, în vreo rochie sclipitoare şi dând mâna cu toţi vizitatorii importanţi, îi trecu fulgerător prin minte. Aproape că putea vedea cu ochii minţii fotografiile în reviste.

Fiona scutură din cap. Asta era ceva foarte îndepărtat, şi, dacă nu erau atenţi, Leonora avea să facă după capul ei, iar Efe avea să fie permanent supărat. Apoi era problema banilor. Niciodată nu păreau sa ajungă destul timp, indiferent cât de mulţi erau. Serviciul lui Efe părea să înghită tot mai mulţi, şi Fiona nu înţelegea cu adevărat de ce. Apoi, bineînţeles, cu noul bebeluş pe drum, aveau să apară, negreşit, cheltuieli suplimentare. Poate exista ceva ce putea face ea ca să o convingă pe Leonora? Îşi dădea seama că asta era cam improbabil, dar avea să îl întrebe pe Efe cu proxima ocazie. Când va vedea cât de dornică era să îl ajute, avea

să înceteze să fie atât de supărat şi de enervat pe ea, de asta era aproape sigură.

Se uită în oglindă ca să se asigure că părul îi era aranjat şi nu avea ruj pe dinţi sau aşa ceva. Cel puţin cămaşa pe care o purta avea exact nuanţa potrivită de roşu-rozaliu, ceea ce o măguli şi o făcu să arate ceva mai puţin extenuată. Cât plăteşti atât primeşti, spunea mama ei mereu, şi avea dreptate. Cămaşa asta costase aproape două sute de lire, dar îşi merita fiecare bănuţ. Efe spusese odată că arăta ca o pierire atunci când o îmbrăca, şi numai gândul la asta o făcea fericită. Deschise uşa şi coborî, gata să înfrunte orice era de înfruntat.

Beth stătea la un capăt al mesei şi asculta conversaţia dintre Leonora, Gwen şi Rilla. Toţi ceilalţi se deciseseră, în mod misterios, să se afle altundeva la ora prânzului, iar Beth îşi dori oarecum să li se fi alăturat, oriunde vor fi fost. Cu siguranţă că lui Chloë ar trebui să îi fie foame acum. Efe şi James plecaseră cu maşina în oraş. Se oferiseră să discute cu Bridget, furnizoarea, despre aranjamentele de ultim moment, ceea ce Gwen considera că era drăguţ din partea lor. Beth îşi închipui că doriseră să fie cât de departe posibil de orice foc de artilerie pe care Leonora decidea să îl declanşeze în această zi. Fiona ciugulise ceva şi avusese grijă ca Douggie să nu devasteze totul în jurul lui, apoi se scuzase că trebuia să-şi ducă fiul să doarmă de după-amiază. Alex putea fi oriunde. El nu mânca niciodată la prânz şi era probabil în vreun colţ al grădinii, fotografiind lucruri la care nu se gândise nimeni vreodată să se uite. Sean se alăturase echipei lui, care instala echipamentul în atelier. Planul era ca Leonora să îl conducă prin încăperea în care fuseseră pictate tablourile, şi camerele să filmeze interviul. „Mai

rămânem noi", se gândi Beth, şi hotărî să se ferească de privirile lumii şi să iasă discret de îndată ce i se oferea ocazia.

— Sunt foarte bucuroasă că suntem între noi, zise Leonora, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Beth. Mă interesează să aud ce are fiecare de spus, dar în cele din urmă e decizia mea.

— Da, mamă.

Gwen sorbi o gură din paharul ei cu apă minerală şi căută sprijin din partea Rillei, a cărei atenţie părea să fie fixată pe tarta cu sparanghel şi bucăţile de frunze de salată din farfuria ei.

— Eu chiar cred, continuă Gwen cu curaj, că ar trebui să îl asculţi pe Efe, mamă. Poate că nu a expus totul cum trebuie aseară. A fost nepoliticos din partea lui să te ia prin surprindere, dar tu ai putea să descoperi că nu e o ofertă chiar aşa de groaznică. Şi gândeşte-te la bani!

Leonora privi cu dispreţ şi pufni într-un fel care, după părerea lui Beth, dădea de înţeles că nu trebuise niciodată să îşi facă griji pentru bani.

— Asta nu are nimic de-a face cu banii, explică Leonora cu blândeţe. Am – noi toţi avem – suficienţi bani pentru nevoile noastre şi în cea mai mare parte asta nu are nimic de-a face cu picturile, după cum ştiţi, ci este rezultatul unei investiţii destul de înţelepte din partea bunicului meu şi a răposatului meu socru. Casa, tablourile acestea sunt un fel de lume aparte. Vizitatorilor le place să vină aici. Le place faptul că văd totul laolaltă. Locul unde au fost pictate tablourile, dar şi tablourile. Dacă nu puteţi înţelege că acest lucru este pe departe preferabil unei monstruozităţi de beton undeva în America, atunci sunteţi mai nesăbuiţi decât am crezut.

Leonora se uită la Rilla, care încă se concentra asupra mâncării, şi i se adresă pe un ton iritat:

— Dragă, fii bună, ridică-ţi capul din farfurie pentru o clipă şi spune-ne ce crezi.

Beth o urmări pe Rilla înghiţind repede şi tamponându-şi gura cu un şerveţel. „E jenată, se gândi ea. Ce surprinzător să-ţi vezi mama prinsă pe picior greşit, aproape ca pe un copil." Asta era specialitatea Leonorei: să facă pe toată lumea să se simtă tânără şi cumva *mai mică* decât era. Deşi o adora mult pe bunica ei, Beth ştia că nu era niciodată o idee bună să-i intri în dizgraţie.

Rilla zise:

— Cred că ai dreptate, mamă, dar înţeleg şi punctul de vedere al lui Gwen. Poate ar fi bine pentru picturi să fie mai... ei bine, să fie văzute de mai mulţi oameni. Nu ştiu bine de ce e aşa, dar cumva toată lumea pare mai dispusă să viziteze muzee în State decât o vilă lu ţară în Wiltshire.

— Ethan Walsh a fost un pictor englez şi opera lui e strâns legată tic locul ăsta, zise Leonora, şi asta i se păru lui Beth ultimul cuvânt pe tema asta, cel puţin pentru moment.

Leonora se ridică şi spuse:

— Cred că nu mai mult de o duzină de lucrări de-ale lui fac parte din alte colecţii, şi acelea foarte timpurii. Toate celelalte sunt aici şi ăsta e locul unde trebuie să rămână. Sunt aşteptată sus în atelier, dar când se întoarce Efe, vă rog să îi spuneţi că vreau să vorbesc cu el imediat.

În momentul în care Leonora părăsi încăperea, Rilla se mai servi cu încă o felie de tartă.

— Pfu! exclamă. Acum putem ieşi toate din vizuinile noastre. Nu a fost nici pe departe atât de periculos pe cât ar fi putut fi, nu-i aşa Gwennie?

— Efe e vizat, zise Gwen. El o să o ia pe coajă, sunt sigură. Şi nu prea ştiu de ce pari atât de al naibii de fericită, Rilla.

„Gwen are dreptate, se gândi Beth. Chiar arată mult mai fericită decât a arătat de o veşnicie. Ceva bun i s-a întâmplat.” Aşteptă până când Gwen îşi termină prânzul şi plecă pe unde avea treabă, apoi spuse:

— Haide, Rilla, mie poţi să-mi spui. Ce s-a întâmplat? Arăţi ca o pisică după ce a mâncat smântână.

— Nu spun niciun cuvânt în faza asta, roşi Rilla. Se ridică de pe scaun şi îi zâmbi fiicei ei. S-ar putea să nu fie nimic.

— Nu ţi se potriveşte să fii enigmatică, Rilla. Haide, spune-mi ce se întâmplă.

— De îndată ce se va întâmpla ceva, cum zici tu, vei fi prima care va afla, iubita mea. Singurul lucru pe care am să ţi-l spun e că nu sunt supărată pe Gwen. Mă aşteptam la asta. Mă gândeam că, deşi arată extenuată, dar nu m-a rugat să o ajut în vreun fel, mă va afecta, dar nu s-a întâmplat asta.

În timp ce ieşea din cameră, Beth o urmări cu privirea, oarecum nedumerită. Oare să fi primit un telefon de la Ivan? Beth se îndoia că ar fi avut efectul ăsta asupra Rillei. Gus se îndreptă alene spre masă şi se încolăci în jurul picioarelor lui Beth. Ea se aplecă, îl ridică şi îşi îngropă faţa în blana lui.

— Gus, dacă eşti în căutare de puţină şuncă, ai ghinion. Au mâncat totul, până la ultima bucăţică.

— Tata, îi spuse Leonora peste umăr lui Sean, obişnuia să petreacă ore în şir aici sus. Eu nu am avut niciodată voie să trec pragul, bineînţeles. Nu putea suferi să îl privească cineva lucrând.

— Dar ce e cu toate portretele tale? Trebuie să-i fi pozat, cu siguranţă.

Leonora se uită mult timp afară pe fereastră şi ceva o făcu să se cutremure. „Ţi se face pielea de găină” obişnuia să spună Nanny

Mouse cu ani în urmă. Nu avea de gând să-i mărturisească lui Sean, dar atelierul o făcea să se înfioare şi o făcuse întotdeauna. Ura liniştea de aici de sus, departe de viaţa casei. Locul părea rece, deşi acum exista încălzire centrală peste tot în Willow Court. Îşi aminti cât de supărat fusese tatălui ei când o găsise în şezlongul în care stătea Sean chiar în acest moment, luând notiţe înainte de începerea filmării.

— Nu, răspunse în sfârşit. Nu am pozat niciodată pentru el, din câte îmi amintesc. Presupun că a pictat portretele acelea după schiţe.

— Ţi-l aminteşti făcând schiţe cu tine? întrebă Sean.

— Nu, nu prea. Mama făcea, uneori. Cu toate acestea, nu arăta niciodată cuiva schiţele, şi le băga într-o mapă de-a ei. Habar nu am ce s-a întâmplat cu ele.

— Se poate ca tatăl tău să fi folosit schiţele mamei?

— Presupun că ar fi putut, dar mi se pare extrem de improbabil. El... el nu avea o părere foarte bună despre ea, nu cred.

— Ca artist, vrei să spui?

Din nou, Leonora se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nici ca artist, nici ca femeie. Eu nu am avut niciodată... se uită în jos la podea... impresia că o iubea foarte mult. Deşi, fireşte, eu nu ştiam prea multe despre viaţa lor de cuplu. Totul era altfel pe atunci, sincer. Eu nu îmi cunoşteam părinţii în felul în care şi-i cunosc tinerii în ziua de azi. Nici măcar în felul în care Gwen şi Rilla mă cunosc pe mine. Viaţa era plină de reguli. Era totul foarte formal. Şi, de asemenea, deşi nimeni nu vorbea despre asta, Nanny Mouse susţinea mereu că tata nu a mai fost niciodată acelaşi după ce s-a întors din Franţa, la sfârşitul războiului. Mă refer la Primul Război Mondial. Ceea ce îmi amintesc totuşi e cât de deznădăjduit

a fost tata după moartea mamei. Cu certitudine nu a mai fost aceeaşi persoană după aceea.

Echipa era gata, adunată lângă uşă, discutând probleme tehnice. Luminile erau deja aprinse, dar prea puternice. Soarele strălucea, deci de ce aveau nevoie de ele? se miră Leonora, dar nu întrebă pentru că presupunea că ei trebuie să ştie mai bine ce au de făcut.

— În regulă, Leonora, întoarce-te puţin spre mine. Eu am să îţi pun câteva întrebări şi tu răspunzi şi te prefaci că vorbeşti doar cu mine. Am să te întreb ceva despre moartea tragică a mamei tale. Nu băga în seamă aparatul de filmat sau microfonul. Dădu din cap spre echipă şi apoi spuse: Povesteşte-mi puţin despre mama ta. Aveai o relaţie bună cu ea?

— Drept să spun, mă cam irita. Leonora îi zâmbi. Ştii cât de cruzi sunt copiii. Cred că simţeam că permanenta ei indispoziţie şi faptul că stătea foarte des întinsă în dormitorul ei erau modalităţi de a mă evita, de a evita să aibă ceva de-a face cu mine. Totul absurd, bineînţeles, după cum a demonstrat moartea ei timpurie. Se pare că fusese grav bolnavă tot timpul.

— Îţi aduci aminte de înmormântarea ei? spuse Sean cu blândeţe.

— Toată perioada aceea e foarte confuză. Şi eu eram bolnavă la vremea aceea. Din cauza asta nu m-am dus la înmormântare. A fost îngropată acolo sus în cimitirul bisericii din sat. Bineînţeles, vizitez mormântul ei când merg şi... Leonora închise ochii şi păru să îşi adune forţele. Merg să văd monumentul lui Peter, bineînţeles, şi aşa am grijă ca... toţi ceilalţi să aibă de asemenea un mormânt curat. Am grijă de flori.

Îşi întorcea întruna verigheta pe deget, pierdută în amintiri. Apoi îşi îndreptă umerii şi îşi concentra întreaga atenţie din nou spre Sean.

— Scuză-mă, Sean. Mă gândeam la... n-are importanţă. Vorbeam despre copilăria mea. Când mă gândesc acum la ea, e ca şi cum aş privi printr-o perdea de ceaţă. Pot să disting nişte umbre şi lucruri pâlpâind la colţuri, dar nimic nu e clar. Absolut nimic. Dar îmi aduc aminte că la puţin timp după moartea mamei a fost prima dată când am venit aici sus.

— Şi ce fel de viaţă ai avut după aceea? A fost o copilărie normală?

— Cred că da. Nu am observat cu adevărat o mare diferenţă, zi de zi. Nanny Mouse avea grijă de mine, exact aşa cum o făcuse întotdeauna. Mergeam la şcoală, şi prietenii mei au fost deosebit de drăguţi cu mine o vreme, ca urmare a nenorocirii mele. La fel şi profesorii. Şi tata, ei bine, el a devenit ca personajul din povestea *Crăiasa Zăpezii.* Rece, de parcă i-ar fi intrat o aşchie de gheaţă în inimă.

— Taie! strigă Sean, iar Leonorei îi spuse: A fost minunat, Leonora! Îţi mulţumesc foarte mult. Cred că acum avem destul, de aici de sus. Pot să te însoţesc din nou jos?

— Nu, nu, mulţumesc. Cred că am să rămân aici sus o clipă dacă nu te deranjează.

Nu ar fi putut spune de ce voia să facă asta. Cuvintele îi ieşiră pur şi simplu din gură înainte de a se gândi la ele. Urmări cum echipa îşi strânge echipamentul şi părăseşte camera şi cum pleacă şi Sean. Rămase singură.

Fusese destul de cald aici în timpul interviului, dar acum, când se aşează pe catifeaua decolorată a şezlongului, i se făcu răcoare. „Camera asta e rece pentru că nu intră nimeni niciodată aici şi pentru că e goală, îşi spuse. Nu e absolut nimic sinistru la ea." Pereţi albi, nicio perdea la fereastră, tavan înalt. Şevaletul gol, dar stând în colţ de parcă cineva avea să intre şi să înceapă să picteze.

Paleta, paleta lui Ethan Walsh, acolo pe masă. Vizitatorilor casei le plăcea s-o vadă aşa, acoperită de culori uscate. Le plăcea să se uite şi la pensulele din borcanul de pe masă.

Motanul Bertie împinse uşa întredeschisă şi intră în cameră. Cercetă locurile unde putea să se instaleze şi alese poala Leonorei.

— Vino, Bertie, zise. Hai să stăm aici un minut.

Mângâie blana portocalie şi deodată îşi aminti de Domnul Nibs, pisoiul alb cu negru care locuise la Willow Court în timpul războiului şi imediat după aceea. Nanny Mouse îl botezase. Leonora închise ochii şi ascultă liniştea. Nimeni nu avea să îi ducă lipsa, dacă mai rămânea aici o vreme. Numai de nu ar fi fost atât de frig...

Ianuarie 1947

Focul din salon nu schimba cu nimic lucrurile. Flăcările săreau şi străluceau şi se luptau să încălzească mai mult decât spaţiul din imediata apropiere a căminului, dar era atât de rece, încât Leonora îşi vedea propria respiraţie ridicându-se ca nişte fâşii albe şi plutind dinaintea feţei ei. Domnul Nibs, motanul, de-abia se mişca de pe carpeta din faţa flăcărilor. Era bătrâior acum, şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului dormind.

Leonora stătea la fereastră, uitându-se afară la grădina ninsă. Interiorul fiecărei ferestre avea o margine de chiciură dantelată în jur, iar ea purta două pulovere tricotate şi şosete de lână peste ciorapi, ceea ce o făcea să se simtă din nou copil. Mănuşile croşetate pe care şi le pusese ca să evite să îngheţe complet aveau

degetele tăiate, dar tot îi era destul de greu să deseneze. Ţinea foaia de hârtie pe coperta tare a atlasului cu o mână şi schiţa cu cealaltă.

Treptele terasei, urnele de piatră şi peluza îngheţată în fundal nu-i ieşiseră aşa cum voise ea. Haşura. Poate asta ar ajuta să umbrele să apară în locurile potrivite, să facă totul să pară mai solid. Începu să mişte creionul fără întrerupere pe suprafaţa de hârtie.

Înainte de prânz era momentul cel mai prielnic pentru desenat. Astăzi, o lumină firavă, pală venea de la un soare care părea secat de căldură. Fiecare fir de iarbă era acoperit cu o crustă albă; copacii erau ţepeni, iar ramurile lor lipsite de frunze ieşeau în relief negre pe fondul de cer gri metalic. Pe la ora ceaiului, întunericul acoperea totul, şi nu mai era nimic de făcut, în afară de a merge devreme la culcare şi a tremura sub pături, încercând să îţi aminteşti cum era primăvara şi rugându-te să vină.

Tatăl Leonorei stătea foarte aproape de foc, înfăşurat într-un şal. Ea îi simţea prezenţa în spatele ei, deşi el nu spunea nimic. Vorbea foarte puţin în momentele cele mai bune, şi acestea cu certitudine nu erau cele mai bune. Deloc bune, de fapt. Tatăl ei devenise tot mai supărat şi tăcut în ultimul timp şi indiferent ce făcea Leonora ca să încerce să îl înveselească nu ajuta. Se uita uneori lung la ea, de parcă nu prea îşi aducea aminte cine era. Ochii lui erau la fel de albaştri cum fuseseră întotdeauna, dar părul îi încărunţise. Când se întâmplase? Leonora nu părea foarte sigură. Ea încă se gândea la tatăl ei ca fiind brunet şi frumos, şi o şoca şi o întrista să-l zărească zilele astea adus de spate şi mult mai nesigur pe picioare.

Trebuie să fim singurii oameni din toată ţara, se gândea ea, cărora le lipseşte războiul. Willow Court fusese o casă de convalescenţă pentru ofiţeri şi, timp de cinci ani, în salon se amenajase un dormitor comun şi coridoarele mişunau de soldaţi

râzând, ţipând, gemând uneori din cauza durerii rănilor, dar în orice caz, dând viaţă casei.

Leonora avea paisprezece ani în 1941, când fuseseră aduse înăuntru paturi de fier. Servitorii rulaseră covoarele şi luaseră toate tablourile de pe pereţi, mutându-le în atelier. Nimeni nu le pusese înapoi, iar acum salonul arăta ciudat de gol şi de rece, cu urmele ramelor pe fiecare perete, şi niciun pic de culoare nicăieri. Covoarele erau la locul lor şi câteva dintre scaune şi canapeaua, dar un spaţiu ca de deşert se întindea între o piesă de mobilier şi următoarea. Leonora aducea adesea vorba despre picturi şi cerea să fie expuse, dar Ethan Walsh nu permitea asta.

— Nimic altceva decât obturatoare de praf, tablourile alea, spunea. Stau mult mai bine acolo unde sunt.

— Dar, tată, nu eşti mândru de ele? Nu vrei să le vadă toată lumea? Să le admire?

Atunci el se uita la ea foarte ciudat şi spunea:

— Eu o duc mai bine fără ele. Şi tu la fel.

Uneori Leonora deschidea gura ca să obiecteze; să spună: „Cum putea cineva să o ducă mai bine fără să aibă la ce să se uite pe pereţi?”, dar curajul o părăsea şi nu spunea nimic.

Ea însăşi nu fusese sus în atelier de ani şi ani de zile. De când era o fetiţă. Aproape că uitase acele vremuri, dar îşi amintea că Ethan Walsh o prinsese acolo sus şi o speriase atât de tare, încât încercase să îşi scoată din minte toate gândurile legate de cameră (şi odată cu ea, de picturile tatălui ei). Gândindu-se acum la asta, îşi dădu seama şocată că de fapt nu mai lucrase nimic de atunci. Oare putea fi adevărat? Leonora îşi frământă creierii să îşi amintească vreo schiţă sau pânză – orice – ceva care să-i indice că tatăl ei încă mai picta. Nu îşi putu aminti nimic.

Bineînţeles, războiul împiedicase multă lume să îşi vadă de viaţa normală, dar oare ea avea vreo amintire legată de tatăl ei lucrând înainte de război? Nu, nu era nimic. Era aproape sigură că nu mai picta. *Aproape,* pentru că bineînţeles că era posibil ca el să se furişeze sus în atelier când ea dormea şi să muncească intens acolo toată noaptea, dar ea se îndoia de asta. Vreuna dintre servitoare ar fi spus ceva. Nu, adevărul trist era că moartea soţiei sale şi izbucnirea războiului se uniseră să încheie cariera lui Ethan Walsh. El nu *fusese* niciodată nevoit să picteze ca să îşi câştige existenţa, pentru că banii moşteniţi de la tatăl său îi asigurau un venit generos. Se lăuda din când în când că picturile lui valorau o avere, dar deoarece nu încercase niciodată să vândă vreuna, Leonora bănuia că acesta era unul dintre capriciile lui.

Războiul fusese în fundal în toţi anii ei de creştere. Lupta, bătăliile, bombele, exploziile şi clădirile ruinate erau toate departe, atât de departe, încât îi fusese greu să şi le imagineze, deşi ascultase în fiecare seară ştirile la radio împreună cu tatăl ei şi Nanny Mouse.

La început, când soseau soldaţii răniţi, nu suporta să se uite la unele dintre rănile lor. Picioarele şi braţele lipsă, în special, îi bântuiau visele şi se trezea leoarcă de sudoare, şi scârbită, şi ruşinată că putea fi atât de fandosită, în timp ce soldaţii erau atât de curajoşi. Râdeau foarte mult şi le plăcea să stea la palavre cu ea ori de câte ori intra în secţia de spital. Aşa numea personalul de îngrijire salonul şi locul unde erau aduşi bărbaţii la început, atâta timp cât aveau cea mai mare nevoie de îngrijire. Mai târziu, când erau pe cale de vindecare, se mutau sus, într-unui dintre dormitoarele mai mari.

În sufragerie se afla o masă de biliard şi, când era vreme bună, terasa era plină de scaune cu rotile şi cârje sprijinite de perete în

timp ce posesorii lor se tolăneau pe bănci la soare, înzdrăvenindu-se.

Leonorei îi plăcuse foarte mult casa, când fusese plină de soldaţi. Toţi o simpatizau şi o înconjurau cu o atenţie zgomotoasă.

— Le aminteşti de copiii lor, probabil, remarcă Nanny Mouse.

— Nu sunt cu mult mai mari decât mine unii dintre ei, răspunse Leonora.

— Nu-ţi băga nimic în cap, domnişoară. Nanny Mouse se încrunta. Majoritatea sunt departe de casă şi singuri. Acum, nu-i duce de nas. Sunt foarte uşor de amăgit tinerii.

— Vorbeşti prostii! zise Leonora, roşind. Ei nu se gândesc deloc la mine ca la o iubită. Locotenentul Gawsworth a spus că îi amintesc de sora lui mai mică.

Nanny pufnise şi Leonora schimbase subiectul. Parte din ceea ce îi plăcea la bărbaţi era admiraţia pe care o vedea în ochii lor. Ea studiase la un liceu de fete, unde nu avusese prea multe prietene din cauza timidităţii pe care contemporanele ei o luau drept răceală, dar avea două prietene speciale care locuiau în apropiere, Bunny Forster şi (drace Wendell. Ele se plângeau întruna de înfăţişarea lor („părul meu e prea creţ, picioarele mele sunt prea scurte, uită-te numai la tenul meu...") şi Leonora îşi dădu repede seama că era la modă să pretinzi că nu eşti frumoasă, chiar dacă erai.

„Şi eu eram", se gândi. Un măcăleandru apăruse pe terasă, şi Leonora îl incluse repede în schiţă. „E*ram* frumoasă şi încă mai sunt. Am piele fină şi ochii albaştri ai tatei, iar părul meu e la fel de negru şi strălucitor cum era al lui. Poate că frumoasă e cuvântul greşit. *Splendidă.* Peter obişnuia să spună asta. Destul de ridicol. Leonora clipi. Nu am voie să mă gândesc la Peter, îşi spuse. Nu are rost. Nu se mai întoarce. Au trecut mai mult de trei ani de când am

primit o scrisoare de la el şi cinci ani de când l-am văzut ultima dată. Se poate să se fi hotărât că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, pentru că a găsit pe cineva mai interesant. O femeie pe care o iubeşte mai mult decât pe mine."

Leonora se simţea groaznic de vinovată, dar în secret prefera opţiunea înfiorătoare a morţii lui Peter în misiune şi, ori de câte ori îi trecea prin minte ideea asta, se ruga numaidecât: „O, Doamne, nu asculta. N-am vrut să spun asta. Te rog, fă ca el să nu fie mort".

Păstra scrisorile de la el, duzini întregi, într-o cutie veche de biscuiţi, şi în fiecare seară o deschidea şi scotea vreun mesaj scurt sau altul, ca să citească înainte de a se duce la culcare. Tatăl ei nu ştia de scrisori, bineînţeles. Soseau în plicuri adresate lui Nanny Mouse, care se prefăcea a fi uşor dezaprobatoare, dar Leonora ştia că ea considera corespondenţa asta romantică. Poate că pe tatăl ei nu l-ar fi deranjat ca un soldat să îi scrie fiicei sale, dar ea nu putea risca să îi stârnească supărarea. Dacă i-ar fi interzis să răspundă? Ea nu ar fi fost niciodată în stare să îl înfrunte.

Râse în timp ce citi. Peter nu era un scriitor prea priceput, dar ea prefera cuvintele lui oricăror altora în lume.

> Nu mai e mult până când mă întorc la tine, Leonora, iubita mea... Uneori închid ochii şi îmi imaginez chipul tău, iar asta mă face să mă simt mai bine... Nu pot spune multe, dar tu ştii ce vreau să scriu, nu-i aşa?

Trei dintre scrisori erau altfel decât celelalte. Leonora habar nu avea de ce, şi uneori se gândea că Peter fusese beat când le scrisese, ilar era ca şi cum ceva s-ar fi dezlegat în el. Ea ştia mesajele astea pe de rost şi se întreba dacă nu ar fi fost mai înţelept să le rupă sau să le ardă, dar nu le putea distruge, aşa cum nu putea să înfigă o foarfecă în propria carne. Le ascunsese în căsuţa păpuşilor, sub

mocheta pe care tatăl ei o întinsese în fiecare cameră. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute acolo. Aşa că Leonora scoase cu o pilă de unghii cuişoarele cu care era fixată mocheta, ridică un colţ şi recuperă hârtia strâns împăturită.

> Vreau să te sărut peste tot pe pielea ta albă. Îmi imaginez cum te ating, sânii tăi, gâtul tău şi gura ta deschisă sub a mea. Mă gândesc la asta până când aproape înnebunesc de dor. Ne vom trezi împreună, Leonora, şi nu vom fi în stare să spunem unde se termină trupul unuia şi unde începe celălalt... Sunt alte femei aici, iubita mea, şi nu suport să mă uit la ele. Tu eşti singura. Aşteaptă-mă, Leonora! Nu vom face nimic altceva decât dragoste, cât e ziua de lungă, când am să mă întorc. Cât e ziua de lungă.

„Încetează, îşi spuse, tremurând. Nu te gândi la asta acum! Gândeşte-te la altceva!" închise ochii şi îşi permise luxul de a asculta vocea lui Peter în minte. Prima dată când vorbise cu ea era singură în bucătărie, curăţând nişte cartofi pe care Tyler, bătrânul grădinar, reuşise să îi scoată din grădina de legume.

— Ascultă, îmi pare îngrozitor de rău, dar cred că sunt puţin derutat. O caut pe sora Coleridge.

— Am să te conduc, vrei? Leonora văzu că tânărul de la uşă se lupta cu geanta lui de voiaj. Braţul stâng îi era fixat într-o eşarfă şi avea capul bandajat. Pot să duc şi geanta, dacă nu te descurci.

El zâmbise, şi ochii lui, care aveau o culoare între maro şi gri, se uitaseră direct în ai Leonorei, iar ea simţise ceva în piept, un fel de fâlfâit sub coaste. El avea păr roşcat. Leonora, Bunny şi Grace discutaseră pe larg despre părul roşu şi deciseseră că era minunat la fete, dar un pic bizar la băieţi. O privire aruncată acestui soldat îi schimbase părerea pentru totdeauna. Era înalt şi slab şi arăta, se gândi Leonora, ca o vulpe foarte frumoasă, transformată prin vreo

vrajă într-o fiinţă umană. Zâmbetul lui făcea să i se lumineze ochii de culoare ciudată, iar dinţii lui străluceau, albi pe o faţă oarecum bronzată. Părul de culoarea cuprului îi cădea peste frunte, iar el, neputându-şi folosi mâna, scutură din cap ca să îl dea înapoi.

— Nu, mă descurc, mulţumesc. Nu sunt aşa un prăpădit, încât să pun o domnişoară minunată să îmi care echipamentul. Cum te cheamă?

— Sunt Leonora Walsh.

— Şi eu sunt Peter Simmonds. Încântat de cunoştinţă. Walsh. Asta nu e numele tipului căruia îi aparţine casa? E un om cumsecade dacă a pus-o la dispoziţia armatei. Foarte frumos, de fapt. Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să văd militari umblând nestingheriţi pe pământurile mele străbune.

— Soldaţii sunt foarte drăguţi şi nu umblă nestingheriţi, sincer. Dau gramofonul cam tare, e adevărat, dar mie îmi place muzica. Şi uneori fac prea mult zgomot la orele de masă, dar nu mă deranjează. Ethan Walsh e tatăl meu.

— Atunci e un om fericit, zise Peter.

Zâmbea spre ea când sora Coleridge veni din salon şi se îndreptă spre ei.

— Sper să te faci bine foarte repede, zise Leonora şi se întoarse la curăţatul cartofilor.

— Salut! zise Peter. Mulţumesc pentru ajutor.

Din momentul acela, Leonora ştiu că îl iubea. Nu era chiar dragoste la prima vedere. Îi trebuiseră cam două minute să se decidă. „N-am să spun nimănui, se gândi, nici măcar lui Bunny şi lui Grace, pentru că ele nu mă vor crede. Vor spune că sunt moartă după el, sau aşa ceva. Toată lumea crede că nu ştiu copiii ce înseamnă dragostea adevărată, dar ei ştiu. Iubire pentru căţei, pentru viţei – adulţii au dat sentimentelor nume prosteşti ca să le

facă să pară mai puţin importante, mai puţin interesante, mai puţin adevărate." Voia cu ardoare ca Peter Simmonds să rămână la Willow Court luni întregi, şi se simţi imediat vinovată pentru că îşi dorea un lucru atât de îngrozitor. Auzi, să îşi dorească să nu se facă bine! Cât de egoistă era!

„Nu am încotro", se hotărî, şi se întrebă ce trebuia să facă pentru ca Peter Simmonds să se îndrăgostească de ea. Era cu mult mai mare decât ea. Poate că avea să fie imposibil, dar ea avea să îşi dea toată osteneala.

Se făcuse indispensabilă: citindu-i lui Peter când era deprimat; jucând cărţi cu el şi cu camarazii lui, Georgie, Freddy şi Mike; ascultându-l vorbind la nesfârşit despre lucrurile groaznice pe care le văzuse. Se plimbaseră ore în şir în Grădina Liniştită, unde trandafirii pali plănuiţi de mama ei creşteau pe zidul încălzit de soare, şi marginile erau pline cu nemţişori şi lupini, nalbe şi gura leului roz şi mov şi albastru foarte pal, şi cu o bordură de alyssum alb.

— Mama ura culorile aprinse, îi spuse Leonora, şi se aşezară pe o bancă de sub magnolie, bucurându-se de atmosfera tihnită în timp ce el îi povestea detaliile oribile legate de tot ce văzuse întâmplându-se în jurul lui.

— N-ar trebui să îţi vorbesc despre asta, Leonora. Nu e drept. Tu eşti doar o copilă şi nu ar trebui să auzi despre, ei bine, despre ce se petrece acolo în lume.

— Nu sunt o copilă! ripostă Leonora, şi aproape se contrazise, izbucnind în lacrimi pentru că el credea asta despre ea după toate aceste săptămâni.

Ea intenţionase de sute de ori să îi spună ce simţea şi apoi îi fusese grozav de frică. În schimb, stătea întinsă în pat în fiecare noapte, prea încinsă sub aşternut, şi visa cu ochii deschişi să îl

sărute şi cum avea să fie. Sărutase un băiat la Crăciunul trecut, la o petrecere – Nigel Drake, care era destul de drăguţ, dar nu o făcea să tremure sau să roşească atunci când se gândea la el. Sărutul fusese în regulă, dar în mod evident, Nigel nu era obişnuit cu fete şi nu ştiuse ce să facă cu mâinile, care atârnau pur şi simplu pe lângă el. Leonora ştia din filmele pe care le văzuse că el trebuia să îşi pună braţele în jurul ei, dar era atât de preocupată întrebându-se ce părere avea despre faptul că avea buzele lui umede, oarecum elastice, strânse pe ale ei, încât nu credea că ar putea pomeni asta.

Săruturile lui Peter aveau să fie altfel, de asta era sigură. Când nu era lângă el, Leonora petrecea ore întregi jucându-se cu căsuţa păpuşilor. Încetase să facă asta de o veşnicie, dar de la sosirea lui la Willow Court, era un mod de a aduce la viaţă fanteziile ei cele mai intime şi mai dragi.

Îşi imagina că acea casă era casa lor, a ei şi a lui Peter, după ce se vor fi căsătorit, şi mişca păpuşile prin ea, visând cum avea să fie traiul cu el. Într-o zi, foarte îndrăzneaţă, puse păpuşa bărbat şi păpuşa femeie împreună sub pătură în cel mai mare pat. De îndată ce făcu asta, închise ochii şi îşi închipui că erau ei, ea şi Peter, goi sub aşternut, apoi atingându-se, şi avu o senzaţie ciudată, toropitoare, undeva în ea, pe care nu o mai avusese niciodată, ceva ce aproape durea, deşi nu durea.

— Eşti puţin prea mare ca să te joci cu asta, aş zice, o mustră Nanny Mouse, intrând pe neaşteptate în cameră.

Ochii Leonorei se deschiseră repede şi mută păpuşa femeie din pat într-o altă cameră, înainte ca Nanny să o descopere.

— Nu mă joc cu ea, nu chiar, zise Leonora, ridicându-se. Mă asiguram doar ca totul să fie în ordine, asta-i tot.

Nanny Mouse se uită la ea cu o privire iscoditoare şi schimbă subiectul.

— Tatăl tău te aşteaptă la masa de prânz, spuse. Ştii că nu îi place să fie lăsat să aştepte.

Apoi, într-o zi, în timp ce stăteau în seră, Peter spuse:

— Îmi va fi dor de vremurile astea cu tine, Leonora. Când am să plec. Mi-ai salvat viaţa.

Ea se uită la el şi ar fi vrut să spună atât de multe lucruri, dar cuvintele i se uscară şi se ofiliră pe buze. Nu putu să vorbească. Ar fi trebuit să spună ceva precum: „E o veste minunată că te simţi destul de bine ca să pleci", dar singurul lucru la care se putu gândi fu: „Nu pleca. Rămâi cu mine. Dacă vei fi trimis din nou la război şi vei fi ucis? Ce se va alege de mine? Oh, rămâi... te rog, te rog, rămâi!"

În cele din urmă reuşi să îngaime:

— Când? Când va trebui să pleci?

— În seara asta, presupun. Poate mâine. Mama trimite o maşină să mă ia. Chiar ar trebui să merg acasă să mă refac. Eu sunt tot ce i-a rămas acum, după moartea tatei, şi nu se simte prea bine. Îmi... îmi va fi foarte dor de tine, Leonora...

Vocea îi pieri, de parcă nu s-ar fi putut gândi la cuvintele potrivite. Stăteau unul lângă celălalt pe canapeaua veche care fusese mutată în seră din salon, ca să facă loc pentru paturi. El se întoarse spre ea. Leonora observă că şovăia. Liniştea umplea tot spaţiul din jurul lor, în timp ce soarele bătea cu putere în geamuri şi desena pătrate aurii pe podeaua cu gresie. Cineva care s-ar uita de pe hol în cameră nu i-ar vodca, Leonora ştia asta. Plantele erau în cale. Erau complet singuri. Dacă nu o făcea acum, dacă mai ezita chiar şi o clipă, el avea să plece şi ea nu avea să-l mai vadă niciodată. Întinse ambele mâini şi îi trase lata mai aproape de a ei.

— Aş vrea să poţi rămâne, zise, şi apoi: Te rog, sărută-mă, Peter! Te rog!

Ochii lui se măriră. Faţa îi era atât de aproape de a ei, încât aproape că îi putea număra genele. O sărută, şi ea inspiră mirosul lui, şi simţi pura lui pe a ei, şi simţi braţele lui pe spatele ei, trăgând-o spre căldura trupului său. Mai mult. Ea voia mai mult. Voia să nu se termine niciodată sărutul ăsta, dar se termină, şi ea se trezi plângând. Deodată Peter se trase înapoi, sări în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău, spuse şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Foarte rău. Eşti doar o copilă, Leonora. Nu aveam niciun drept. Te rog să mă ierţi. Nu ştiu ce m-a apucat. Acum am să îmi iau rămas-bun. Atât de rău.

Plecă înainte ca ea să poată răspunde şi fugi după el.

— Peter! Te rog, Peter, opreşte-te! Unde te duci?

Erau în hol. În orice moment putea cineva – alt pacient, soră, j chiar şi tatăl ei – să îi întrerupă. Ea îi luă mâna.

— Haide, zise. Hai să mergem în foişor!

Aproape îl trase afară pe uşa principală şi păşiră împreună încet î peste pajişte.

— Am putea fi văzuţi, ştii asta, zise Peter, cu răsuflarea tăiată şi rezemându-se de peretele de sticlă.

— Nu-mi pasă, răspunse Leonora. Tu pleci şi s-ar putea să nu te; mai văd niciodată. Nu te puteam lăsa să pleci aşa. Vino înăuntru!

În momentul în care fură în siguranţă în foişor, ea îşi aruncă j braţele în jurul gâtului lui Peter şi izbucni în lacrimi.

— O, Peter, nu pleca! Ce am să fac eu? Am să mor. Pot să vin cu tine? O, te rog spune că nu ai să pleci! Te rog... Ea îi simţea respiraţia; j îi simţea braţele înconjurând-o şi rămaseră lipiţi unul de celălalt până când plânsul ei se linişti puţin. Îmi pare rău, şopti Leonora în cele din urmă. Presupun că tu crezi că sunt un bebeluş îngrozitor. Ştiu că trebuie să te întorci la regimentul tău. Doar că e

îngrozitor, pentru că te iubesc atât de mult. N-am să mai iubesc absolut niciodată pe, absolut nimeni, aşa că n-am să suport dacă nu te mai întorci. Se opri din vorbit şi se uită în jos la podea. N-ar fi trebuit să spun asta, bănuiesc. Ai să crezi că sunt foarte obraznică.

— O, Leonora, dacă ai şti numai! Îi întoarse faţa în sus spre a lui. Dacă ai şti cât de mult te iubesc *eu* pe *tine.* Cât de greu mi-a fost să nu îţi spun, în tot acest timp.

— Trebuia să-mi fi spus. De ce nu ai făcut-o? O, Peter! Aproape că începu să plângă din nou.

— M-am gândit că dacă ţi-aş spune ar fi, ei bine, ca şi cum aş aprinde un fitil. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să mă controlez. Eşti atât de tânără, Leonora! Nu ai nici măcar cincisprezece ani, iar eu sunt cu şapte ani mai mare. Râse cu tristeţe. A trebuit să mă port frumos, nu înţelegi? Tu nu eşti decât un copil.

— Nu sunt. Nu sunt un copil şi, chiar dacă sunt, nu voi fi mereu. Am să fiu adultă în curând. Am să te aştept, Peter. Şi vreau să îţi scriu. Pot să îţi scriu?

— Vrei? Chiar? Şi vrei să mă şi aştepţi? O, iubita mea! Am să mă întorc indiferent de ce-mi rezervă războiul ăsta nenorocit, dacă pot să cred asta. Am să-ţi scriu în fiecare zi. Am să-ţi scriu de acasă şi de oriunde mă vor trimite când voi fi sută la sută în formă. O, Leonora, sărută-mă din nou!

Rămaseră în foişor până când sosi timpul ca Peter să îşi strângă bagajele şi să aştepte maşina. Leonora avea gura umflată de la sărutat i se duse din foişor direct în dormitorul ei. Când Nanny Mouse veni să o cheme la cină, spuse că nu se simţea bine şi rămase în pat până când fu sigură că Peter plecase. Sărea din pat de fiecare dată când auzea o maşină, şi îl urmări plecând. Auzi doar pe jumătate piesa pe care o pusese cineva jos, dar remarcă faptul că era *Mood Indigo* a lui Duke Ellington, şi lacrimile pe care

şi le stăpânise începură în sfârşit să curgă. Îşi îngropă faţa în pernă şi plânse şi plânse. Cum avea ea să mai poată asculta vreodată sunetele acelea fără să îşi aducă aminte? Când îndrăzni în sfârşit să coboare, Georgie îi dădu o scrisoare pe care Peter o lăsase pentru ea. Aceasta fu prima scrisoare pe care o învăţă pe de rost şi prima pe care o ascunse în căsuţa păpuşilor. „Nimeni nu ştie ce se va întâmpla, Leonora iubită. Dacă am să supravieţuiesc războiului, am să mă întorc şi o să ne iubim pe veci. Promit."

Ea putu să îndure trecerea timpului. Putu să înfrunte fiecare zi datorită scrisorilor. Apoi, cu trei ani în urmă, încetaseră să mai sosească. Leonora refuza să se gândească la motivele pentru care el nu îi scria, şi trăia ca să trăiască. Întâlnea alţi tineri, dar toţi păreau proşti şi neinteresanţi în comparaţie cu Peter. Mergea la dans, la partide de tenis vara, şi se trezea visând la Peter, chiar şi când vorbea cu alte persoane. Nu era deloc bine. Nu va mai iubi niciodată un alt bărbat, şi i se confesase odată lui Bunny, într-un moment de neatenţie. Bunny nu credea asta.

— Prostii, îi spuse Leonorei. Cineva o să-ţi reţină privirea într-o J bună zi. A trecut o veşnicie de când n-ai mai auzit de Peter, şi ar trebui să accepţi asta, ştii şi tu. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Presupun că s-ar putea să-ţi ia mai mult să găseşti pe cineva, pentru că eşti mai deosebită decât noi, celelalte, dar sunt sigură că vei găsi în cele din urmă.

Leonora nu spusese niciun cuvânt, dar ştiuse că Bunny nu avea dreptate. Dacă Peter nu avea să se întoarcă niciodată, ea avea să devină o fată bătrână zbârcită, fără să fi aflat cum era să faci dragoste cu un bărbat, să ai copii, să împărţi o viaţă cu altcineva.

Era atât de absorbită în amintirile ei, încât tresări când îl auzi pe Ethan vorbind chiar în spatele ei.

— Ce faci acolo? spuse.

— E îngrozitor de greu, tată, răspunse ea. Încercam doar să fac totul bine şi temeinic. Se pare că nu pot face lucrurile să pară reale. Poate dacă mi-ai arăta...

— Nu are rost, Leonora, spuse şi ridică din umeri. Nu ai talent, şi asta e tot. Lumea e plină, a naibii de plină, de fapt, de amatori. Nu are niciun sens să li te alături cu fleacurile tale. Ai duce-o mai bine dacă ai învăţa să găteşti şi să cârpeşti ciorapi. Poate că ar trebui să îi scriu tânărului aceluia al tău şi să îi spun să vină să te ia de pe capul meu. Adică, dacă încă mai e dornic.

— Care tânăr? întrebă Leonora.

Desigur că nu se putea referi la Peter. Nu aflase niciodată, nu-i aşa, ce simţea ea pentru el?

— Peter Simmonds. Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc, Leonora. I-am scris. I-am spus că nu trebuia să aibă de a face cu tine, înainte ca tu să ajungi la majorat.

Leonorei i se făcu brusc foarte cald, în ciuda frigului din încăpere. Trebuia să înţeleagă asta, cuvintele pe care le spunea tatăl ei.

— Când i-ai scris, tată?

— Trebuie să fie acum mai mult de trei ani.

— De ce ai crezut că trebuia să faci asta?

— De ce? Oh, nu face pe inocenta, Leonora. Am interceptat una din scrisorile lui. Nanny Mouse a lăsat-o pe undeva. Nu era genul de scrisoare pe care un individ ar trebui să o scrie unei fete tinere care nu e majoră şi, prin urmare, am interzis orice comunicare ulterioară. Orice tată bun ar fi făcut acelaşi lucru.

— Mie nu mi-ai spus niciun cuvânt! strigă Leonora. Cum ai putut face un lucru atât de îngrozitor de crud! Oh, eşti un monstru! Un tiran! Cum îndrăzneşti? Dacă ai citit una dintre scrisorile lui, trebuie să fi aflat cât de mult ne iubeam.

— Erai prea mică să ştii ceva despre dragoste, zise Ethan, respingând-o printr-o nouă ridicare din umeri.

— Te urăsc! ţipă Leonora la el. N-am să te iert niciodată! Niciodată! Poate că Peter e mort. Poate să fi murit. Cum i-ai putut face una ca asta propriei fiice?

— Vorbeşti prostii, Leonora! Eu urmăream interesele tale. Aşa cum urmăresc interesele tale când descurajez ideea să te dedici artei.

— Nu are nimic de-a face cu tine. Tu nu îmi poţi spune ce pot şi ce nu pot face.

Se întoarse şi se uită la pagina pe care desenase. Poate că avea dreptate cu asta. Era o prostie să se creadă un fel de artistă, când tatăl ei era Ethan Walsh, ale cărui picturi erau atât de frumoase, încât toată lumea care le vedea rămânea uluită în faţa lor, întrebându-se cum de nu observaseră niciodată că lumea arăta chiar aşa. Ridică desenul şi îl rupse o dată şi apoi încă o dată.

— Aşa, zise. Sper că eşti mulţumit. Acum că mi-ai ruinat viaţa în toate felurile posibile, ca un tiran victorian. E toată făcută bucăţi.

Zgomotul hârtiei rupte îi răsună în urechi, ochii i se înceţoşară de lacrimi şi ea continuă să rupă şi să rupă, până când desenul ei ajunse confetti. Ar fi vrut să calce în picioare fluturaşii albi de hârtie, să îi distrugă, dar gesturi de genul ăsta nu dădeau bine de faţă cu tatăl ei. „El e singura persoană de la Willow Court, se gândi Leonora, care are voie să se poarte ca un copil răsfăţat.” Merse la coşul de gunoi şi lăsă hârtiile să cadă înăuntru ca o mulţime de petale de flori.

— Mă duc afară. Trebuie să fiu singură ca să mă gândesc.

— Pe vremea asta? Ai să mori de frig. Nu ai ce să faci afară.

— Ba am. Lacul e îngheţat. O să iau patinele lui mami din cufăr şi am să merg să patinez.

În minte adăugă: „Şi încearcă numai să mă opreşti şi ai să vezi ce se întâmplă". Aproape îşi dorea ca el să încerce să o împiedice, ca să poată ţipa din nou la el; să îi spună că era aproape majoră şi nu era absolut deloc treaba lui ce făcea ea, şi dacă nu o trata mai bine, avea să părăsească Willow Court şi să vadă cât de bine se descurca el fără ea. El nu spuse niciun cuvânt. Leonora se gândea uneori că ea putea dispărea de pe faţa pământului şi el nici măcar nu ar observa.

— Nu a trecut complet peste moartea mamei tale, obişnuia să spună Nanny Mouse, ori de câte ori încerca să-i scuze comportamentul, iar Leonora răspundea:

— Ei bine, ar fi trebuit să o facă. Totul s-a întâmplat cu ani şi ani în urmă. Eu am trecut peste asta şi a fost mai rău pentru mine. Nu crezi că e mai rău, Nanny? Să pierzi o mamă?

De fiecare dată când punea întrebarea, ştia că nu putea fi cu adevărat mai rău în cazul ei, pentru că mama ei nu se ocupase de ea mai deloc. Nanny Mouse o crescuse. Leonora de-abia îşi putea aminti de persoana numită Maude Walsh. Se jucaseră cu căsuţa păpuşilor, şi acele momente petrecute împreună erau singurele amintiri care îi rămăseseră. În copilărie trebuise deseori să o roage pe Nanny Mouse să îi amintească lucruri pe care obişnuia să le facă sau să le spună mama ei şi ajunsese la concluzia că Maude Walsh fusese o persoană distantă, mai degrabă tăcută. Leonora nu putea spune cu toată sinceritatea că îi era dor de ea. Tatăl ei, în ciuda firii lui arţăgoase, umplea tot peisajul copilăriei ei şi de-abia îi lăsa loc pentru amintiri legate de mama ei. „Când voi avea copii, se gândea ea, o să am singură grijă de ei şi ne vom juca împreună şi vom vorbi tot timpul, îi voi iubi mai mult decât orice. Şi nu am să mă opun deloc când vor fi îndrăgostiţi. Nu am să mă amestec niciodată în vieţile lor, în felul în care s-a amestecat tatăl meu în a

mea." Lacrimi de furie îi ţâşniră încă o dată în ochi când intră în hol.

Îşi puse haina, o pereche de cizme de cauciuc până la genunchi, mănuşile, o căciulă croşetată şi un fular, şi, ţinând patinele mamei în mână, ieşi afară pe uşa principală. Era un frig atât de năprasnic, încât respiraţia îi rănea pieptul. De câte ori se gândea la ceea ce făcuse Ethan, furia clocotea în ea. Apoi se mai calmă puţin şi se întrebă dacă ar fi posibil ca ea să descopere unde se afla Peter. Ar putea să îi scrie colonelului regimentului şi să afle dacă era în viaţă. Soarele molatic asfinţea la orizont. Fiecare fir de iarbă de sub picioarele ei era alb şi îngheţat, iar cerul deasupra crengilor negre ale copacilor părea un capac ce zdrobea totul. Acum vedea lacul, argintiu în lumina puţină a zilei, cu lebedele înghesuite laolaltă pe malul îndepărtat. Băieţii grădinarului trebuiau să spargă în fiecare zi gheaţa din apropierea cuibului lor, pentru ca păsările să aibă unde să înoate. „Trebuie să fiu singura persoană din lume căreia îi place lacul complet îngheţat, când nu seamănă deloc cu el însuşi", reflectă Leonora. Nu cobora decât rareori să se plimbe în jurul lui vara, şi nu îşi dădea cu adevărat seama de ce era aşa. Totuşi, peisajul părea selenar acum că apa se transformase în gheaţă.

Leonora se aşeză pe o buturugă ca să îşi pună patinele. Asta îi luă mult mai mult timp decât ar fi trebuit, pentru că nu îndrăzni să îşi dea jos mănuşile. Totuşi, în cele din urmă reuşi să lege şireturile şi ieşi pe gheaţă, lunecând pe suprafaţa ei. Se uită în jos şi observă că apa lacului se transformase într-o masă de bule alb-albăstrii, netede şi impenetrabile. Singurul sunet de pe lume părea a fi doar scârţâitul lamelor de oţel pe gheaţă şi, din când în când, strigătul unei păsări.

„Nu am să mă gândesc la tata", îşi propuse, şi cum era atât de frig, îţi venea uşor să îţi scoţi toate celelalte gânduri din minte şi să

continui să te mişti. Să îţi pui sângele în mişcare. Dacă patina suficient de mult timp, mâhnirea şi dezamăgirea aveau să dispară. Cel puţin aşa spera.

Se gândi la tatăl ei, şi deşi în continuare faptul că îi scrisese lui Peter i se părea de nescuzat, era posibil ca el chiar să fi crezut că acţiona în interesul ei. „Nu-mi pasă, îşi spuse Leonora. N-am să îl iert niciodată pentru asta, indiferent care au fost motivele lui. Mi-a călcat în picioare toate visurile. Oare îşi dăduse seama cât de mult avea să o rănească, şi o făcuse totuşi, sau chiar nu îşi imaginase ce efect avuseseră cuvintele lui asupra ei? Şi ce trebuia ea să facă cu viaţa ei? Nu-şi dorise niciodată cu adevărat să devină artistă, dar acum, că ştia că acest lucru era exclus, simţea un gol pe care nu îl putea explica.

Ceva îi atrase privirea, cineva care venea către ea peste pajişte, prin grădina sălbatică. Cine era? Nu recunoscu persoana la prima vedere, dar oricine ar fi fost, era înfofolit în palton şi fular şi purta pălărie. Un bărbat, asta era sigur, dar nimeni din casă. Poate că era tatăl ei, venind să îşi ceară scuze. Alungă imediat ideea. Nimic nu l-ar face să se urnească de lângă foc. Din câte ştia ea, nu ieşise din casă de săptămâni întregi, şi nu îl auzise niciodată spunând că îi părea rău de ceva.

— Leonora! Persoana o striga. Leonora... Eu sunt!

Ea patină spre copacul cel mai apropiat şi încremeni. De când auzi vocea şi până ştiu, simţi cui îi aparţinea dură o clipă, care i se păru atât de lungă, încât avu senzaţia că se prăbuşeşte în gol, unde dăinuia un ecou care venea de cu ani în urmă. Un ecou care poate fusese aici lângă lac, prins între ramuri de salcie, încercând să o atingă, ajungea acum la ea, zburând prin aerul rece, trezind amintiri, umplând-o de speranţă şi dragoste şi căldură: vocea lui Peter. Se uită cu atenţie şi recunoscu numaidecât conturul

umerilor, mersul lui Peter, felul în care-şi ţinea capul. El era. „S-a întors, nu e mort, s-a întors.” Toate celelalte gânduri dispărură, iar ea patină spre locul unde se oprise el, lângă un alt copac, aproape de marginea gheţii, sigură că era el, totuşi de-abia îndrăznind să spere.

— Peter? Tu eşti? Cu adevărat?

În timp ce vorbea, aerul respirat i se ridică sub formă de abur în faţă şi îşi mişcă mâinile ca să îl dea la o parte, să vadă mai clar. Da, chiar *era* Peter, mai în vârstă, cu pielea mai palidă acum iarna şi cu pistruii mai vizibili, cu nasul lung şi drept deasupra buzelor puţin crăpate de ger. Altfel, era exact cum şi-l amintise în toţi aceşti ani – privirea aceea straşnică, aerul acela oarecum neîmblânzit.

— Am spus că voi veni, nu-i aşa?

Acum că era acolo, în faţa ei, Leonora nu ştia ce să facă, ce să spună, încotro să meargă, şi o şterse din nou pe gheaţă, tot mai repede, ca să se poată gândi, ca să îşi adune sentimentele. Vocea lui o urmă:

— Leonora! Nu pleca! Întoarce-te la mine! Te rog, întoarce-te le mine! Leonora!

Ea veni, oprindu-se din patinat chiar în faţa lui. El o prinse ca să o ţină să nu cadă.

— Tu eşti. Eşti cu adevărat tu, Peter, şopti. Nu pot să cred. Am visat atât de des că te întorceai, încât mă aştept ca şi ăsta să fie un vis. *Eşti* real?

Peter nu spuse nimic, ci întinse o mână înmănuşată, iar Leonora o strânse.

— Vino încoace, zise el. Putem vorbi mai târziu. Nu pot să cred că după toate câte s-au întâmplat sunt din nou cu tine. Şi eşti atât de frumoasă, iubita mea!

— Oh, Peter! Leonora voia să spună atât de multe lucruri, dar tot ce reuşi fu să-i repete numele întruna. Peter... Peter... am crezut că ai murit.

— Nu, nu aş fi făcut-o, nu aş fi putut muri fără să te revăd. Am aşteptat, asta e tot. Am aşteptat ca tu să fii aproape majoră. Tatăl tău mi-a scris şi mi-a spus să stau deoparte până atunci. Să nu scriu. Presupun că ţi-a spus totul despre asta.

— Nu. De-abia adineauri am aflat. Am venit aici pentru că eram atât de supărată, încât nu puteam nici măcar să mă uit la el. Nu puteam să-l suport, stând acolo atât de încrezut, după ce făcuse asta. Să te împiedice pe tine să-mi scrii! Şi eu am continuat să trimit întruna scrisori, aşa credeam, luni de zile. Bănuiesc că le-a găsit şi pe acelea şi le-a distrus. Oh, e prea oribil! Trebuie să fi crezut că am încetat să mă gândesc la tine. Dar nu am făcut-o. Mă gândesc tot timpul la tine.

— Oh, biata mea iubită. E groaznic, e prea înfiorător pentru a fi exprimat în cuvinte.

— Nu contează. Nimic nu mai contează acum că eşti aici.

El o trase spre el şi o strânse în braţe.

— Sărută-mă, Leonora! Sărută-mă!

— Sunt puţin nesigură pe patine.

— Am să te ţin bine, promise Peter şi îşi încolăci braţele în jurul ei. N-am să te las să cazi.

Se sărutară îndelung şi apoi Peter păşi la o parte.

— Nu mai contează scrisorile. M-ai aşteptat. Şi acum eşti o femeie matură, nu-i aşa?

Leonora dădu din cap.

— Foarte matură. Am visat timp de cinci ani că ai să te întorci. Sunt atât de fericită!

— Ar trebui să îţi dai jos patinele, Leonora. Ar trebui să ne întoarcem în casă, altfel vom muri de frig.

Peter îi dădu mâna şi ea se aşează pe o buturugă, iar el o ajută să îşi dezlege şireturile de la patine şi să îşi încalţe din nou cizmele de cauciuc. El stătea în genunchi în faţa ei, astfel încât tot ce putea vedea ea era vârful pălăriei.

El ridică puţin capul, se uită la ea şi spuse:

— Acum că eşti majoră, iar eu, după cum vezi, stau în genunchi la picioarele tale, pot să te întreb ce am vrut să te întreb de atâta vreme. Vrei să te măriţi cu mine, Leonora?

— Da! strigă ea. Bineînţeles că vreau. Cât de curând posibil. Oh, Peter, te iubesc atât de mult! Ai să mă iubeşti în vecii vecilor?

— Absolut! râse şi se ridică. În vecii vecilor şi chiar mai mult. Vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, ca personajele acelea din basme.

Un gând îi trecu Leonorei prin minte.

— Tata nu ştie că eşti aici, nu-i aşa? Nu ai fost mai întâi sus la Willow Court?

— Nu, am venit direct la lac. Am văzut pe cineva patinând în timp ce mergeam pe alee şi am ştiut că eşti tu. Ne ducem acum să îl căutăm şi îi voi cere oficial mâna ta. Genul de lucru care bar plăcea, bănuiesc.

— Da, zise Leonora. Bănuiesc că da. Dar tot mai sunt furioasă pe el, şi am să mă căsătoresc cu tine, indiferent dacă el ne dă binecuvântarea sau nu. Anul viitor împlinesc douăzeci de ani.

Mergeau prin grădina sălbatică îndreptându-se spre Willow Court. Picioarele lor făceau un zgomot scrâşnit în zăpadă şi lăsau urme în spaţiul alb, cele mici, ale ei, ţinând pasul cu ale lui. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună lui Peter, dar nu putea vorbi. Toate cuvintele pe care voia să le strige îi blocau gâtul,

traheea, astfel încât de-abia putea să tragă aer în piept. Chiar înainte de a ajunge la casă, Peter se aplecă şi o sărută din nou. Ea simţea cum se dezgheţa, simţea cum anii şi anii de aşteptare şi de dorinţă înăbuşită se evaporau. „Nu am mai respirat", se gândi. Cinci ani de zile nu am trăit deloc. Nu aşa cum trebuie. Am să fiu fericită acum. Pentru totdeauna. Am să fiu afectuoasă şi fericită în vecii vecilor.

În timp ce cobora la prânz, Leonora încercă să îşi aducă aminte unde exact în casa asta, ai cărei pereţi erau acoperiţi de picturi, pusese fotografia tăiată din paginile revistei *Illustrated London News,* cu atâţia ani în urmă. „E în garderoba de la parter", se gândi, simţindu-se mulţumită de cât de repede îşi amintise. Se trezi grăbindu-se, vrând brusc să se uite din nou la ea şi sperând să nu fie nimeni în jur căruia să trebuiască să îi dea explicaţii. Garderoba de la parter era în mod normal rezervată oaspeţilor casei, iar Leonora nu intra acolo aproape niciodată.

Intră în încăperea mică şi încuie uşa după ea. Era acolo, pe dosul uşii, o fotografie mare de culoare sepia, înfăţişând câţiva tineri zâmbind larg, şi toţi aliniaţi în scaune cu rotile sau sprijiniţi în cârje sau bandajaţi la cap. Erau patru infirmiere, două la fiecare capăt al rândului, şi câţiva medici, aplecaţi asupra pacienţilor lor. Ethan Walsh, posomorât, stătea în spatele tuturor. Bărbaţii, care erau cu toţii soldaţi, Leonora ştia asta, arătau surprinzător de binedispuşi. Stăteau cu toţii în jurul unei bănci de pe terasa de la Willow Court, şi se vedeau ferestrele întunecate ale salonului în fundal. Ea îşi apropie capul de fotografie, ca să poată citi titlul de dedesubt: „Artistul Ethan Walsh fotografiat cu câţiva dintre militarii care se refac în conacul său, Willow Court".

Unul dintre ei era Peter. Acela, al doilea de la stânga, şi chiar şi după toţi aceşti ani, Leonora se trezi cu lacrimi în ochi. Peter. Chiar şi în fotografia sepia se vedea cum lumina o încăpere doar intrând în ea. Ea îşi aminti cum Ethan însuşi, la doar douăzeci de minute după ce Peter o ceruse în căsătorie, păruse a se schimba din bătrânul ursuz, tăcut, pe care îl lăsase când ieşise să patineze pe lacul îngheţat, în cineva care aproape semăna cu tatăl cumsecade din prima parte a copilăriei ei.

— Înţeleg foarte bine, domnule, spusese Peter, cu un zâmbet timid şi dându-şi la o parte părul de pe frunte, că scrisorile mele către Leonora trebuie să fi fost puţin... ei bine, cred că nu tocmai genul de lucru pe care un tată ar fi fericit să îl citească, aşa că am înţeles când mi-aţi interzis să îi mai scriu. Dar vă asigur că în luptă, când nu ştiam dacă a doua zi aveam să fiu viu sau mort, nu mă gândeam la nimic altceva decât la cât de mult o iubeam. Nesăbuit, aşa m-aţi putea numi dumneavoastră. Nu îmi pot cere scuze pentru sentimentele mele, domnule, deşi mărturisesc că îmi doresc ca dumneavoastră să nu le fi văzut.

— Unde ai fost în timpul serviciului militar? întrebă Ethan, încântat să fie numit „domnule". Părea mai vioi decât fusese ani de zile, la menţionarea întâmplătoare a vieţii şi a morţii şi a războiului şi a tuturor lucrurilor pe care el reuşise să le înlăture din gândurile sale în timp ce se furişa prin Willow Court. Peter se aşeză pe scaunul din partea cealaltă a focului, şi începu să spună poveşti din linia întâi. Leonora asculta şi vedea totul – întunericul şi declanşarea bruscă a focului de artilerie. Auzea ţipetele muribunzilor şi ale răniţilor în relatarea cumpătată şi lipsită de senzaţional a lui Peter.

— Şi Leonora a fost cea care m-a ţinut teafăr, zise. Gândul la ea, la casa asta şi la bunătatea cu care am fost trataţi cu toţii aici, ei bine, gândurile acelea erau ca nişte stele deasupra capului meu, care ştiam că aveau să mă aducă acasă. Zâmbi spre Ethan şi continuă: Sper că îmi veţi permite să mă căsătoresc cu Leonora şi să numesc Willow Court casa mea.

— Cu siguranţă, fiule, zise Ethan. Bineînţeles. Nici nu aş visa să stau în calea voastră, a amândurora. Cred că ocazia asta cere o sticlă de şampanie de dinaintea războiului, nu-i aşa?

Fireşte, odată cu trecerea timpului, Ethan redeveni la fel de prost dispus şi de aspru ca întotdeauna, dar dacă cineva putea aduce un zâmbet pe buzele lui, acela era Peter.

Ea îşi sărută degetele şi atinse sticla şi se simţi imediat jenată de propriul sentimentalism. „Eşti o bătrână proastă", îşi spuse pe când părăsi încăperea. Totul s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă, şi a dispărut pentru totdeauna. Undeva departe auzi pe cineva fluierând Nu-ţi *pot da nimic altceva, decât dragoste,* care fusese melodia lor, a ei şi a lui Peter. Leonora se cutremură. Cine să o fluiere astăzi? Scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. „Mă gândesc prea mult la acele vremuri, îşi spuse. Nimeni nu fluieră. Melodia e pur şi simplu în capul meu, dintr-odată. Probabil pentru că mi-ara adus aminte de Peter. Melodiile chiar se fixează uneori pe creier." îşi dorea să nu se fi gândit să se uite din nou la acea fotografie şi se întreba dacă nu trebuia poate să o ia jos şi să o pună numaidecât într-un loc unde nu o putea vedea nimeni. Nu, asta nu ar ajuta. Chipul lui era mereu acolo, ori de câte ori închidea ochii. Ori de câte ori îşi permitea să îşi amintească de tot ceea ce pierduse.

Leonora îl urmări pe Efe traversând pajiştea şi îndreptându-se spre ea. Ştia foarte bine că o căutase toată dimineaţa, şi ea îl evitase intenţionat. Avusese grijă să servească un prânz uşor înainte ca toţi ceilalţi să vină, şi apoi ieşise la locul ei preferat, sub magnolia din Grădina Liniştită, şi se uitase la cartea din braţele ei fără să o vadă. Efe va şti unde să o găsească şi, bineînţeles, iată-l. Nu se schimbase. Mai avea încă aceeaşi combinaţie de bravadă şi timiditate pe care i-o cunoştea din copilărie, iar zâmbetul său era acelaşi amestec de temere faţă de modul în care avea ea să reacţioneze şi multă încredere în şarmul său, în propria abilitate de a ieşi din încurcătură.

— Ştiam că aveai să fii aici, Leonora, zise, şi se opri în faţa ei.

Leonora îi zâmbi.

— Şi ţie îţi place locul acesta din grădină, nu-i aşa? Nu ai de gând să te aşezi lângă mine? Obişnuiai să faci asta întotdeauna când erai mic şi intrai în vreo încurcătură.

— Totuşi, acum nu sunt în încurcătură, zise. Am venit să fac puţină muncă de convingere, sincer. Nu trebuia să te fi luat aşa pe nepusă masă de faţă cu toată lumea şi îmi cer scuze. Cred că sunt doar nerăbdător. Dar cred că nu ai reflectat îndeajuns. Ar fi atât de multe avantaje pentru tine în planul ăsta. Tu ai fi persoana care ar avea cel mai mult de profitat.

— Din punct de vedere financiar, probabil că da, dar asta nu e singura consideraţie, nu-i aşa? Willow Court e casa mea. Cum îţi poţi imagina că la anii mei as fi dispusă să o văd deposedată de toate picturile Walsh, care sunt, la urma urmei, nu doar pur şi simplu nişte picturi Walsh pentru mine, ci tot ce a fost mai hun la tatăl meu. Îmi amintesc de el. E o dovadă de sentimentalism să vreau să le păstrez aici?

— Păi, dacă tot întrebi, eu cred că e un pic. Efe se încruntă. Lumea artei nu s-a prea înghesuit spre uşa ta, nu-i aşa? Deşi a existat mereu un interes pentru tablourile lui Ethan Walsh. E doar prea izolată, şi tu ai lăsat ca toată chestiunea să devină prea confortabilă şi domestică.

Leonora deveni rigidă.

— Dacă ai de gând să devii obraznic, Efe, atunci nu avem absolut nimic de discutat. Confortabil şi domestic, într-adevăr! Doar pentru că nu îmi plac tehnicile agresive de marketing pe care sunt sigură că tu le-ai recomanda, nu înseamnă să spui că nu slujesc interesele colecţiei. Uiţi că eu am condus Willow Court ani de zile. Am fost în comitetele de conducere ale multor muzee şi galerii de artă şi ştiu despre ce vorbesc. Senzaţia mea e că oricine e cu adevărat interesat de Ethan Walsh reuşeşte să găsească drumul încoace fără prea multe probleme. Domnul Stronsky al tău ştie destule ca să fie pasionat, nu-i aşa? Şi, la urma urmei, cine a aranjat să se realizeze de către o televiziune de prestigiu un documentar despre tata şi opera lui?

— Da, foarte bine, dar eu nu vorbesc doar despre cei care sunt cu adevărat interesaţi de Ethan Walsh. Eu vorbesc despre toţi cei care l-ar putea descoperi, numai dacă li s-ar da o şansă. Îmi pare rău, Leonora. Sincer, nu intenţionez să fiu nepoliticos, dar încearcă să îţi imaginezi cât de minunat ar fi să aibă un muzeu construit anume pentru el! Ştii că nu e loc la Willow Court ca să expui toate tablourile, şi câteva comori adevărate sunt aproape întotdeauna izgonite în atelier şi sunt scoase doar la ocazii speciale. Nici cele care *sunt* expuse aici nu sunt prezentate în lumina cea mai bună. Ai putea să păstrezi câteva dintre picturi, sunt sigur, şi să le împrumuţi noului muzeu prin rotaţie sau aşa ceva. Am aranja totul

ca să îţi convină, ştii asta. Reuben Stronsky e genul de om foarte rezonabil. Sincer.

Leonora se uită la Efe şi izbucni în râs.

— Asta e expresia pe care o aveai întotdeauna când te ţineai după mine pentru ceva, pe vremea când aveai vreo opt ani. Entuziast. Agitat. Uite, îţi muşti până şi buza exact în acelaşi fel. Scutură din cap. Îmi pare rău, Efe, dragule. Ştiu că asta înseamnă foarte mult pentru tine, dar nu o pot face. Tata m-a pus să promit că voi păstra tablourile aici, la Willow Court. Nu mi-aş recunoaşte propria casă dacă cineva le-ar lua de aici. De asemenea, s-ar simţi străine şi neiubite dacă ar fi expuse în alt loc. Crezi că sunt naivă? Nu sunt o persoană sentimentală, Efe, după cum bine ştii, dar picturile acelea sunt pentru mine ca nişte fiinţe şi pur şi simplu nu mi le pot imagina undeva departe în America, şi nici măcar undeva în Londra, unde să nu le pot vedea zilnic. Te rog, spune-i lui Reuben Stronsky că îmi pare rău să îl dezamăgesc, dar sunt hotărâtă.

Efe luă mâna Leonorei şi o strânse.

— Vrei să aştepţi? Vrei, te rog, să aştepţi puţin şi să îmi dai răspunsul final după petrecere? Nu am vrut... nu vreau să o stric. E ziua ta specială şi chiar vreau cu adevărat să fie o zi pe care să ţi-o aminteşti întotdeauna, dar vrei să faci lucrul ăsta pentru mine? Să aştepţi până după petrecere? Te rog!

— Nu îmi pot imagina ce s-ar putea schimba într-un timp atât de scurt, dar foarte bine, dacă asta o să te facă mai fericit, am să îţi spun din nou duminică seară. Hotărârea mea nu va fi schimbată.

— Nu ştii, Leonora. Orice s-ar putea întâmpla.

— Orice în afară de asta, sincer. Pur şi simplu nu îmi pot imagina nimic ce m-ar face brusc să vreau ca picturile să iasă în lume. I-am promis tatei, şi dacă te bântuie vreun gând de genul

„poate că putem face toate astea când bătrâna doamnă va fi moartă”, atunci scoate-ţi-l imediat din minte. Condiţiile testamentului meu sunt la fel de clare ca şi cele ale tatei. Picturile rămân la Willow Court.

Leonora se uită la Efe şi observă că starea lui de spirit se înrăutăţea. El era genul de om care îşi purta nefericirea în jur ca pe un nor personal şi reuşea să îi influenţeze pe toţi cu toanele lui. Când era copil, ea adopta uneori o atitudine fermă, raţională. Poate că dacă încerca şi acum, avea să mai funcţioneze. Spuse:

— Efe, nu trebuie să fii îmbufnat. Nu ai pentru ce să fii îmbufnat. Uită toată treaba până după petrecere. Încearcă să te distrezi puţin. Tu ştii, nu-i aşa, că am făcut întotdeauna tot ce am putut ca să te ajut. Odată, după cum ştii, te-am ajutat, când poate că nu ar fi trebuit, şi am avut mai mult decât câteva nopţi nedormite din cauza asta, crede-mă, dar m-am iertat pentru că, orice s-ar fi întâmplat, puteam spune: „Efe va fi în regulă. Am făcut-o pentru el”.

Acea zi îi reveni în minte. Putea aproape să simtă gustul groazei şi al durerii. Îşi aducea aminte de lacrimile pe care le vărsase şi cum ştersese lacrimile lui Efe şi îi repetase întruna că ea avea să aibă grijă de el. Că totul avea să fie în regulă şi că el nu trebuia să îşi facă griji. Îi promisese atunci că nu avea să mai pomenească niciodată despre ceea ce făcuse el. Ea nu avea să discute niciodată, aşa îi spusese, despre ziua aceea, nici cu el, nici cu nimeni altcineva, iar acum încălcase acea promisiune. Se uita la el acum cu un fel de groază. Trebuia să fi fost mai atentă. El nu spunea nimic, dar ea observă că, în spatele zidului de tăcere pe care el îl construise în jurul său, era furios, rănit, supărat pe ea. Şi el, îi trecu prin minte Leonorei, retrăia exact aceeaşi scenă şi o găsea dureroasă:

— Îmi pare rău, Efe, spuse ea. Ştiu că am promis că nu am să pomenesc asta niciodată, şi nu ar fi trebuit să spun niciun cuvânt. Nu am vrut să... îţi amintesc.

Efe se ridică.

— Ei bine, mi-ai amintit al naibii de bine, nu-i aşa?

— Efe! Nu mă ocărî, te rog. Ştii că nu îmi place! Vocea Leonorei era surprinzător de ezitantă. Ştiu... Ştiu că ai dreptate, dragul meu, şi ai perfectă dreptate să fii furios pe mine...

Efe o întrerupse.

— Nu mai pot rămâne aici. Nu ştiu cum să vorbesc despre asta. Şi nu vreau. Nu vreau niciodată. Ai promis să nu îmi aminteşti şi ai făcut exact asta, şi nu ştiu ce să spun.

— Îmi pare rău, Efe. Sincer.

Leonora vorbea cât de blând putea. O venă pulsa pe fruntea lui Efe şi mâinile îi erau strânse în pumni. „Dacă nu aş fi bunica lui, se gândi ea, probabil că m-ar lovi."

— Nu îţi dai seama ce mari eforturi fac să nu mă gândesc la toate astea? Chiar nu? Şi reuşesc în cea mai mare parte a timpului, dar bineînţeles că e mai greu să uiţi toată chestia aia veche din copilărie când sunt aici, şi acum tu frai pus capac. Scutură din cap, de parcă o imagine de care încerca să scape cu disperare i-ar fi venit brusc în minte. Se prăbuşi pe bancă lângă Leonora şi îşi sprijini capul în mâini. Voiam mereu să îţi mulţumesc, ştii asta. Stăteam întins treaz, gândindu-mă la lucruri pe care le-aş putea face în schimb pentru tine.

În timp ce vorbea, vocea lui era plină de lacrimi înăbuşite.

Leonora îşi puse braţul în jurul lui şi el se întoarse spre ea şi îşi îngropă faţa în umărul ei, exact cum obişnuia să facă atunci când era un băieţel. Obişnuia să vină să o caute ori de câte ori visa urât,

iar ea şi-l amintea plângând cu suspine şi rugând-o să nu spui nimănui. Să nu spună că a plâns.

Acum ea zise:

— Nu trebuie să faci nimic în schimb, Efe. Am făcut-o şi pentru mine, nu doar pentru tine. Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? Uite, vine mama ta, şi Douggie e cu ea.

De îndată ce băieţelul îl zări pe tatăl lui, îşi trase mâna din a lui Gwen şi începu să fugă prin iarbă spre Efe.

— Tata! strigă. Tata!

Efe se ridică şi îl prinse şi îl săltă până la faţa lui şi îi dădu un sărut apăsat pe obraz. Douggie se instală imediat în braţele lui Efe şi începu să vorbească.

— Vleau văd casă păpuşi, tata. Vleau casă păpuşi. Tata duce Douggie. Acum.

— Trebuie să o întrebăm pe Leonora, Douggie, zise Efe. E casa ei de păpuşi.

Douggie începu să se vânzolească şi Efe îl lăsă uşurel jos. Băiatul se duse direct la locul unde stătea Leonora şi începu să tragă de fusta ei.

— Casă păpuşi! Log du-mă casă păpuşi! Acum!

— Fiul tău, îi spuse Leonora lui Efe, a moştenit firea ta insistentă. Lui Douggie îi spuse: Hai, vino, Douggie. Vom merge să vizităm casa de păpuşi, dacă asta te va face fericit.

— Felicit! Douggie fu de acord, punându-şi mânuţa roz în cea a Leonorei. Hai mergem casă păpuşi. Acum.

Leonora se ridică şi Douggie începu să o tragă, prin iarbă, spre casă. Ea zise:

— Eu sunt mult, mult mai bătrână decât tine, Douggie. Eu merg şi mai încet decât tine, aşa că trebuie să mă aştepţi. Şi când ajungem la casa de păpuşi, trebuie să fii băiat bun şi să atingi totul

foarte încetişor. Casa de păpuşi e foarte specială. Trebuie să avem grijă de ea.

Douggie dădu solemn din cap şi încetini ca să păstreze acelaşi ritm cu Leonora.

— Ai nevoie de ajutor, mamă? o întrebă Efe pe Gwen în timp ce ea păşea cu grijă de-a lungul potecilor din Grădina Liniştită. Nu ştiu foarte sigur ce treabă ai, dar te ajut cu plăcere. De fapt, nu prea am ce face.

— Verific florile ca să fiu sigură că toate cele pe care le vreau duminică pentru aranjamentele din casă vor fi pregătite. Gwen îi zâmbi fiului ei. Dalia asta se numeşte Episcopul din Llandaff. Îi merge destul de bine şi are o culoare atât de minunată! O iubesc.

— Episcopul din Llandaff? Nu e un nume fermecător, nu-i aşa?

— Nu, nu cred, dar numele adesea nu sunt. Nu mă băga în seamă, dragule. Ştiu că nu eşti cel care trebuie consultat în asemenea probleme, nu-i aşa?

— Dumnezeule, nu, rânji Efe. O floare e o floare pentru mine. Sunt foarte frumoase şi miros bine, dar eu nu văd rostul lor, sincer. Într-un minut înfloresc şi în următorul le cad petalele sau îngălbenesc sau... Şi OK, nu vreau cu adevărat să vorbesc despre aranjamente florale, ci doar să te rog să discuţi puţin cu Leonora pentru mine. Chiar contează, mamă.

— Doar nu îţi imaginezi că sunt de partea ta în toate astea, Efe? Cred că un muzeu foarte departe de Willow Court e o idee îngrozitoare.

Efe lovi supărat cu piciorul în pietriş.

— Nu gândeşti corect, mamă. Sincer. Chiar vrei să îţi petreci restul zilelor ca menajeră ideală pentru nişte tablouri? Îţi imaginezi

cât de liberă ai fi dacă nu ai fi îngrijitoare şi un fel de însoţitoare pentru Leonora.

— Acum chiar că ajunge, Efe! Gwen se întoarse ca să îl privească în faţă. Satisfacţia pe care o simţise cu o clipă în urmă, văzând că toţi crinii ei înfloreau într-o spumă de alb şi roz exact la momentul potrivit, dispăru la auzul cuvintelor lui. Tu nu te gândeşti decât la tine. Nu ştiu ce e atât de important pentru tine, dar asta nu îţi dă dreptul să... Căută cuvântul potrivit... Minimalizezi întreaga mea viaţă. Asta fac eu, Efe. E ceea ce am făcut dintotdeauna: să am grijă de Willow Court, de mama şi de picturi, şi asta înseamnă o muncă asiduă, de asta te pot asigura, şi nu mă plâng niciodată, pentru că îmi place foarte mult. Iubesc Willow Court şi, deşi e dificilă uneori, recunosc, o iubesc pe mama. Nu am observat niciodată ca tu să fi vrut să călătoresc şi să mă folosesc de libertatea asta când locuiai aici. Era bine pe atunci să nu ies din voia voastră, a copiilor.

— Pe mine nu m-ar fi deranjat să fi avut o slujbă departe de casă. Nu m-ar fi deranjat să nu locuiesc la Willow Court. Efe părea nesigur, şi în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, clătină din cap. Nu, mamă, asta nu a ieşit cum trebuie. Îmi pare rău. Bineînţeles că mi-a plăcut mult să trăiesc aici şi probabil că ovar fi deranjat groaznic dacă nu ai fi avut grijă de noi. Ştiu cât de incredibil de norocoşi am fost noi toţi să avem o asemenea copilărie, şi totuşi, acum s-a terminat şi noi toţi am plecat de acasă şi în viitor tu ai putea face tot felul de lucruri minunate, în loc de...

— Lucruri plictisitoare, cum ar fi să văd care flori se potrivesc cu care şi câte sunt şi dacă o combinaţie sau cealaltă va arăta bine în salon şi dacă vom avea nevoie de vazele de cristal sau de cele de ceramică? La asta te referi? Gwen se enervase şi îşi simţea sângele invadându-i chipul. Să am grijă ca toate mesele să fie organizate pentru familia mea? Să mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Douggie,

pentru că Fiona e extenuată de sarcină, iar tu eşti tot la telefon sau trimiţi un e-mail pentru serviciu, deşi ar trebui să te distrezi la ţară?

— OK, OK. Îmi pare rău, mamă, nu la asta m-am referit. *Chiar* ştiu ce faci pentru noi şi apreciez asta, la fel şi Fiona, iar lui Douggie îi place foarte mult aici. Ai dreptate. Doar că afacerea asta înseamnă enorm pentru mine.

Gwen îşi reluă plimbarea de-a lungul cărării, cercetând daliile şi controlând câţi dintre trandafiri mai aveau încă flori care meritau un loc într-una dintre vaze. Certurile cu copiii ei o făceau întotdeauna să sufere şi trecură câteva clipe până când inima ei bătu din nou normal. Efe păşea tăcut pe lângă ea. Ea nu îşi dăduse niciodată seama foarte bine ce făcea exact fiul ei cel mare pentru a-şi câştiga existenţa. Lucra pentru o firmă de relaţii publice, dar rolul lui în companie nu îi era dar. Ziua lui de lucru părea să implice un mare număr de mese la restaurante şi mult vorbit la telefonul mobil.

— De fapt, voiam să te întreb, zise ea. Ce-ţi iese din afacerea asta? De ce eşti dintr-odată atât de interesat de soarta picturilor?

Efe se încruntă.

— Sunt în situaţia de a face bani, asta-i tot. Şi am nevoie de ei acum, crede-mă pe cuvânt. Avem nişte încurcături financiare la firmă, şi asta ne-ar scoate din orice problemă. Nu te uita aşa, mamă. E prea plictisitor de explicat, crede-mă, şi nu e nimic pentru care tu să îţi faci griji. Nu am să mă las terfelit prin tabloide sau aşa ceva, dar nişte bani ar fi al naibii de folositori. Ca să nu mai spun că Reuben Stronsky ne-ar angaja probabil să ne ocupăm de publicitate, dacă ar *fi* să existe un muzeu Ethan Walsh.

— Cred că e o speranţă deşartă, dragule, zise Gwen. Chiar cred. Ştii ce încăpăţânată poate fi Leonora. Şi de data asta sunt de acord

cu ea. Ai fi mai câştigat dacă bai aborda pe tatăl tău. Din câte mi-a spus aseară, deşi nu mare lucru, el e destul de dornic. Cred că îi place oarecum ideea de a zbura peste Atlantic o dată la câteva luni. Ştii cum e el.

Efe zâmbi.

— Totuşi, Leonora nu o să asculte niciodată de tata, nu-i aşa?

— Nu, zise Gwen. Aşa e. Şi nu ar asculta de nimeni legat de subiectul acesta, te asigur.

— Nu voi înceta să o bat la cap, insistă Efe.

Gwen îşi strecură braţul sub al lui şi se îndreptară înapoi spre casă.

— Nu, dragule, zise. Nu m-am gândit nicio clipă că ai să o faci.

„Poţi să îţi pierzi antrenamentul, reflectă Leonora, şi să uiţi cum să le vorbeşti copiilor foarte mici." Douggie nu venise des la Willow Court, ca să se familiarizeze complet cu el, iar ea era puţin dezorientată când trebuia să se ocupe de el. Era un copil ciudat, pătimaş. Efe fusese aşa, vrând totul *acum, chiar în clipa asta,* şi făcând mare tărăboi dacă i te împotriveai. Dar Efe fusese guraliv, iar Douggie era opusul. Nu exista un cuvânt pentru cineva care nu scotea o vorbă în cea mai mare parte a timpului. Alex fusese întotdeauna liniştit, dar gânditor, şi cel mai nepretenţios copil din lume. Acum se pomeni menţinând un curs aproape constant de vorbire, ca să atenueze puţin tăcerea, şi trebuia să facă un mare efort ca să se abţină de la a folosi acelaşi ton pe care îl adopta când se adresa pisicilor ei.

— Am ajuns, dragule, zise când sosiră la uşa închisă a camerei copiilor. Hai să intrăm!

Perdelele fuseseră trase parţial peste fereastră şi soarele după-amiezii nu era mai mult decât o strălucire slabă ce cădea peste

straturile de praf care se depuseseră peste toate piesele de mobilier, făcând umbre întunecate printre faldurile albe. Căsuţa păpuşilor se contura nedesluşit pe un perete şi, preţ de o clipă, Leonorei i se păru că vede pe cineva stând lângă ea, aplecându-se peste ea, atingând locul în care stătea ascuns acoperişul sub învelitoarea sa protectoare. O femeie, purtând un veşmânt lung şi alb, ca o cămaşă de noapte.

Leonora clipi şi se uită din nou, dar nu era nimic acolo. Inima îi hătea cam tare, iar ea închise ochii şi inspiră adânc de două ori pentru a se calma. „O umbră, asta-i tot. Nu e absolut nimic acolo. Îmbătrânesc şi ochii mei nu mai sunt ce au fost."

Douggie trăgea de ea.

— Casa păpuşilor? Unde-i? Unde?

— Aici. Leonora fu surprinsă să constate că îi tremura vocea. Vom trage perdelele. Nu e întuneric aici? Ca noaptea, aproape. Apoi dăm pânza jos şi ne uităm dacă păpuşile sunt acasă.

În timp ce vorbea, trase perdelele într-o parte şi lumina se împrăştie în fiecare colţ al încăperii. Apoi se duse la căsuţa păpuşilor şi ridică imediat pânza de pe ea, punând-o cu grijă jos, pe unul dintre fotoliile învelite. Douggie îngenunche pe podea şi îşi apropie faţa de camerele în miniatură.

— Asta e păpuşa mamă, zise Leonora, aplecându-se ca să îi arate, întrebându-se dacă să rişte să îngenuncheze lângă el. „Mai bine nu, se gândi. Atâta îmi trebuie să stric ceva chiar înainte de petrecere." Şi acesta e tata, şi aceia sunt copiii. Acum joacă-te cu grijă cu ele.

Douggie nu se jucă mai deloc cu păpuşile din lemn, nu în felul în care se jucaseră Gwen şi Rilla. Leonora îşi amintea cum discutaseră despre acţiunile şi sentimentele păpuşilor şi cum fuseseră veşnic disperat de bolnave şi îngrijite să se însănătoşească

sau gătite să meargă la petreceri. Rilla şi Gwen vorbiseră întruna despre purtarea lor. Nu fuseseră nici măcar în stare să se pună de acord cum să le numească. Efe, Alex şi Chloë le răpiseră, le atârnaseră de picioare de acoperiş şi în general fuseseră mult mai brutali decât îi plăcuse Leonorei. Trebuise să fie atentă la casă pentru a avea grijă să nu se strice ceva. Beth era singura nepoată care se jucase cu păpuşile într-un mod pe care Leonora îl considera adecvat. Le respecta pe ele şi trecutul lor şi o ruga mereu pe Leonora să-i spună cum tatăl ei făcuse casa pentru ea, iar mama ei o decorase şi confecţionase primele păpuşi; cele pe care nu avea niciodată voie să le atingă, dar pe care Leonora le scotea uneori ca să i le arate, ca o tratație specială.

Douggie se uita doar. Din când în când, mânuţa lui durdulie se strecura într-una dintre camere şi mişca un scaun sau mângâia faţa uneia dintre păpuşi.

— Ar trebui să mergem acum, Douggie, spuse Leonora cu blândeţe, pregătindu-se pentru o dispută şi întrebându-se dacă îl putea tenta să iasă din camera copiilor dacă îi promitea că aveau să meargă să îl caute pe motanul Bertie. E aproape ora ta de masă.

Spre surprinderea ei, Douggie dădu din cap şi se ridică. Se aplecă deasupra acoperişul căsuţei păpuşilor şi spuse:

— Copeliş.

— Corect, e un acoperiş. Deştept băiat!

El îşi trecu mâna peste hârtia pictată ca să arate ca ţiglele.

— Copeliş de hâltie, zise şi zâmbi în sus spre Leonora.

În acel moment, ea îl văzu pe Efe copil, după ochii şi felul în care se uita la ea. Avea zâmbetul încântător al lui Efe. Ce ciudată era transmiterea asta a unor părţi din tine, peste ani. Zâmbetul nu era doar al lui Efe. Fusese şi al tatălui ei, şi iată-l acum pe faţa

aceasta mică de copil. Exact la fel. Leonora ridică pânza şi o aranjă din nou pe căsuţa păpuşilor.

— O acopăr ca să rămână frumoasă şi curată, explică ea în timp ce Douggie o privea fără să spună un cuvânt.

— Noapte-noapte, casă, îl auzi şoptind, când pânza albă căzu peste acoperiş. Noapte-noapte.

Rilla se trezi târziu vineri dimineaţa, după o noapte agitată cu vise, şi apoi petrecu o jumătate de oră probând haine în faţa oglinzii, aruncându-le pe cele nepotrivite pe pat cu dezgust, ca orice adolescentă care se pregăteşte pentru o primă întâlnire.

Bluza roz era prea roz şi vulgară, cea neagră, inutil de funebră pentru o dimineaţă caldă de vară. Să îmbrace oare o fustă? Sau pantaloni? Lucrul cel mai important era să arate excelent, fără să lase impresia că îşi dăduse vreo osteneală pentru alegerea ţinutei, că acesta era felul în care arăta ea în mod firesc, în absolut fiecare zi.

Rilla se privi cu atenţie şi se simţi grasă şi agitată. „Pe cine păcăleşti?" îşi spuse. „Cine spune că Sean are să te observe măcar? El probabil că filmează ceva pe undeva, şi femeile de vârstă mijlocie cu chipuri roşii de la prea mult efort sunt ultimul lucru care l-ar putea interesa.

Totul mergea prea repede. „Nu sunt obişnuită cu asta, reflectă Rilla. Cu siguranţă că sunt prea bătrână pentru prostia asta de dragoste la prima vedere după care mă dădeam cândva în vânt. Trebuie să chibzuiesc şi să întorc lucrurile pe toate feţele, să cântăresc argumentele pro şi contra şi chestii din astea plictisitoare." Îi veni în minte că poate băuse un pic prea mult vin în seara dinainte şi că tot ceea ce simţise afară pe terasă nu era altceva decât o iluzie. Totuşi, nu era. Sean şi perspectiva de a-l

revedea o făceau să se gândească în mod categoric la dragoste la prima vedere, la fel şi frământarea.

Unde mai pui că îi era din ce în ce mai foame şi, dacă nu îi dădea zor, nu mai găsea nimic de mâncare. Îşi puse pe ea primul lucru pe care îl probase, o bluză largă de crep maro vaporoasă şi pantaloni moi dintr-un material cu un imprimeu abstract de culori autumnale. Cercei de chihlimbar. Părul desfăcut. Rilla decise că asta era probabil varianta cea mai bună şi coborî să ia micul dejun.

După ce mâncă, nu se sfii să plece în căutarea lui Sean. Ideea era să dea peste el ca din întâmplare şi, iniţial, Rilla se gândi că nu avea să funcţioneze, dar apoi auzi echipa vorbind în salon. Ieşi pe uşa principală şi ocoli nonşalant casa până ajunse la terasă. Acolo se uită pe fereastră la cameraman şi la Sean, care supraveghea filmarea unor picturi ale lui Ethan Walsh, şi se prefăcu surprinsă. Nu trebui să se prefacă încântată, pentru că inima îi tresări când el îi făcu semn să intre şi să urmărească filmarea.

— Nu durează mult, zise în timp ce ea se aşeză pe un scaun.

— Nu mă deranjează să aştept, zise Rilla şi se pregăti să-l urmărească pe Sean la lucru.

Constată cu uimire că nu doar tinerele puteau dezvolta un interes pasional pentru orice făceau prietenii lor.

Se uită la tablourile Walsh de pe peretele opus scaunului pe care şedea şi dintr-odată i se părură cele mai fascinante picturi pe care le văzuse vreodată. Locuise în casa asta ani şi ani de zile şi îşi dădu seama acum că nu le apreciase până atunci aşa cum trebuia, poate pentru că nu se uitase niciodată cu adevărat la el. Încercă să îşi întoarcă privirea de la tablourile care înfăţişau lacul, dar camera asta era plină de ele.

„Sunt doar tablouri, îşi spuse, uitându-se în jos la mâinile ei. Nu e lacul adevărat. Te poţi uita la lebede. Ridică-ţi numai privirea şi

uită-te la lebede." Rilla inspiră adânc şi se uită la pictura din faţa ei. Două lebede, pe jumătate ascunse de frunze de salcie, şi în prim-plan cărarea care şerpuia de-a lungul malului, răsucită ca un S şi pierzându-se sus în colţul din dreapta. Verdele sclipitor şi umbre, şi aripi albe, şi gâturi lungi apăreau ca de după o cortină de frunze. „E frumos, se gândi Rilla, iar eu îl urăsc. Nu mă pot uita la el."

Examină peretele căutând altceva pe care să se concentreze. „Nu am de gând să mă pierd cu firea din pricina unui tablou. Vreau să rămân." Se trezi uitându-se la o pânză mică, în care cineva – trebuia să fie Nanny Mouse – stătea cu spatele la artist, cârpind ceva la lumina lămpii. „Trebuia să-i recunoşti meritele lui Ethan Walsh, se gândi. Nimeni nu picta lumina în acest fel." Era atât de aurie şi de plăcută lumina acestei lămpi, încât practic îţi puteai încălzi mâinile la ea. Părea să strălucească dincolo de tablou, şi umbrele din fundal păreau pline de o ameninţare tainică, de parcă liniştea scenei putea fi spulberată în orice moment.

„Mă las în voia imaginaţiei, îşi spuse. Asta mă va învăţa să încerc să fiu serioasă." îşi întoarse gândurile spre Sean. Se simţea foarte bine stând aici cu braţele încrucişate, dar cât era decent să aştepte? Se întrebă ce să facă atunci când el va veni lângă scaunul ei şi va îngenunchea.

— Bine că ai aşteptat, zise. Voiam să te întreb dacă ai vrea să vii cu mine la Nanny Mouse după-amiază. Eşti ocupată?

— Nu, bineînţeles că nu. Mi-ar plăcea foarte mult. A trecut o veşnicie de când n-am mai văzut-o şi aveam şi eu de gând să merg.

— Grozav! Se ridică şi îşi dădu părul de pe frunte cu un gest care îl lucea să arate mult mai tânăr. Zâmbi. Am ceva treabă afară acum, dar ne vedem la prânz, cu siguranţă.

— Da, zise Rilla.

Îl privi urmându-şi echipa afară din salon, peste care păru deodată să se aştearnă o tăcere aproape reverberantă. Se duse la fereastră şi îi văzu pe bărbaţi dispărând în grădina sălbatică. Erau în drum spre lac şi Rilla se întoarse brusc de la fereastră. Îi veni brusc să plângă şi începu şi i tremure, deşi era cald. „Nu am să mă gândesc la lac. Nu mă voi gândi deloc la trecut, îşi spuse. Refuz. Am să fiu fericită." Intră în hol şi se întrebă cum să-şi omoare timpul până la douăsprezece şi jumătate.

Fotoliile din căsuţa lui Nanny Mouse păreau mici, deşi nu erau, decise Rilla. Nu se dădea în vânt după dralonul verde-gri care pretindea a fi catifea şi arăta foarte bine, dar nu era deloc confortabil. Răcoritoarele aduse de domnişoara Lardner pentru ea şi Sean erau mai potrivite pentru o petrecere de păpuşi sau un picnic de ursuleţi de pluş sau aşa ceva: bomboane fondante în culori pastelate şi ceai Earl Grey, care ar fi trebuit numit Pale Grey[1] deoarece asta era culoarea lui. Ceştile erau frumoase, dar şi ele aveau ceva miniatural, cu tortiţele lor decolorate de trandafiri roz pal.

„Nu-mi pasă", se gândi Rilla, muşcând într-un pătrat glazurat dureros de dulce. Era fericită să stea pur şi simplu aici în compania lui Sean, fericită că o rugase să îl acompanieze, fericită că tot ceea ce îi şoptise Chloë la prânz („Chiar te place, Rilla. Ascultă-mă pe mine...") putea să fie adevărat. În stadiul ăsta, ezita să recunoască, chiar şi faţă de sine, cât de atrasă se simţea de el, dar toată evidenţa era acolo şi ea o judecă acum, în timp ce Sean vorbea cu Nanny Mouse cu blândeţe.

---

[1] Gri Pal.

Când stătea lângă el, de-abia putea respira. Când nu îl vedea nicăieri, îl căuta. Când era singură, se lăsa în voia fanteziilor despre care crezuse că erau domeniul exclusiv al celor sub douăzeci de ani. Când era cu alţi oameni, mintea ei rătăcea. Când era lângă el, simţea că se topeşte, şi când mergea alături de el, uita complet de picioare şi ar fi putut merge ore în şir şi l-ar fi urmat oriunde voia el.

„Oh, Doamne, recunosc că sunt vinovată, reflectă Rilla. M-a prins rău. M-a prins îngrozitor, şi dacă nu iese nimic din asta? Pot să suport durerea?" Acest gând o dezmetici, făcând-o să pună deoparte ceaşca de ceai. Se servi cu încă o fondantă, una mov, în timp ce se gândea la posibilitatea înfiorătoare ca nepoata Chloë să se înşele şi ca semnalele pe care ea le remarcase începând din seara precedentă să fie doar... nimic. Doar Sean care era şarmant şi nu şi faptul că ar plăcea-o în mod deosebit. Dacă el se purta aşa cu toate femeile pe care le întâlnea? „Adevărul e, îşi spuse, că nu îl cunoşti mai deloc şi te comporţi ca o adolescentă. Şi, în plus, cum rămâne cu Ivan?" Se gândi la el, încercă să şi-l amintească aşa cum era el la Londra, şi i se păru foarte dificil, foarte îndepărtat. În starea de spirit actuală, de-abia îşi putea da seama ce îi plăcuse la el, şi din clipa în care îi venea în minte, îi scăpa din nou, de parcă ar fi fost o persoană lipsită de orice însemnătate. „Am să mă ocup de toată treaba asta, se gândi, atunci când va trebui, şi s-ar putea să nu trebuiască niciodată."

Rilla se uită împrejur la toate fotografiile lui Nanny Mouse. Ceremoniile de botez erau bine reprezentate pe poliţa de deasupra căminului. „Iată-mă, în braţele Leonorei, iar aceea trebuie să fie chiar Leonora, împreună cu Maude şi cu Ethan Walsh." O imagine, înrămată şi atârnată pe perete, îi atrase atenţia. „E tata cu Gwen în braţe, la botezul ei. Doar o arătare învelită în dantelă albă. Tata era

atât de frumos!" Rilla nu îl văzuse niciodată pe tatăl ei în realitate, dar din fotografii chiar avea un şarm hâtru. Era o fotografie alb-negru, bineînţeles, aşa că nu îi putea desluşi culoarea părului, dar ştia că fusese roşcat pentru că aşa era al ei, şi încă din copilărie toată lumea îi spusese că semăna cu el. O invidiase întotdeauna pe Gwen pentru părul ei negru. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea credeau că să fii roşcată era un fel de binecuvântare şi, deşi acum Rilla se obişnuise cu buclele ei roşcate, îi creaseră ceva probleme în tinereţe. Toată lumea se aştepta să fie irascibilă.

Sean îi zâmbi din partea cealaltă a camerei, iar ea se emoţionă. „Oh, poartă-te ca o femeie de vârsta ta", îşi spuse. Îşi îndreptă atenţia spre ceea ce spunea Nanny Mouse. Bătrâna domnişoară părea a fi mai mult persoana pe care Rilla şi-o amintea, reuşind să rămână în prezent, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Poate asta se întâmpla pentru că Sean ştia atât de bine să ia un interviu.

— Îmi aduc aminte de nuntă. Nu venise nicio rudă din partea miresei. Erau goale toate scaunele în biserică. M-au lăsat să particip. Pe atunci eram doar o fată în casă, dar domnul Walsh a spus că puteam să fiu camerista doamnei. A domnişoarei Maude. Eu o numeam aşa înainte de a se căsători şi se părea că nu puteam să mă dezobişnuiesc. Era o făptură frumoasă, dar tăcută. „Eu sunt un şoarece ca şi tine", mi-a spus odată. Şi chiar era. De-abia deschidea gura.

— Şi Ethan Walsh o iubea foarte mult, zise Sean, vocea sa făcând din cuvinte mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Spera să schimbe subiectul cu remarca lui. Nanny Mouse încurca nunţile. Ethan şi Maude fugiseră pe ascuns. Probabil se gândise la nunta lui Leonora cu Peter, imediat după moartea lui Ethan.

— Ciudat mod avea de a arăta asta!

Nanny Mouse rosti asta cu atâta fermitate, încât păru să o obosească. Se opri din vorbit şi începu să se uite în gol şi să îşi frământe cu o mână materialul fustei. Când vorbi din nou, vocea ei era complet schimbată, şovăitoare şi nesigură, şi memoria ei alunecase printre ani de la o nuntă la alta. Rilla asculta cu atenţie pentru a prinde nişte indicii. „Domnul Peter." Asta era tatăl ei, deci probabil că se gândeşte la Leonora. Sean îi aminti cu blândeţe de Maude şi de începuturile ei la Willow Court.

— Maude? Da, o vei găsi foarte probabil în grădină. Plantează ceva. Fără galben, urăşte florile galbene. Bănuiesc că te surprinde, pentru că în general oamenilor le plac florile galbene, nu-i aşa?

Rilla îşi simţi ochii plini de lacrimi. „Sărmana Nanny! Doamne, sper să nu trăiesc să ajung atât de confuză! Acum face conversaţie politicoasă. Mă întreb dacă ştie cine e Sean."

— Leonora a fost foarte bolnavă, ştii tu, zise Nanny Mouse confidenţial, aplecându-se spre el şi coborând vocea. S-a udat leoarcă, vezi tu, şi a căpătat o răceală îngrozitoare, care s-a transformat în pneumonie, aşa cred că a spus doctorul. Avea febră mare, zile în şir am şters-o cu cârpe umede. Şi la înmormântare n-am ştiut cu cine să stau. N-am ştiut. A fost atât de greu de ales, dar l-am ales pe bebeluşul meu, pentru că el era încă în viaţă. Era la mintea cocoşului că viii veneau înaintea celor morţi. Oh, Doamne, dar nu-mi plăcea să mă gândesc la Maude a mea închisă complet în sicriul ăla.

Din ochii lui Nanny Mouse curgeau lacrimi şi ea clipi.

Sean îi dădu batista lui curată şi murmură ceva, să nu se mai frământe. Apoi schimbă subiectul.

— Ce făcea Maude în timp ce Ethan picta? Îl ajuta vreodată? Îi dădea sfaturi? Doar era şi ea artistă, nu-i aşa? Înainte de a se căsători?

Nanny Mouse părea speriată. Se lăsă înapoi în fotoliu şi deveni palidă şi începu să mormăie în şoaptă, clipind şi ţinându-şi ambele mâini înaintea feţei, de parcă Sean ar fi fost pe punctul de a o lovi.

— Nu te chinui, Nanny, zise el repede. Îşi puse mâinile pe ale ei şi i le mângâie ca s-o liniştească. E în regulă. Nu vom vorbi despre asta dacă nu vrei. Poţi să-mi povesteşti orice vrei despre Maude. Tu alegi. Povesteşte-mi din nou despre grădină.

Nanny Mouse se uită la Sean, de parcă nu avea habar ce voia de la ea. Îşi trase mâinile din ale lui şi se îndreptă de spate.

— El trebuie să o aibă lângă el. Nu crezi că asta e ciudat? Eu cred că e ciudat. Ce fel de bărbat are nevoie de soţia lui acolo în fiecare clipă în timp ce lucrează? Bucătăreasa spune că îl aude aruncând lucruri. Eu nu sunt o bârfitoare, ştii tu. Eu nu vorbesc pe nimeni de rău, fără un motiv bun. Numai că felul în care intră în tăcerile alea lungi şi nici măcar nu petrece ziua cu ea... ei bine, e de mirare că e aşa slabă şi palidă? Nu vrea să se uite aproape deloc la copil. Nefiresc, aşa numesc eu asta. Bine, se uită, bineînţeles, se uită tot timpul într-un anume fel. Stă acolo cu cartea aia binecuvântată a ei şi mâzgăleşte, şi mâzgăleşte, şi eu ştiu ce se întâmplă. Totuşi, nu îndrăznesc să spun. El m-a avertizat. M-a luat aseară deoparte în bucătărioară şi am urmele degetelor lui pe braţ, uite...

Îşi trase mâneca rochiei şi îi arătă lui Sean antebraţul ei zbârcit, însemnat cu nimic mai sinistru decât urme de bătrâneţe.

Această izbucnire o obosi pe Nanny Mouse şi capul îi căzu pe piept.

— Asta-i minunat! Mulţumesc foarte mult, zise Sean. Nu-ţi face griji, am să te las să te odihneşti acum. Vom veni să te vizităm

mâine şi vom aduce o cameră de filmat ca să poţi apărea la televizor.

Nici chiar cuvântul magic „televizor” nu reuşi să o deştepte pe Nanny Mouse. Ochii îi erau închişi, şi domnişoara Lardner, care stătuse liniştită într-un colţ, ascultând conversaţia, se ridică şi spuse:

— Mi-e teamă că domnişoara Mussington trebuie să se odihnească acum. A fost puţin prea mult pentru ea.

— Înţeleg, zise Sean şi adăugă: Nu vă faceţi griji, găsim drumul spre ieşire.

Rilla spuse:

— Mulţumesc pentru ceai, domnişoara Lardner. Totul a fost foarte delicios. Se duse la Nanny Mouse şi se aplecă să o sărute. La revedere, Nanny, zise.

Ochii bătrânei domnişoare se deschiseră şi preţ de o secundă păru nedumerită, încercând să înţeleagă cine stătea ghemuită în faţa ei. Apoi zâmbi.

— Rilla! Ce minunat că te văd, dragă! Eşti o adevărată doamnă acum, nu-i aşa? Nu mai eşti o fetiţă.

— Nu, nu mai sunt o fată. O să vin în curând să te vizitez din nou.

Nanny Mouse o trase de mâneca pe Rilla.

— N-ar fi fost niciodată de acord, dacă nu i-ar fi fost frică de moarte. Înţelegi? Trăia cu teamă. Tot timpul. Teamă de el. Da.

Când ieşiră în faţă la Lodge Cottage, Sean expiră ca şi cum şi-ar fi ţinut mult timp respiraţia.

— Ei bine... zise. La cine crezi că se referea? Maude? Sau Leonora?

— Maude. Ea trebuie să fie. Leonora subliniază mereu că nu se teme de nimic. Pe deasupra, tata a murit foarte tânăr, şi ea a fost

văduvă cea mai mare parte a vieţii. Ce a descris Nanny Mouse părea un bărbat cu adevărat brutal.

— Probabil ai dreptate. Ethan Walsh începe să se contureze ca un fel de tiran al familiei. Sean clătină din cap. Sigur că nu poţi afla foarte multe despre caracterul unei persoane din arta pe care o produce.

Porniră împreună de-a lungul aleii spre casă, şi opera lui Ethan Walsh şi relaţia lui cu soţia erau ultimul lucru la care să se gândească, l a îşi dorea ca aleea străjuită de stejarii stacojii să se întindă la nesfârşit. Se întreba ce ar putea spune. Dacă tăcerea continuă va deveni apăsătoare sau ei erau două persoane care îşi vedeau liniştite de drum împreună.

— Vreau... începu Sean, chiar când ea spuse:

— Cred... Râseră şi Rilla zise: începe tu.

— Bine. Voiam să spun mulţumesc că ai fost acolo în timp ce filmam de dimineaţă. Mi-am dat seama prea târziu că unele dintre tablourile din salon probabil că nu sunt Walsh-urile tale favorite. Toate scenele acelea de pe malul lacului. Îmi pare rău dacă ţi-a fost greu să le priveşti.

— Nu, deloc. Nu mă deranjează să văd tablourile. Rilla se uita la vârfurile pantofilor ei în timp ce mergea pe pietriş, asculta sunetele pe care le făceau paşii lor. Îşi ridică privirea spre Sean. Doar în circumstanţe reale nu le pot suporta.

— Totuşi...

Sean se opri şi o luă de mână.

Rilla se întoarse cu faţa spre el, brusc conştientă că inima ei bătea foarte repede.

— Nu am să vin la cină diseară, zise. Am promis echipei că o să merg să mănânc cu ei la cârciumă. Aş vrea să nu fiu nevoit.

— Nu, e-n regulă. Înţeleg. Rilla zâmbi. Va fi încă un circ în familie, sunt sigură. Nu cred că vei pierde prea multe. Majoritatea timpului vorbim toţi fie despre aranjamentele pentru petrecere, fie despre planul lui Efe şi ce ar trebui să se facă în legătură cu asta. Era conştientă că vorbea pentru a ascunde cât de dezamăgită era.

— Totuşi, zise Sean, bănuiesc că vei avea nevoie de încă o ţigară, nu-i aşa? Ca aseară?

Rilla simţi mâna lui încordându-se peste a ei şi îi fu greu să răspundă cu o voce calmă.

— O, da, întotdeauna am nevoie. Deşi, de data asta s-ar putea să-mi fumez ţigara în foişor. Ştii unde e asta?

— Da. Zâmbi spre ea. Voi fi acolo. Cam pe la miezul nopţii, să zicem? Rezişti să rămâi trează până atunci? E îngrozitor de târziu.

Rilla dădu din cap, neîndrăznind să vorbească. De-abia putea crede că avusese atâta curaj. Cum avea să îşi ţină emoţia sub control pentru încă şase ore? Unde era Beth? Ea ar înţelege cât de palpitant era rendez-vous-ul ăsta. Da, decise Rilla, ăsta era cuvântul de modă veche potrivit: rendez-vous. O porniră din nou în sus spre casă, dar el nu îi dădu drumul la mână. Nu-i dădu drumul decât când ajunseră aproape de scările principale.

— Mă asculţi, mamă? Şi tu, tată, cred, dar mai ales mama.

Gwen îşi ridică privirea din caietul de notiţe mare cartonat, deschis în faţa ei pe masa de bucătărie şi dădu absentă din cap spre Chloë. James stătea lângă ea şi citea ziarul. Cum de găsea timp de citit, când erau atâtea de făcut? Ea era prea preocupată de lista curentă (verificând aranjamentele pentru parcare în ziua petrecerii şi dacă îi anunţase pe toţi care trebuiau să ştie) ca să perceapă detaliile veşmintelor lui Chloë, dar avea o impresie generală de negru şi de metal şi îşi dori ca fiica lui să se îmbrace ca Beth. Simţea

că era cumva nedrept ca fiica Rillei să arate elegantă chiar şi în tricou şi jeanşi, în timp ce a ei ar fi făcut treabă bună dacă ar fi stat într-un lan de porumb ca să sperie ciorile. Instantaneu se ruşină de acest gând şi făcu un efort să îi zâmbească lui Chloë şi să nu arate ca şi cum ar fi fost nemulţumită de ea în vreun fel.

— Parcurg doar listele mele, zise. Sunt atât de multe! Presupun că după petrecere voi ajunge la stadiul în care totul e tăiat de pe fiecare dintre ele, şi atunci va fi prea târziu să mai remediezi dezastrele.

— Nu va fi niciun dezastru, mamă, nu-ţi face griji.

Chloë îşi întinse braţele deasupra capului. Philip intrase odată cu ea în bucătărie, iar se rezema de perete. James puse ziarul deoparte.

— Ce urmăreşti, iubito? Văd că vrei ceva, zise el. Ai privirea aia. O cunosc bine. N-ai probleme cu banii, nu-i aşa?

— N-are nimic de-a face cu banii, tată. Voiam doar să ştiu ce aţi hotărât în legătură cu cadourile, asta-i tot.

Gwen îşi trecu o mână prin păr şi oftă.

— Sinceră să fiu, mi-a trecut prin minte doar săptămâna trecută că ar trebui prezentate. Noi îi vom oferi cadourile, doar familia, sâmbătă după cină, dar, în ce priveşte toate celelalte cadouri, am hotărât â, pe măsură ce ajung oamenii, cineva poate pune cadourile pe masa din sufragerie sau undeva şi apoi Leonora le poate deschide după petrecere, când suntem doar noi. De ce?

— Pentru că, zise Chloë, aplicându-se peste masă spre Gwen, mi-a venit o idee strălucită. Au sosit câteva pachete astăzi şi vor mai fi şi alte câteva mâine, şi toţi care vin vor aduce ceva şi vor fi prea multe ca să încapă pe masa din sufragerie, nu crezi?

— Nu prea ştiu. La asta nu m-am gândit.

Gwen se încruntă.

— Atunci ce zici de asta? spuse Chloë. Eu şi Philip vom aduna câteva crengi de salcie şi vom face un copac în hol şi vom aranja toate cadourile dedesubt, exact cum facem cu bradul de Crăciun. L-aş decora cu adevărat spectaculos, te asigur. Putem pune cadourile pe care le-a deschis deja Leonora cel mai aproape de trunchi şi apoi toate t ele împachetate pot fi aşezate în nişte cercuri de jur-împrejur. Va fi chiar grozav. Te rog, mamă, te rog, zi că putem face asta!

Gwen se gândi o clipă.

— Cred că da, zise în cele din urmă, şi Chloë sări de pe scaun şi fugi în jurul mesei ca să o îmbrăţişeze pe mama ei.

— Fantastic! N-ai să regreţi, îţi promit! strigă şi, apucând u-l pe Philip de mână, alergă afară din bucătărie, aproape ciocnindu-se de Rilla şi Sean, care tocmai intrau.

— Chloë pare a fi în formă, zise Rilla. Arăta de parcă ar fi fost în drum spre ceva cu adevărat important.

— A avut una dintre ideile ei strălucite, zise James. Totuşi, nu cred că din asta poate veni vreun rău.

Rilla râse. Ideile lui Chloë duseseră de-a lungul anilor la câteva catastrofe spectaculoase. Odată hotărâse să încerce să facă o fântână în mijlocul podelei din seră şi întreaga încăpere trebuise să fie remochetată.

— Stai jos, Sean, zise Gwen. Doreşti o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, Gwen, zise Sean. Am luat ceaiul adineauri.

— Ce sugera Chloë? întrebă Rilla, şi James îi povesti.

— Asta sună grozav! zise ea. Va arăta splendid, Gwen!

— Sper. Şi sunt încântată că vrea să facă ceva special pentru petrecere. E puţin cam în ultimul moment, bineînţeles, dar asta e tipic pentru tineri, nu-i aşa? Mi-aş fi dorit să se fi gândit să mă întrebe acum câteva săptămâni dacă putea să mă ajute cu ceva, în

loc să se năpustească asupra noastră în ultima clipă cu toată chestia asta artistică improvizată. Are legile ei, fata asta.

— Dar e foarte talentată, nu-i aşa? Va funcţiona de minune, Gwen, ştii asta. Rilla se ridică şi se duse la chiuvetă lângă sora ei. Eşti doar obosită, asta-i tot, şi nu-i de mirare. Nu încetezi niciodată să lucrezi, asta-i problema ta. Vino şi stai jos cu noi la o şuetă. Tocmai am fost la ceai la Nanny Mouse.

Gwen o fulgeră pe Rilla cu o privire pe care ea nu o putu interpreta. Oare invidia îi încreţea gura lui Gwen? „Se putea oare să fie ofensată că mă vede împreună cu Sean? Sărmana Gwen! Se crede albina regină la Willow Court; persoana care dirijează totul, inclusiv filmarea, aşa că atunci când oricare altul vrea să se alăture sau să contribuie în vreun mod semnificativ, ca şi Chloë în urmă cu o clipă, e pus oarecum cu botul pe labe." Rilla se simţi supărată pe sora ei şi în acelaşi timp îi părea rău pentru ea. Spuse:

— Nanny Mouse a sugerat ferm că Ethan Walsh obişnuia să o lovească pe soţia lui.

— E derutată, zise Gwen. Nu îşi poate aminti nici ce a mâncat la micul dejun, aşa că eu nu m-aş gândi că te poţi bizui pe ea în legătură cu ceva de genul ăsta. Poate că se gândeşte la ceva ce a văzut la televizor. Se întoarse spre James. Am nevoie de o baie lungă şi fierbinte după ziua pe care am avut-o. Ne vedem sus.

— Asta sună ca o somaţie, le spuse James lui Sean şi Rillei, în timp ce îşi urmă soţia şi ieşi din bucătărie. Am să închin pentru ea un Pimm's bun şi rece. În vremuri ca astea, ce ne-am face fără alcool, eh?

Mai făcu odată cu mâna în direcţia lor şi închise uşa după el.

Era încă destul de devreme, dar James se schimbase deja pentru cină şi stătea întins pe patul lor. Gwen stătea la masa de toaletă,

sorbind ultima picătură de băutură, în timp ce îşi tampona nişte pudră pe nas. Zise:

— Nu-mi pot imagina cum are Rilla răbdarea să treacă zilnic prin rutina ei de fardat. M-ar înnebuni. „Slap" o numeşte ea. Zice că e cuvântul folosit în teatru pentru asta.

— Tu nu ai nevoie de ajutor de la pudre şi vopseluri, iubito. Ar însemna să împodobeşti un crin.

Gwen se întoarse să se uite la el.

— Ai nevoie de ceva? Ce-i cu linguşelile astea?

James râse.

— N-are voie un tip să-i facă soţiei un compliment? În seara asta arăţi deosebit de atrăgător.

— Mulţumesc, zise Gwen şi îşi luă peria de păr.

Înainte să se aştearnă tăcerea între ei, vorbi din nou. Tăcerile care durau prea mult nu erau o idee bună pentru că îi dădeau ocazia să îşi amintească de vremurile când nu putea avea încredere în James. Acum totul era lăsat în urmă, iar el îi jurase atunci că o iubea, că o iubea cel mai mult şi cu ardoare şi că nu avea niciodată, niciodată, în vecii vecilor să... Şi aşa mai departe. Ea îi spusese foarte răspicat că încă o infidelitate din partea lui însemna că nu mai avea să calce niciodată pragul de la Willow Court, şi nici să mai schimbe vreun cuvânt cu ea. Asta fusese sfârşitul problemei. Niciunul din ei nu mai menţionase asta de atunci, dar James ştia că ea avea grijă să îl supravegheze şi să îi urmărească venirile şi plecările discret, dar temeinic. Acum spuse:

— Cred că Rilla şi-a pus în gând să-l cucerească pe Sean. Pare destul de îndrăgostită, nu-i aşa?

— Pare un tip cumsecade, zise James. Şi sunt amândoi adulţi şi aşa mai departe. Nu văd niciun rău în asta.

— Cred că ai dreptate, zise Gwen, dar sper ca Rilla să nu fie rănită.

— Doamne, Dumnezeule, de ce să fie? Îţi faci prea multe griji, draga mea.

— Cred că da, zise Gwen. N-am ce face. Totuşi, sper să fie în regulă.

În timpul verii, cea mai bună parte din zi: era cu o oră sau două înaintea amurgului, când soarele era jos pe cer, dar nu apusese încă. Beth se îndrepta spre lac şi se întreba de ce lumina sidefie şi căldura şi priveliştea fluturilor plutind deasupra macilor în grădina sălbatică, care în mod normal îi ridicau moralul, nu aveau efectul lor obişnuit. Ziua nu decursese cum visase când era la Londra.

Acolo i se păruse simplu să ţească fantezii cu ea şi Efe plimbându-se împreună prin iarba înaltă, prin care avea în curând să se plimbe de una singură. De asemenea, în planurile ei pentru weekend uitase să includă pâlcurile de oameni care mutau scaune şi mese în pavilion, şi veneau şi plecau întruna peste peluzele din spatele casei. Reuşise să omită de asemenea echipa de filmare. Continuau să apară pe neaşteptate, oriunde mergeai în casă, când te aşteptai mai puţin. Şi cumva nu pusese la socoteală restul familiei – Fiona mândră de noul bebeluş; Douggie zburdând peste tot; Leonora întruchipându-se în felul liniştit caracteristic; Rilla ascunsă în mod misterios în dormitorul ei jumătate din dimineaţă şi apoi dispărând cu Sean Everard; Alex de nevăzut în cea mai mare parte a timpului; şi Efe, focarul principal al sentimentelor şi atenţiei ei, deloc într-o dispoziţie însorită de vacanţă, ci arătând mohorât şi supărat ori de câte ori îl zărea.

Nu ştiuse despre planul Reuben Stronsky înainte de seara trecută, şi pentru moment îşi dori cu fervoare ca discuţia despre milionarul american şi afacerile lui să fi putut fi amânată câteva zile. Efe nu era el însuşi. Nu, asta nu era tocmai adevărat. Când nu arăta ca un nor de furtună, era un Efe în exerciţiul funcţiunii, calculat, prea puţin şarmant, şi nu prietenul ei din copilărie. Beth ura să recunoască asta, dar bărbatul pe care îl văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore nu era deloc genul de persoană care îi plăcea.

Se enervase pe Fiona la prânz pentru un lucru ridicol de neînsemnat de genul că nu îi dăduse felul de carne rece care trebuia, şi Beth fu surprinsă să descopere că ar fi vrut să îi ia apărarea sărmanei femei. „Dacă ar fi vorbit cu mine aşa, se gândi, aş fi luat nenorocita aia de şuncă şi i-aş fi îndesat-o pe nas." Fiona roşise doar şi spusese „Da, Efe" cu vocea aia absurdă a ei, şi îi făcuse pe plac; îi urmase instrucţiunile întocmai.

Beth observă de asemenea (cum de nu observase asta niciodată până acum? Poate că nu îi vedea împreună destul de des) că Efe nu îi aruncase nici măcar o privire soţiei lui în timpul cinei. Nu îi adresase nicio remarcă, deşi îi flatase cu generozitate pe toţi ceilalţi. „Dacă ar fi vorba de altceva, aş crede că e meschin, dar sunt îngăduitoare." Se uitase la el din partea cealaltă a mesei, şi el îi zâmbise înapoi, de parcă erau aliaţi în legătură cu ceva. Un zâmbet conspirativ, asta fusese, şi având în vedere că nu aveau niciun secret, după câte ştia ea, putu doar să conchidă că o făcuse ca să o supere pe Fiona, care interceptase zâmbetul, se albise şi îşi fixase privirea în jos la farfurie. Beth se simţi brusc ruşinată. Împinse scaunul înapoi şi plecă de la masă scuzându-se.

Îşi aruncă privirea spre pavilion şi îl văzu acolo, adâncit în discuţie cu tatăl său. James se ocupa de toate aranjamentele

exterioare, dar se smulsese de la dificila sarcină de a supraveghea sosirea inginerilor de lumină şi instalarea şi controlul luminilor pentru că Efe îl acaparase într-o conversaţie despre tablourile Ethan Walsh. Chiar şi de la distanţă, Beth observă că James dorea să scape de fiul său şi să se întoarcă la sarcina mai uşoară de a avea grijă ca pavilionul să fie căptuşit cu folie impermeabilă şi gata pentru sosirea meselor şi a scaunelor a doua zi dimineaţă. Rămase nemişcată o clipă, întrebându-se dacă Efe o putea zări şi, dându-şi seama că ea era în drum spre lac, să i se alăture. Slabe speranţe! El nici nu observă măcar că ea stătea acolo, fixându-l insistent cu privirea, într-un efort de a-l face să se întoarcă în direcţia ei.

O porni pe pantă în jos. Odată ce ajunse în grădina sălbatică, ştiu că nimeni de lângă pavilion nu o vedea. Putea să se elibereze de frustrare, înaintând prin iarba înaltă cât de repede o ţineau picioarele, fugind aproape, strivind flori sub pantofi, epuizându-şi forţele ca să îşi scoată din minte toate gândurile despre Efe.

— Ai grijă pe unde mergi! zise o voce la picioarele ei, şi Beth tresări.

— Alex! Ce naiba faci acolo jos?

Stătea întins pe pământ cât era de lung, cu aparatul de fotografiat ridicat în dreptul feţei, şi preţ de câteva clipe nu spuse nimic, îndreptând obiectivul când într-o direcţie, când în alta, înainte de a face câteva fotografii rapide. Beth oftă şi se aşează lângă el.

— Fotografiezi pământul, nu-i aşa? Sau nişte fire de iarbă uimitor de frumoase?

— La drept vorbind, da, răspunse Alex, şi se rostogoli pe spate. Am câteva fotografii bune cu lacul printr-un fel de cadru de iarbă şi flori.

— Pare artistic, zise Beth, şi smulse o floare albastră din pământ.

— Nu-ţi vărsa mânia pe mine, zise Alex.

— Ce mânie?

— Ştii foarte bine ce. Nu eşti mulţumită de felul cum decurg lucrurile în acest weekend şi se vede. Nu ştiu ce credeai că o să se întâmple.

— Nu credeam că o să se întâmple nimic deosebit, zise Beth şi se întrebă cât de multe ştia Alex.

El nu spunea niciodată ce gândea, dar era foarte atent la tot ce se întâmpla în jur şi, deşi nu îi mărturisise niciodată ce simţea pentru Efe, uneori era sigură că el ghicise adevăratele ei sentimente. Într-o secundă de nebunie, îi trecu prin minte să îi spună totul, apoi decise că viaţa ar fi mai uşoară, cel puţin deocamdată, dacă ar schimba subiectul.

— Ador lacul, zise. Nu arată grozav în lumina asta? Ar trebui să iaci mai multe fotografii cu el. Vino cu mine acolo jos. Lebedele sunt din nou pe partea asta, uite!

Alex continuă să se uite spre cer.

— Am făcut filme întregi cu locul ăsta nenorocit, zise. Pentru că Leonora se aştepta la asta, dar...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

Beth se cutremură. Încerca întruna să uite după-amiaza morţii lui Mark, dar îi era încă atât de vie în memorie şi îi venea des în minte, mai ales noaptea. Fusese o zi furtunoasă, vântul sufla tăios şi rece deasupra apei, iar ea îl vedea pe Efe, de parcă ar fi fost ieri, aplecându-se în lacul negru ca să ridice trupul lui Markie, şi cum picura apa din hainele frăţiorului ei în timp ce era dus înapoi la malul lacului. Alex era pe marginea apei, plângând încet în timp ce Efe încerca întruna să readucă puţină viaţă în trupul frăţiorului ei, scuturându-l şi întorcându-l pe o parte şi pe cealaltă. Nu îi trebui mult să o facă să îşi amintească groaza cumplită care se strecurase

în sufletul ei când îşi dăduse seama că Mark nu avea să mai respire niciodată. Se întorsese atunci şi fugise spre casă, nefiind în stare să suporte gândul. Ţipând şi plângând.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Alex, rosti ea cu blândeţe, scuturând din cap ca să scape de acele imagini. Mama nu a mai privit de atunci lacul, ştii asta?

— Nu da vina pe ea, murmură Alex. Beth...?

— Da?

— Pot să-ţi spun ceva? Nimeni altcineva nu ştie că eu ştiu asta. Nu sunt sigur că ar trebui să spun ceva, dar... Vocea lui păli.

Beth dădu din cap. Ştia că Alex era foarte rar dispus să se confeseze.

— În ziua aia, ziua în care a murit Mark, ne jucam un joc anume. Vânătorii cu capcane. Obişnuiam să ne jucăm asta des. Îţi aduci aminte?

Beth închise ochii. Se vedea alergând la vale prin grădina sălbatică spre malul lacului şi apoi mergând de-a lungul potecii. Băieţii erau deja în apă. Nu aveau voie. Mark stătea sub o salcie.

— Tu erai de partea cealaltă a copacilor, continuă Alex. Efe striga la Markie.

„Taci din gură, Markie! Sunt ocupat. Trebuie să ajung la capcana mea." Beth se cutremură. Închise ochii şi vocea clară a lui Efe ajunse la ea de parcă ar fi vorbit acum, strigându-l pe Markie la el.

— La naiba, voi doi! Chloë îşi făcu apariţia înaintea ei, cu braţele pline de crengi de salcie. Staţi la pândă în iarbă, gata să prindeţi pe picior greşit oameni care nu bănuiesc nimic? Aproape că am scăpat toate astea din mână.

Beth ar fi vrut să o sugrume pe Chloë. De ce naiba trebuise să apară chiar în momentul acela? Alex se ridicase deja, îşi aduna

echipamentul şi îl îndesa într-o geantă. Era încruntat. Beth întinse o mână şi îl atinse pe umăr.

— Nu pleca, Alex, zise, şi apoi, întorcându-se spre Chloë: Şi noi am putea spune acelaşi lucru. Ce faci *tu*?

— Am să fac un copac. Ca un pom de Crăciun, dar din crengi de salcie. Un pom de zi de naştere. Am să îl decorez şi am să expun toate cadourile Leonorei sub el. Bună idee, nu?

— Super! zise Beth, încercând să pară la fel de entuziasmată ca şi verişoara ei. Va fi grozav!

— Veniţi spre casă? întrebă Chloë, pornind-o deja în sus pe pantă spre Willow Court.

— Într-o secundă, zise Beth. Suntem în spatele tău.

De îndată ce Chloë se afla la o distanţă de la care nu îi putea auzi, Beth se întoarse spre Alex.

— Îmi pare atât de rău, Alex. Hai, continuă cu ceea ce spuneai.

— N-are a face, nu era important, zise ridicându-se în picioare. Beth se ridică şi ea, şi el continuă: Uită asta, OK?

— Nu-i deloc OK! Nu poţi face asta, Alex, e o cruzime. M-ai lăsat în ceaţă. Urăsc când lumea face asta.

— Nu era nimic, insistă el. Te tachinam doar, bine? Îmi pare rău.

Beth se uită la el şi înţelese numaidecât două lucruri. Unu, era destul de sigură că Alex avea să îi spună ceva despre ziua aceea, ceva important. Dar chiar mai important decât să îi spună despre asta era nevoia lui de a da înapoi, de a se preface că glumea, că nu avea niciun secret de împărţit cu ea. Şi arăta cu adevărat îngrijorat din cauza asta. De fapt, transpira.

— Bine, hai să o lăsăm baltă şi să urcăm spre casă, spuse ea.

— Ne vedem acolo, Beth, zise. Mai am încă de fotografiat câteva locuri înainte să se întunece.

Ea observă cât de uşurat se simţea. Umerii i se relaxară şi întreaga poziţie a corpului său se schimbă vizibil. Ea îl urmări cum călca cu paşi mari prin iarbă, înalt şi slab, cu cămaşa albastră de blugi fluturând deasupra pantalonilor, şi ultimele raze de soare făcând un fel de halo iii jurul capului său. Bietul Alex! Niciodată nu şi-a putut exprima gândurile foarte bine. Dacă ar fi fost mai aproape, dacă ar fi rămas nemişcat o vreme lângă ea, l-ar fi îmbrăţişat. L-ar fi îmbrăţişat, vrând totodată să îl lovească, pentru că era atât de vulnerabil şi atât de imposibil în acelaşi timp. Ştia ceva despre ziua aceea, ziua în care se înecase Markie, şi Beth era dispusă să aştepte până când el avea să îi povestească. Într-o bună zi avea să îi povestească, pentru că el nu mai putea suporta secrete vinovate de niciun fel.

Cuvintele se învălmăşeau în capul lui Alex. „O, Doamne, o, Doamne şi drăcia dracului şi la naiba şi de două ori la naiba şi fir-ar să fie şi la dracu' şi o, Doamne, de ce am deschis gura?" Gândul ăsta îi umbla prin minte, ca într-un fel de buclă maniacă, un gen de înregistrare interminabilă pe bandă, care îi împingea orice altă idee afară din cap. Păşi cât de repede putu, vrând să rămână fără suflu; vrând să se extenueze, vrând să ia înapoi fiecare cuvânt pe care i-l spusese lui Beth. Oare ce pusese stăpânire pe el? Trebuie să fiu nebun! La ce bun să scoată la suprafaţă toată chestia aia veche?

Se trezi în faţa căsuţei lui Nanny Mouse, de lângă poartă. „Nu vreau să fiu aici", se gândi. Vreau să fiu departe de Willow Court şi de terenurile lui şi departe de absolut fiecare persoană care locuieşte aici. Ieşi pe poartă şi o apucă pe şoseaua care ducea spre sat, fără să vadă nimic în jurul lui. Nu vedea decât faţa lui Beth în momentul în care el începuse să vorbească despre ziua aceea. N-ar

fi trebuit să facă asta defel. Fireşte că ea va dori să ştie exact ce fusese cât pe ce să-i povestească.

Alex se mai linişti. Poate că Beth nu avea să mai aducă vorba despre asta. Trebuie să fi observat cât de abătut era, chiar înainte de a-şi face Chloë apariţia. Slavă Domnului! Ce ar fi făcut, ce ar fi spus dacă nu ar fi apărut, habar nu avea. Nu i-ar putea spune niciodată adevărul lui Beth.

Alex nu ştia dacă Efe vorbise vreodată cu cineva despre ceea ce se întâmplase cu Mark. Era foarte sigur de un lucru: fratele lui era convins că Alex nu văzuse nimic. Ştia asta pentru că minţise din prima clipă. Chiar şi la vârsta de şase ani, un instinct îi spunea lui Efe că trebuia să facă asta.

N-a fost vina mea, Alex. Nu-i aşa?

— N-ar fi trebuit să vină. N-ar fi trebuit să ţipe.

— Eu n-am observat. Eu eram acolo. Ce s-a întâmplat, Efe? Ce s-a întâmplat cu Markie?

— Nimic. Taci din gură. Trebuie să mă gândesc. Unde-i Beth?

— S-a dus s-o aducă pe mami."

Fusese ultima dată – pe care şi-o amintea Alex – în care îl văzuse pe fratele lui înlăcrimat. Stătuse lângă Markie, legănând capul băieţelului în braţe, plângând ca o fată. Plângând mai mult decât orice fată pe care o văzuse Alex vreodată, înainte sau de atunci încoace. Faţa lui Efe era roşie şi umedă şi ochii îi erau umflaţi de atâta plâns.

Alex închise ochii ca să şteargă imaginea fratelui său mai mare, eroul lui, persoana pe care o iubea mai mult decât pe oricine altcineva din lume, băiatul cel mai curajos, mai puternic şi mai neînfricat, redus la nenorocitul ăsta jalnic, smiorcăit, ud leoarcă. În momentul acela nu ştiuse ce să facă şi, chiar şi după atâţia ani, gândul la cât de inutil fusese îl făcea să se simtă ruşinat.

Eram doar un băieţel, şi totuşi aş vrea să fi ştiut ce să spun, se gândea Alex. Ce să fac să îl consolez. Nu obişnuiam să ne îmbrăţişăm, dar cu siguranţă că într-un asemenea moment ar fost fi potrivit. Poate că dacă aş fi făcut-o, poate că dacă i-aş fi spus atunci exact ceea ce văzusem şi apoi l-aş fi îmbrăţişat şi i-aş fi spus să nu plângă, l-aş fi ajutat şi totul ar fi altfel acum. Efe însuşi ar fi putut să devină un alt gen de persoană. Lui Alex îi trecu prin minte că poate chiar *din cauza* că Efe suprimase evenimentele acelei zile devenise genul de persoană care era, cineva care se simţea în largul lui înşelând; cineva care nu îşi permitea să arate prea multă afecţiune, nici chiar oamenilor la care ţinea.

În timp ce mergea, Alex reflecta la ce avea să facă. Dacă Beth îl întreba din nou ce intenţionase să spună, avea să născocească el ceva. Putea inventa orice, chiar orice, atâta timp cât nu era adevărul. Mai exista posibilitatea ca Beth să nu mai deschidă deloc vorba. Dacă suspecta că povestea pe care fusese pe cale să i-o spună arunca o lumină proastă asupra dragului ei Efe, poate că pur şi simplu nu dorea să ştie.

Se opri brusc lângă un ulm bătrân. „Asta e, se gândi. Am început să îi povestesc lui Beth despre ziua aceea pentru că voiam ca ea să aibă o părere mai puţin bună despre Efe. Voiam să îl iubească mai puţin decât o face." Alex îşi rezemă capul de trunchiul ulmului şi închise ochii. „Îl iubeşte prea mult pe Efe, îşi spuse. Ăsta-i adevărul. Am ştiut asta dintotdeauna, sincer, chiar dacă se poate să nu o fi recunoscut."

Se întoarse şi începu să meargă înapoi spre Willow Court, fără să fie sigur de ce îşi făcea atâtea griji pentru Beth. Poate pentru că ştia că nu putea ieşi nimic bun din dragostea ei pentru Efe, care era capabil să o rănească în atâtea moduri diferite, încât Alex se întreba dacă trebuia să o avertizeze sau să facă exact ceea ce făcea în

general, şi anume să tacă din gură. Încerca să se gândească la un cuvânt care să descrie cum se simţea, şi cel mai potrivit i se păru „stânjenit". Sau poate „răvăşit" era mai aproape. Orice ar face s-ar dovedi probabil a fi greşit. „O, fir-ar să fie! se gândi. Nu are să fie deloc uşor."

Beth aruncă o privire în seră, în drum spre etaj, ca să se schimbe pentru cină, şi fu răsplătită cu imaginea lui Efe, care scria ceva pe laptopul lui Gwen. Ezită în hol, întrebându-se dacă să intre să stea de vorbă cu el şi decise să nu o facă. Nu-i plăcea să fie întrerupt. Mai mult de o dată, copii fiind, strigase la ea pentru că se băgase, cum spunea el, în timp ce mintea lui era la altceva. Unde mai pui, se gândi în timp ce se îndrepta fără tragere de inimă spre camera ei, că nu prea vreau să mă vadă arătând aşa. Părul îi era răvăşit de vânt; tricoul, după o zi întreagă de căldură, i se părea soios şi nu era deloc machiată.

„Mă simt murdară pe dinafară şi pe dinăuntru." Vorbind despre Mark, Alex stârnise în ea sentimente pe care le ţinea în general bine ascunse. Erau nopţi în care încă mai visa întâmplările din vremea aceea, dar în cea mai mare parte reuşise să acopere toate gândurile despre zilele acelea cu alte amintiri, mai bune. Se petrecuse totul cu mult timp în urmă, îşi spunea. Învăţase să nu pomenească anumite lucruri ca să nu o rănească pe Rilla, şi astfel nici măcar ea nu mai îndrăznea să se gândească la ele.

Auzi zgomote de plescăit venind din baie, pe coridor imediat după camera ei. Era ora de baie a lui Douggie şi casa răsuna de ţipetele lui. Beth ştia că în mod normal nu ar fi făcut comparaţia, dar în seara asta îi aminti de orele de baie ale ei cu Mark, şi de cum Rilla le fredona cântecul cu răţuşca cea urâtă în timp ce ei se luptau pentru raţa galbenă de plastic şi cine să se joace cu ea. Beth se trezi

cu lacrimi în ochi. „Ce prostie! se gândi. Cu siguranţă am fi putut avea fiecare câte o raţă. Sau poate că eu eram prea mare pentru o jucărie în vană, sau credeam că eram."

Pe când se apropia de baie, desluşi un cu totul alt zgomot. Cineva plângea. „E Fiona", se gândi. Încerca să nu facă gălăgie, dar uşa era deschisă, şi Beth auzi suspine înăbuşite şi, pe deasupra sunetelor acelora, pleoscăitul şi flecăritul lui Douggie. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să treacă în linişte mai departe şi să îşi închidă uşa de la dormitor, prefăcându-se că nu auzise, dar apoi curiozitatea amestecată cu dorinţa de a fi cumsecade o făcură să intre.

Fiona stătea pe taburetul jos de lângă vană ştergându-şi ochii şi nasul cu o mănunchi de şerveţele. Douggie mişca o barcă mică de jucărie, roşie, cu un coş albastru şi o faţă veselă pictată pe proră, prin valuri imaginare. Chipul Fionei era palid şi umflat, iar ochii injectaţi a scăldaţi în lacrimi.

— Fiona... scuză-mă! Am auzit doar un zgomot şi m-am gândit că ar fi bine să intru să văd... Vocea lui Beth se stinse. Tuşi şi spuse mai cu hotărâre: Vrei să îl şterg eu pe Douggie?

Fiona dădu din cap.

— Vrei? Mă simt atât de groaznic. Mai bine m-aş spăla pe faţă, cred. Uite prosopul lui. Mersi tare mult, Beth. Nu ştiu ce e cu mine. E sarcina, bănuiesc, deşi nu am fost aşa până acum.

— Haide, dragule, îi spuse Beth lui Douggie. Acum e timpul să mergi să îţi iei pijamaua.

Băieţelul arăta de parcă ar fi avut de gând să obiecteze, apoi păru să se răzgândească.

— Beff uscă, zise, ridicându-se în picioare în vană şi părând destul de fericit de schimbarea rutinei. Vleau Beff!

Beth îl ridică pe Douggie şi îl puse ud leoarcă pe preşul din baie, apoi îl înfăşură într-un prosop şi îl luă în braţe.

— Da, zise. Am să te şterg eu. Şi apoi mergem să te pregătim de culcare.

Se uită peste micul trup care se agita în braţele ei spre Fiona, care era mai calmă acum şi se străduia să zâmbească.

— Mersi, Beth, zise. Nu mă băga în seamă, serios. Doar că mi se pare dintr-odată prea mult pentru mine. Hai să mergem în camera mea. Fiona o luă înainte pe coridor şi ţinu uşa deschisă. Mi-e teamă că e un pic cam dezordine, spuse. Nu am avut chef să fac ordine şi Efe se enervează aşa...

— După ce îl îmbrac pe Douggie, te ajut să strângem lucrurile.

Nu-i dădu ocazia Fionei să mai adauge ceva, sporovăind vesel cu Douggie. Semăna atât de mult cu Efe şi atât de mult cu Markie, încât Beth se simţi ca şi cum cineva punea o lingură uriaşă de lemn în sentimentele ei şi le amesteca. Nu îşi permisese niciodată să iubească acest bebeluş din toată inima, nefiind dispusă să recunoască evidenţa fizică a relaţiei lui Efe cu Fiona, dar acum îşi afundă nasul în pielea moale a gâtului lui, dorindu-şi ca acest moment de apropiere să dureze.

Beth îşi dădu seama că nu mai ştia ce să creadă. N-avea cum să nu îţi pară rău de Fiona, şi totuşi nu suporta să şi-o imagineze cu Efe, chiar acolo în patul dublu, fără să se simtă copleşită de gelozie şi de antipatie. Cu cât încerca mai mult să îşi îndrepte gândurile spre alte lucruri, cu atât mai vii deveneau imaginile. „Gândeşte-te la altceva, îşi spunea. Vorbeşte cu Fiona!”

— Vrei să vorbeşti despre asta? Adică despre ce s-a întâmplat?

Beth trase în sus pantalonii de pijama ai lui Douggie. „Nu spun ce trebuie, se gândi. Aş vrea să ştiu cum să fac asta. Nu mă pricep deloc.

I-ar fi mai bine dacă ar vorbi cu aproape oricine altcineva."

— Nu ştiu ce să spun, mai ales ţie, răspunse Fiona. Adică, tu şi Efe sunteţi atât de apropiaţi. Uneori sunt chiar geloasă când staţi de vorbă.

Beth se arătă atât de uimită de revelaţia asta, încât Fiona zâmbi.

— Nu ştiai asta, nu-i aşa? Îmi pare rău. Nu e vina ta, dar eu chiar sunt proastă, când e vorba de Efe. Ştiu asta. Bănuiesc că el ar vrea să fiu alt gen de persoană, dar nu pot fi.

— Nu, sunt sigură că nu ar vrea, zise Beth. Îţi e devotat. Ştiu asta.

— A spus el? întrebă Fiona, iar Beth auzi disperarea din vocea ei.

Se trezi minţind fără ezitare.

— Oh, da, zise, şi apoi se depărtă imediat de la acest neadevăr spre ceva care o făcea să se simtă mai sinceră. Am văzut felul în care se uită la tine. „Sunt o vacă, se gândi. Nu îi spun cum se uită Efe adesea la ea, de parcă ar fi complet nebună."

Fiona păru să se lumineze vizibil la aceste cuvinte.

— Eu chiar încerc, ştii. Să fac ceea ce vrea el să fac. Încerc tot timpul.

— Poate că nu ar trebui, spuse Beth, luându-l pe Douggie în braţe şi strângându-l la piept în timp ce vorbea. Poate că ar trebui să te impui mai mult.

Ochii Fionei se măriră.

— Nu îndrăznesc, zise. Se supără atât de tare dacă cineva e de altă părere. Uite.

Îşi trase mâneca înapoi până deasupra cotului şi întinse braţul ca Beth să îl examineze. Erau vânătăi pe pielea albă, urme vineţii de degete înfipte în carne. Degetele lui Efe pe pielea soţiei lui. Efe, supărat şi arătând acest lucru. Un Efe despre care nu voia să ştie.

Era şocată şi revoltată, dar, în mod uluitor, nu complet surprinsă de această evidenţă de brutalitate. Sigur că trebuia să fie uimită.

Înghiţi şi îi spuse Fionei:

— Ar trebui să spui cuiva. Nu ar trebui să i se permită să îţi facă asta.

— Şi-a pierdut cumpătul. Şi-a cerut scuze imediat, sincer. I-a părut teribil, teribil de rău. De-adevăratelea. Îţi arăt doar pentru că ai sugerat că ar trebui să îl înfrunt. E doar mai simplu să fii de acord, asta-i tot.

Beth mângâia părul lui Douggie.

— Te-a mai rănit vreodată până acum? Spune-mi, Fiona. N-am să spun o vorbă nimănui, promit.

Fiona dădu din cap.

— O dată sau de două ori. E mereu vina mea. Şi îi pare întotdeauna rău. Nu înseamnă că nu mă iubeşte. Asta îmi tot replică. Nu înseamnă asta.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Beth dezgustată.

Se ridică. Ce putea spune? „Nu trebuie absolut niciodată să accepţi asta? Trebuie să îl părăseşti?" Dintr-odată îşi dori să fie singură în camera ei, să reflecteze. „Trebuie să fiu la fel de proastă ca Fiona, îşi spuse, dacă faptul că ştiu că Efe e capabil de aşa un comportament nu mă face să îmi schimb impresia despre el."

— Acum trebuie să merg să mă pregătesc pentru cină, Fiona, zise. Totul o să fie în regulă?

— Da, bineînţeles că am să fiu, Beth. Mersi tare mult că m-ai ajutat cu Douggie. Totul devine doar prea mult, dintr-odată, ştii.

— Bineînţeles că ştiu, zise Beth. Merse spre Fiona şi o sărută pe obraz. Ai grijă de tine.

Aruncă o privire spre măsuţa de toaletă în timp ce vorbea. Ceea ce îi atrase privirea era o fotografie într-o ramă de piele, pe care

Fiona trebuie să o fi adus cu ea şi să o fi pus lângă farduri. În poză erau o familie, ea şi Efe şi Douggie. Băieţelul stătea pe umerii tatălui său şi îl trăgea de păr. Fiona se uita în sus spre amândoi, cu părul răvăşit pe chip. Radia. Se plimbau de-a lungul unei plaje undeva, cu nimic altceva decât cerul albastru în spatele lor.

Lumina soarelui de după-amiază târzie schiţa desene în formă de diamant pe covorul roz ca zmeura. În dormitorul Leonorei era linişte, i îi excepţia unui murmur de tors ce venea de la motanul Bertie. O urmase pe stăpâna lui sus şi acum era încolăcit pe pat lângă ea, cu o labă sprijinită pe coapsa ei. Leonora stătea întinsă, cu ochii închişi, trecând în revistă. Aşa denumea ea asta în sinea ei, şi dându-i numele ăsta oarecum de afaceri, o făcea să pară mai puţin o doamnă bătrână care se odihnea înainte de cină şi mai degrabă un magnat i are evalua evenimentele zilei în sediul unui enorm imperiu de afaceri. Willow Court nu putea fi numit aşa, bineînţeles, dar ea se simţea din ce în ce mai mult ca un jongler care era cu ochii în patru pe multe mingi colorate care zburau prin aer, având grijă ca niciuna dintre ele să nu cadă pe pământ.

Succesul ei ca jongler, se gândea adesea, consta în a nu lua deloc în seamă treburi care nu o priveau; bunăoară, plânsul cuiva, pe care îl auzise înainte de a se întinde. Cunoştea acustica acestei case şi indiferent cine era persoana, ea se afla în baie şi, pentru că Leonora desluşise şi flecăreala unui copil, deduse că trebuia să fie Fiona înlăcrimată. Ei bine, asta era de aşteptat. Era însărcinată, şi Leonora îşi amintea foarte clar cât se smiorcăia când fusese însărcinată cu Rilla. Prima ei sarcină fusese o fericire de la început până la sfârşit, dar asta era probabil neobişnuit, îşi dădea seama acum. Şi supărarea Fionei trebuia să aibă de-a face cu Efe. Era nevoie de o femeie de o inteligenţă considerabil mai mare decât

manifestase până acum Fiona, ca să îi facă faţă. El era, după toate probabilităţile, ca un urs rănit din pricina hotărârii pe care o luase ea în ce priveşte tablourile. El o numea „încăpăţânare", bineînţeles, dar aşa era Efe. Nu putea suporta să nu îşi impună voinţa, şi aici semăna cu tizul lui, tatăl Leonorei, dar trebuia să îţi pierzi cumpătul când aveai de-a face cu astfel de bărbaţi. „Eu am ştiut, dar Fiona nu ştie, şi asta-i toată povestea", se gândi Leonora. Căsnicia lui Efe, aşa simţea ea, nu era treaba ei. Îşi îndreptă atenţia spre alte lucruri.

Revăzu în minte lista cu lucruri care trebuiau făcute pentru petrecerea de duminică şi constată că toate fuseseră puse la punct. Se felicită pentru felul în care pavilionul fusese ridicat cu succes şi fără agitaţie. Arăta deja minunat –, cu luminile la locul lor şi pânza verde pal frumos întinsă –, exact ca un cort de circ, doar mai mic. Începuseră să instaleze decoraţiunile, şi ea cuprinsese cu privirea imaginea a ceea ce părea o armată de tineri mişunând în sus spre acoperişul pavilionului pe scări, cu o senzaţie crescândă de satisfacţie şi plăcere. Mâine aveau să sosească scaunele şi mesele şi aveau să fie adăugate ultimele detalii: flori şi feţe de masă verde pal pentru a se asorta cu pânza pavilionului. Leonora bănuia că poate la şaptezeci şi cinci de ani nu trebuia să te emoţionezi la ideea unei petreceri, dar ea nu se putea stăpâni.

„Asta e pentru că petrecerile de ziua mea de naştere din copilărie nu au fost memorabile, se gândi. Ethan şi Maude nu ştiau să le organizeze. În astfel de ocazii exista întotdeauna o atmosferă reţinută, ideea că lucrurile trebuiau ţinute sub control, pentru a nu-l deranja pe tata în niciun fel." Nanny Mouse şi alte servitoare se ocupau adesea de ea, şi Leonora se simţi retrospectiv plină de resentimente. Cu siguranţă că mama ei, cel puţin, ar fi putut face efortul de a veni în camera ei. Oricât de timidă era, oricât de mult îi

displăcea să apară în public, era datoria unei mame să fie acolo la ziua de naştere a fiicei ei.

Petrecerile de aniversare încetaseră după moartea lui Maude, deşi Leonora încă îşi mai amintea acea vară anume pentru că se îmbolnăvise şi ratase complet ziua ei de naştere. Avusese grijă, când Gwen şi Rilla erau mici, să le facă petreceri de care să-şi amintească toată viaţa. Efe, Alex şi Chloë, de asemenea; se simţiseră bine sub acoperişul ei.

Jonglerie. Mai erau şi alte lucruri de luat în seamă. Rilla părea tot mai prietenoasă cu Sean Everard. Poate că intra în relaţie cam prea repede. Oare la vârsta ei n-ar fi trebuit să fie un pic mai demnă? Leonora se hotărî să discute cu ea mai târziu. Fusese uimită să constate că purtarea mezinei ei o deranja mai puţin decât de obicei, poate pentru că Rilla încerca să îl impresioneze pe Sean. Fără îndoială că părea mai liniştită şi mai feminină decât altădată şi nu arătase prea mult din ceea ce considera Leonora a fi partea ei boemă. „Trebuie, se gândi, să fiu recunoscătoare pentru micile compromisuri pe care le face şi pentru că se străduieşte atât de mult să îmi facă pe plac."

Chloë, de asta era sigură Leonora, punea ceva la cale. Alex nu era nicăieri de văzut în cea mai mare parte a timpului, dar asta nu era nimic neobişnuit. Gwen şi James erau ocupaţi, ocupaţi, ocupaţi cu rezolvarea problemelor domestice, iar Efe, ei bine, ea însăşi îi cam stricase weekendul. Nu se putuse altfel. Totuşi, ea nu ar fi trebuit să pomenească niciodată ceea ce făcuse în trecut ca să îl ajute. Fusese o greşeală să îşi încalce promisiunea; deloc genul ei. La vremea aceea, explicaţiile lui fuseseră destul de convingătoare, dar acum nu era atât de sigură.

Pentru un moment, în timp ce stătea întinsă în pat şi recapitula evenimentele zilei se întrebă care era oare motivul pentru care

refuza cu atâta înverşunare propunerea lui Efe. Nu ar fi inteligent să profite de ocazie şi să facă opera lui Ethan Walsh şi mai cunoscută? O merita, şi ia asta, dar mai erau testamentul tatălui ei şi faptul că îi promisese că picturile nu aveau să părăsească niciodată Willow Court. „Altora li s-ar putea părea uşor să nesocotească promisiunile, dar nu mie, se gândi Leonora. Eu mă ţin de cuvânt, îşi spuse, şi apoi, amintindu-şi conversaţia cu Efe, roşi. Ei bine, îmi ţin promisiunile de cele mai multe ori; în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri; cu certitudine mai mult decât majoritatea celorlalţi oameni." Totuşi, era o parte din ea (doar o parte mică, fireşte, dar era ceva) care regreta oarecum că nu avea să fie niciodată fotografiată la inaugurarea unui muzeu nou ce ar fi purtat numele lui Ethan Walsh.

Bertie se aşează într-o poziţie mai confortabilă, profitând de ocazie ca să îşi lângă labele din spate. Leonora îi mângâie capul în timp ce se întindea pe cuvertură şi se gândi la toţi oaspeţii care aveau să vină duminică la Willow Court. Unul dintre ei era fiul lui Jeremy Bland, omul care o ajutase să decidă soarta picturilor după moartea lui Ethan Walsh. „Singura persoană, se gândi cu tristeţe, care nu va fi aici, e dragul meu Peter." Furia la gândul acestei nedreptăţi o năpădi brusc şi închise ochii. Peter. Încerca să nu se gândească prea des la el, dar acum îşi permise să îşi amintească totul.

Iunie 1948 – martie 1954

Leonora se trezi foarte devreme a doua zi după nunta ei. Se luminase deja, păsările cântau în fiecare copac de pe alee, iar ea era o persoană diferită de cea care se dusese la culcare cu o seară în urmă. Se întoarse să se uite la capul lui Peter pe perna de alături şi se întrebă cum era posibil să fii atât de aproape de o altă fiinţă umană şi să o găseşti totuşi misterioasă. Pe Peter treaz, Peter vorbind cu ea sau sărutând-o, putea spune că îl cunoştea, dar pe acest bărbat dormind, al cărui umăr alb se afla la câţiva centimetri depărtare de al ei; al cărui păr castaniu-roşcat îi cădea peste frunte în timp ce dormea şi îl făcea să pară mult mai tânăr decât arăta cu ochii deschişi, ei bine, el era cineva cu totul străin şi minunat. Voia să întindă o mână şi să îl mângâie pe faţă. Voia ca el să se trezească şi să o strângă în braţe aşa cum făcuse în seara trecută.

Zâmbi, gândindu-se cum încercase Nanny Mouse – şi eşuase complet – să îi vorbească despre ce avea să se întâmple când noul ei soţ o să o ducă în pat. Leonora era prima dintre semenele ei care se mărita. Ea şi prietenele ei discutaseră adesea despre sex, deşi niciuna dintre ele nu vorbise atât de deschis precum ar fi dorit Leonora. „Niciuna dintre noi nu avea vreo idee foarte clară despre la ce să se aştepte, asta era problema. Eram toate teribil de lipsite de experienţă." Ideea despre importanţa enormă a actului şi fericirea extraordinară care le aştepta pe acelea care reuşeau să descifreze ce să facă atunci când se aflau prima dată în pat cu un bărbat provenea din filme şi cărţi. Informaţii detaliate, pe de altă parte, informaţii *practice,* erau mult mai greu de găsit.

Nanny Mouse poate să fi avut nişte pseudoaventuri amoroase în tinereţe, dar pentru Leonora era evident că şi cunoştinţele ei despre acest subiect erau extrem de vagi.

— Cred că trebuie să menţionez lucrurile astea, spusese ea cu câteva zile înainte de nuntă. Mi-aş dori ca sărmana ta mamă să fi trăit şi să fi putut să discute cu tine despre îndatoririle unei soţii.

Capul îi era întors ca să examineze bucata de ţesătură cu care se îndeletnicea şi era atentă să nu întâlnească privirea Leonorei în timp ce vorbea.

— Îl iubesc pe Peter, Nanny.

Leonora încerca să o ajute, încerca să sugereze că această conversaţie era destul de inutilă, cu adevărat, dar Nanny Mouse se încăpăţâna să conţine.

— Bărbaţii au anumite necesităţi, draga mea. E de datoria unei soţii să se supună acelor nevoi, şi cred că la început actul în sine poate fi destul de dureros. Deşi se spune că te obişnuieşti.

Leonora îşi înăbuşi un chicot.

— E-n regulă, Nanny, zise. Chiar ştiu totul despre asta. Serios.

Asta nu era întru totul adevărat, dar Nanny Mouse se relaxa în mod vizibil şi reuşi chiar să se uite la Leonora şi să îi zâmbească.

— Bine, draga mea. Am vrut doar să fiu sigură că nu te vei teme.

— Nu, nu m-aş putea teme niciodată de Peter. Îl iubesc.

— Cred că toată lumea e de acord că iubirea e importantă, zise Nanny Mouse.

„Cel puţin, reflectă Leonora în timp ce stătea întinsă lângă soţul ei, nu am fost şocată de trupul gol al unui bărbat.” Erau avantaje în a creşte înconjurată de cărţi pline de reproduceri generoase ale sculpturilor eleniste şi renascentiste: ştiai cum arată totul. Închise ochii şi se gândi la Peter, stând pentru prima dată dezbrăcat în faţa ei. Poate că dacă nu te-ai aştepta deloc la asta, imaginea ar putea fi puţin surprinzătoare! Ea nu avusese timp nici măcar să se gândească, şi era recunoscătoare pentru asta.

Pe de o parte, totul se întâmplase prea repede pentru ca ea să se poată gândi la ceva, iar pe de alta, atât de încet, încât crezuse că pământul trebuie să fi încetat să se rotească. Poate că avea un talent special pentru dragoste pentru că nu simţise nicio durere, sau poate că fluxul acela de senzaţii dintre picioare, de pe piele, din păr, din fiecare celulă – era ceea ce ceilalţi considerau dureros. „Nu pentru mine, se gândi Leonora. Nu pentru mine."

Ore întregi, aşa i se păruse, Peter respirase în părul ei, o sărutase peste tot, o atinsese, îi şoptise cuvinte în ureche care o excitau şi o făceau să se topească. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de apropiate puteau fi două fiinţe. Un singur trup. Asta deveniseră ei şi acea parte a acelui singur trup care era Leonora tânjea încă o dată după acele senzaţii.

Întoarse capul să vadă dacă Peter se trezise. Pleoapele lui erau albăstrui şi avea vinişoare pe frunte pe care nu le observase niciodată. Ar fi vrut să întindă mâna să îl atingă, să îl tragă înspre ea, dar în loc de asta închise ochii. Dacă adorm din nou, atunci el mă va trezi cu un sărut. Am să fiu ca Frumoasa-din-Pădurea-Adormită.

Aţipi şi cuvintele de la ceremonia de cu o zi înainte îi răsunară în i ap, amestecate în mod ciudat cu cele de la slujba funerară. „Care dă acestei femei... să iubeşti şi să preţuieşti... ţărână din ţărână... în speranţă sigură şi neîndoielnică în înviere... omul să nu despartă." „Când o să fiu bătrână, se gândi Leonora, va fi o poveste pe care o voi putea spune. Cum tata a murit în ajunul nunţii mele." Trecuseră trei săptămâni bune de la moartea lui, iar Leonora încă se aştepta să îl vadă pe Ethan în fiecare zi şi, la început, când se trezea dimineaţa, o şoca faptul că el nu mai era la Willow Court.

Nanny Mouse spunea că avusese noroc. Îşi alesese prost momentul, iar moartea fusese lipsită de durere. Murise în după-amiaza de dinamica nunţii Leonorei. Doamna Darting, bucătăreasa-menajeră, îi dusese ceaiul la ora patru şi îl găsise prăbuşit în fotoliul lui preferat. I a tocmai făcuse aperitive cu coniac, care îi plăceau în mod deosebit tatălui ei. Ziarul îi căzuse la picioare, pe covor. Doctorul afirmase că trebuie să fi avut un atac de cord şi repeta întruna: „Probabil că nu a ştiut ce se întâmplă. Trebuie să nu fi ştiut deloc ce s-a întâmplat. S-a terminat totul într-o secundă".

Leonora ştia că asta trebuia să o consoleze, dar nu putu să nu se simtă frustrată că nu-şi luase rămas-bun de la tatăl ei. Plânsese şi plânsese, şi se simţise ruşinată că măcar în parte era supărată că moartea lui Ethan Walsh îi stricase nunta. Biserica era închiriată; mormane de căpşune aşteptau în bucătărie, pregătite pentru prânzul festiv, şi acum totul părea în zadar. Oaspeţii trebuiau să fie anunţaţi să se aştepte la doliu mai degrabă decât la veselie. Ea însăşi trebuia să poarte costumul ei negru trist şi o pălărie în locul rochiei care atârna în dulapul ei, învelită în muselină – satin alb în stilul pe care îl numeau New Look; cu fusta largă până la glezne şi cu corsaj strâmt brodat cu mici perle naturale.

— Nu-i nimic, iubito, o consolase Peter. Vom face nunta peste câteva săptămâni. Vei fi la fel de frumoasă atunci. Sunt fericit să te aştept.

Şi acum, iat-o aici, exact cu trei săptămâni mai târziu, şi era măritată. Nunta, pentru că era încă în doliu, fusese mai liniştită decât planificase, dar ea purtase rochia şi prietenii ei fuseseră acolo ca să sărbătorească.

Cu ajutorul lui Peter, începuse să schimbe unele lucruri la Willow Court de îndată ce tatăl ei fusese îngropat. Domnul

Edmunds, avocatul familiei, lămurise problema banilor. Ea nu acordase niciodată multă atenţie lucrurilor de genul acesta cât timp trăise Ethan, dar acum Peter o ajută să înţeleagă treburi pe care înainte le respinsese ca plictisitoare, cum ar fi investiţiile şi venitul. Fu surprinsă să descopere că era bogată, deşi, după cum spunea Peter: „Trebuie să fi ştiut că urma să moşteneşti toţi banii şi averea părinţilor tăi".

Ştiuse, dar faptul acesta nu însemnase nimic până atunci, când banii puteau fi folosiţi pentru a înfrumuseţa Willow Court. Nu fusese încă timp pentru renovări sau decorare, dar discutaseră mult despre casă şi cum aveau să dea jos perdelele vechi, demodate, şi să pună altele noi, şi să zugrăvească în culori pastelate camerele, şi să ret apeleze camera copiilor, şi să cumpere covoare turceşti, şi să pună parchet nou în câteva încăperi, şi să înlocuiască o parte dintre plăcile de gresie negre şi albe din hol, care se crăpaseră odată cu trecerea anilor. Planurile lor erau ambiţioase şi gândul la ele o făcu pe Leonora să mai uite tristeţea care o împiedica să fie pe deplin fericită.

Pentru prima dată de când Willow Court încetase să fie o casă de convalescenţă pentru soldaţii răniţi, se punea muzică. De îndată ce Peter intra în casă, punea un disc la gramofonul din sufragerie. Glenn Miller, Duke Ellington, Lester Young, Billie Holiday şi minunatul Louis Armstrong: erau cei care îi plăceau ei cel mai mult. Numele inscripţionate erau la început necunoscute, dar melodiile se insinuaseră i lestul de prost, e drept, în mintea şi în inima Leonorei. *String of Pearls, Mood Indigo, The Man I Love,* şi *I Can't Give You Anything But Love,* cântecul pe care obişnuia să i-l cânte Peter, imitând – destul de prost, e drept – vocea răguşită a lui Armstrong şi făcând-o să râdă.

Grădina se afla deja într-o stare mai bună. În primele zile după moartea lui Ethan, Leonora descoperi că plantele şi pământul îi aduceau consolare. Pentru că asociase mereu grădinăritul cu imaginea mamei sale, nu mai auzea vocea tatălui ei în timp ce săpa, plivea sau se uita la cataloage pentru a alege tufe şi flori noi pe care să le comande. Se hotărâse cu ceva vreme în urmă să iniţieze reproiectarea Grădinii Liniştite. Avea să se îngrijească de plantele întinse pe spalier şi intenţiona să dezrădăcineze unele dintre lucrurile mai puţin interesante care creşteau la margini şi să pună în loc azalee, gutui japonezi şi bujori roz şi albi.

Uneori, când Peter era la serviciu, sau în oraş ocupându-se de problemele financiare şi legale, Leonora stătea pe banca de sub magnolie cu Nanny Mouse, care îl cunoscuse pe Ethan chiar mai multă vreme decât ea. Zise:

— E ciudat, Nanny. Tata nu a fost cea mai vorbăreaţă persoană din lume, şi totuşi, am impresia că îi aud tot timpul vocea în urechi.

— Ei bine, draga mea, nu mai era el însuşi de ceva vreme, nu-i aşa? Nu chiar. Nu era bărbatul care fusese.

Asta era adevărat. De la sfârşitul războiului, Ethan Walsh devenise din ce în ce mai capricios şi mai distant, iar în lunile care îi precedaseră moartea, ajunsese o prezenţă sobră, tăcută în casă. Pe timpul iernii, stătea ore întregi uitându-se la foc, iar vara se plimba kilometri întregi în jurul lacului.

— Ştiu, răspunse Leonora. Dar mi-e dor de el, pentru că a fost tot timpul aici, toată viaţa mea şi...

Nu ştiu cum să continue. „E tatăl meu, ar fi vrut să spună. Singura mea familie, şi acum s-a dus, şi mai sunt doar eu şi nimeni altcineva."

— Nu vei fi singură mult timp, draga mea, zise Nanny Mouse consolator. Vei avea un soţ în curând şi copiii tăi. O adevărată familie.

— Trezeşte-te, iubito, zise o voce în urechea Leonorei. Trezeşte-te, doamnă Simmonds!

— Sunt trează de o veşnicie, şopti Leonora. Mă gândeam la tot felul de lucruri şi aşteptam să te trezeşti şi tu.

— La ce te gândeai? Spune-mi!

Atunci începu să o sărute, şi ea vru să spună: „Nu-mi amintesc. Nu-mi aduc aminte de nimic. Tu eşti singurul lucru la care mă pot gândi. Doar tu." Dar cuvintele începeau să se rostogolească şi să se amestece prin capul ei şi în curând nu mai putu gândi deloc.

Gwendolen Elisabeth Simmonds se născu în dormitorul părinţilor ei de la Willow Court pe 7 februarie 1952. Regele George al VI-lea murise cu o zi înainte, şi toate ziarele publicaseră fotografii cu noua regină, fosta prinţesă Elisabeta, împreună cu mama şi bunica ei, purtând negru şi acoperite cu voaluri grele la funeraliile regelui. Travaliul Leonorei durase doar şase ore şi, deşi fusese în agonie şi ţipase ca o zână a morţii ani de zile, după cum i se păruse ei, moaşa îi spusese că născuse uşor şi se dovedi perfect adevărat, căci, la doar câteva minute după naştere, orice durere fu uitată şi înlocuită de bucuria de a o întâlni pe fata pe care ea o făcuse împreună cu Peter.

Toată ţara era tristă, dar Leonora şi Peter arătau mai fericiţi decât fuseseră vreodată şi se simţeau puţin vinovaţi de bucuria lor. Botezarea bebeluşului după noua regină, chiar şi numai ca al doilea prenume, reprezentă felul lor de a arăta cât de rău le părea că îl pierduseră pe rege, care fusese mult prea tânăr pentru a muri.

Primul nume al lui Gwendolen o onora pe bunica răposată a lui Peter. Leonora se gândise să fi numit copilul după mama ei, dar fură amândoi de acord că, datorită lui Tennyson, Maude suna prea de modă veche şi victorian.

Spre sfârşitul sarcinii, Leonora îşi făcuse griji dacă avea să fie în stare să iubească copilul când se va fi născut. Ea şi Peter erau atât de ataşaţi unul de celălalt, încât i se părea că oricine altcineva venea în viaţa lor avea să primească în mod sigur porţii mici.

Petrecuseră trei ani împreună, şi Leonora putea spune că îl iubea pe Peter mai mult decât atunci când se căsătoriseră. Nu numai atât, ilar lor încă le era greu să îşi înfrâneze pasiunea. Leonora descoperi aproape de îndată ce devenise soţie că reticenţa care (combinată cu ignoranţă) le împiedicase pe prietenele ei să vorbească liber despre sex dispăruse de îndată ce se căsătoriseră.

În prezent, toate păreau destul de fericite să împărtăşească detaliile vieţii lor intime. Bunny, care se căsătorise la o lună după Leonora şi dăduse naştere primului ei copil după un an, îi mărturisi Leonorei că deseori era cu mintea în altă parte în timp ce era, după expresia ei, „la treabă".

— Sau mai degrabă, îi zisese chiar cu o săptămână în urmă când venise la ceai, în timp ce Nigel e la treabă, de fapt. Eu nu par a fi *acolo,* ca să fiu foarte sinceră. Ştii la ce mă refer? E acolo, sărmanul de el, lucrând din răsputeri, iar eu sunt la kilometri depărtare, preocupată de o grijă casnică sau alta, cum ar fi, bunăoară, dacă vom avea pui fript la cină când vor veni miercuri pe la noi colonelul şi soţia sa. Nu pot să mă abţin deloc să văd totul din punctul de vedere al altcuiva. Imaginează-ţi! E o postură atât de absurdă, dacă stai să te gândeşti. Nu eşti de acord?

Zâmbi senin şi servi încă un biscuit.

Leonora rămânea tăcută când Bunny sau una dintre celelalte prietene ale ei continuau în spiritul ăsta. Toate făceau asta şi uneori se întreba dacă nu cumva era doar o prefăcătorie şi spuneau asemenea lucruri pentru că se ruşinau să-şi mărturisească sentimentele adevărate. Ea nu se angaja niciodată în astfel de conversaţii. Îi zâmbea înapoi lui Bunny şi nu rostea aproape nimic, făcând tot efortul să schimbe subiectul spre ceva mai uşor de discutat.

Nu existau cuvinte prin care să poată exprima ceea ce simţea pentru Peter, niciun mod de a povesti cuiva despre transformarea care îi copleşea pe amândoi când erau singuri. Cum se preschimbau din oameni normali, destul de obişnuiţi, care mergeau să lucreze la o firmă de agenţi de asigurare, sau administrau casa şi proprietatea, sau supravegheau decorarea camerei de copii, sau luau cina şi ceaiul cu prietenii şi beau gin cu apă tonică şi ceşti de ceai, în creaturi gâfâinde nepăsătoare, care muşcau şi sugeau şi sărutau fiecare parte din trupul celuilalt ore întregi, şi totuşi sfârşeau prin a se dori şi mai mult. Patul lor era un univers separat, unde niciuna dintre regulile cotidiene nu era aplicabilă şi unde chiar şi vorbirea era de nerecunoscut; unde cuvintele şi propoziţiile se sfărâmau şi se despicau într-un limbaj al lor, privat, intim.

Acum apăruse făptura asta micuţă cu degetele ei roz care se agitau şi cu ochii strâns închişi, şi Leonora privi în jos la ea şi îşi dădu seama că dragostea pe care o nutrea pentru acest bebeluş era altfel decât orice simţise vreodată până atunci, dar, în mod miraculos, nu mai puţin puternică. Peter, observă ea, era încântat de fiica sa şi stătea lângă pat, uitându-se fix la ea, aproape incapabil să vorbească.

— E cel mai frumos bebeluş din toată lumea, zise, şi zâmbi imediat. Pariez că toţi taţii spun asta, dar în cazul ăsta e adevărat. Seamănă perfect cu tine.

— Arată ca un bebeluş, zise Leonora, uitându-se insistent la fiica ei, şi simţind dragostea literalmente curgându-i prin trup exact în acelaşi fel cum laptele îi umplea sânii.

Aruncă o privire rapidă de la Peter la Gwendolen şi îi trecu prin minte că, dacă ar fi să înceteze să respire în acel moment, ar muri perfect fericită.

— Sunt atât de fericit, iubita mea! zise Peter. Vă iubesc atât de mult pe amândouă!

Ochii Leonorei se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse ea. Şi eu vă iubesc pe amândoi, şi nu vreau să plâng. Şi eu sunt fericită, sincer. Nanny Mouse spune că proaspetele mămici plâng tot timpul.

Peter se aplecă peste copil şi o sărută pe Leonora pe gură.

— Voi sunteţi iubitele mele. N-aş putea nicidecum să vă iubesc mai mult decât atât, şi acum Gwendolen are să fie cel mai adorat bebeluş din lume.

Leonora nu putu găsi nimic potrivit pentru a exprima ceea ce voia să spună. Închise ochii şi se sprijini pe pernele din spate.

Gwendolen Elisabeth deveni în curând Gwen. Era bebeluşul cel mai cuminte. Îi plăcea să doarmă; nu înceta niciodată să zâmbească; nu o deranja ca Nanny Mouse să aibă grijă de ea când mama ei era ocupată cu altceva; gângurea spre tatăl ei ori de câte ori acesta o lua în braţe, şi toţi căzură de acord că era cel mai vesel copil pe care îl văzuseră vreodată. Băieţelul lui Bunny şi al lui Nigel, care se numea Richard, era un cu totul alt gen de copil, şi Leonora se cam temea când Bunny venea la ceai, aducându-şi fiul,

după cum spunea ea, „să se joace”. Richard nu se juca niciodată, nu cu adevărat, şi oricum, Gwen era mult prea mică să se joace cineva cu ea.

Reamenajările continuau la Willow Court, şi nici Leonora, nici Peter nu se săturau să facă lucrurile mai frumoase. Într-o zi de mai, chiar înainte de încoronare, Peter spuse:

— A sosit timpul, iubito. Hai să mergem sus în atelier şi să aducem jos toate picturile. Hai să le agăţăm peste tot.

La început, Leonora nu-şi putea da seama cum va fi să vadă tablourile tatălui ei peste tot prin casă, dar după ce se gândi la asta o vreme, ştiu că avea să fie fericită să le aibă din nou în jurul ei.

— Mi-a trebuit puţin timp să-mi dau seama de asta, îi spuse lui Peter la cină, dar Willow Court nu arăta bine fără ele, nu-i aşa? Şi merită să fie văzute, nu?

Peter ridică paharul şi luă o gură de vin.

— De fapt, zise, cred că e păcat că nu putem vinde măcar câteva. Era tipul ăla, nu îţi aduci aminte? Cel care a venit să te vadă după moartea lui Ethan? Zicea că sunt foarte valoroase, nu-i aşa? Voia să îţi plătească o sumă considerabilă de bani, după câte îmi amintesc, pentru portretul tău în rochia liliachie.

— Nu am voie, Peter. Ştii asta. Testamentul tatei a stabilit asta foarte clar. Picturile trebuie să rămână la Willow Court.

Peter ştia foarte bine de ce nu putea ea să vândă picturile. El înţelegea mai bine decât ea clauzele legale complicate, care prevedeau că urmaşii ei nu puteau moşteni domeniul averii dacă se vindeau picturile. Totul era prea derutant, dar ea nu făcuse niciodată efortul să înţeleagă detaliile pentru simplul motiv că nu avea absolut nicio intenţie de a vinde tablourile pe care le pictase tatăl ei. Făceau parte din el, cea mai bună parte, şi acum că le putea

vedea din nou, îşi dădu seama cât de mult îi plăceau. Cât de mult avea să-i placă să se le privească în fiecare zi.

— Vreau să mi-l imaginez pe tata aşa cum era când le-a făcut şi să încerc să uit cum devenise spre sfârşitul vieţii. În orice caz, i-am dat cuvântul meu.

Se gândea la tatăl ei în timp ce Peter îi turna cafeaua. Văduvia nu fusese deloc bună pentru el. Încetase să mai picteze, şi nimic din ceea ce spunea sau făcea Leonora nu îl impresiona. Ea trebuia să îşi aleagă momentul cu atenţie, dacă voia să discute ceva cu el. Dacă momentul lui era potrivit, el se putea înfuria la culme, ceea ce însemna că se retrăgea în dormitorul lui cu sticla de coniac şi toată lumea trebuia să umble în vârful picioarelor prin casă şi să se roage ca el să nu iasă pe coridoare să se dezlănţuie şi să urle la ei.

Când ieşea soarele: acesta era momentul cel mai bun pentru conversaţie. Plimbându-se prin Grădina Liniştită, stând sub magnolie, Leonora îndrăznea uneori să întrebe cu grijă:

— Oare asta nu ar putea fi subiect pentru o pictură, tată? Nu e frumos?

— Fleacuri sentimentale, flori, răspundea el. Nu e genul meu. Nu acum.

— Dar picturile cu nuferi, tată?! Şi tabloul cu trandafirii pe masă. Tu pictezi florile atât de frumos! Şi toată lumea le iubeşte. Am putea face o mulţime de bani, ştii tu, dacă ai vinde câteva dintre ele.

O greşeală. Era întotdeauna o greşeală să pomeneşti ceva de vânzarea pânzelor. Tatăl ei se încruntă, dar de data asta nu spuse decât:

— Peste cadavrul meu. Tablourile rămân aici, la Willow Court. Se aplecă brusc şi se uită fix în ochii Leonorei. Promite-mi,

Leonora, isc. Promite-mi că nu vor fi vândute niciodată. Nici când voi fi mort. Promite!

„Şi am promis, se gândi Leonora. A trebuit. Tata îşi impunea întotdeauna voinţa şi iată că încă o mai făcea, la mai mult de patru ani după moartea sa." îi spuse lui Peter:

— Am păstrat cartea de vizită a acelui bărbat. Bărbatul de la galerie. A lăsat-o şi eu am pus-o undeva. O să îi telefonez şi o să îi cer sfatul. Se numeşte Jeremy Bland. O să îl rog să vină să arunce o privire şi să îmi spună ce crede despre picturi. Putem face bani din ele, nu crezi? Am putea lăsa publicul să vină la Willow Court să le vadă. Dacă într-adevăr sunt atât de bune, toată lumea îşi va dori să vină, nu-i aşa?

— Dar ai vrea ca fiecare Tom, Dick şi Harry să hoinărească prin casă? Gândeşte-te la muncă! La noroiul pe care îl vor aduce pe covoare. Nu ştiu dacă e o ideea atât de bună, iubito. Chiar nu ştiu.

— Prostii, Peter! Am deveni celebri. Asta ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Şi nici nu trebuie să deschidem casa în fiecare zi. Putem să alegem când lăsăm lumea să intre. Vărul lui Bunny cunoaşte pe cineva care lucrează pentru *Tatler.* Am să îl sun şi sunt sigură că va fi serviabil. Imaginează-ţi că ar putea apărea fotografii cu noi într-o revistă! Sau poate un articol. Şi o să iau legătura cu Institutul pentru femei şi am să le pun la dispoziţie Willow Court pentru chermeza lor anuală. Poate că mă vor lăsa să ţin o prelegere sau ceva despre picturi.

— Oh, bine, zise Peter, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-am să te împiedic.

— Eşti un drăguţ! Leonora îi zâmbi. Nu îmi dădusem seama cât de mult mi-au lipsit picturile. Tata ar fi încântat, nu-i aşa? I-ar fi plăcut ideea ca oamenii să umble de colo-colo admirându-i

meşteşugul. Am să îl sun pe domnul Bland de îndată ce vom fi expus totul într-un loc bun.

După câteva ore de muncă istovitoare, era gata. Picturile fuseseră aduse jos din atelier în sufragerie. Tyler şi cei doi tineri asistenţi ai lui veniră din grădină ca să ajute la mutat. Ţarcul lui Gwen fusese aşezat în hol şi ea se uita în jur cu mare interes. Peter stătea la birou, iar Nanny Mouse venise acolo ca să ajute. Pânzele fură stivuite la perete.

— Doar până putem să sortăm care încotro merg, zise Leonora. Am tot încercat să îmi amintesc unde obişnuiau să fie. Nanny, sigur că trebuie să îţi aminteşti. Erau tablouri peste tot de-a lungul coridorului, sus, nu-i aşa?

— Da, da, erau. Cred că le-aş putea recunoaşte pe unele dintre ele dacă le-aş revedea, deşi, sinceră să fiu, după o vreme nu mai observi lucrurile pe pereţi, nu-i aşa? Eu nu, sunt sigură.

Leonora începu să tremure. Preţ de o fracţiune de secundă, ceva ce putea să fi fost un vis pe care îl avusese odată (când?) îi reveni în minte, dar îl uită numaidecât înainte să fi avut timp să îl examineze, l a, coborând în fugă scările din hol, şi tablourile conturându-se ameninţător deasupra ei, enorme, mult mai mari decât erau în i calitate. Un portret al unei persoane pe care nu o cunoştea – cineva cu o pălărie care îi ascundea faţa. Un peisaj ce reprezenta aleea exact aşa cum era în momentul acesta, cu fiecare frunză din stejarii stacojii de culoarea sângelui proaspăt, asta era tot ce îşi putea aminti clar, dar rămăsese cu un sentiment că mai exista ceva acolo, ceva ce pierduse din vedere, ce ar putea zări – dar dispăruse şi tot ce rămăsese era un fel de stânjeneală. Leonora îşi scutură capul ca să alunge asemenea gânduri şi îi spuse lui Nanny Mouse:

— Trebuie să fi trecut pe lângă toate tablourile astea de o mie de ori. E ca şi cum ai revedea prieteni vechi. Iată ceainicul albastru... Îl ador! Cu siguranţă că împreună putem găsi aceleaşi locuri pentru majoritatea dintre ele, nu-i aşa?

— Eu nu aş avea încredere în memoria mea, după atâta vreme, zise Nanny Mouse. Cred că ar trebui să pui pur şi simplu totul unde crezi că e mai bine.

— E o colecţie foarte interesantă, doamnă Simmonds, zise domnul Bland, aruncând o privire peste umărul Leonorei la pictura de pe peretele din spatele ei, un peisaj ce reproducea priveliştea de la fereastra lângă care ea îl atârnase. Şi admir felul inteligent în care aţi plasat unele dintre aceste tablouri, în aşa fel încât oricine se uită la ele vede alături originalul, ca să zic aşa.

Leonora zâmbi.

— Va fi o potrivire doar pentru o parte a anului, bineînţeles, dar am crezut că ar putea fi amuzant.

— Într-adevăr.

Domnul Bland, care nu o rugase să i se adreseze pe numele mic, nu era mult mai în vârstă decât ea, dar comportamentul său oficial şi modul de a se îmbrăca o ţineau oarecum la distanţă. Astăzi vizita Willow Court ca să adune nişte informaţii biografice pentru o broşură pe care galeria sa era dornică să o scoată. Iniţial, Leonora nu putu să înţeleagă de ce o galerie de artă care nu îl reprezenta pe tatăl ei ca artist era atât de dornică să facă asta, şi îi pusese domnului Bland această întrebare.

— E gloria reflectată, răspunsese el. Vom face publicitate pentru galeria noastră în paginile ei, bineînţeles. Şi nu se ştie niciodată ce poate aduce viitorul, nu-i aşa? Poate că lucrurile se vor schimba în ceea ce priveşte aceste tablouri.

— Este extrem de improbabil, zise Leonora. Termenii testamentului tatălui meu sunt foarte clari.

Intrară în sufrageria mică, unde domnul Bland scoase un carneţel şi începu să îi pună întrebări în timp ce ea turna ceai din ceainicul albastru care apărea într-una dintre picturile lui Ethan Walsh despre care bărbatul afirmase că îi plăceau cel mai mult.

— Tatăl dumneavoastră făcea parte din generaţia de artişti care au activat imediat înainte şi imediat după Primul Război Mondial, zise, şi Leonora dădu din cap. A murit acum patru ani, am impresia...

Leonora zâmbi.

— Da, şi a fost ceea ce se numeşte o moarte uşoară, dar bineînţeles că moartea nu e niciodată uşoară, nu-i aşa? Cu certitudine nu pentru oamenii care rămân în urmă.

— Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele, zise domnul Bland calm.

Leonora se uită la el.

— Mulţumesc. Moartea tatei nu a fost doar tristă, a fost şi foarte nepotrivită. S-a întâmplat în ajunul nunţii mele.

— Ce groaznic de trist! Domnul Bland reuşi să ia o muşcătură dintr-una dintre chiflele pe care le pregătise doamna Darting, în timp ce îşi balansa carneţelul pe genunchi. Dar cred că nu există nicio lucrare de-ale lui datată mai târziu de 1935. Asta înseamnă că în ultimii treisprezece ani de viaţă nu a mai pictat nimic. E corect?

— Foarte corect, mi-e teamă, zise Leonora. Mama a murit în 1935 şi el... ei bine, nu a mai fost niciodată el însuşi, sincer.

— Totuşi, există un număr considerabil de lucrări. Sunt cincizeci şi patru de pânze şi câteva duzini de schiţe şi acuarele. Considerabil mai multe decât ne-au lăsat mulţi artişti. Şi sunt foarte sigur că oamenii vor fi fascinaţi să vină să le vadă. O atracţie

în plus – zâmbi spre Leonora – veţi fi dumneavoastră însevă, bineînţeles, *in situ*, ca să mă exprim aşa. Vizitatorilor le va plăcea să întâlnească originalul portretelor din tinereţe.

Leonora zâmbi.

— Am crezut că am să aştept asta cu nerăbdare, zise. Dar constat că la urma urmei sunt puţin emoţionată. Voi şti oare ce să spun? Poate este cineva care ar putea să o facă mai bine decât aş putea eu? Care ar şti mai multe?

— Probabil, consimţi domnul Bland. Dar, dacă îmi permiteţi să spun asta, dumneavoastră sunteţi bunul cel mai de preţ de la Willow Court. Prezenţa dumneavoastră ar face dintr-o vizită pentru a vedea aceste tablouri un eveniment cu adevărat special.

Leonora spuse:

— Presupun că o să îmi placă într-adevăr, dar sper că nu vor fi prea mulţi oameni cu care să vorbesc în acelaşi timp. Nu cred că aş fi prea fericită să am de-a face cu cete de vizitatori. De asemenea, trebuie să mă gândesc la soţul şi la fiica mea. Aceasta e şi casa lor, bineînţeles.

— Bineînţeles că da. Atunci trebuie să avem grijă ca nicio ceată să nu vină să vă deranjeze pe dumneavoastră şi familia, dragă doamnă! zise domnul Bland.

Pentru cineva atât de aşezat cum era el, se gândi Leonora, arăta cam tulburat.

— Vom limita numărul. Asta va face toată treaba mai... exclusivă. Publicul obişnuit va trebui să dea telefon anticipat la galeria noastră şi să facă o rezervare pentru zilele în care Willow Court e deschis. Şi după părerea mea, nu ar trebui să fie prea multe. O anumită dificultate, un acces oarecum limitat nu va face decât bine, cred.

— Sunt de acord, zise Leonora, mult mai relaxată acum că ştia că nu va fi nevoită să-şi petreacă fiecare zi prezentând minunatele lucrări ale lui Ethan Walsh unor mase întregi de oameni. Să însoţeşti grupuri mici prin casă din timp în timp de-a lungul anului era o cu totul altă problemă. Îmi va face plăcere. Cred.

Domnul Bland se ridică.

— Va fi o plăcere să mă ocup de detalii pentru dumneavoastră, doamnă Simmonds.

— Oh, Leonora, vă rog, zise ea. Dacă urmează să fim asociaţi atât de apropiaţi.

— Sunt onorat, spuse domnul Bland. Şi tu va trebui să îmi spui Jeremy.

Mai târziu, ea şi Nanny Mouse aveau să râdă când îi descria roşeaţa care se ridicase de la gulerul rigid al cămăşii domnului Bland în sus până la rădăcinile părului său încărunţit.

— Am să fiu o adevărată femeie de afaceri, Nanny! zise Leonora. Nu e palpitant?

— Foarte emoţionant, draga mea, zise Nanny, ocupată cu cusutul de pliseuri pe corsajul unei rochii frumoase pentru Gwen. Willow Court va fi în centrul atenţiei, nu-i aşa?

Leonora şi domnul Bland – Jeremy – aleseseră joia ca Zi a Porţilor Deschise la Willow Court. Asta urma să fie în timpul anului, iar în lunile de vară avea să se adauge şi marţea. Putea intra în calcul şi sfârşitul de săptămână în mod ocazional, dar asta depindea de ceea ce Jeremy numea „disponibilitatea ta personală”.

— El îşi imaginează că trăim o viaţă de plăceri şi trândăvie, Nanny, zise. Ştii tu, oaspeţi la fiecare sfârşit de săptămână sau umblat haihui, la petreceri şi câte şi mai câte. Când noi suntem aşa nişte iubitori de casă, zău. El nu-şi dă seama că noi preferăm compania noastră oricărei alteia.

Nanny Mouse nu spuse nimic, dar în taină se gândea că domnul Bland era un gentleman inteligent, care o cunoştea pe Leonora mai bine decât se cunoştea ea. Era foarte adevărat că ea şi Peter erau devotaţi unul celuilalt, dar totodată le plăceau şi distracţiile şi umblau pe la casele altora. O viaţă de plăcere era exact expresia potrivită pentru asta, după părerea ei.

— Uite! Uite, Gwen, iubito! Leonora arătă înspre micul ecran al televizorului, unde o trăsură cenuşie (despre care ştia că era aurie în realitate) care o ducea pe noua regină înapoi de la Westminster Abbey se vedea parţial prin ceea ce părea o furtună de zăpadă. Nu era cu adevărat o furtună de zăpadă, ci doar o imagine cam neclară, şi totuşi, toată lumea se adunase în salon să urmărească desfăşurarea evenimentelor regale.

— Ce nenorocire cu vremea ploioasă! zise Bunny.

Richard era în braţele ei. Gwen se afla în braţele Leonorei, ceea ce însemna că pentru moment era protejată de stângăcia băieţelului.

— Gina! strigă Gwen şi toată lumea râse.

— Vorbeşte atât de bine pentru vârsta ei, nu-i aşa?

Bunny nu arăta tocmai încântată când spuse asta. Richard nu vorbea prea bine, şi Leonora se gândi că asta se întâmpla probabil din cauză că folosea cea mai mare parte a talentului său alergând de colo-colo şi punând aranjamentele oamenilor în pericol.

— Da, e noua regină, scumpete, şopti Leonora în urechea fetiţei ei. Atenţia lui Bunny era fixată pe ecran. Îi vezi coroana?

Gwen dădu solemn din cap.

— A fost o zi cu totul deosebită, zise Peter, care venise de la birou special ca să urmărească această ceremonie la televizor.

Era şi Nigel acolo, şi ocazia se transformase într-un fel de petrecere. Nu în fiecare zi se încorona un monarh, la urma urmei.

Totuşi, în cele din urmă, după ce vesela de ceai fusese strânsă, Bunny şi Nigel şi Richard plecară acasă, şi, la scurt timp, Nanny Mouse o duse pe Gwen sus să îi facă baie.

— Ştiu ce ai de gând să spui, îi spuse Leonora lui Peter, lăsându-se înapoi pe pernele canapelei.

— Nu, nu ştii.

— Ba ştiu. Ai să spui: „în sfârşit, linişte". Sau ceva de genul ăsta.

— Ai ghicit bine, dar nu complet. De fapt, aveam de gând să spun „în sfârşit singuri"!

— Pari surprins. Suntem adesea singuri.

— Nu destul de des pentru mine.

El veni spre canapea şi se aşeză lângă Leonora şi o îmbrăţişă.

— Oh, iubitule! Suntem un cuplu de bătrâni căsătoriţi. Suntem cu certitudine mult prea bătrâni ca să ne giugiulim pe o canapea. Există un loc adecvat pentru asemenea lucruri, ştii tu.

Ea nu vorbea deloc serios. O vreme nu avea să-i deranjeze nimeni, şi erau amândoi conştienţi de asta, dar şi de atmosfera festivă specială care colorase întreaga zi. Băuseră destul de multă şampanie la prânz („Nu avem o încoronare în fiecare zi, nu-i aşa?") şi Leonora era puţin ameţită.

Totul se întâmplă foarte repede. Fusta şi furoul ei de mătase decorat cu dantelă, pe care îl purta pe dedesubt, ridicate, şi chilotul ei cumva (cum?) pe covor, şi Peter făcând dragoste cu ea şi sărutându-i părul, şi groaza delicioasă că cineva i-ar putea auzi sau vedea, aşa că trebuiau să se grăbească, şi era uşor să se grăbească pentru că nu se puteau opri, nu se puteau opri deloc, şi toate sunetele înălţate în gâtul l< >r şi înăbuşite, şi apoi nimic altceva, decât tăcere întreruptă de gâfâit de parcă ar fi fugit multă vreme.

După aceea îşi aranjară hainele în linişte şi se lăsară pe spate pe perne.

— E timpul să mergem să îi dăm lui Gwen sărutul de noapte bună, cred, zise Peter în cele din urmă.

— Du-te tu primul, murmură Leonora, cu ochii încă închişi. Vin şi eu într-un minut.

Ar fi putut merge cu el, dar nu voia. Voia să stea pe canapea şi să ţină minte data asta. Să ţină minte cât de mult îl iubea. Cât de grele îi erau picioarele. Cât de puţin chef avea să se mai ridice şi să se mişte vreodată.

— Iubitule? Iubitule, mă auzi? Leonora vorbea cât de clar putea la telefon; încă o frapa ca o invenţie oarecum magică.

— Te aud, Leonora, zise Peter.

Părea amuzat, dar Leonora era conştientă că avea probabil de lucru, dar era prea drăguţ ca să i-o spună. „Nu contează, se gândi. Va uita totul când îi voi da vestea."

— Am vrut ca tu să ştii imediat. Aveam de gând să aştept până vii acasă, numai că tocmai a fost pe aici doctorul Benyon şi vreau să îi spun lui Nanny Mouse, dar nu îi pot spune înainte de a-ţi spune ţie şi aşa că ni-am gândit să te sun. Îmi pare foarte rău dacă te-am deranjat, iubitule.

— Pot să ghicesc?

Vocea lui Peter suna altfel acum. „Ştie, se gândi Leonora. Sigur că ştie. Doar aude cât sunt de fericită."

— Cred că da. Vom avea încă un copil. Oh, Peter, ce mult aş vrea să fii aici!

— Iubito! O, iubito, asta e cea mai minunată veste! Absolut cea mai bună veste! O, Doamne, acum nu mai pot sta aici. Am să vin acasă. Lasă-mi o oră să rezolv o problemă la care tocmai lucram şi

apoi mă voi grăbi cât pot de tare. O, Leonora, eşti comoara mea! Tu şi Gwen. Am să fiu la voi înainte să-ţi dai seama. Pot să le spun aici? Vor fi atât de încântaţi. Presupun că vor vrea să toasteze în cinstea ta, iubito. Dar n-am să zăbovesc mult.

— Promiţi?

— Promit. Pupici!

— Pupici, zâmbi Leonora în timp ce punea receptorul înapoi în furcă.

„Dacă ne-ar auzi cineva, se gândi, ar crede că nu suntem în toate minţile. Ei bine, probabil că aşa e." Se uită împrejur şi se întrebă ce să facă de atunci şi până sosea Peter. Nanny Mouse o dusese pe Gwen pentru somnul de după-amiază. După-amiaza de septembrie era caldă şi însorită. „Am să merg la o plimbare. Am să mă plimb în jurul lacului şi când o să mă întorc acasă, s-ar putea ca Peter să fie aici să mă întâmpine."

„Copacii ştiu că toamna e aproape", reflectă Leonora, deşi e la fel de cald ca vara. Stejarii stacojii de pe alee începeau se transforme, şi se vedeau deja frunze roşii printre cele verzi. Trandafirii târzii erau frumoşi anul acesta şi hortensiile mai minunate ca oricând. Majoritatea oamenilor credeau că unul dintre tufişuri era zambilă albastră, dar acesta purta capete enorme de flori roz şi albe şi mov.

Se plimbă încet în jurul lacului, zâmbind spre lebede şi cu toată atenţia concentrată pe persoana care creştea în pântecul ei. Îşi puse mâna pe burta încă perfect plată şi se întrebă dacă copilul pe care îl purta era băiat sau fată. Nu înţelegea deloc, cum putea să îi pese cuiva despre asemenea lucruri. Dacă copilul era sănătos şi fericit, asta era suficient. Ştia că ea era un caz neobişnuit printre prietenele ei, neavând probleme cu sarcina. Grace petrecuse şase luni, după expresia ei, „îndoită deasupra toaletei", şi nici chiar Bunny nu

putuse să bea cafea şi renunţase la tot felul de alte lucruri. De asemenea, amândouă se şi umflaseră ca nişte baloane, dar când ea fusese însărcinată cu Gwen, nimeni nu observase până când fusese aproape în luna a şasea.

Cât era ora? Leonora se uită la ceas şi începu să meargă mai repede. Rămăsese afară şi visase cu ochii deschişi mai mult de o oră. „Chiar dacă Peter nu e încă acasă, se gândi, Gwen trebuie să se fi trezit deja şi să vrea să mă vadă. Îşi croi drum prin grădina sălbatică şi apoi traversă peluza spre terasă. Două maşini de poliţie erau parcate lângă uşa de la intrare şi la început Leonora se uită la ele întrebându-se oarecum absentă (pentru că mintea ei era la alte lucruri, mai importante) oare ce puteau să caute la Willow Court. Intră în hol şi îi văzu; doi ofiţeri de poliţie şi o femeie sergent ţinându-şi chipiurile în mână şi stând într-un mod nefiresc, aşa i se păru ei, de parcă participau la o scenă. Totuşi, ea ar fi găsit o explicaţie, vreun motiv pentru prezenţa lor acolo care nu o afecta, dacă nu ar fi fost Nanny Mouse. Fugi spre Leonora, cu faţa udă de lacrimi şi încă mai plângea, şi o strânse în braţe, zicând:

— Oh, Leonora, Leonora scumpă. Fii curajoasă, iubita mea! Oh, e atât de îngrozitor, sărmana mea scumpă. Nu-i nimic, nu-i nimic.

Leonora simţi cum tot trupul îi devenea rece ca gheaţa. O împinse pe Nanny Mouse destul de dur şi o parte din ea voia să se oprească şi s; î se întoarcă şi să spună „scuză-mă, n-am vrut să te împing”, dar şi cuvintele i se blocară în gura care îi era uscată şi plină de ceva amar şi nu putu îngăima decât sunete, ca un bebeluş.

— Doamnă Simmonds, zise femeia sergent, vă rog să veniţi să vă aşezaţi, doamnă Simmonds.

O luă pe Leonora de cot şi o conduse spre un scaun. „Nu avem scaune în hol, se gândi Leonora. L-au adus special încoace.” Nu vru să se aşeze. Cum îndrăznea femeia asta să îi spună să stea jos.

— Nu ştiu de ce sunteţi aici, dar dacă sunteţi dispuşi să aşteptaţi puţin, soţul meu va veni acasă şi sunt sigură că el va fi încântat să vă răspundă la orice întrebare doriţi să-i adresaţi.

În spatele ei, Nanny Mouse scoase un strigăt şi apoi şi-l înăbuşi imediat. Cel mai în vârstă dintre ofiţerii de poliţie – se vedea pentru că era cărunt şi arăta ca unchiul sever al cuiva – veni spre ea şi o rugă cu blândeţe să se aşeze.

— Mi-e teamă că avem o veste foarte proastă, doamnă Simmonds. Într-adevăr foarte proastă.

Durerea o învălui pe Leonora ca o ceaţă groasă şi zile întregi după acea după-amiază îngrozitoare când ascultase cu toată impresia de calm ceea ce ofiţerii de poliţie îi spuseseră („conducea mult prea repede... un copac... moarte instantanee"), şi apoi leşinase la picioarele femeii sergent, petrecuse ore în şir în pat, plângând şi iar plângând până când simţi că nu îi mai rămăsese nici o singură lacrimă. După ce termină cu plânsul, se chinui să se ridice din pat, şi absolut fiecare lucru pe care îl vedea o umplea de o furie pe care nu o putea stăpâni. Se plimbă kilometri întregi fără să vadă ceva, de jur-împrejurul lacului. Ascunse discurile care îi plăcuseră lui într-o cutie în colţul atelierului. Luă scrisorile de dragoste pe care le ascunsese în căsuţa păpuşilor cu ani în urmă şi le puse împreună cu toate celelalte în cutia de biscuiţi şi le împinse în fundul sertarului de jos. Poate avea să le ardă. Nu putea nici măcar să arunce o privire la scrisul lui de mână, fără să îi vină să izbucnească din nou în lacrimi. Când o privea pe Gwen, durerea o copleşea, pentru că absolut totul i-l aducea pe Peter în minte. Nu că i-ar fi semănat vreun pic, doar că însăşi prezenţa ei în lume era un rezultat al iubirii lor, al pasiunii lor, şi gândul la asta, la trupul fizic al lui Peter, la cum obişnuia să fie şi cum era acum devenea

literalmente insuportabil, şi ea simţea un ţipăt de suferinţă ridicându-i-se în gât, făcând gemetele pe care se trezea uneori scoţându-le să pară ridicole, inadecvate, deloc proporţionale cu durerea pe care o avea de îndurat.

Somnul dispăruse din viaţa ei. Cel mai bun lucru pe care îl reuşea în fiecare noapte era să stea întinsă în patul lor *(patul lor!)* într-o stare de semitrezie, cu mintea plină de amintiri, cu trupul tânjind după atingerea lui Peter, întreaga ei fiinţă sângerând de parcă ar fi vârât cineva un cuţit în ea şi i-ar fi jupuit pielea. Stătea uitându-se fix la (avan, strigând în gând numele lui Peter şi poate şi cu voce tare, şi respingând orice ajutor din partea cuiva.

Nanny Mouse încercă. O amăgi, o consolă, îi tamponă fruntea cu o cârpă rece, umedă, după ce ore de lacrimi o transformaseră pe Leonora într-o creatură cu ochii roşii şi faţa umflată, care semăna din ce în ce mai puţin cu eleganta doamnă Simmonds. În cele din urmă, iată cum o făcu Nanny Mouse să se adune suficient pentru a lua parte la funeralii.

— Leonora, dragă, mâine dimineaţă sunt funeraliile lui Peter. Am scos costumul tău negru şi l-am periat, şi pălăria cu voal. Dar acum, ştii tu, va trebui să te stăpâneşti puţin.

— Cum îndrăzneşti, Nanny? Să mă stăpânesc... cum poţi vorbi de asemenea lucruri. Nu îţi dai seama... nu îţi dai seama ce am pierdut? Totul. Toată viaţa, toată fericirea, totul.

— Prostii! zise Nanny Mouse. Am să trec cu vederea ceea ce tocmai ai spus, pentru că, desigur, nu eşti tu însăţi, Leonora. Dar ţi-aş aminti că eşti mamă. Gwen are nevoie de tine. Va avea nevoie de tine chiar mai mult, acum că a rămas fără tată, sărmana micuţă.

Leonora se uită fix la Nanny Mouse şi se întrebă dacă să ţipe şi să-şi smulgă părul sau să-i strige obscenităţi femeii ăsteia proaste, proastă care îi spunea să prindă curaj şi să-şi adune puterile, când

ştia, ştia doar, că nu avea să mai fie în veci în stare să înfrunte viaţa. „Nu trebuie, se gândi deodată. Pot să mor. Pot să iau pastile cu mult whisky şi să nu mă mai trezesc niciodată." închise ochii şi se gândi la asta o clipă, dar vocea aceea, vocea aceea a lui Nanny pe care o auzise din ziua în care se născuse, continua să vorbească. Spunea:

— Ştiu că tu nu ai face niciodată ceva nesăbuit. Ştii, la urma urmei, mai bine decât oricine cum e pentru o fată să crească fără mamă. Şi gândeşte-te la micuţa Gwen şi la cât de mult te iubeşte. Şi gândeşte-te la ce ar spune Peter dacă ar şti că i-ai abandonat fiica.

Pronumele acela posesiv fu cel care o făcu să-şi recapete luciditatea. Gwen era într-adevăr fiica lui Peter. Leonora deschise ochii, inspiră adânc şi spuse:

— Mulţumesc, Nanny. Am să fac o baie acum. Şi da, voi fi perfect în regulă pentru funeralii. Nu te voi face de ruşine. Sau pe Peter. Să îi rostească numele cu voce tare – să fie asta oare prima dată de la moartea lui – era o tortură, dar scrâşni din dinţi şi continuă: – Îmi doresc să nu îi fi spus. De-aş fi aşteptat. Of, Doamne, e prea târziu să îmi doresc orice, dar o fac pentru că dacă eu nu i-aş fi spus...

— Ce să-i spui, draga mea?

Nanny Mouse arăta cu adevărat nedumerită şi Leonora zâmbi.

— N-ai ghicit. Credeam că poate ţi-ai dat seama. Sunt din nou însărcinată. Voi avea un copil în martie anul viitor. Îl sunasem pe Peter să îi spun. De asta se grăbea acasă. Cred că a murit din cauza asta. Oh, Nanny, Nanny, ce am să mă fac fără el? Cum mă voi descurca?

— Te vei descurca făcând faţă fiecărei zile. Nu trebuie să te gândeşti la viitor. Şi trebuie să încerci să nu te gândeşti nici la

trecut. Nu încă. Va fi timp pentru asta mai târziu. Haide să trecem numai de înmormântare.

Mica biserică din vârful dealului care domina lacul de la Willow Court era plină pentru funeraliile lui Peter. Toţi prietenii pe care şi-i făcuseră în zonă din ziua nunţii lor, toţi colegii lui de la serviciu şi foşti camarazi din armată se îngrămădiră în strane. Leonora o lăsase pe Gwen în grija lui Libby, o tânără din sat, care venea des să ajute atunci când lucrurile erau, după expresia lui Nanny Mouse, „claie peste grămadă". Nanny Mouse însăşi, în cea mai bună rochie neagră a ei, cu o pălărie neagră de fetru trasă bine în jos peste păr, stătea lângă Leonora, gata să o prindă dacă leşina. Era, la urma urmei, aproape în a treia lună de sarcină.

Leonora îşi făcuse puţin curaj cu ajutorul sticlei. O duşcă scurtă din carafa cu whisky şi se simţea oarecum mai bine. Ceva mai puţin tremurătoare. „Dacă descoperă Nanny Mouse, se gândi, se va supăra. Nu e bine pentru tine în starea asta, ar spune. Şi eu nu aş putea spune ce vreau să spun, nici ei, nici nimănui. Nu m-ar deranja nimic din ce mi s-ar întâmpla. Nu vreau copilul ăsta. Copilul ăsta l-a făcut pe Peter să moară. Nu-l vreau. Nu vreau să îl am. Îmi doresc să moară. Uite, se gândi, am spus-o, chiar dacă mi-am spus-o doar mie. Aş vrea să nu se nască niciodată. Poate că nu se va naşte. Poate voi pierde sarcina. Li se întâmplă multora, aşa că de ce nu şi mie? Am să mă rog pentru asta în timp ce voi fi în biserică. Oh, Doamne, nu! Ce vorbesc? Sărmanul meu bebeluş! Oh, Peter, nu mă asculta. Nu sunt eu. Nu sunt. Sunt nebună de durere şi spun lucruri şi gândesc lucruri la care nu ar trebui să se gândească nimeni vreodată. Dar ce n-aş da să fi aşteptat să îţi spun. Ai fi condus încet. Ai fi încă în viaţă, şi eu la fel."

Cuvintele de la slujba funerară trecură pe lângă urechile ei ca nişte frunze în vânt. Urmări coşciugul afară până la locul de sub tisă, unde aştepta o groapă. Peter – acolo înăuntru. Îşi muşcă buzele până simţi sânge. Voalul, voalul negru de pe pălărie era lăsat jos şi îi acoperea puţin faţa, dar ea ştia că toţi se uitau la ea; o urmăreau ca să vadă dacă se ţinea pe picioare; cât de curajoasă era. „Nu sunt curajoasă, voia să strige. Vreau să mor şi eu. Vreau să sar înăuntru şi să las pământul să-mi umple gura şi să mă acopere şi atunci nu ar mai trebui să sufăr niciodată. Gwen, se gândi. Gândeşte-te la Gwen. Gândeşte-te la mânuţele ei, la vocea ei, la cât de mult o iubea Peter şi cât de supărat ar fi dacă ar şti că ai părăsit-o." închise ochii. „Să se termine odată, îşi spuse, în timp ce vocea preotului se spulbera în vânt... toată i urnea e ca iarba... «Ţărână din ţărână». Oh, Peter, iubitul meu. Unde le-ai dus?"

Leonora dădu naştere celei de-a doua fiice într-o zi remarcabilă din martie 1954. Travaliul fu lung şi dureros, iar când se termină şi bebeluşul îi fu aşezat în braţe, era epuizată. Se uită în jos la creatura cutată, cu faţă roşie, învelită într-o pătură, şi începu să plângă, lacrimi amare de durere şi oboseală.

— Ce bebeluş drăguţ! zise moaşa. Te-ai gândit la un nume pentru ea!

— Nu tocmai, zise Leonora. Sunt sigură că am să mă gândesc la ceva.

Nanny Mouse o aduse pe Gwen să o vadă pe sora ei.

— Babba! zise Gwen şi întinse un deget ca să mângâie părul fin roşcat de pe capul bebeluşului.

Leonora închise ochii, dorindu-şi să nu mai trebuiască să îi deschidă niciodată. Se împlineau şapte luni de la moartea lui Peter şi toată lumea credea că ea ar fi trebuit să fi trecut până acum peste

asta, măcar într-o anumită măsură. Se conformase rugăminţilor prietenelor ei şi ale lui Nanny Mouse. Avusese grijă de Gwen, îi citise poveşti şi îi dăduse peticul ei de pământ ca să sape în grădină şi aşteptase sosirea celui de-al doilea copil copleşită de furie intensă şi resentimente, pe care nu avea voie să le exprime.

Acum se gândi la bebeluş şi se întrebă cum să îl numească. Medicul pe care îl consultase ca să o ajute în durerea ei, pentru că nu dorise să meargă la doctor Benyon, era un om cumsecade care se chema Cyril Rotherspoon şi avea un cabinet la Swindon. Fusese doar de două ori să-l vadă, pentru că îşi dăduse seama că tot ce putea face era să supravieţuiască dificultăţilor, dar acum îşi aduse aminte de el. „De ce nu, se gândi. Nu vreau să o numesc nicicum, aşa că ăsta va fi bun. Cel puţin e neobişnuit. *Cyrilla.* Sună ca eroina unei poveşti de dragoste." Bebeluşul începu să caute sânul, iar Leonora oftă şi permise gurii lacome să se prindă de sfârcul ei. Nu era nimic de făcut. Plânse din nou. Se simţea ca şi cum suferinţa ei va continua la nesfârşit.

Sean studia lista din faţa lui şi îşi dădea toată osteneala să se concentreze. Petrecuse ore întregi înainte de începerea filmărilor la Willow Court cercetând încăperile şi hotărând care dintre pânze intrau în categoria „absolut obligatorii". Ethan Walsh nu fusese cel mai prolific dintre pictori, şi totuşi existau cel puţin cincizeci de tablouri aici pe pereţi, ca să nu mai vorbim despre desene, schiţe şi lucrări neterminate aflate sus în atelier. Sean cunoştea deja tablourile atât de bine, încât fie numai şi titlurile lor îi puteau aduce câte unul în minte, aproape în toată splendoarea lui, şi petrecuse zile întregi înainte de a veni la Willow Court, adunându-le după placul inimii, reflectând cum avea să îl includă pe acesta sau pe acela şi scriind un scenariu de filmare pentru programul

care avea să spună tot ce voia el să spună despre artist şi despre viaţa şi opera lui.

Cu cât afla mai multe, cu atât îi plăcea de fapt mai puţin de Ethan Walsh. Ceea ce aflase astăzi despre cruzimea lui era de asemenea interesant. „Va trebui să vorbesc cu Leonora despre asta", se gândi şi puse fără tragere de inimă inventarul lucrărilor lui Walsh înapoi în dosarul său. „Nu te poţi baza pe Nanny Mouse, care e tulburată în mare parte a timpului, sărmana de ea." Revăzu cu ochii minţii unele dintre picturile lui favorite şi se minună de contrastul între ceea ce începea să afle despre caracterul artistului şi calitatea lucrării. Luminozitatea, eleganţa, culorile foşnitoare şi aerul de tristeţe care păreau să-l străbată chiar şi cele mai însorite dintre pânze nu se potriveau cu caracterul masculin, dur care i se dezvăluia. Ei bine, arta era adesea surprinzătoare şi existau o mulţime de pictori care nu se comportaseră deloc bine.

Sean era conştient că trebuia să facă un efort deosebit să acorde atenţie obligaţiilor de serviciu. „Rilla", se gândi, şi de îndată ce permise ca numele ei să vină în prim-planul minţii sale, se simţi invadat de un entuziasm pe care şi-l amintea vag din adolescenţă, când o întâlnire cu o anumită fată îl făcea să rămână fără glas de emoţie şi dorinţă. „Nu m-am mai simţit aşa de ani de zile", se gândi, şi zâmbi când îşi dădu seama că nu-i făcea deloc plăcere că trebuia să meargă în sat în seara aceea, să mănânce cu echipa.

Se ridică şi începu să se dezbrace ca să facă un duş înainte de cină. „Vreau să fiu cu ea tot timpul, îşi spuse. Oare ce face acum? Şi care cât de curând mă pot scuza ca să mă întorc aici?" Se gândi la foişorul din fier forjat şi sticlă şi cum avea să arate pe întuneric. Şi-o imagină pe Rilla, aşteptându-l acolo, pe unul dintre scaunele de ratan, cu părul desfăcut. Avea să aibă oare părul desfăcut? Voia să îl atingă. Oare avea să fie în stare să spună toate lucrurile pe care

voia să le spună? Poate că o căsătorie ratată şi un divorţ şi toate relaţiile vag nesatisfăcătoare din ultimii câţiva ani îl vor fi transformat într-un idiot stângaci care nu ştia cum să facă trecerea de la flirtul inofensiv la stadiul următor şi apoi la următorul. Prin geam vedea soarele jos deasupra copacilor din spatele lacului. „Treci, întunericule", se gândi, dorindu-şi ca timpul să treacă mai repede, pentru ca el să fie din nou cu ea. Rilla.

Încă de la începutul căsătoriei, Leonora se schimba întotdeauna pentru cină. Aşa era obiceiul pe atunci, deşi aproape nimeni nu mai insista asupra lui în ziua de azi, dar nimeni care venea la Willow Court nu se plângea de asta. Chiar şi nepoţii, pentru că ei nu cunoscuseră niciodată nimic altceva, îşi dădură seama că, atunci când erau aici, ea se aştepta de la ei să renunţe la orice ţinută ciudată cu care se maimuţăreau toată ziua şi să îmbrace ceva mai acceptabil pentru masa de seară.

Leonora admitea deschis că unul din motivele pentru care savura ritualul era că altfel ar fi fost perfect posibil ca ea să treacă prin viaţă îmbrăcată în doar câteva fuste şi pantaloni purtaţi cu bluze ori cu un pulover, în funcţie de anotimp. „Şi sunt vanitoasă, se gândi, chiar şi la vârsta mea. Oare e normal?" Îi plăcea la nebunie să aleagă pe, care dintre numeroasele ei rochii avea să o poarte şi care colier sau broşă şi cercei.

Se aşează la masa de toaletă, încă îmbrăcată în halatul de casă de mătase albastru-închis. Pe peretele din stânga ei atârna o fotografie înrămată făcută cu ocazia primului ei bal şi, ori de câte ori se simţea deosebit de bătrână şi obosită, se uita la ea ca să îşi amintească de vremurile trecute, când fusese ceea ce se numea „o tipă care-ţi ia ochii". Rochia arăta albă în fotografie, dar ea îşi amintea limpede că fusese de fapt albastru glacial. În jurul gâtului

erau perlele pe care încă le mai purta adesea, un cadou primit de la tatăl ei când împlinise optsprezece ani. Şi pantofii din fotografie o făcură să zâmbească. Încă ar mai fi fost în mare vogă dacă i-ar fi purtat astăzi. Şi diadema era frumoasă, dar nimeni nu purta asemenea lucruri acum, ceea ce era un mare păcat, după părerea ei. Fusese foarte mândră de a ei, care îi aparţinuse lui Maude şi acum se afla într-un seif de bancă în oraş. Îşi întoarse gândurile înapoi la problema iminentă a ţinutei pentru această seară. Poate în bej cu colierul de jad. Reflexia ei nu îi displăcea. Zâmbi gândindu-se la cât de surprinse ar fi fiicele ei dacă ar şi i cât de des se mai gândea încă la sex. „De parcă aş fi fost bătrână dintotdeauna şi nu mi-aş putea aduce aminte cum era." O imagine a lui Hugh Kenworthy îi veni deodată în minte. După-amiaza pe care o petrecuse cu el ar fi putut deveni atât de uşor... ei bine, nu face nimic. Era una dintre întâmplările care încă mai reuşeau să o facă să se simtă vinovată, aşa că se strădui să alunge toate gândurile legate de el. Ce naiba o făcuse să-şi amintească de el?

Întinse uşor fard peste pomeţi, având grijă să nu exagereze cu machiajul. Nimic mai rău decât o femeie în vârstă gătită ca o tinerică. Nu, aşa era în regulă. Destul de subtil ca să o facă să arate sănătoasă. Poate din cauză că o vedea pe Rilla din nou surescitată. Cu toate sentimentele pentru Sean foarte evident etalate, cu gura deschisă, exact cum fusese cu Hugh. Ciudat cum copiii tăi nu îşi dau niciodată seama cât de transparenţi sunt. Leonora se opri cu peria de argint în mână. Era oare posibil ca părinţii să fie la fel de bine înţeleşi de către copiii lor? Gândul o făcu să roşească, pentru că se gândise la Hugh, şi începu să îşi perieze părul mai viguros decât era necesar.

Leonora se întreba dacă era imaginaţia ei sau dacă discuţia din seara asta şchiopăta mai mult decât de obicei. I se părea că toţi îşi măsurau cuvintele, de parcă le-ar fi fost teamă de ce putea ieşi dacă le dădeau frâu liber. Fiona nu îşi lua ochii de la Efe. El îi zâmbi o dată sau de două ori, când ea reuşi să îi atragă privirea, şi era destul de mişcător şi oarecum trist să îi vezi faţa deschizându-se ca o floare la soare. În cea mai mare parte a cinei, Efe fusese neobişnuit de tăcut, vorbind doar când cineva i se adresa direct.

Beth se străduise cel mai mult. Nu îndrăznea să deschidă subiectul ofertei pe care o făcuse el în seara precedentă. Asta ar fi putut provoca o ceartă, iar Leonora interzisese categoric certurile în timpul mesei. Fuseseră ocazii în trecut care ar fi fost insuportabile dacă cineva şi-ar fi permis să se certe la masă. În felul acesta, certurile şi supărările erau treburi private între două persoane şi nu ceea ce ea considera „încăierare generală".

Beth încerca să îl înveselească pe Efe. Aşa arăta, dar nu avea mult succes.

Leonora se întoarse spre fiica ei cea mare:

— Pari puţin preocupată, Gwen dragă. S-a întâmplat ceva?

Luă o muşcătură de plăcintă cu mere. Într-adevăr, aveau mare noroc că Mary se pricepea atât de bine la prăjituri. Era foarte delicioasă şi cu greu o putea învinui pe Rilla pentru că mânca cu atâta poftă, de vreme ce şi ei îi plăcea atât de mult.

— Nu, mamă, revăd în gând lista mea. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le verific mâine. Îmi cer scuze. Am pierdut ceva din conversaţie?

— Nu, deloc. Nu cred că am avut prea mult din ceea ce s-ar numi „conversaţie" în seara asta. Leonora observă că toate feţele se întoarseră brusc înspre ea şi ea zâmbi ca să arate că nu învinuia pe

nimeni. Rilla, cred că tu şi Sean aţi mers jos să o vizitaţi pe Nanny Mouse. Cum se simte?

— Era destul de bine, de fapt, zise Rilla, tamponându-şi gura cu un şerveţel. În cea mai mare parte a timpului părea să ştie cine eram. Dar... se opri. A fost un lucru oarecum interesant. Părea să spună că Ethan Walsh se purta cu cruzime cu Maude. La un moment dat, a crezut efectiv că Sean era Ethan şi a părut să se tragă înapoi în scaun, ele parcă ar fi avut impresia că avea să o lovească. Arăta destul de îngrozită, sărmana Nanny.

— Nu cred că ar trebui să îi dai prea multă crezare lui Nanny Mouse, nici chiar când e cu mintea mai limpede. Eu nu îmi aduc aminte de nimic de genul ăsta, adăugă Leonora repede, dar descoperi că inima începuse să îi bată mai repede şi gura i se uscase brusc.

Luă o sorbitură de apă.

Remarcile Rillei animaseră oarecum conversaţia, şi asta fusese ceea ce intenţionase. Era vag conştientă că Chloë, Philip şi Beth, chiar şi Efe vorbeau toţi în acelaşi timp. Subiectul violenţei bărbaţilor asupra femeilor era evident unul despre care toată lumea avea opinii ferme. Leonora lăsă discuţia să continue, ascultând doar frânturi din ea. „Nu se schimbă niciodată... nu ştiu de ce vreo femeie suportă asta... n-avem încotro... nu înseamnă că nu iubesc... ciudat mod de a arăta... nu m-ar prinde... eu l-aş lovi imediat înapoi... masochism... ar trebui să fie închis... îşi pierd cumpătul şi regretă... nu e destul de bună... nicio scuză... iubirea... iubirea... nemernici toţi.

Îşi fixă privirea pe umbrele din spatele scaunului Rillei, la capătul îndepărtat al mesei. Luminile în camera aceasta nu erau prea puternice, pentru că Leonora nu putea suporta lumina albă orbitoare şi voia să recreeze o strălucire aurie de lumânare. Nu se

considerase niciodată cu adevărat bătrână până atunci, dar în ultimul timp, lumea fizică se comporta atât de ciudat, încât începuse să creadă că aşa erau lucrurile când erai pe punctul de a împlini şaptezeci şi cinci de ani.

Uite ce se întâmpla, de exemplu, la celălalt capăt al mesei. Rilla – ştia că era Rilla, deşi nu o putea vedea bine – silueta ei, cămaşa pe care o purta, care era de culoarea penelor de bâtlan, se dizolva. Asta era singurul cuvânt potrivit. Rilla sclipea şi se schimba şi când Leonora încercă să o identifice cum se cuvine, ea nu era acolo. Dispăruse şi altcineva stătea pe scaunul ei. Leonora se cutremură şi clipi. „E Maude", se gândi. Deschise gura să spună „mama" şi îşi dădu brusc seama că trebuia să fie singura persoană din cameră care vedea ceea ce ea presupunea că trebuia să numească un duh de vreun fel.

— Te simţi bine, Leonora? o întrebă James, aplecându-se spre ea, arătând îngrijorat.

— Da, da, bineînţeles. Nu e nevoie să te agiţi. M-am simţit doar un pic slăbită pentru un moment. Prea multă plăcintă cu mere, cred.

— Hai să mergem în salon pentru cafea, mamă, propuse Gwen. Ceilalţi ne pot urma. Am să îţi povestesc despre florile pentru pavilion.

Leonora împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Da, o ceaşcă de cafea ar fi foarte bine-venită. Mulţumesc, draga mea. Îşi strecură braţul sub al lui Gwen şi, când ieşiră în hol, Leonora spuse: Nu mi-a plăcut sufrageria niciodată cu adevărat, ştii tu. E un loc atât de rece.

— Era, îi dădu Gwen dreptate. Când eu şi Rilla eram mici. Dar acum ai făcut-o să arate minunat. Nu mai e deloc rece.

Când ajunseră în salon, Leonora se aşeză în fotoliul ei preferat, în timp ce Gwen intră în bucătărie să aducă tava cu cafea. „Aproape că uitasem, se gândi Leonora, de ce urăsc camera aceea. Văzând-o pe Maude acolo – purta rochia liliachie cu gulerul de dantelă – mi-am adus aminte. Mă lăsau să intru uneori acolo, ca o tratație specială, şi eu nu puteam suporta asta şi nu le puteam spune de ce. Poate că nu ştiam nici eu, dar îmi amintesc acum că simţeam că în fiecare moment mama s-ar fi putut sfărâma şi tata ar putea să ţipe, sau să fie foarte supărat. Pe mine sau pe ea."

Leonora închise ochii. „Nu-i de mirare că nu îmi place sufrageria." Obişnuia să fie plină de tăceri, şi asta nu însemna doar oameni care nu vorbeau, ci goluri glaciale uriaşe în aer, pline de resentiment şi furie şi un alt simţământ pe care nu îl putea identifica exact, nici chiar după atât de mulţi ani. Se ridică brusc, trăgând cu urechea la Gwen şi avu impresia că aude pe cineva oftând şi înăbuşindu-şi un suspin. Acolo lângă canapea. Camera era aproape în întuneric.

— Fiona? Tu eşti? şopti Leonora.

Fiona plânsese înainte de cină, era aproape sigură de asta. Nimeni nu îi răspunse la întrebare şi se auzi un fâsâit în întunericul de lângă ea şi se simţi un parfum de lăcrămioară.

— Poftim, mamă! Gwen puse jos tava şi aprinse lampa. Leonora se uită peste tot în jurul ei. Lumina electrică magică împrăştiase fantomele.

— Nu simţi ceva? Parfum... lăcrămioare.

— Nu, mi-e teamă că nu. De fapt, nu e deloc un parfum care îmi place, zise Gwen prozaic. Poate Fiona? Ea se dă un pic cam mult uneori, dar trebuie să admit că nu observasem că era de lăcrămioare.

Leonora clătină din cap.

— Nu contează, draga mea. Cred că îmi închipuiam doar.

Gwen era ocupată cu aranjatul ceştilor şi al farfurioarelor şi nu răspunse. „Oare *puteai* să îţi imaginezi un miros? se întrebă Leonora. Poate un parfum să stăruie în aer mai mult de şaizeci de ani? Încep să devin prostuţă şi visătoare la vârsta mea înaintată, decise ea. O ceaşcă de cafea mă va reface."

— Fără cofeină, te rog, îi spuse lui Gwen şi închise ochii.

Era ceva ca o uşă în mintea ei, pe care se străduia cu disperare să o ţină închisă, în timp ce ceva sau cineva, o împingea din partea cealaltă. „Fleacuri, îşi spuse. Concentrează-te pe ziua de mâine. Şi pe ziua următoare."

Sâmbătă,

24 august 2002

„Sunt Cenuşăreasa, se gândi Rilla şi chicoti. Doar că ies după miezul nopţii, în loc să mă întorc acasă. E deja sâmbătă şi am băut prea mult vin, îşi spuse. Sunt nesigură pe picioare, sau poate e din cauza pantofilor." Îi azvârli, se aplecă să îi ridice, dar îi lăsă unul lângă celălalt pe cărare. „Am să îi culeg la întoarcere, se gândi. Nu am nevoie de ei acum." Noaptea era sufocant de caldă, şi luna, apărând şi dispărând după trâmbe de nori, îmblânzea întunericul şi îl făcea neamenințător. Ea vedea limpede toată grădina, scăldată într-un fel de lumină gri, neclară. Una din pisici – imposibil de spus care – era şi ea pe acolo, furişându-se după un colţ al casei.

Porni din nou peste peluză spre foişor, întrebându-se câţi ani trecuseră de când simţise ultima oară iarba moale, răcoroasă, sub picioarele goale. Era pesemne un indiciu de vârstă înaintată să crezi că exista ceva remarcabil şi ciudat în a te plimba fără pantofi.

Când era mai tânără, obişnuia deseori să meargă desculţă. Aceasta era exact cărarea pe care o urma în zilele în care Hugh venea să rămână şi nu puteau sta împreună propriu-zis, pentru că Leonora era mereu cu ochii în patru. Rilla zâmbi. Era un miracol, într-adevăr, ce căi găsiseră să o păcălească; să meargă undeva unde ea nu avea să fie unul dintre locurile lor preferate fixate pentru întâlnire era foişorul. Hugh îl numise „loc de întâlnire". Rilla se simţea prost, chiar şi numai gândindu-se doar la asta, ca un personaj dintr-un film de duzină cu cavalerii mesei rotunde.

Era ciudat că se gândea acum la Hugh. Până să îl întâlnească pe Sean, ori de câte ori îi venea în minte primul ei iubit, simţea un asemenea resentiment faţă de Leonora pentru că distrusese acea relaţie, încât amintirea nu îi producea nicio plăcere. „Totuşi, acum, se gândi Rilla, e ca şi cum ar fi încetat o migrenă." Spre surprinderea ei, descoperi că vorbise cu Leonora fără să se supere şi putea rosti numele lui Hugh fără să se simtă copleşită de regret şi de mânie. Rilla zâmbi când se gândi de cât de puţin fusese nevoie, la urma urmei, pentru a l alunga pe Hugh, pe care îl considerase dintotdeauna iubirea vieţii ei, în siguranţa trecutului îndepărtat.

Păşi în foişor. Era destul de frumos şi singurul loc la Willow Court pe care Rilla îl iubea fără reţinere, pentru că amintirile legate de el erau frumoase. Copil fiind, nu îl băgase în seamă. Nu prea îi vedea rostul pe atunci. Pentru că pereţii erau din sticlă, nici măcar nu era un loc bun de ascunzătoare, şi nu era nimic interesant în el, doar scaune de ratan cu perne albe în mijlocul încăperii şi o bancă

vopsii a în alb, care se întindea de jur-împrejurul pereţilor. Clădirea era un hexagon făcut din fier forjat şi sticlă, prea mic pentru a fi folosit pentru orice altceva decât pentru citit sau gândit în linişte de către nu mai mult de două persoane odată.

Pentru citit şi gândit în linişte fusese plănuit iniţial. Ethan Walsh îl construise pentru soţia sa la aniversarea a doi ani de la nuntă. Aşa spunea Leonora. Spunea de asemenea că şi-o amintea pe mama ci făcând exact asta, stând acolo ore în şir, privind lung în jur. Cu cât Rilla afla mai multe despre bunica ei din partea mamei, cu atât aceasta părea mai ciudată.

„Noi am găsit tot felul de lucruri pe care să le facem aici, se gândi, eu şi Hugh." Deschise uşa şi intră conştientă că noaptea catifelată o ascundea acum, aşa cum o făcuse atunci. Se aşează cu privirea întoarsă dinspre lac. Luna era ascunsă pentru moment după un nor gros, dar Rilla nu voia să rişte să îşi ridice privirea şi să vadă o sclipire de apa argintie undeva dincolo de copaci. Închise ochii. Unde era Sean?

La cină nu îşi făcuse nicio clipă griji pentru asta. Ştiuse că el avea să vină şi de-abia putuse să vorbească sau să asculte, nerăbdătoare să plece de la masă şi să vină aici – unde el urma să ajungă, aşa spusese, cât de curând cu putinţă. Dar unde era? Poate se răzgândise. Rilla tremură şi împinse cu hotărâre gândul ăsta deoparte. Liniştea care o înconjura în colivia asta mică de sticlă era diferită de oricare alta; te puteai auzi respirând şi chiar şi zgomotul aripilor insectelor şi mişcările creaturilor nocturne erau întru totul imperceptibile.

„Va veni, îşi spuse. Trebuie. Nu mă întorc în casă. Nu încă." închise ochii, îşi sprijini capul pe spătarul scaunului şi încercă să se gândească la altceva. Hugh. Veniseră odată aici după ce înotaseră goi în lac. Era cam trei dimineaţa şi vremea era şi pe atunci caldă şi

sufocantă. El o adusese în braţe până aici sus, înfăşurată în nimic altceva decât cămaşa pe care o purtase. Nici nu intraseră bine în foişor, că el o lăsase jos şi îi trăsese cămaşa de pe sâni şi începuse să o sărute peste tot. Se afundaseră într-unul dintre scaune, uitând de tot în afară de necesităţile pielii şi ale cărnii, şi ale gurilor deschise, gâfâinde. Leonora însăşi, împreună cu întreaga gospodărie, ar fi putut să stea să îi privească de pe partea cealaltă a geamului, şi ei nu ar fi aflat asta niciodată.

Rilla zâmbi. „Doamne, când erai tânără nu îţi păsa de nimic. Nici de confort, nici de ruşine, de nimic." Focul din sânge mistuia tot ce-i stătea în cale şi nu ţinea seama de consecinţe. Hugh. Practic îi putea simţi gustul, chiar şi după toţi aceşti ani.

Iulie/august 1971

„O urăsc. O urăsc. Îmi doresc să nu fi trebuit să trăiesc în locul ăsta oribil cu oameni oribili, care nu ştiu nimic. Absolut nimic. Nici despre mine, nici despre ceea ce se întâmplă în lumea reală, departe de casa asta ridicolă cu iarba şi florile ei infinite şi lacul stupid despre care toată lumea crede că e atât de minunat şi care de fapt e atât de plictisitor pentru că tot ce poţi face e să mergi în jurul lui şi, odată ce ai făcut asta, ei bine, nu mai e chiar nimic altceva. Îl urăsc. Urăsc totul. Ei nu înţeleg nimic, niciunul dintre ei. Nici mama, nici Nanny Mouse, şi nici Gwen pentru că ea oricum nu e, la dracu', niciodată aici, ci în nenorocita de Elveţie în cea mai mare parte a timpului, învăţând cum să împăturească şervete sau ceva la fel de vital, şi vine acasă doar pentru câteva weekenduri în

timpul verii, cu James la remorcă, pentru că e cu doi ani mai mare şi poate face orice vrea, fără să aibă pe cineva care să o critice...”

Gândurile i se învârteau Rillei întruna prin cap, şi de-abia putea să vadă printre lacrimi. Totuşi, mărşăluia pe aleea cu stejari stacojii în jos, înspre poartă şi libertate. Totul avea să fie bine odată ce scăpa de Willow Court. Era ora cinci într-o după-amiază care ameninţa cu ploaie şi ea nici nu se sinchisise să îşi ia o jachetă. „Nu-mi pasă dacă mă ud leoarcă, se gândi. Nici ei nu are să îi pese. Îşi închipuie că dacă face caz de felul cum mă îmbrac şi de ceea ce fac arată că mă iubeşte, dar nu e aşa. Ei îi pasă doar de ceea ce vor crede oamenii.” Rilla râse aproape, deşi era atât de supărată. Care oameni? Unde erau?

— Nu ieşi din casă, spusese mama ei, chiar când era pe punctul de a deschide uşa şi a pleca, arătând aşa.

— Arătând cum? răspunsese Rilla. Nu ştiu la ce te referi.

— Bineînţeles că ştii, draga mea. Nu te prosti!

Leonora (Rilla îi spunea aşa ori de câte ori era supărată) avea un mod de a se exprima care reuşea, în acelaşi timp, să-ţi dea de înţeles că erai prea prost dacă nu înţelegeai despre ce trăncănea, şi că era atât de superioară, încât ar fi trebuit să fii cumva recunoscător că se deranjase să te bage în seamă.

— Ba nu ştiu, insistă Rilla, deşi avea o idee destul de clară despre ce o făcea pe mama ei să vadă roşu în faţa ochilor.

— Ei bine, atunci am să-ţi spun. Leonora o măsură pe Rilla din cap până-n picioare. Fusta e prea scurtă. Bluza, prea strâmtă. Ai mult prea mult fard pe pleoape şi pantofii cu asemenea tocuri sunt nepotriviţi pentru o excursie în sat. Te rog, du-te înapoi în camera ta şi îmbracă-te cu ceva mai potrivit. Arăţi chiar ridicol.

— Nu e deloc treaba ta cum arăt, zise Rilla, şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa de la intrare.

Din păcate era atât de grea, încât nu exista niciodată opţiunea de a o trânti la închidere, dar ea făcu tot posibilul să plece într-un fel care să transmită cât de furioasă era. Mama ei avea să fie tăcută şi distantă la întoarcerea ei, dar pentru moment nu îi păsa.

De îndată ce coborâse scările în fugă spre alee, începu tumultul în capul ei. Acum că aproape ajunsese la poartă, se potolise cât de cât şi gândea mai obiectiv.

Încetini puţin pe drumul spre sat şi o parte din ea trebuia să admită i a o dureau picioarele de la pantofi. „Nu-mi pasă, îşi spuse. Sunt frumoşi. Şi Hugh o să adore felul în care arăt cu ei, ştiu asta." Inima începu să îi bubuie cu putere în piept. „Nu mă voi gândi la mami sau la altcineva. Urmează să mă întâlnesc cu el. Hugh. Urmează să mă întâlnesc cu Hugh."

Rilla era îndrăgostită. Se îndrăgostise exact la ora unsprezece într-o marţi dimineaţă, cu trei săptămâni în urmă. Îşi amintea asta pentru că în timp ce se afla în magazin şi vorbea cu el pentru prima dată, bătuse clopotul bisericii. El era în spatele ei la rând şi, de îndată ce ea se întorsese şi îl văzuse, începuse să tremure din tot trupul. Dăduse nas în nas cu el când se întorsese să plece şi se împiedicase cumva de picioarele lui. El trebuise să o prindă de braţe ca să nu cadă.

— Îmi pare teribil de rău! spuse el şi avea o voce de crainic la radio.

— E-n regulă, zise ea. E vina mea. Nu mă uitam pe unde mergeam.

El întinse mâna.

— Bună. Eu sunt Hugh Kenworthy. Tocmai m-am mutat în căsuţa de acolo. Pentru un pic de pace şi de linişte.

— Eu sunt Rilla Simmonds, zise ea. Locuiesc la Willow Court.

— Atunci eşti cu adevărat foarte norocoasă, zise el. Toate tablourile acelea minunate! Am vizitat Willow Court cu câţiva ani în urmă. Walsh-urile acelea sunt cu totul uimitoare. Zâmbi. Totuşi, pe tine nu te-am văzut. Sunt sigur că mi-aş fi amintit.

Rilla se strâmbă.

— Trebuie să fi fost la şcoală. Merg la Greenbanks. E o închisoare oarecum elegantă, lângă Bristol. Sunt internă, ceea ce înseamnă că vin acasă doar la sfârşit de săptămână. Dar Ethan Walsh a fost bunicul meu.

Hugh se uită la ea şi ochii i se măriră.

— Ce uimitor! Sunt cu adevărat încântat să te cunosc, Rilla... Şi ce nume neobişnuit.

— E prescurtarea de la Cyrilla, îl lămuri ea.

Ce făcea oare? Ea nu spunea asta niciodată, niciodată cuiva, dacă nu era întrebată. Nu se putea gândi decât: „îmi doresc să putem sta aşa de vorbă pe veci". Ceilalţi oameni de la rând deveneau agitaţi. El o luă de braţ, şi, înainte ca ea să îşi dea seama ce se întâmpla, erau în faţa magazinului şi se îndreptau împreună spre căsuţa lui.

Nu semăna câtuşi de puţin cu bărbaţii pe care îi întâlnea de obicei, ci mai mult cu cineva care ar putea apărea pe coperta revistelor pe care le cumpăra uneori, ca să poată admira creaturile ciudate care populau o lume de magazine de îmbrăcăminte şi de încălţăminte, cinematografe şi teatre, restaurante şi discoteci, şi să se imagineze printre ei.

Părul lui era lung, căzându-i aproape până pe umeri. Era de culoarea unei coame de leu, un maro-gălbui, şi avea ochii de un albastru atât de pal, încât păreau aproape argintii. Avea degete lungi şi purta cămaşă şi pantaloni de blugi. În picioare avea cizme de cowboy din piele şi în jurul gâtului îşi înfăşurase un batic

mătăsos, făcut din mii de fâşii de culori diferite. Rilla nu îşi dădea seama câţi ani avea, dar un lucru era sigur: nu era doar un băiat.

Ea ştia totul despre băieţi. De fapt, la şcoală, ea era oarecum expertă în materie. Se sărutase cu mai mulţi decât o făcuseră majoritatea din clasa ei, şi mai mult decât o dată aproape că mersese până la capăt... aşa se exprimau ea şi prietenele ei... dar ceva împiedicase ca asta să se întâmple. Acum, mergând alături de Hugh, era bucuroasă că aşteptase. Pielea lui ar fi mai aspră. Mâinile lui arătau aproape călite. Corpul lui, puternic. Rilla inspira şi expira încet, aşa încât el să nu observă ce simţea.

— Am ajuns, zise el, deschizând uşa de la intrare a unei căsuţe de la capătul străzii satului, nu foarte departe de magazin. Avantajos, nu-i aşa? Pentru magazine, vreau să spun. Centrul comercial al salului. Acolo unde e toată acţiunea. Intră o clipă să bei o ceaşcă de cafea. Sau eşti aşteptată acasă? Poate ar fi mai bine să o suni pe mama ia sau ceva de genul ăsta.

— Nu, e în regulă, zise ea, supărată pe el pentru o clipă, înainte ca recunoştinţa pentru invitaţie să o copleşească. Am şaptesprezece ani. Sunt destul de mare să ies singură.

O spuse cochetând. Rilla se pricepea să flirteze. Ştia exact ce trebuia să facă cu ochii şi cu capul, ca să le dea băieţilor de înţeles... ci bine, că era interesată. El arătă înspre canapea şi zâmbi.

— Bine. Grozav! Atunci, ia loc, iar eu am să văd dacă găsesc nişte căni care nu sunt murdare.

Rilla nu văzuse niciodată o cameră de zi care să fie atât de dezordonată şi atât de încântătoare în acelaşi timp. Era ticsită cu mai multe lucruri decât văzuse ea vreodată laolaltă într-o cameră, şi erau împrăştiate peste tot. Cărţi stivuite pe podea, haine grămadă pe scaune, discuri pe masă lângă un borcan deschis cu gem de căpşune şi, în chiuvetă, farfurii şi ceşti şi farfurioare

murdare, în teancuri instabile care se revărsau afară pe suprafaţa de scurgere. Pe poliţa de deasupra căminului erau invitaţii, vederi, un ceas şi o vază conţinând un aranjament de pene de păun şi lunaria. În şemineu, în loc de buşteni, grătarul era încărcat cu pietre de toate mărimile şi culorile. Oare pentru ce erau gândite? se întreba Rilla. Pe un perete se afla o oglindă uriaşă, cu rama aurie decorată cu îngeri rotofei şi ghirlande de trandafiri.

— Îmi place asta! zise ea.

— A bunicii, zise Hugh. Cu zahăr? La cafea mă refer.

— Da, te rog. Două.

El amestecă în cană şi i-o înmâna, apoi se aşează pe un scaun aşezat în faţa canapelei. Rilla luă o înghiţitură şi spuse:

— Îmi place căsuţa ta. E foarte neobişnuită, nu-i aşa?

— O harababură, vrei să spui. Îmi pare rău. Nu am ştiut că urma să primesc oaspeţi. Mi-aş fi dat mai mult silinţa, sincer.

— E OK, zise Rilla. Îmi place.

Şi era adevărat. Nu ai fi putut găsi contrast mai mare cu Willow Court în tot ţinutul, şi asta îi plăcea la ea. I-ar fi plăcut, indiferent cine ar fi locuit în ea, dar, bineînţeles, era casa lui Hugh, şi asta o făcea cu atât mai specială.

— Eşti actor? îl întrebă ea, iar el scutură din cap.

— Nu, sunt ceramist. Am un cuptor într-un şopron din grădină. Am lucrat cu normă întreagă într-o agenţie publicitară din Londra, dar a devenit prea mult, ştii la ce mă refer? Competiţia şi aşa mai departe. Aşa că am trecut la jumătate de normă, iar căsuţa asta, ei bine, e un fel de ascunzătoare. Un loc în care să evadez, unde pot să fiu eu cu adevărat. Şi să văd dacă am succes cu vasele.

— Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc la Londra, zise Rilla. Cred că mi-ar face plăcere concurenţa. După vacanţă, tot ce am eu sunt săptămâni în şir de şcoală la care să mă aştept. Dar plec anul viitor

şi apoi mă duc la şcoala de teatru. Mama nu voia iniţial, dar acum a cedat. Bine, Gwen, sora mea, ea face un curs de ştiinţe domestice în Elveţia, aşa că mama nu prea putea să spună nu, nu-i aşa? Ard de nerăbdare să ajung acolo. E atât de linişte pe-aici. Nu există absolut nimic de făcut şi nimeni cu care să vorbeşti.

Hugh făcu o faţă tristă şi Rilla râse.

— Adică până când te-am întâlnit pe tine nu era nimeni.

— Sper să simţi că poţi vorbi cu mine, zise el. Altminteri voi fi la fel de singur ca şi tine şi asta nu mi-ar plăcea. Ai să vii uneori în vizită?

— Da, zise Rilla. Bineînţeles că am să vin. Mi-ar face mare plăcere.

Puse jos ceaşca în micul spaţiu rămas între o plantă în ghiveci şi trei sau patru carneţele care ocupau cea mai mare parte a măsuţei de lângă canapea. Rână la urmă nu băuse mai nimic din ea. Apoi se ridică.

— Acum ar trebui să merg acasă, zise. Mama se va întreba unde sunt dacă mai rămân. Îmi pare rău că nu mi-am terminat cafeaua. A fost grozav, serios!

— Plăcerea mea! zise Hugh. Să revii în curând.

Rămăsese la uşa de la intrare şi îi făcuse cu mâna în timp ce ea se îndrepta spre poartă. Doamna Pitchard, care locuia lângă cârciumă, şi care era una dintre partenerele de bridge ale mamei ei, trecea pe trotuarul de vizavi. „Poate să se holbeze cât vrea, se gândi Rilla. Nu-mi pasă dacă nu se cuvine să mergi să bei cafea cu bărbaţi care trăiesc singuri. Nu-mi pasă dacă doamna P îi spune mamei. Nu-mi pasă de nimic.” Puţin a lipsit să nu se întoarcă să ciocăne din nou la uşa lui şi să strige: „Lasă-mă să intru! Vreau să rămân cu tine. Cu nimeni altul, niciodată”.

Aşa începuse. Acum, totul se schimbase, complet. Acum era o fiinţă total diferită şi păşea prin viaţă într-un fel de confuzie, cu tot trupul palpitând şi fremătând şi tânjind după Hugh în fiecare clipă în care erau despărţiţi.

Prinsese obiceiul de a merge să îl viziteze în după-amiezile când nu era la Londra. Mamei ei îi spunea că merge să o viziteze pe câte o prietenă din şcoala generală... câteva dintre ele încă mai locuiau în apropierea satului. În a treia ei vizită urcară în dormitor, care era surprinzător de curat, cu un aşternut roz pal minunat şi perdele imprimate cu un model de iederă şi flori albe, şi Rilla îşi pierdu virginitatea de bunăvoie, cu bucurie şi cu durere mult mai mică decât se aşteptase.

— N-am mai vorbit niciodată cu cineva aşa, zise Rilla, întorcându-se să se uite la profilul lui Hugh pe perna de lângă ea. Nu-mi dădeam seama că se poate. Te iubesc. Îmi place asta; să stai doar aici întins aşa, cu soarele bătând înăuntru...

Închise ochii. Fumul de la ţigara răsucită a lui Hugh avea un miros minunat. Din când în când îi dădea şi ei un fum din ea, şi asta o făcea să se simtă plutind şi fermecător, de parcă trupul ei s-ar fi putut contopi cu patul. Chicoti. Ce ar spune mama, sau Gwen, dacă ar şti că era aici, fumând marijuana? Oare ar fi mai şocant decât faptul că era cu un bărbat în pat? Sau mai puţin şocant? Cele două lucruri împreună ar fi, de asta era sigură, culmea ticăloşiei, după părerea Leonorei. Rilla nu se putu abţine să nu zâmbească la făţărnicia asta. „Îi place ginul cu apă tonică, nu-i aşa? Practic e obsedată de el, ăsta era gândul ameţit care îi trecu prin minte. Nu are niciun drept să îmi spună ce să fac. Absolut niciun drept.” Deschise ochii, şi el era acolo, uitându-se încă la ea şi zâmbind.

— Cred, spuse Rilla, că m-am născut în familia greşită. Ştii ce vreau să spun?

El trasă cu degetul o linie de la tâmplă, pe frunte şi pe nas în jos, până ajunse la gură. Când ea simţi că îi atinse buzele, îl sărută, scoase limba şi linse degetul, simţind gustul pielii.

— Când sunt mici, copiii cred că sunt în familia greşită, nu-i aşa? zise el. Au fost răpiţi dintr-o casă regală sau aşa ceva. Asta vrei să spui?

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că în familia mea toată lumea e aşa de, nu ştiu cum să o numesc, rigidă? Formală, poate. Mama e mereu îmbrăcată cum se cuvine. N-am văzut-o niciodată într-un halat de casă, de exemplu. Se îmbracă de îndată ce se trezeşte. Nu stă niciodată la taclale la o ceaşcă de ceai, la masa de la bucătărie. Şi cu sora mea e aproape la fel de rău.

— E mai mare, nu-i aşa?

— Da. Se va întoarce înapoi la Londra în curând, când se termină cursul ei din Elveţia, şi atunci va face încă şi mai multă bucătăreală şi chestii din astea, ceea ce sună chiar foarte plictisitor. Şi are un logodnic în regulă şi toate astea. Când sunt împreună, fac toate lucrurile cuviincioase de cuplu logodit, deşi nu au de gând să se căsătorească prea curând. Ştii tu, alegerea de ustensile pentru oameni căsătoriţi. Cuţite şi furculiţe.

Asta li se păru amândurora teribil de hazliu şi se rostogoliră în aşternutul răvăşit, râzând în hohote.

— N-am nicio idee despre ce vorbesc ei, continuă Rilla, când îşi mai reveni puţin. Se culcaseră împreună, atâta ştia, dar Gwen refuzase să discute despre asta. Era de părere că asemenea lucruri sunt personale şi intime şi nu trebuia să se vorbească despre ele. „Poate că are dreptate, se gândi Rilla. Nici mie nu mi-ar plăcea ca ea să ştie despre mine. Despre asta.” Continuă. El e străin. Bine, nu

chiar străin, doar că ai lui vin din Spania. Se numeşte James Rivera. De fapt, e destul de drăguţ. Arătos şi toate astea. Nu-nţeleg ce vede la Gwen.

— Dacă seamănă câtuşi de puţin cu tine, zise Hugh, nu e niciun mister.

Rilla scutură din cap.

— Ea e cea bună în familie. Ea face întotdeauna doar ce vrea mama să facă, şi e foarte liniştită şi deloc ca mine. Eu sunt peste tot. N-ai idee cât de greu e la şcoală cu profesorii zicând: „Oh, nu semeni deloc cu Gwen... De ce nu poţi fi mai mult ca Gwen...", până mă satur de moarte să aud asta. Ea e genul acela de persoană, ştii tu, de încredere, şi cumsecade, şi bună cu animalele şi... Şi ea se împacă mult mai bine cu mama decât mine. Nu prea ştiu de ce. Înţeleg că o supăr uneori pe mama. Ea îşi dă toată silinţa să o ascundă, serios, dar iese la suprafaţă din când în când.

— Nu-mi pot imagina pe nimeni care să nu te adore. Pur şi simplu nu îmi pot imagina, zise Hugh.

— Oh, ea mă adoră, bănuiesc, zise Rilla. Şi totuşi se supără. E cum ţi-am spus. Nu sunt în familia potrivită. Poate sunt un d-ăla, un copil schimbat. Zânele au venit şi i-au furat bebeluşul adevărat şi m-au lăsat pe mine în schimb. Sunt adesea roşcaţi, nu-i aşa? Copiii schimbaţi?

Hugh îşi stinse ţigara cu marijuana şi se lăsă pe spate, pe perne. De îndată, începu să sforăie uşor. Întotdeauna făcea aşa, reflectă Rilla. Bărbaţii pur şi simplu adorm imediat după sex. Citise despre asta în cărţi. „Sunt bună la asta, îşi spuse. Sunt bună la pat." Gândul o făcea fericită. Devenea o altă persoană când era cu Hugh, şi nu era doar din cauza sexului, care, ei bine, era splendid, şi pe care nimic din ce citise vreodată nu îl descria nici pe departe cum se cuvine. Îi plăcea mai mult decât orice alt lucru pe care îl făcuse

vreodată. Se simţea strălucitoare peste tot, de parcă trupul îi era traversat de electricitate ori de câte ori o atingea Hugh. Chiar şi când nu era cu el, gândul la ceea ce făcuseră împreună, în timp ce, bunăoară, stătea la micul dejun cu mama ei de partea cealaltă a mesei, o făcea să roşească. O dată sau de două ori, Leonora o întrebase dacă se simţea bine, iar ea trebuise să găsească o scuză pentru roşeaţa bruscă ce îi inundase obrajii şi gâtul, în timp ce dormea, îl visa şi se trezea transpirând. Într-o noapte, îl dori cu o asemenea disperare, încât de-abia putu să îşi recapete răsuflarea. Sărise efectiv din pat şi începuse să se îmbrace, gata să se furişeze din casă la primele ore ale dimineţii şi să fugă de-a lungul aleii şi prin sat şi în căsuţa lui, şi pe scări în sus, şi în pat lângă el, înainte e a el măcar să se fi trezit. Dar se afundă înapoi în patul ei, deznădăjduită, conştientă de tărăboiul pe care bar isca dacă nu ar fi la locul ci la micul dejun.

O mai înnebunea faptul că în unele zile în care ar fi putut fi cu el trebuia să se plimbe de colo-colo prin Willow Court, pentru că el era la Londra. Venea pentru două sau trei nopţi pe săptămână şi din când în când pentru un weekend, şi asta era tot. În curând vacanţa avea să se termine, şi nu mai avea să îl vadă aproape deloc. Cum o să se concentreze ea să ia note de 10, ştiind că el se afla la doar câţiva kilometri depărtare? Oare putea să plece acum? Pur şi simplu să nu se mai întoarcă la universitate? Tot ce voia să facă era să meargă la şcoala de teatru, dar, deşi o tot implorase pe mama ei, Leonora nu era deloc convinsă că actoria era o carieră adecvată, şi insista ca fiica ei să rămână la şcoală suficient timp, ca să adune ceea ce ea numea „competenţe respectabile”.

În zilele lipsite de Hugh – aşa se gândea ea la ele – descoperi că de fapt îi era dor de Gwen. Nu era nimeni cu care să vorbească şi petrecea ore întregi măsurând terenul din jurul casei, plimbându-

se de jur-împrejurul lacului, uneori recitând monologuri din Shakespeare cu voce tare.

— „Ţi-aş fi trimis prin nopţile tăcerii, / Şi numele ţi-aş fi strigat pe dealuri, / Cu ele-odată să te chem: Olivia!”[2] declama ea lebedelor care apăreau şi dispăreau dintre ramurile de salcie, dar ele nu prea ascultau.

Nimeni nu o asculta aşa cum o făcea Hugh.

Rilla îşi dădu repede seama că nu discutase cu nimeni până atunci aşa cum o făcea cu Hugh. Vorbeau despre tot: cărţi, muzică, munca lui. El îi spunea lucruri. Îi cerea părerea şi era adesea de acord cu ea. El credea că era deşteaptă. Ei îi plăcea să se uite la el când îşi făcea vasele. Arunca lutul pe roată şi îl modela în forme frumoase până când ea îşi dorea nebuneşte să îl atingă. El o îndepărta, avertizând-o.

— Ştiu la ce te gândeşti, tânără Rilla, spunea şi continua să mângâie forma udă, trăgând-o şi apăsând-o, până când o transforma în ceea ce voia el să fie. Ai puţină răbdare. Va fi bine, îţi promit.

Şi când o săruta acolo, în micul şopron din spatele căsuţei, unde era roata, mâinile lui – cenuşii şi aspre de la lutul ce se usca – pe părul sau pe spatele ei, ea se cufunda în propria plăcere şi simţea cum se pierde ameţită şi înnebunită de cât de mult îl dorea.

Rilla se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Se trase de îndată în spatele perdelei pentru că o văzu din nou pe gălăgioasa aceea de doamnă Pritchard. Părea ca venea intenţionat prin apropierea căsuţei când Rilla se afla acolo. „Oare mă spionează, se întrebă.

---

[2] W Shakespeare, A *douăsprezecea noapte,* act I, sc. V traducere de Mihnea Gheorghiu, editura Adevărul holding, 2009

Oare ştie ceva? Nu, bineînţeles că nu. Dacă am să mă întâlnesc vreodată cu ea şi va spune ceva, voi găsi eu o scuză. Am să spun că vreau să cumpăr o vază sau ceva pentru ziua de naştere a lui Gwen. Bătrână proastă!" De fapt se uita în sus la fereastra dormitorului lui Hugh. Ce obrăznicie! Nu era nimic rău în ce făcea ea. Unii oameni ar spune că Hugh era prea bătrân pentru ea, dar cum putea fi când se iubeau atât de mult? Când trupurile lor se potriveau de parcă vreun creator le-ar fi sculptat din acelaşi bloc de carne, aşa încât atunci când făceau dragoste deveneau o singură persoană? Zece ani nu erau deloc mult. De fapt, tatăl ei fusese mult mai bătrân decât mama ei, aşa încât mama nu putea obiecta în vreun fel, nu-i aşa? Bineînţeles că nu putea. Aşa că, de ce nu îl lua pe Hugh sus la Willow Court să i-l prezinte Leonorei? Nu prea ştia, dar era ceva minunat în faptul că Hugh era secretul ei şi voia să îl păstreze tot pentru ea, cel puţin pentru încă o bucată de vreme. Bineînţeles, odată ce o cerea în căsătorie, trebuia să fie prezentat întregii familii, dar până la ziua aceea, era doar al ei şi al nimănui altcuiva. Se strecură din nou în pat şi începu să sărute partea de sus a braţului lui Hugh, aproape de umăr. Pielea lui era aurie şi netedă. El deschise ochii şi zâmbi.

— Ştii ceva? murmură.

— Ce?

— Eşti o fetiţă foarte lacomă, asta e.

— Nici n-ai idee cât de lacomă sunt. De-abia putea vorbi.

— Atunci arată-mi, zise el şi se întoarse să o sărute, acoperindu-i impui cu al lui.

Hugh încetă să fie secretul Rillei la biserică, de Sărbătoarea Verii, încercase să găsească un pretext să nu meargă, dar nu putea insista prea tare, altfel mama ei ar fi devenit cu siguranţă

suspicioasă. Poate, se gândea, în timp ce mergeau încet de jur-împrejur, în soarele fierbinte, de la un stand la altul, poate că el nu va veni. Poate se va gândi doar că toată situaţia e prea tâmpită pentru a fi exprimată în cuvinte, la fel ca mine, şi nu va veni.

Mergea uşor în spatele Leonorei şi zâmbea, salutându-i pe toţi pe care îi întâlneau în timp ce îşi croiau drum prin grădina casei parohiale. „Mama cunoaşte pe toată lumea din sat, se gândi, şi pur şi simplu *trebuie* să stea la palavre cu ei şi să îi lase pe toţi să ne plictisească la nebunie cu aiurelile lor. Cui îi pasă de mărimea dovleceilor lui Bill, sau cât de *inspirat* e standul Elefantul Alb anul ăsta?"

Şi, de necrezut, doamna Pritchard ţinea standul de prăjituri, care era favoritul Rillei. Zăbovi în faţa lui puţin mai mult decât ar fi trebuit şi tocmai era pe punctul de a-i plăti doamnei Pritchard pentru meringul care arăta excelent, când se întâmplă totul dintr-odată, de parcă toată treaba fusese regizată. Mama ei apăru în stânga, Hugh, în dreapta, şi doamna Pritchard trebui doar să spună: „Oh, Leonora dragă, ce coincidenţă nemaipomenită! Iată-l! Tânărul despre care îţi spuneam. Cel care a luat căsuţa Albertonilor. Tu îl cunoşti pe domnul Kenworthy, Rilla, nu-i aşa?"

Apoi urmară tot felul de prezentări stângace, cu Leonora spunând cât de încântată era să îl cunoască, iar Hugh, de asemenea, minţind cu neruşinare şi mormăind despre cum avusese de gând să o roage pe Rilla să îl ducă la Willow Court pentru că era un mare admirator al lui Ethan Walsh etc. etc., până când Rilla simţi că ameţeşte. Apoi Hugh plecă într-o direcţie, iar Leonora şi Rilla într-alta, şi ea nici măcar nu îşi mâncase meringul.

Tipic, Leonora nu spuse nimic despre Hugh până când ajunseră acasă. Rilla nu ştia ce să facă. Oare ar fi mai bine dacă ar spune ceva? Sau să tacă pur şi simplu şi să o lase pe Leonora să întrebe?

Decise să aştepte până la ora cinei şi să vadă ce se întâmplă şi, cum era de bănuit, de-abia apucă să ia o îmbucătură din salata rece de somon, când Leonora spuse:

— E foarte arătos, nu-i aşa, tipul acela care a luat căsuţa Albertonilor. I-am uitat numele.

— Hugh Kenworthy, zise Rilla, gândindu-se: „Mincinoaso! Ai făcut asta doar ca să auzi cum îi rostesc eu numele."

Continuă să îşi mănânce somonul într-o manieră minunat de nepăsătoare, acordându-şi note maxime pentru simulare.

Leonora continuă:

— Îl cunoşti foarte bine? Nu l-ai pomenit niciodată, nu-i aşa?

— Nu, zise Rilla. Nu-l cunosc prea bine. E olar. Mi-a vorbit despre tablouri la magazin şi am fost la cafea cu el de câteva ori, asta-i tot.

Leonora nu spuse nimic, dar se uită iscoditor la fiica ei. „Cumpăneşte lucrurile, se gândi Rilla. Toate acele ore şi ore în care am fost plecată de acasă. Oare poate ghici? Nu trebuie să par agitată. Trebuie să schimb subiectul."

— Ar trebui să îl inviţi pe aici, zise Leonora. De ce nu îl inviţi duminică la prânz? S-ar putea să vină Gwen cu James atunci, cred, şi aţi putea juca o partidă de tenis sau altceva.

— În regulă, zise Rilla. Am s-o fac. E o idee bună, însă nu ştiu dacă joacă tenis sau nu. Totuşi, am să-l întreb.

Restul mesei decurse fără incidente şi, când se termină, Rilla se duse în camera ei. Jeffrey, una din pisicile noi, care îl înlocuise pe îndrăgitul lor Cinders, dormea pe scaunul tapiţat cu catifea. Era un motan tărcat frumos, iar tovarăşul şi fratele lui, George, era negru. George era genul i le pisică de exterior, care nu venea niciodată sus. Rilla stătu la fereastră i se uită la lac, argintiu în lumina soarelui de început de seară. Îşi imagină cum ea şi Hugh se

plimbau pe malul lui, el ţinând-o de talie, iar ea sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Închise ochii, încercând să-şi amintească gustul sărutului lui. Întorcându-se de la fereastră, se prăbuşi pe pat, imaginându-şi că trupul lui se afla între al ei şi ţesătura mătăsoasă, aproape rechemându-l, atât de pătimaşă era dorinţa ei.

— A fost josnic! Ai fost josnic! N-am urât în viaţa mea o zi mai mult. De ce a trebuit să...

Rilla ţipa la Hugh. O parte din mintea ei înregistra faptul că era chiar prima lor ceartă, dar asta nu conta. Era atât de supărată, încât nici măcar dragostea nu o putea opri.

— Încetează, Rilla! Hugh încerca din greu să o împace, dar de fapt înrăutăţea lucrurile. Faci din ţânţar armăsar. Chiar, de ce eşti aşa de turbată?

— Nu ştii? Îmi spui că nu ştii?

Erau în holul căsuţei. De obicei, în momentul în care intra pe uşă începeau să se sărute şi ajungeau la jumătatea scărilor înainte să fi rostit vreun cuvânt, dar nu şi de data asta.

— Nu văd bine. Nu ştiu ce să cred. Nu pot să cred că nu ţi-ai dat seama.

— Că nu mi-am dat seama de ce mai exact? zise Hugh.

Părea plictisit. Cum îndrăznea să pară plictisit?

— Nu ţi-ai dat seama că mă răneai când te gudurai pe lângă mama şi sora mea? Nici măcar nu te-ai uitat la mine toată ziua. Am fi putut fi străini, doar nişte oameni care nu înseamnă nimic unul pentru celălalt. N-am putut suporta. Cum vorbeai întruna cu mama, de parcă ar fi fost cea mai fascinantă persoană din toată lumea, iar eu eram un nimic. Chiar ai dispărut cu ea ore întregi. Ce aţi făcut? Cum crezi că m-am simţit? Nu mi-ai adresat un singur

cuvânt din momentul în care ai sosit şi până ai plecat. A trebuit să trec printr-o zi întreagă cu tine şi să nu te ating nici măcar o dată...

Nu mai putu continua şi izbucni în lacrimi.

— Vino încoace, zise Hugh şi o strânse în braţe. Eşti o prostuţă mică, Rilla scumpă. Chiar voiai ca toată lumea să ştie ce simt pentru tine? Asta voiai? Nu crezi că mama ta ar putea fi puţin – cum să spunem? – supărată să descopere de ce a fost în stare fetiţa ei în timp ce ea nu se uita? Mama ta, în mod foarte amabil, m-a dus sus să văd atelierul lui Ethan Walsh, pentru că îmi exprimasem interesul faţă de opera lui. Asta-i tot.

— Nu mi-ar păsa dacă oamenii ar şti despre noi! zise Rilla. Aş striga-o în gura mare dacă aş putea. Mi-ar *plăcea* enorm. I-aş spune doamnei Pritchard. Tuturor. Nu mi-e ruşine. Câtuşi de puţin.

— Ştiu, ştiu, murmură el, sărutând-o pe buze, pe gât, făcând-o să uite de mânie, să-i fie imposibil să mai gândească limpede. Ştiu că nu ţi-e ruşine. Totuşi, e mai bine să nu ne punem în pericol, nu crezi? Nu sunt lucrurile în regulă aşa? Nu e bine aşa?

Rilla nu spuse nimic. Simţi cum îi trece furia. Trupul ei încerca să i-o scoată din minte. „Nu-i nimic, se gândi. Se prefăcea că era drăguţ cu ei. Mă iubeşte. Simt că mă iubeşte, oh da, da, chiar mă iubeşte şi am să leşin pentru că îl iubesc atât de mult."

— Rilla dragă, zise Leonora. Cred că trebuie să vorbim.

Rilla fu atât de surprinsă să o audă pe mama ei spunând asta, să *ceară* efectiv să îi vorbească, încât se opri în drum spre uşă. Să fi avut oare cineva un accident? Urma să îl viziteze pe Hugh, totuşi, poate era vreo urgenţă.

— Bineînţeles, mamă, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu în sensul la care te referi. Dar vino pentru câteva minute în seră.

Rilla se simţi puţin înspăimântată când se aşeză. Peste tot în jurul scaunului ei erau ghivece enorme şi vaze, din care se revărsau şi se căţărau plantele luxuriante ale mamei ei, împrăştiindu-şi frunzele verzi pe pereţii din sticlă. Ce voia Leonora de la ea? Nu putea fi (nu-i aşa?) ceva legat de Hugh? Nu, cu siguranţă nu. Unul dintre lucrurile cele mai bune care se întâmplaseră vara asta era cât de bine se integrase Hugh în viaţa de la Willow Court.

De la prima lui vizită, venise adesea aici. Într-un fel, Rilla era încântată, pentru că însemna că şi ea, ca şi Gwen, avea un prieten, deşi al ei nu era recunoscut de toţi ca fiind oficial cu ea. Dezavantajul de a-l avea în mod constant la Willow Court era că petreceau mai puţin timp singuri. Mai puţin timp pentru sex, îşi spunea Rilla, deşi mai era noaptea în care merseseră în foişor după ce înotaseră în lac şi stătuseră acolo până la ivirea zorilor. Uneori se întreba dacă era normal să îţi doreşti atât de mult să faci sex. Nu era nimeni pe care l-ar putut întreba efectiv, în afară de Hugh, care râdea întotdeauna de ea şi spunea ceva stupid, de genul „n-ai putea fi în niciun fel prea dornică pentru gustul meu”, sau aşa ceva. Nimic care să îi spună dacă era normal. Nu întreba niciodată de alte prietene pe care le avusese înainte de a o cunoaşte pentru că nu voia să audă de ele. El nu pomenise nimic despre căsătorie. De fapt, nici măcar nu-i spusese că o iubeşte, ceea ce o îngrijora uneori, deşi auzise că unor bărbaţi pur şi simplu nu le place să rostească cuvintele, indiferent care ar fi sentimentele lor. Din lectura atentă a revistelor, Rilla aflase că nunţile nu erau un subiect uşor de abordat, aşa că nici ea nu spunea nimic, dar bineînţeles că aranjase deja mobilierul casei lor până la ultimul detaliu, în imaginaţia ei.

— E în legătură cu Hugh, mă tem, zise Leonora.

— Ce s-a întâmplat? E în regulă? A avut un accident?

— Nu, nu, draga mea. Nimic de genul ăsta. Te rog, aşază-te din nou.

Rilla sărise de pe scaun. Se aşează şi se uită fix la mama ei.

— Ce e cu Hugh? zise.

— Am să te întreb ceva, Rilla, ce nu aş întreba în mod normal, dar te rog să nu crezi că mă amestec. Pur şi simplu trebuie să ştiu, în aceste împrejurări. Te-ai culcat cu el?

Rilla roşi şi ştiu că roşeaţa o dăduse de gol. „Nu mi-e ruşine, îşi spuse. Nu are de ce să-mi fie." îşi ridică privirea spre Leonora şi spuse cu mult curaj:

— Da, da, am făcut-o.

Aşteptă să izbucnească fulgerul, vreun fel de cataclism care să se potrivească cu enormitatea veştii, dar Leonora oftă doar.

— Oh, draga mea, zise. Mi-am închipuit eu. Asta are să fie greu de înţeles pentru tine, iubita mea, dar mi-e teamă că toate astea s-au terminat acum.

— Ce s-a terminat? Nu înţeleg. Cum poate să se fi terminat? Tocmai voiam să îl vizitez. Ce? Cum?

— Nu o să fie acolo. A plecat la Londra. Nu se va mai întoarce.

Ochii Rillei se împăienjeniră. „Nu-ţi pierde controlul! Păstrează-ţi calmul..." îşi repeta întruna. Când vorbi, vocea ei ieşi ca un scârţâit sugrumat pe care îl ura, dar făcea un efort uriaş să se ţină tare, să nu plângă. Zise:

— Mamă, dacă ai de gând să îmi spui lucruri dureroase, trebuie să-mi explici. Nu poţi să stai pur şi simplu acolo şi să anunţi că nu se va mai întoarce. El nu m-ar părăsi. Mă iubeşte. Ştiu asta. Ne iubim.

Leonora scutură din cap.

— A profitat de tine, Rilla. Nu e uşor să spui asta, dar el e... e necinstit. Nu e ceea ce pare a fi. Sincer. În primul rând, câţi ani ţi-a spus că are?

— Ştiu câţi ani are. Are douăzeci şi şapte. Şi nici tu nu poţi spune nimic pentru că şi tată era mai mare decât tine.

— Hugh are treizeci şi patru. Arată mai tânăr, e adevărat, dar chiar atât are.

— Nu-i adevărat. Oricum, de unde ştii tu? Ţi-a spus el? De unde şi îi că nu te minte pe *tine,* zicând că ar fi mai în vârstă. Nu că ar conta. L-aş iubi oricum.

— A fost o remarcă pe care a făcut-o despre faptul că îşi amintea o petrecere de stradă care a avut loc la sfârşitul războiului. Tu probabil nici nu ai observat că el a spus asta, dar eu da. Mi-am dat seama Imediat că trebuie să aibă cel puţin treizeci şi doi de ani. Şi apoi am făcut nişte investigaţii, la prieteni din Londra. Are treizeci şi patru de, mi, Rilla, dar asta nu e tot. Eşti pregătită pentru ce urmează?

— Pregătită pentru ce? Nu-mi pasă ce ai scos tu la lumină. E un nepus tor alb de sclavi? Un vânzător de droguri? Eu îl iubesc oricum. Vom fugi împreună dacă lumea îl va blama. Vom merge unde nimeni nu ne va găsi vreodată.

— Nimic aşa de dramatic, mă tem. Doar faptul destul de banal că e deja însurat. Are doi copii, iar unul din ei e o fată doar cu trei ani mai mică decât tine.

Rilla se simţi ca şi cum o piatră s-ar fi prăvălit peste ea şi ar fi privit-o storcând-o de vlagă. Deschise gura să vorbească, dar nu putu. Încercă din nou.

— E... sunt... adică, poate sunt despărţiţi. Asta trebuie să fie. De asta probabil vine la căsuţă. Ca să scape de ea. Probabil că se gândesc la divorţ. Am să vorbesc cu el. Am să îl întreb ce se

întâmplă. Îmi va spune adevărul. Trebuie. Nu va mai trebui să ascundă nimic de mine. Mă iubeşte.

— Asta poate că e adevărat. Poate te iubeşte, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Şi bineînţeles că nu ţi-a spus. De ce ar face-o? Se distra de minune cu tine, de ce ar strica asta? Dar a vorbit cu mine, când l-am rugat să îmi spună adevărul.

— Ce a spus? Repetă absolut fiecare cuvânt pe care l-a spus. Fiecare cuvânt, ţine seama! Te rog, mamă, povesteşte-mi totul. Când ai vorbit cu el? Unde?

— Aici. Alaltăieri, când a venit la prânz. În timp ce tu erai afară în Grădina Liniştită şi vorbeai cu Gwen şi James, cred.

Era adevărat. Fusese o oră – fusese chiar atât de mult? – în care ea nu fusese cu Hugh. Gwen şi James ziceau că probabil bea încă o ceaşcă de cafea cu Leonora, şi chiar remarcaseră cât de bine se împăcau. Rilla închise ochii. Tot timpul în care ea stătuse întinsă pe iarbă şi admirase frunzele magnoliei, el îi povestise Leonorei toate lucrurile acelea oribile. Era insuportabil. Tot corpul o durea, de parcă ar fi bătut-o cineva. „Nu îmi va trece niciodată, se gândi. Mă va durea veşnic. Întotdeauna. Nu va înceta niciodată să mă doară." Inspiră adânc şi se uită la mama ei.

— Te rog, spune-mi totul, zise. Fiecare cuvânt.

— Mi-a mărturisit că e mai în vârstă, exact cum bănuisem eu. A recunoscut că ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu cadă în mrejele unei fete tinere, dar că nu a avut încotro. A spus că e... sensibil. Sensibil la farmecele fetelor tinere. Părea să ştie că asta nu era ceva de care să fii mândru. A privit mult în pământ, Rilla, în timp ce a vorbit cu mine. L-am întrebat despre soţia lui. Ea nu ştie nimic, se pare, niciun amănunt legat de aventurile lui, când nu e cu ea. Au unul din acele... cum se numesc? Mariaje deschise. El e un tată devotat. Căsuţa de aici, ei bine, aceea era pentru olăritul lui.

Asta i-a spus soţiei sale. M-a implorat. M-a implorat să nu îi spun nimic despre tine. Nu pentru că ai fi amanta lui, înţelegi, pentru că amantele sunt o constantă în viaţa lui, ci pentru simplul motiv că eşti atât de mult mai tânără decât – şi astea sunt cuvintele lui – *iubitele lui obişnuite.* E sincer cu privire la ele, chiar dacă nu e în nimic altceva. I-am spus că trebuie să plece din căsuţă şi a fost de acord. A plecat ieri, cred. A promis să lui ia niciodată legătura cu tine, şi tu nu ai voie să îl mai contactezi, Rilla. E cea mai bună cale, cu adevărat. M-a asigurat că nu vei rămâne însărcinată pentru că a făcut vasectomie. Lucru pentru care trebuie să fim profund recunoscătoare.

Rilla nu spuse niciun cuvânt. Se ridică de pe scaun şi plecă din eră fără să ştie prea bine unde mergea. Privirea i se înceţoşă, iar inima... ce se întâmpla cu ea? Era ca şi cum cineva, ceva i-o storcea, şi ea şi-o putea imagina, chiar în spatele coastelor, pulsând însângerată şi sfâşiată, nimic mai mult decât o rămăşiţă de carne şi izvorul tuturor sentimentelor. Se împletici pe scări în sus şi merse direct în camera copiilor.

Se aşeză în faţa căsuţei păpuşilor şi se uită în încăperile în care micile siluete întruchipându-i pe Lucinda şi Lucas încă mai trăiau, deşi ea încetase să se mai joace cu ele cu ani în urmă. Vieţile lor erau minunate. Ei locuiau în Vila Paradisului şi nimeni nu venea să îi rănească şi să le sfâşie micile trupuri. „Nu-i voi mai vedea niciodată", se gândi. Cuvintele mamei ei se învârteau întruna în capul ei. „Căsătorit. Treizeci şi patru de ani. Alte iubite, alte iubite, alte iubite." Ticălos. Era un ticălos nenorocit şi trebuia să îl urască. Atunci cum de încă îl mai iubea cu fiecare celulă a întregului ei corp? „N-am să o iert niciodată, se gândi, ridicând-o pe Regina Margarita. E numai vina ei. Nu ar fi trebuit să îl întrebe toate astea. Nu era deloc treaba ei. În li nai şi-ar fi părăsit soţia pentru mine.

Ştiu că ar fi făcut-o." Rilla simţi primele lacrimi curgându-i pe obraji şi nu-i păsa dacă nu se opreau niciodată din curs. S-a amestecat în viaţa mea şi mi-a distrus-o pentru totdeauna. „A distrus-o, distrus-o, distrus-o."

— Rilla? Rilla, dormi?

Sean. Vocea lui Sean. Rilla se urni cu greu în picioare, netezindu-şi părul cu o mână.

— Nu. Nu, sincer, zise. Doar mă gândeam cu ochii închişi. Eram pe punctul de a te abandona. Nu e foarte târziu?

— În jur de unu, zise Sean. Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare. Am stat ca pe jar, crede-mă pe cuvânt. Câte un rând de băuturi după celălalt, şi eu, acolo, căutând o scuză ca să scap. Ştii cum e. Nu voiam să arăt prea dornic să plec. Mâine trebuie să lucrez cu toată lumea. Râse. Bine, de fapt astăzi.

— Nu contează, zise Rilla. Nu sunt deloc obosită. Tu?

Sean scutură din cap.

— Deloc. Şi am adus nişte vin. Îl întinse ca să i-l arate. Am avut prezenţa de spirit să scot dopul înainte de a veni încoace, dar am uitat paharele. Are importanţă?

— Nu, bineînţeles că nu. O vom topi pur şi simplu.

Sean se aşează pe bancă şi se rezemă de peretele de sticlă al foişorului. O linişte începu să crească între ei. „Oare să vorbesc eu prima? se gândi Rilla. Ce să spun?" Căuta o remarcă potrivită, respingând frenetic subiect după subiect, când Sean vorbi:

— Am repetat tot felul de lucruri pe care voiam să ţi le spun, şi acum, că sunt aici, nu-mi amintesc niciunul singur.

— Şi eu, zise Rilla uşurată. Se aşează lângă el şi ridică sticla. Pot?

— Sigur.

Luă o înghiţitură din vinul sec, rece ca gheaţa şi se gândi că nicio băutură din lume nu avusese vreodată un gust mai bun. Îi dădu sticla înapoi lui Sean, care o puse jos, lângă picioarele lui.

— La ce te gândeai? întrebă. Ai zis că te gândeai. Nu spune dacă nu vrei. Dacă e confidenţial.

— Nu e deloc confidenţial. Mă gândeam la un bărbat pe care l-am cunoscut. Primul meu iubit, de fapt. Se numea Hugh.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Oh, Doamne, a fost atât de plictisitor, atât de banal! Exact ca o carte proastă, drept să spun. M-am îndrăgostit de el şi s-a dovedit că era căsătorit. O chestie foarte comună, mă tem. Mama a descoperit şi l-a trimis la plimbare.

— Şi bănuiesc că nu ai iertat-o niciodată pentru asta.

Rilla râse.

— Cum de ai ghicit? E atât de evident? Nu, bineînţeles că a făcut re trebuia, dar la vremea aceea nu părea aşa. Uneori cred că încă se mai uită la mine ca la fetiţa neascultătoare care credea că eram atunci. Simt că nu mă aprobă, în mare parte a timpului. Din nou, treburi plictisitoare. Scuză-mă. Hai să schimbăm subiectul.

— Nimic ce are legătură cu tine nu e plictisitor, Rilla, zise Sean, şi ea descoperi că mâna lui îi mângâia încheietura, tandru, încet, făcând-o să se înfioare de plăcere. Totuşi, eşti tristă. E evident. Şi ştiu de ce, pentru că mi-ai spus. Am petrecut toată ziua gândindu-mă cum îi suferit când a murit fiul tău. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să le ştiu, aveam atâtea lucruri să te întreb, şi nu consideram că puteam să o fac.

— Nu mă deranjează. Întreabă orice.

— Unde era Jon Frederick când s-a întâmplat?

Rilla se uita la podea.

— Era acolo. Nu când s-a întâmplat efectiv, dar a venit numaidecât. A făcut tot ce a putut, dar bineînţeles că a fost la fel de îndurerat ca şi mine şi, foarte sincer, nu cred că doi oameni atât răniţi şi de distruşi mai pot construi ceva împreună. Noi nu am putut, în orice caz. Şi el era supărat pe mine.

— Asta e de neiertat! zise Sean. Complet de neiertat. Nu a fost vina ta. A fost un accident, cu siguranţă. Un accident tragic, tragic, le-a învinuit pe tine? Cum a putut?

Rilla nu răspunse o vreme. I se puse un nod în gât. Ochii i se umplură de lacrimi ce i se prelingeau pe obraji în jos în timp ce vorbea.

— Avea dreptate să fie supărat, sincer. Aşa cred eu. Asta am crezut din ziua aceea încoace. *A fost* vina mea. Ar fi trebuit să fiu aici şi nu am fost. I-am lăsat pe alţii să aibă grijă de copilaşul meu şi nu ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să-mi iau ochii de la el. Nicio clipă.

Sean îşi puse braţul în jurul umerilor Rillei, iar ea îşi îngropă faţa în curbura gâtului lui şi plânse de parcă nu ar fi avut de gând să se mai oprească vreodată. Cel puţin, după ceea ce i se păru foarte mult timp, suspinele se domoliră şi ea îşi ridică faţa, se uită la Sean şi zâmbi.

— Oh, Sean, nu am vrut ca noaptea asta să fie aşa! Uită-te la noi. Eu sunt mânjită de fard, îmi curge nasul şi am ochii roşii, iar tu eşti ud până la piele. Şi cămaşa ta trebuie să fie distrusă. Îmi pare atât de rău! Oh, Doamne, numai când mă gândesc cât de îngrozitor mă simt pentru asta îmi vine să o iau de la capăt cu plânsul.

Sean îşi luă braţul din jurul umărului Rillei, scoase o batistă din buzunar şi i-o dădu fără niciun cuvânt. Ea îşi tamponă ochii şi nasul.

— Nu, asta nu ajută la nimic, zise el cu blândeţe. Trebuie să sufli tare.

— Conversaţia asta devine tot mai fermecătoare cu fiecare minut, zise, dar făcu aşa cum îi sugerase. Uite. Aşa e un pic mai bine.

— Mai ia o înghiţitură de vin şi o luăm de la capăt, zise Sean. E rândul meu. Am să îţi povestesc despre căsătoria mea eşuată. Cum fosta mea soţie spunea că sunt un ratat care nu va realiza niciodată nimic, şi ce dreptate avea! Cum am suferit când a avut aventuri cu câţiva dintre colegii mei cei mai renumiţi, eu fiind ultimul care a aflat ceva despre asta. Probabil că nici nu te poţi măsura cu mine când vine vorba de poveşti plictisitoare şi banale.

— Cum a putut? Rilla era indignată. Eşti un regizor renumit. Ce voia să fii?

— Nu ştiu. Câştigător de premii. Vizibil. Strălucitor. Tot ce nu sunt, i sincer. Mie îmi place doar să fac programele pe care vreau să le fac, asta-i tot. Trebuie să fiu pasionat de subiectele mele, aşa cum sunt de Ethan. Mi-au plăcut întotdeauna foarte mult picturile lui, ştii asta. De când eram adolescent, în orice caz. M-am îndrăgostit de ele de când le-am văzut pentru prima dată. Tăcerea se lăsă din nou între ei. Apoi Sean continuă: Nu există niciodată un scenariu potrivit pentru genul ăsta de conversaţie, nu-i aşa? Ştii ce urmează, Rilla. Ştii ce vreau să spun, numai că nu sunt sigur că o pot spune bine. Va suna plănuit. Sunt foarte bun în a recunoaşte capcane în ceea ce spun oamenii, inclusiv eu.

— Ce voiai să-mi spui, Sean? Spune-mi. N-o să râd. N-o să cred că e ceva nepotrivit, promit.

— Aveam de gând să spun că m-am îndrăgostit de picturi de când le-am văzut prima dată şi exact acelaşi lucru s-a întâmplat şi când te-am văzut pe tine. Poftim. Ăsta e genul de sentiment care

nu ar trebui exprimat decât pe o felicitare de Sfântul Valentin, nu crezi?

— Aşa e, zise Rilla zâmbind în timp ce vorbea. Numai că eu m-am simţit exact la fel. Ca o puştoaică. Naivă şi chicotind şi pândindu-ţi cea mai mică mişcare. Oare însemna ceva? Oare chiar te uitai aşa la mine sau era doar în imaginaţia mea? Genul acela de prostie. Şi apoi mă gândeam, stai o secundă, te mişti prea repede. E nedemn pentru o femeie de vârsta ta. L-ai cunoscut doar alaltăieri. Lucruri din astea.

— Ceea ce cred eu, zise Sean, luând faţa Rillei în mâini şi întorcând-o uşor, aşa încât să îl privească direct în faţă, e că nu ne-am mişcat deloc destul de repede. Am pierdut timpul. N-ar trebui să-l mai pierdem.

El îşi aplecă faţa. Ea închise ochii şi aşteptă sărutul lui, şi i se păru ca şi cum ceva auriu şi cald... „strălucirea soarelui, miere, oh Doamne, îmi pierd minţile! se gândi, sunt amorezată...” gonea prin sângele ei, făcând-o să tremure de o plăcere pe care crezuse că o uitase, copleşind-o de fericire.

Mult mai târziu merseră împreună spre casă, mână-n mână şi în linişte. „Aş fi făcut-o, se gândi Rilla. L-aş fi lăsat să facă dragoste cu mine, exact ca adolescentă excitată, care se lasă cucerită la primul rendez-vous. El a fost cel care s-a purtat ca un gentleman şi ca un adult şi a spus că avea un decor mai bun în minte pentru prima noastră întâlnire.” Ea zâmbi la cât de ofensat păruse când îl acuzase că era între două vârste. „Eu sunt între două vârste, ripostase el. Şi aşa eşti şi tu. Asta nu schimbă nimic din ceea ce simt.”

Discutară aproape toată noaptea. Se iveau zorii zilei când ei păşeau peste pajiştea înrourată, şi cerul era striat cu portocaliu pal şi roz. „Asta trebuie să fie, se gândi Rilla, cea mai frumoasă

dimineaţă care a existat vreodată." Şi ziua care se întindea în faţa ei avea să fie plină de lucruri uimitoare şi minunate. Începând cu o prăjitură cu căpşune.

Se opri pe cărare să îşi ridice pantofii şi spuse:

— Tocmai m-am hotărât să fac o prăjitură cu căpşune pentru ziua mamei. Începu să chicotească. Gwen va face cincizeci de crize. Au angajat-o pe Bridget să vină mâine, bineînţeles. Ea se ocupă de mâncare. Nu-mi pasă. Eu am să o fac. Aş putea să o fac acum, în clipa asta, înainte de a merge la culcare. Mă îndoiesc că am să mai dorm vreodată. Sean, îţi dai seama? Mi-ai distrus somnul pentru totdeauna. De acum o să stau doar întinsă în pat noaptea şi o să-ţi duc dorul. Ce mi-ai făcut?

— Nimic, zise Sean, şi stătură lipiţi unul de celălalt lângă uşa salonului şi se sărutară lung. Nimic în comparaţie cu ceea ce am să fac.

Rilla închise ochii şi se rezemă de el şi îşi permise să îşi imagineze totul. Tot ce aveau să fie şi să facă şi să spună. Totul.

Bucătăria era răcoroasă şi liniştită. Cinci dimineaţa era ora perfectă pentru copt, se gândi Rilla. Ştia că nu avea să adoarmă dacă mergea la culcare acum, aşa că ăsta chiar era lucrul cel mai inteligent de făcut. Fie că era în culmea fericirii, fie că era deprimată, gătitul o făcea să uite de sine, o calma, şi îi oferea ceva ce să aştepte cu plăcere, chiar dacă nu era nimic mai mult decât o tavă de prăjituri.

În dimineaţa asta parcă plutea, la cel puţin cincisprezece centimetri deasupra pământului. Deschidea dulapuri şi sertare în linişte, conştientă că toţi cei din casă dormeau încă adânc. Mary avea să se scoale într-o oră ca să înceapă pregătirile pentru micul dejun, dar hiatul avea să fie gata până atunci. Mai târziu în cursul zilei avea să adauge crema şi căpşunele şi să o prezinte Leonorei în

acea seară. „Am să vorbesc cu Mary când va veni şi am să îi sugerez să o servească la cină”, se gândi.

Willow Court nu rămânea niciodată fără ingrediente. Orice voiai, găseai întotdeauna acolo. Zahăr, glazură, mălai, unt – orice. Rilla îşi puse şorţul lui Mary, pe care îl găsi atârnând pe dosul uşii de bucătărie. „Slavă Domnului, se gândi, nu e genul acela mic şi pricăjit, care acoperă trei centimetri pătraţi de fustă şi lasă jumătatea de sus să primească orice pată posibilă.”

Rilla amestecă, frământă, rulă aluatul şi vârî formele de copt în cuptor. Încercă să îşi scoată din minte evenimentele nopţii, dar gândurile ei se întorceau mereu la Sean. Când era cu el, totul părea posibil, dar acum, chiar şi după numai o jumătate de oră singură, tot felul de îndoieli se furişau în mintea ei. Poate era numai datorită reşedinţei de la Willow Court, care avea un fel de efect magic, se gândi. Poate că viaţa reală, viaţa la Londra, avea să destrame farmecul, şi toată chestia, oricare ar fi fost ea (nu avea să o numească, nu avea să rişte să o numească *iubire)* avea să se evapore departe de această casă, de această petrecere, de aceste câteva zile.

Rilla ieşi pe uşa din spate şi se uită la Grădina Peter Rabbit, verde în lumina zorilor şi răcoroasă. Se aşeză pe o bancă şi îşi scoase o ţigară. Prăjitura începea să miroasă delicios. „Am să aştept până e gata şi apoi am să mă duc la culcare.” Fiecare avea o mulţime de treburi de făcut pentru fiecare astăzi pentru ca Rilla să prefere să nu iasă, şi, pe deasupra, orice oră petrecută dormind era o oră în care nu se bucura de compania lui Sean.

„Oare ce ar face, se gândi Rilla, dacă aş deschide uşa lui şi pur şi simplu m-aş duce lângă el în pat?” Soneria de pe maşina de gătit sună în acel moment alungându-i astfel de idei din minte. Prăjitura era gata. Merse în bucătărie şi scoase formele din cuptor. Cercuri

pufoase aurii, perfecte. Zâmbi, le puse în cămară la răcit şi o luă pe scări în sus. Era pe coridor, când un zgomot pe care nud putu identifica o făcu să tresară. Se uită de-a lungul coridorului şi văzu că uşa camerei copiilor era deschisă. Asta nu era în regulă, nud aşa? Nimeni nu ar fi trebuit să se afle acolo la ora aceea a dimineţii. Se duse în vârful picioarelor spre ea, cu inima bătându-i cu putere în piept. „Nu fi bleagă, îşi spuse. Nu poate fi un hoţ. Poate e..."

— Douggie, dragule! Rilla văzu că băieţelul stătea lângă căsuţa păpuşilor. Trăsese la o parte pânza albă şi ţinea în mână ceva care semăna cu o fundă. Căzu pe podea când o zări. N-ar trebui să fii aici, iubitule. Nu e încă ora de trezire. Nici pe departe. Vino cu mine şi am să te duc înapoi în pat.

Merse la el şi îl ridică şi, preţ de o fracţiune de secundă, crezu că avea să leşine. Ce dulce mirosea! „Markie obişnuia să miroasă exact aşa", se gândi. Douggie se întoarse pe jumătate dinspre ea, iar Rilla îşi aminti cum şi copilul ei făcea asta când se lupta să plece din braţele ei. Lacrimi îi ţâşniră în ochi şi ea clipi pentru a şi le reţine.

— Haide, Douggie! Hai să ne întoarcem în camera ta.

— Vleau mama! începu Douggie să plângă.

— Mergem să o căutăm, vrei? Am să te duc eu, scumpule. Nu plânge! Şşş! Toată lumea doarme.

Fiona se sculase deja şi îşi căuta fiul. Aproape fugea de-a lungul coridorului, când ei ieşiră din camera copiilor, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte. Fără fard, fără hainele ei moderne, Fiona arăta tânără şi fragilă şi foarte palidă.

— Oh, Rilla, îmi cer scuze. Te-a trezit? Haide, Douggie. Vino cu mine.

Rilla aşează copilul în braţele mamei sale.

— E-n regulă, îi spuse Fionei în timp ce mama şi copilul mergeau înapoi în camera lor. Vru să spună ceva despre faptul că nu dormise deloc, dar nu părea timpul potrivit pentru asemenea confidenţe. Nu face nimic.

Se întoarse în camera copiilor ca să acopere la loc căsuţa păpuşilor. Oare cât timp stătuse Douggie acolo? Să fi stricat ceva? Asta era exact conul de lucru de care nu avea nimeni nevoie în acea zi. Leonora avea să fie furioasă. Era posibil să nu afle niciodată, dar ea avea un talent anume de a descoperi orice se întâmpla la Willow Court.

Rilla văzu imediat ce făcuse Douggie.

— Oh, nu... şopti. Oh, Doamne...

Desprinsese o bucată din hârtia care era lipită pe acoperiş. De câte ori le povestise Leonora lui Gwen şi Rillei despre cum Maude o pictase ca să arate exact ca ţiglele de acoperiş? Acum o întreagă fâşie din ea, lată de aproximativ opt centimetri, fusese smulsă de pe lemn de-a lungul întregii pante a acoperişului. Rilla nu ezită. Hârtia pe care Douggie o scăpase stătea răsucită pe covor, de parcă ar fi fost coaja curăţată de pe un măr uriaş. Se aplecă, o înfăşură bine şi o puse în buzunarul pantalonilor. Apoi luă pânza şi o întinse peste căsuţă, ascunzând stricăciunea. Părăsi camera şi închise uşa după ea, gâfâind brusc. „Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să dorm." Intră în dormitorul ei, plină de presimţiri. „Ce avea să spună Leonora? Oare putea fi reparat acoperişul? Să lipească la loc fâşia de hârtie? O să mă gândesc mai târziu la asta. O să o aranjez atunci."

Rilla stătea pe marginea patului ei cu portofelul în mână. „Nu e timpul acum, se gândi. Sunt fericită. E ziua cea mai bună şi ar trebui să îi dau pace, dar nu pot. A fost o greşeală să-l ridic pe

Douggie." Rilla încă mai simţea corpul cald în braţe, răsucindu-se dinspre ea. Îşi pusese mâinile în părul ei, exact cum obişnuia să facă Markie. „Trec ani şi ani de zile, se gândi, şi reuşeşti să nu ai absolut nimic de a face cu copiii mici şi apoi se întâmplă asta şi eşti din nou acolo, în zilele acelea când ştiai cum era să simţi trupul unui copil în braţe şi îţi dai seama cât de dor ţi-a fost de asta."

Deschise portofelul şi se uită într-unul din buzunarele interioare. Iat-o! O pipăi cu degetele şi ezită o secundă. Să se uite la ea? Când o făcuse ultima dată? Nu îşi putu aduce aminte. Înainte de a apuca să se răzgândească, puse mica fotografie pe cuvertură şi îl văzu exact aşa cum era; zâmbitor, cu părul negru, copilul ei. Fiul ei frumos. Stătea în braţele lui Beth în cabina fotografică, strâmbându-se. Ziua în care făcuseră fotografia asta, în gara Paddington în drum spre Willow Court, îi reveni dintr-odată în minte. Mark fusese ţâfnos dintr-un motiv oarecare. Beth sugerase fotografiatul ca o distragere şi Rilla fusese foarte recunoscătoare pentru că el se înveselise imediat.

Acum simţi lacrimi curgându-i pe obraji şi puse repede mica fotografie înapoi în portofel. Ce proastă era, să strice noaptea asta cea mai minunată! Îşi întoarse gândurile spre Sean. „Lasă-mă să îl visez, îşi spuse. Nu mă lăsa să îl visez pe Mark. Nu în noaptea asta."

Rilla închise ochii. Ultimele ei gânduri fură legate de hârtia răsucită pe care Douggie o rupsese de pe acoperişul căsuţei păpuşilor. Şi-o imagină rulată în buzunarul pantalonilor ei şi o cuprinse un sentiment îngrozitor. Era prea epuizată ca să se întrebe de ce se simţea aşa, şi pleoapele îi deveniră tot mai grele până când ea căzu, se afundă în întuneric şi somn.

— Te-ai trezit devreme, zise Beth.

— Şi tu, răspunse Efe. M-a trezit Douggie. Copilul ăla nenorocit nu ştie ce înseamnă să dormi pe săturate. Luă cana cu ceai şi îşi turnă încă o ceaşcă. Neagră fără zahăr. Cafea macho o numea Beth. Ridică în aer cana şi zâmbi spre ea. Vrei o ceaşcă?

— Da, te rog, răspunse Beth şi îşi trase un scaun. Se aşeză vizavi de Efe şi decise să nu menţioneze că fiul lui o trezise şi pe ea. Unde sunt toţi ceilalţi?

— Mama a ieşit cu tata. Îi aşteaptă pe muncitorii care aduc scaunele şi mesele. În circa o oră toată casa va mişuna de oameni care vor aranja lucrurile. N-am nicio idee unde sunt Alex şi Rilla. Chloë nu va da niciun semn de viaţă până la prânz, probabil, dar copacul ei e pe drumul cel bun. L-ai văzut?

Beth dădu din cap. Îşi tăie două felii de pâine şi le băgă în prăjitor. Apoi se aşeză din nou şi se întinse după unt şi borcanul de gem de portocale. Observase că o mare parte a holului era presărată cu crengi i le salcie şi, deşi credea că verişoara ei avea să îl transforme în ceva uimitor, se mira că Leonora permisese asta. Persoana pe care şi-o amintea Beth din copilărie nu ar fi tolerat asta niciodată. Categoric devenea mai blândă la bătrâneţe.

Pâinea prăjită sări din aparat şi ea se duse să o aducă. Efe citea pagina financiară a ziarului, ceea ce îi oferi ei puţin răgaz. El purta pantaloni lejeri de bumbac şi o cămaşă turcoaz de in, iar părul îi cădea pe frunte într-un fel care o făcea pe Beth să simtă că i se taie respiraţia. Îşi întoarse atenţia, cu oarecare efort, de la gândurile acestea neproductive. Ocazia asta se ivise pe neaşteptate, şi ea era hotărâtă să profite de ea şi să aibă o discuţie privată cu Efe. Era prima dată când erau singuri după o veşnicie; o ocazie prea bună pentru a o pierde. O parte din ea voia să vorbească despre ceva care să îi aducă lui Efe buna dispoziţie; dar erau pur şi simplu prea multe întrebări pe care trebuia să le pună, deşi nu era deloc sigură

că voia să cunoască răspunsurile la unele dintre ele. „OK, îşi spuse. Fără ezitări."

— Cine e Melanie? întrebă.

— De ce? La ce te referi? Nu cunosc nicio Melanie.

— Ba da. Te-am surprins din întâmplare vorbind ieri cu una.

— Ai tras cu urechea!

„Un răspuns tipic pentru Efe, se gândi Beth. Să arunce vina pe altcineva."

— Nu, răspunse Beth, străduindu-se ca vocea să nu-i sune ca la doisprezece ani. Când discuţi cu cineva cu care ai crescut, problema este că revii repede la felul de a vorbi din copilărie. Nu te ascundeai, tocmai. Oricine ar fi putut intra.

— Te referi la Fiona, nu-i aşa? Când zici oricine.

— Exact. Dacă te-ar fi surprins ea în locul meu?

— M-aş fi prefăcut că nu e nimic. Ea mă crede întotdeauna. O pot vrăji oricând vreau.

Beth spuse:

— Te-ai fi *prefăcut.* Asta înseamnă că e ceva la mijloc.

Efe ridică mâinile într-un gest de capitulare.

— M-ai prins!

— OK. Deci cine e?

Efe se aplecă spre ea peste masă, o prinse de mână şi se uită fix în ochii ei.

— Asta nu-ţi pot spune, Bethie dragă. Până nu juri să nu spui o vorbă nimănui.

„Să accept? se întrebă Beth. Să îi spun să se ducă dracului? Nu am nevoie să cunosc detaliile. A recunoscut că îi e infidel Fionei. Asta ar trebui să fie destul, dar eu vreau să ştiu tot." Îşi dădu seama că o încercau o sumedenie de emoţii la fel de ciudate ca luminile acelea de neon care se schimbă permanent în

cinematografele mari şi inundă pe rând ecranul cu toate culorile curcubeului. Voia să afle despre Melanie. O durea să afle. Voia să urle la Efe şi să îi spună cât de rău o trata pe soţia lui. Voia ca el să spună: „Melanie nu înseamnă nimic pentru mine. Te vreau pe tine şi pe nimeni alta, nu pe Fiona sau pe altcineva. Doar pe tine." Dintr-odată îl văzu egoist şi crud, zâmbind la gândul că îşi înşela soţia. Voia să fie singură cu el pentru totdeauna. Voia să fugă şi să nu îl mai vadă niciodată. Zise:

— OK, dă-i drumu'! N-am să spun niciun cuvânt.

— E Melanie Havering. Ai cunoscut-o, cu siguranţă.

— De la magazinul de antichităţi? Dar...

— Ştiu, ştiu. Nu spune. E bătrână!

— Nu asta voiam să spun. Doar că e o prietenă bună a lui Gwen.

— Şi? Prietenele lui Gwen au voie să fie sexy, ştii? Şi, de fapt, Melanie nu e aşa de bătrână. Are doar patruzeci şi cinci de ani.

— Atunci e bine, zise Beth. Înseamnă că totul e în regulă. Doamne, Efe, unde ţi-e capul? Prietena mamei tale! Nu e jenant? Ce se întâmplă când vine aici să îi viziteze pe Gwen şi pe James? Şi Melanie nu are soţ?

Efe zâmbi. Beth observă că acum radia, de parcă recunoaşterea acestei legături amoroase l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Spuse:

— E divorţată. Şi dacă trece pe aici când sunt şi eu prezent devine fantastic de excitant. Trebuie să riscăm uneori...

— Nu vreau să aud despre asta, mulţumesc foarte mult. E revoltător!

— Nu, nu e. E grozav! Oh, maturizează-te, Beth! Ştii ce se întâmplă. Tata obişnuia să fie un crai în tinereţe, se pare, şi se ocupa de tot felul de chestii. Nu deranjează pe nimeni, cu siguranţă.

— Nu cred că Gwen a fost tocmai încântată când a descoperit, zise Beth.

— A rămas cu el. Efe luă a doua bucată de pâine prăjită pe care Beth şi-o făcuse pentru ea şi începu să o ungă cu unt. L-ar fi părăsit dacă ar fi avut obiecţii puternice.

Beth decise să schimbe subiectul. Nu avea niciun rost, vedea asta, să îi explice lui Efe despre toate celelalte motive pe care mama lui le-ar fi putut avea pentru a decide să închidă un ochi. Cum ar fi faptul că avea trei copii la care să se gândească. Cum ar fi faptul că îl iubea, în ciuda infidelităţilor lui. În orice caz, el se îndreptase. Bărbaţii puteau fi uneori atât de proşti, iar Efe începea să o irite.

Dacă ar fi decurs altfel conversaţia, Beth credea că ar fi putut să-şi ia inima în dinţi să îl întrebe pe Efe de ce se purta violent cu soţia sa. În timp ce era cu Fiona, simţise o furie oarbă cuprinzând-o şi, dacă Efe ar fi fost în cameră cu ele, pesemne că şi-ar fi pierdut cumpătul şi ar fi urlat la el, reproşându-i ticăloşia de care dădea dovadă şi faptul că nu era persoana care-şi închipuise ea, ani şi ani de zile, că era. Totuşi, acum, în timp ce el stătea de partea cealaltă a mesei, zâmbind şi arătând exact cum arăta întotdeauna, era greu de crezut că ar putea fi bărbatul pe care i-l descrisese. Ştia că ar trebui să spună ceva, să facă ceva care ar fi putut îndrepta în vreun mod situaţia, dar auzi voci în faţa bucătăriei. Veneau Chloë şi Philip, aşa că asta era tot.

— Salut, zise Chloë şi se prăbuşi în scaunul de lângă Beth, albă ca o stafie. Deci aşa arată dimineţile. Sunt bucuroasă că nu văd multe. Dă sucul, Efe!

Îşi trecu mâinile prin păr şi acesta se ridică în ţepi. Purta blugi largi şi un tricou pătat cu vopsea de diferite culori şi rupt în câteva locuri.

Efe spuse:

— Chloë, eşti complet trează? Poţi fi atentă un minut?

„Doar nu... se gândi Beth. Doar nu începe să discute oferta lui Reuben Stronsky acum, cu Chloë adormită pe jumătate şi Philip deja absorbit de paginile de sport ale ziarului lui Efe."

— E vorba despre tablourile lui Ethan Walsh. Nu crezi că ar trebui să fie văzute de mai mulţi oameni? Nu crezi că Leonora ar trebui să accepte oferta lui Stronsky?

— Nu sunt sigură, zău. Chloë îşi turna lapte peste muesli. Un muzeu în Statele Unite ar fi cool. Dar Willow Court face parte din... ştii... imagine. Ai pierde asta.

— Contează?

— Pentru Leonora, da.

— Dar dacă ar trebui să alegi. Doamne, Chloë, vreau pe *cineva* de partea mea. Spune-mi că nu sunt nebun.

— Nu, OK. E o idee bună, presupun. Nu m-ar deranja niciun pic să zbor dincolo de Atlantic.

— Splendid! zise Efe. Mulţumesc, zău. Suntem eu, tu şi Fiona, şi tata cred. Mama zice că e împotrivă, dar pariez că şi-ar reveni în cele din urmă. Dar tu, Beth? Tu ce părere ai?

Beth îşi dorea să fie de partea lui Efe. Dacă ar încuviinţa, Efe ar fi mulţumit de ea, ştia asta. Dar ce ar face Leonora dacă picturile ar părăsi casa? Ce s-ar alege de Willow Court? De un lucru era foarte sigură: nu ar mai fi casa care fusese întotdeauna, un punct de reper în viaţa ei.

— Nu vreau să se schimbe nimic la Willow Court. Îmi pare rău, Ile. Vreau ca picturile să rămână unde sunt.

Chipul lui Efe se întunecă şi îi aruncă o privire de o ostilitate atât de evidentă, încât ea simţi cum se albeşte la faţă.

— Bine, atunci, zise, împingând scaunul înapoi şi ridicându-se. Mă duc afară să văd dacă pot ajuta la scaune şi aşa mai departe. Pe curând!

Părăsi încăperea fără niciun alt cuvânt, şi Beth se simţi imediat vinovată şi de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Nu face mutra asta, Beth, zise Chloë. Nu e sfârşitul lumii. Nici măcar mijlocul lumii, zău. Dragului meu frate îi place ca toată lumea MÎ-i mănânce din palmă. Ai voie să nu fii de acord cu el, ştii asta.

— Totuşi, nu pot să sufăr să-l văd supărat. Tu nu, Chloë?

— Poate să se ducă naibii! zise Chloë. Nud lăsa să te tiranizeze, Beth. E un tiran! Fiona e complet sub papuc din cauza lui, dar ea e o proastă.

Beth era pe punctul de a-i povesti lui Chloë despre conversaţia ei cu Fiona în baie, când deodată se răzgândi. Dacă sora lui nu ştia despre partea aia a lui, atunci poate nu trebuia să fie ea cea care să îi spună despre asta.

— Chloë, aici erai, draga mea.

Gwen intră în încăpere, arătând, după părerea lui Beth, ca o reclamă pentru Mama Ideală. La Londra, Rilla îşi făcea de obicei apariţia la micul dejun îmbrăcată într-un kimono învechit de mătase şi cu părul în dezordine, iar Beth se mira, aşa cum făcea întotdeauna, de diferenţa dintre fiicele Leonorei. Gwen purta pantaloni negri de bumbac şi o cămaşă roz pal, dar avea cercei, părul era periat frumos, pudra şi rujul erau la locul potrivit.

— Sper, zise Gwen, aşezând u-se în faţa ei şi servindu-se cu pâine prăjită făcută de Beth, că tu şi Philip aveţi de gând să faceţi ceva cu mizeria din hol în dimineaţa asta.

Beth îşi ţinu respiraţia aşteptându-se ca verişoara Chloë să răbufnească în vreun fel, dar nu făcu decât să o fixeze cu o privire nimicitoare pe mama ei înainte de a anunţa:

— Acela e copacul meu. Îţi aduci aminte de copacul meu? Am discutat despre asta ieri. De-aia m-am trezit atât de al naibii de devreme.

— Chloë!

Gura lui Gwen era încreţită de dezaprobare.

— Scuze, scuze, zise Chloë, arătând complet nepăsătoare. Îşi împinse scaunul înapoi. Am plecat.

Ieşi cu paşi apăsaţi din cameră şi se întoarse din uşă râânjindu-i lui Beth şi făcând semnul victoriei în spatele lui Gwen.

— Mama e o pacoste, zise Chloë. Stătea pe o scară mobilă, ţinând bine două crengi de salcie cu o mână şi legându-le cu sârmă subţire de un trunchi făcut din ceea ce semăna suspicios de mult cu o coadă de măturăîmbrăcată în folie. Eşti norocos, zău, să nu fii înrudit cu toată mulţimea asta. Ceva e în neregulă cu toţi, în afară de mine, bineînţeles. Mai dă-mi o bucată de sârmă, Philip.

Beth râse. Devotatul şi tăcutul Philip stătea lângă Chloë, dându-i ce îi trebuia.

— Nu-i nimic în neregulă cu Rilla, zise Beth cea loială. M-am înţeles întotdeauna perfect cu ea. Şi cu Alex. Nici de el nu poţi să te plângi.

— Tu eşti o excepţie. Tu te împaci bine cu toată lumea. Rilla e OK, totuşi. Pariez că nu ştii la ce ora s-a-ntors azi-noapte de oriunde o fi fost.

— Nu cred că s-a dus nicăieri.

— Ei bine, a fost undeva şi în mod cert s-a întors în jur de ora cinci. Am văzut-o cu Sean Everard venind spre casă, ţinându-se de mână. Arătau frânţi de oboseală. Dar fericiţi. Da, categoric fericiţi.

— Cum se face că te uitai pe fereastră la ora cinci, totuşi? întrebă Beth.

— Am vrut să merg la toaletă. Trebuie să mă fi trezit Douggie. Plânge întotdeauna dimineaţa devreme. Ai observat? Am aruncat doar o privire pe fereastră şi i-am văzut. Amor rapid numesc eu asta. Totuşi, Sean r drăguţ, nu-i aşa? Ce-ai zice dacă ţi-ar deveni un fel de tată vitreg?

— La naiba, Chloë, te cam grăbeşti, nu-i aşa? Doar veneau împreună spre casă, asta-i tot.

Chloë chicoti.

— Tu nu i-ai văzut. Îţi spun eu, acolo se întâmplă ceva. S-o întrebi pe Rilla.

— Am s-o şi fac. Am s-o întreb de îndată ce se trezeşte.

— N-o să se trezească prea curând. Chloë fixă o creangă. S-a dus la culcare doar în urmă cu câteva ore. Cred că nu o vei vedea până la prânz. Cum arată asta?

— Grozav, zise Beth, nu foarte atentă la crearea copacilor, oricât de frumoşi ar fi fost. Mă duc afară să văd ce se întâmplă în pavilion, Chloë. Îmi vâjâie capul de la chestia asta cu relaţiile. Pe curând.

Scaunele şi mesele fuseseră descărcate din camion şi câţiva muncitori în pavilion le aşezau şi ieşeau din nou într-o adevărată procesiune.

— Bună, Beth! zise James, foarte mulţumit de faptul că supraveghea activitatea. Părea un ofiţer în pantalonii lui kaki şi cu cămaşa vag militară. Foarte eficienţi tipii ăştia, nu-i aşa?

Alex era lângă camion, fotografiind întreaga operaţiune. Veni repede prin iarbă înspre Beth de îndată ce o zări.

— Bună, Alex! zise ea şi îi zâmbi. James dispăruse în pavilion ca să ne asigure că tot mobilierul fusese depozitat cum se cuvine. Tatăl tău se distrează, nu-i aşa?

— Se crede generalul Montgomery. Aproape că mă aştept să dea onorul, în ţinuta asta. Ai dormit bine?

Beth scutură din cap.

— Te-ai trezit devreme, nu-i aşa?

— N-am vrut să pierd lumina asta. Totuşi, acum am terminat. Vii la o plimbare?

— OK. Beth i se alătură şi se îndreptară spre alee. Încotro? Şi chiar trebuie să mergem aşa de repede? Vreau să te întreb ceva.

— Scuze. Alex încetini numaidecât. Hai să trecem să o vedem pe Nanny Mouse, vrei? Încă nu am fost pe la ea.

— Nici eu. E o idee bună. Întotdeauna îmi propun să merg să o văd, dar nu-mi place să mă duc singură. Nu sunt sigură că ştie cu adevărat cine sunt şi nu-mi dau seama ce ar trebui să spun.

— Eu o găsesc drăguţă, zău. Nu contează ce spui, va fi uitat totul înainte să părăseşti camera.

Soarele strălucea prin frunzele copacilor de-a lungul aleii şi făcea ca umbrele să pâlpâie peste faţa lui Alex. Preţ de un moment, Beth se gândi să îl întrebe din nou despre ziua aceea la lac, ziua în care murise Mark, dar se răzgândi. Păruse atât de reticent să vorbească despre asta şi regretase în mod atât de evident că adusese vorba, încât n-o lăsă inima să îi aducă aminte. Totuşi, el ar putea şti despre Efe şi Fiona.

— Alex, pot să te întreb ceva? zise. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Atunci, dă-i drumul. Ce e?

— Ieri am prins-o pe Fiona plângând în baie. Mi-a arătat braţele şi erau acoperite de vânătăi. Mi-a spus că Efe îşi pierde uneori cumpătul cu ea. Ştiai asta?

— Le-am văzut şi eu. Vânătăile. Alex nu spuse nimic câteva clipe, apoi adăugă: E capabil de asta, ştii şi tu, Beth. E fratele meu şi mă simt aiurea să spun asta despre el, dar câteodată chiar nu se poate controla.

Beth oftă.

— Ştiu asta, zău. L-am văzut din când în când, numai că niciodată nu m-am gândit... Vocea i se stinse. Oh, Alex, ce putem face? N-ar trebui să spunem ceva? Poate că ar trebui să le spunem mamei sau tatălui tău. Sau Leonorei. Ce părere ai?

— Aş putea vorbi cu el, presupun, zise Alex. Dar mă îndoiesc că el ar asculta. Probabil că ar nega. Fiona e cea care trebuie să se ocupe de asta. Poate ai putea să vorbeşti tu cu ea.

— Eu de-abia o cunosc şi...

— Ştiu. Nici eu nu am o părere foarte bună despre ea.

Beth se uită iscoditor la Alex.

— Nu-ţi scapă multe, nu-i aşa? Am încercat să păstrez părerea mea despre ea pentru mine. E atât de evidentă? Totuşi, acum îmi pare rău de ea. Se opri din mers şi se rezemă de un copac. Nu mai ştiu deloc ce cred, despre nimic. Nu mai simt astăzi acelaşi lucru ca ieri. Ce se întâmplă, Alex? De ce e Efe atât de diferit de cum e de obicei?

— Nu e deloc diferit, spuse Alex cu blândeţe. Doar că asta e prima dată după mult timp când suntem împreună pentru câteva zile şi ai ocazia să vezi alte părţi ale lui. Ceea ce nu arată când îl vizitezi în apartamentul lui la cină, de exemplu. I-a plăcut întotdeauna să facă orice vrea şi a reuşit întotdeauna să farmece

oamenii când a vrut ceva de la ei. Te-a fermecat pe tine ani de zile, nu-i aşa?

— Alex! Vorbeşti ca şi cum ai fi gelos!

Beth începu să râdă, dar se opri imediat când văzu expresia lui Alex.

— Bineînţeles că nu sunt gelos, zise, dar am început să observ anumite lucruri. Felul în care te uiţi la el, bunăoară. Mă mir că nimeni altcineva nu a observat.

— Mă supără de cele mai multe ori. Şi oricum, tu eşti la fel de rău. Amândoi l-am venerat într-o anumită măsură, de când eram copii, nu-i aşa?

Alex dădu din cap şi adoptă o tactică pe care Beth îl văzuse folosind-o de multe ori. Schimbă subiectul.

— Când ne-am dus ultima oară să o vizităm pe Nanny, spuse, de parcă nu ar fi făcut o aluzie la sentimentele lui Beth, iniţial a crezut că eram Efe. Apoi a devenit încă o dată confuză şi m-a numit Peter. Sper să o putem face să ne recunoască.

— Va fi OK. Ea intră şi iese plutind din viaţa reală, nud aşa? Intră şi iese din ceea ce se întâmplă acum şi trebuie să prinzi momentele în care înţelege ceva.

Alex îi zâmbi şi Beth fu surprinsă de cât de tihnită o făcea să se simtă. Era mereu acelaşi. Mereu acolo şi mereu de încredere. Nu se schimbase. Spre deosebire de Efe. De ani de zile Efe fusese bărbatul visurilor ei. Doar în ultimele câteva ore începuse să-şi dea seama că poate omul care o obsedase atât de mult timp nu era cine crezuse ea, ci o persoană complet diferită. Cineva care era capabil de violenţă şi care nu se dădea în lături să îi fie infidel soţiei sale. „Încă îl mai iubesc”, se gândi Beth, dar îndoiala i se strecură în suflet ca o ceaţă fină, risipindu-se aproape imediat, dar lăsând în

urmă bănuiala vagă că niciodată nu va mai simţi exact acelaşi lucru pentru el.

Alex. Beth se uită la el, cum mergea cu paşi mari pe lângă ea, în linişte, şi pentru prima dată în viaţă îl văzu ca pe un bărbat. Ca pe cineva pe care l-ar putea atinge, l-ar putea săruta, pe care ar putea fi în stare să îl iubească. Spre marea ei surprindere, asemenea gânduri, departe de a o şoca, o făcură să simtă un mic fior de plăcere prin tot corpul. „E ridicol. Asta e Alex. E o nebunie să încep să mă gândesc la el în felul ăsta. Adevărată nebunie!"

— Am ajuns, Beth, zise Alex.

— Scuză-mă, Alex, eram foarte departe cu gândul.

Alex ciocăni la uşa de la Lodge Cottage şi domnişoara Lardner o deschise imediat. Trebuie să fi stat să ne aştepte înăuntru la intrare, se gândi Beth.

— V-am văzut venind pe alee, zise. Ce bine îmi pare să vă văd pe amândoi! Aţi ajuns tocmai la timp pentru gustarea de la ora unsprezece.

Beth îi surprinse privirea lui Alex şi îşi zâmbiră unul altuia. Ştia că se gândeau amândoi exact la acelaşi lucru: acesta era singurul loc din lume unde se mai credea în gustarea de la ora unsprezece. Spuse:

— Asta ar fi minunat, domnişoară Lardner! Ne-ar prinde bine o cafea, nu-i aşa, Alex?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, răspunse Alex. Părea periculos de aproape de a izbucni în râs. O urmă pe Beth în micul salon, unde Nanny Mouse moţăia în fotoliul ei preferat.

Ori de câte ori stătea într-unui din fotoliile lui Nanny Mouse, Alex se simţea ca Alice după ce înghiţise poţiunea magică şi crescuse prea mare pentru casa Iepurelui Alb. Îşi aducea aminte de

fiecare detaliu al ilustraţiei din cartea pe care o iubise încă de la şapte ani; braţele şi picioarele bietei Alice împingând de pereţi, cu capul într-un unghi ciudat. Îşi împreună picioarele şi le trase spre scaun cât de aproape îi fu cu putinţă.

Ceştile şi farfurioarele la Lodge Cottage erau probabil de aceeaşi mărime ca oriunde altundeva, dar porţelanul delicat şi modelul cu trandafiri şi marginea aurie îl făceau să se simtă neîndemânatic doar uitându-se la ele, şi se grăbi să îşi termine cafeaua (instant şi prea slabă) şi să pună farfuria pe măsuţa mică pe care domnişoara Lardner o aşezase lângă el.

Beth făcea o treabă grozavă vorbind cu bătrâna domnişoară. Când Alex îi spusese lui Beth cât de mult îi plăcea să o viziteze pe Nanny Mouse, nu minţise, dar erau lucruri care îl făceau uneori să se simtă stânjenit în compania lui Nanny Mouse. Sau poate stânjenit nu era cuvântul potrivit. Mai degrabă agitat, ca nu cumva să se întâmple ceva cu ea, şi el să fie nevoit să se ocupe de asta. Asta era o absurditate. Domnişoara Lardner se afla mereu în preajmă. Totuşi, Nanny Mouse era atât de bătrână, încât pielea îi devenise aproape transparentă şi, chiar şi în formă, felul cum tremura uşor din tot corpul îl agita. Îşi îndreptă atenţia către sumedeniile de fotografii în rame ornamentate de deasupra căminului.

Majoritatea dintre ele îi erau cunoscute pentru că văzuse copii de-ale lor în albumele de familie ale Leonorei sau ale lui Gwen. Fotografiile de bebeluşi se aflau acolo în număr mare. Leonora însăşi, la botezul ei, înfăşurată în cascade de dantelă; Rilla, în braţele Leonorei şi purtând aceleaşi haine; Gwen şi Rilla îmbrăcate în rochii cu şorţuleţ şi stând lipite de fusta mamei lor. Nu o fotografie foarte profesională era aceea cu Leonora tăiată în talie. I se vedea mâna întinsă ca să o aşeze pe părul lui Gwen. Îl mira

întotdeauna pe Alex, care petrecea o veşnicie lucrând la cea mai bună fotografie, la lumina potrivită şi la vreun fel de compoziţie interesantă, cum fotografiile vechi, cu toate imperfecţiunile lor, se dovedeau adesea mai emoţionante decât orice putea el realiza. Sau poate romantiza trecutul, care avea o strălucire proprie doar pentru că dispăruse de mult timp şi nu lăsase în urmă nimic altceva decât această urmă vagă a sa.

Oare Beth îşi dăduse seama ce recunoscuse el? Se uită la ea, cum stătea de vorbă cu Nanny Mouse şi îi zâmbea. Dacă îşi dăduse seama, nu arăta ceea ce simţea. Poate că nu se hotărâse încă. „Sunt un idiot! se gândi Alex. Nu ştiu cum se face treaba aia. Oare chiar trebuia să o spui? *Te iubesc.* Chiar aşa?" Oare era el anormal pentru că nu rostise niciodată cuvintele până atunci? Toate femeile pe care le cunoscuse recepţionaseră semnalele fără ca el să trebuiască să scoată un cuvânt. Reflectă cu tristeţe că aceste legături amoroase, care în cea mai mare parte nu duraseră mai mult de câteva luni, s-ar fi dovedit mai satisfăcătoare dacă el ar fi vorbit despre sentimentele sale. Nu trebuia să minţi totuşi, atâta ştia. Începea să priceapă că motivul pentru care nu iubise niciodată serios o altă femeie până atunci era că fusese obsedat de Beth toată viaţa, fără ca măcar să fie conştient de asta.

„Am luat-o drept complet altceva, se gândi. Un amestec de prietenie şi admiraţie. Mi-au trebuit toţi aceşti ani ca să recunosc că ar putea fi ceva mai mult. Să admit faptul că o iubesc şi că nu există nimic care să o împiedice pe ea să mă iubească. Nimic în afară de faptul că e înnebunită după Efe." Alex oftă. Nanny Mouse i se adresă, iar el făcu un mare efort să se concentreze. Trebuia să ai nervi de oţel când te angajai într-o conversaţie cu cineva a cărui atenţie era lipsită de concentrare.

— Era foarte bolnavă, ştii tu, îi încredinţa Nanny Mouse. N-ar fi trebuit niciodată să fugă aşa pe afară. Nu era voie.

— Nu era? se miră Alex, şi Beth îi zâmbi şi îi veni în ajutor.

— Cine era bolnavă, Nanny? Te referi la Leonora?

— Da, bineînţeles. A luat o răceală îngrozitoare, care s-a transformat în pneumonie. Am îngrijit-o pe tot parcursul bolii. Oh, dogorea de febră! Şi-a ratat ziua de naştere, ştiţi. A trebuit să îi dăm toate cadourile mai târziu. A mai fost şi un băieţel care s-a înecat. Ştiaţi asta?

Beth dădu din cap. Alex o vedea cumpănind dacă merita să îi explice despre Mark şi despre relaţia ei cu el. Preferă să schimbe subiectul.

— Ce flori minunate, Nanny! Ţie îţi plac cel mai mult trandafirii, nu-i aşa? Dacă îi păstrezi foarte mult timp, ai nişte în trandafiri uscaţi frumoşi. Ştiai asta? Eu obişnuiam să fac asta. Obişnuiam să fac potpuriuri care miroseau mai bine decât ce găseşti în ziua de azi, în magazine. Toate sunt chimicale. Nu sunt flori uscate.

Alex ridică din sprâncene. Viaţa era categoric prea scurtă pentru a discuta despre potpuriuri, chimicale sau altele. Beth îi făcu cu ochiul şi spuse:

— Trebuie să mergem acum, Nanny. Se apropie ora prânzului în curând. O să mai venim.

Se ridică şi o sărută pe bătrâna domnişoară, care se întoarse brusc şi se agăţă de mâna ei.

— Purta rochia ei cea mai bună, zise, aproape de lacrimi, cu vocea şovăitoare. Dantelă liliachie era. Arăta frumos. Dar era distrusă, bineînţeles. Udă leoarcă şi ruptă, şi foarte, foarte murdară. I-am dat-o lui Tyler, să o ardă cu gunoiul din grădină. Stăpânul nu era în stare să facă nimic.

— La revedere, Nanny, zise Alex, conducând-o pe Beth spre uşă. Mulţumim pentru gustare.

Alex şi Beth tocmai părăseau Lodge Cottage, când o maşină opri scrâşnind din roţi pe alee lângă ei. Era automobilul Audi al lui Efe, în care se aflau şi Fiona, şi Douggie, şi deşi Alex era sigur că fuseseră în sat pentru vreun comision pentru Gwen, arătau de parcă ar fi ieşit toţi la o plimbare încântătoare. Douggie le făcu semn cu mâna din scaunul lui pentru copii. Fiona părea mai frumoasă şi mai relaxată decât arătase în ultimele zile, iar Efe, după ce coborî geamul pe partea ei, se aplecă peste ea ca să schimbe o vorbă cu ei.

— La naiba, voi doi, aţi început un pic cam devreme vizitele de convenienţă, nu-i aşa?

— Nicio convenienţă. Am luat gustarea de la ora unsprezece, zise Beth. Alex observă că zâmbea. Vă amintiţi de asta? Obişnuiam să facem asta când eram copii.

— Biscuiţi Rich Tea şi cacao cu lapte, zise Efe. Vreţi să vă ducem cu maşina până acasă?

— Cu mare plăcere, mersi, zise Beth şi se întoarse spre Alex. Vii, Alex?

Alex scutură din cap.

— Nu, e-n regulă. Mă duc şi eu acum în sat.

Nu trebuia de fapt să meargă într-acolo, dar nimic nu l-ar fi făcut să urce în aceeaşi maşină cu Beth şi Efe. Se înnegura şi îşi dădu seama, când o văzu urcând în maşină, cât de mult tânjea să vorbească din nou cu ea. Acum nu ştia când avea să o mai prindă singură. Sus la Willow Court se petreceau atât de multe şi atât de mulţi oameni veneau şi plecau, încât avea să fie aproape imposibil. La naiba! Nenorocitul de Efe! Să apară în cel mai nepotrivit

moment şi să strice totul. Întotdeauna era la fel. Pe tot parcursul vieţii lor, aşa i se părea lui Alex, Efe fusese cel care se băgase în faţă, dar poate nu era deloc aşa. „Probabil eu sunt de vină, se gândi. Eu ezit prea mult. Nu e vina lui Efe. Eu nu vorbesc când ar trebui. Nu îndrăznesc să spun. Eu nu aş fi avut niciodată curaj, dacă de curaj e vorba, să o iau de talie pe Beth şi să spun: «Nu, Beth vine cu mine. Îmi pare rău, Efe!» Oare ce ar fi făcut ea? Ar fi putut pleca cu ei oricum." Alex stătea lângă poartă, întrebându-se dacă avea energia să meargă pe jos până în sat. Poate doar îşi închipuia el, dar Beth păruse uşurată să se urce în maşina lui Efe. „Uşurată să plece de lângă mine", se gândi Alex. Imaginea ei, suindu-se nerăbdătoare în maşină şi aplecându-se să îl sărute pe Douggie, îl tulbura în asemenea măsură, încât mergea de-a lungul străzii orbit de gelozie. Nici măcar nu îi făcuse cu mâna când plecaseră, nu îşi luaseră rămas-bun. „Nu ai nicio şansă", Alex, îşi zise, şi o porni la drum cu ochii în pământ, fără să vadă nimic.

„Oh, Doamne", se gândi Beth, uitându-se la ceafa lui Efe. Pentru un moment de nebunie se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar mângâia părul. Stătea cu mâinile încrucişate, fericită să-i facă jocul lui Douggie care o lovea întruna cu iepurele lui de pluş.

„Nu ar fi trebuit să îl las pur şi simplu pe Alex, se gândi. Ar fi trebuit să merg cu el şi să îl las să spună ce voia să spună. Ar fi trebuit să fi fost mai curajoasă. Ştia că unul dintre motivele pentru care folosise prilejul să meargă cu maşina acasă cu Efe şi Fiona era ca să evite confruntarea cu Alex şi declaraţia pe care ştia că se pregătea să i-o facă. Sunt crudă, se gândi. El trebuie să se fi frământat mult înainte ca să spună atâta cât spusese, şi acum avea să trebuiască să o ia de la capăt." Aproape fu tentată să-l roage pe Efe să oprească maşina, dar erau deja la uşă la Willow Court.

„Încă nu sunt complet vindecată de Efe”, constată cu tristeţe, ascultând-o pe Fiona în timp ce coborau din maşină, povestindu-i despre cum fuseseră nevoiţi să meargă la un magazin să îi ia lui Douggie nişte crochete de peşte fără de care se pare că nu putea supravieţui.

— Aproape situaţie de panică, crede-mă, murmură.

Beth spuse:

— Îmi pot imagina.

În mod clar, Efe se împăcase cu Fiona. Îi mângâiase coapsa când Beth se suise în maşină şi acum cei doi urcau scările din faţă împreună, cu braţele unul în jurul celuilalt, lăsând-o să îl ia în primire pe Douggie. Zâmbeau totodată într-un mod jenant de sfios şi de revoltător. Îi era foarte clar lui Beth că făcuseră dragoste mai devreme. Când naiba găsise el timp? Trebuie să se fi dus să o caute imediat după conversaţia lor despre Melanie Havering. „Simplul fapt că vorbise despre asta cu mine, se gândi Beth, îl făcuse probabil să se simtă excitat. Puteai practic să le simţi mirosul. Cum reuşiseră cu Douggie tot timpul în jurul lor? Poate că Gwen îl dusese să se joace un pic în grădină sau ceva de genul.” Beth şi-i închipui pe Efe şi pe Fiona căzând unul în braţele celuilalt, gâfâind, incapabili să se înfrâneze, copleşiţi de pasiune. În momentul când îi urmă înăuntru, se simţi rănită şi îndurerată, de parcă cineva ar fi lovit-o cu putere. Se uită atent de-a lungul aleii, să vadă dacă Alex nu cumva venea în urma maşinii, dar nu îl zări şi fu surprinsă de cât de dezamăgită era.

— Haide, Douggie, zise, încercând să pară veselă. Hai să mergem să vedem unde e Rilla.

Rilla stătea întinsă pe pat, dorindu-şi cu fervoare să nu fi băut atât de mult noaptea trecută. „Încep să fiu prea bătrână pentru

asta", se gândi, întrebându-se cât de înţelept ar fi să încerce să deschidă ochii. Când îi mărturisise prima dată mamei că voia să devină actriţă, Leonora făcuse o remarcă destul de caustică:

— Ei bine, draga mea, munca de teatru va fi foarte potrivită pentru tine, nu-i aşa? Eşti o pasăre de noapte, mai degrabă decât o ciocârlie.

Ăsta era un mod de exprimare. Rilla credea doar că nu era o persoană matinală. Nimeni nu ştia că în fiecare zi de la moartea lui Mark se trezea cu un junghi în inimă. În general reuşea să scape de el, sau cel puţin să îl reducă la proporţii suportabile, înainte de a se da jos din pat. Astăzi era altfel. Îşi simţea inima mai uşoară, şi asta i se datora lui Sean. Nu fusese atât de beată noaptea trecută, încât să fi uitat ce se întâmplase. Îi reveneau în minte toate detaliile delicioase, în timp ce stătea întinsă sub cuvertură, întrebându-se de ce oare nu era întru totul fericită. „Am visat la ceva de genul ăsta, îşi spuse, am tânjit după asta, aşa că acum ce s-a întâmplat?"

Un vis, avusese un vis, şi acum frânturi din el reveneau ca să o tulbure. „Fir-ar să fie, se gândi. Nu pot nici măcar să fiu fericită cum se cuvine câteva ore în şir, fără ca vreun coşmar oribil să vină să strice totul." Asta despre ce era? Mark apărea şi el, aşa cum apărea întotdeauna. Ieşind în fugă din foişor cu mâinile întinse şi cu o oglindă în spate. Cum se putea una ca asta? Nu există nicio logică în vise, Rilla ştia asta, şi trebuia să şi-l scoată pe acesta din minte într-o zi ca aceea, care promitea să o facă atât de fericită.

Erau lucruri pe care trebuia să le facă. Trebuia să meargă să îi spună lui Mary despre prăjitura cu căpşune. Trebuia să facă un efort uriaş ca să arate cu adevărat frumoasă pentru Sean. Trebuia să controleze dacă Gwen nu avea nevoie de vreun ajutor de ultim moment, chiar şi cu riscul de a fi respinsă. Trebuia să îl sune pe Ivan. Probabil că el credea că dispăruse de pe faţa pământului.

Ceea ce cu certitudine nu trebuia să facă era să stea întinsă în pat şi să plângă, şi chiar asta făcea. Simţea lacrimi nedorite, nechemate, prelingându-i-se pe obraji şi adunându-se în cuta gâtului. „Eu am făcut-o, se gândi cu tristeţe. De asta nu pot fi niciodată, niciodată fericită, oricâte lucruri bune mi s-ar întâmpla. Căci totul se reduce la asta: sunt vinovată de moartea lui Mark. Nu ar fi trebuit niciodată să-l las şi nu am să mi-o iert vreodată."

Martie 1982

Rilla strânse telefonul sub bărbie, ţinu bricheta cât putu de departe de receptor şi îşi aprinse încet ţigara pe care o avea deja în gură.

— Rilla? Rilla, iubito, tu îţi aprinzi încă o ţigară?

„Mama ar trebui să atârne cu capul în jos de o grindă", se gândi Rilla. Zâmbi şi spuse:

— Ţigară? Bineînţeles că nu. Trebuie să fi fost ceva pe fir.

Oare era convingătoare? Rilla era actriţă, şi în împrejurări normale ar fi putut jura că putea să o mintă pe mama ei la fel ca o profesionistă. O făcea de ani de zile. Numai că, în ultima vreme, Leonora fusese suficient de abilă să-şi dea seama ce simţea fiica ei cu adevărat. Căsătoria Rillei era terminată. Ea şi Jon ajunseseră la concluzia asta cu săptămâni în urmă, dar acum avea să devină un fapt de notorietate publică, şi, deşi amândoi îşi doreau un „divorţ civilizat", faptul că Jon era un star pop însemna că toată lumea părea a fi interesată de toate detaliile sângeroase.

Nu erau nici pe departe atât de multe cât le-ar fi plăcut tabloidelor *Sun* şi *Minor,* dar puteai fi sigur că Leonora avea să fie prima care descoperea că despărţirea familiei Frederick ajunsese acum pe primele pagini.

— Ascultă, Rilla! zise. E din *Sun,* de pe prima pagină. M-am gândit că ar trebui să te avertizez. Ştiam că încă nu te-ai trezit.

Rilla se întreba cum naiba reuşise mama ei să facă rost de un exemplar din *Sun* la Willow Court dis-de-dimineaţă. Unul dintre grădinari trebuia să i-l fi adus. Cu siguranţă, nu putea să-l fi comandat de la magazinul din sat.

— OK, zise, dă-i drumul. Ascult.

Îşi trase pe ea kimono-ul de mătase din Hong Kong (turcoaz brodat cu dragoni stacojii şi aurii, un cadou de la Jon din zilele când încă îi mai făcea cadouri) mai tare în jurul ei şi îşi îndreptă atenţia către vocea mamei ei.

> Oricine care îi cunoaşte câtuşi de puţin pe Jon Frederick şi pe soţia sa, atrăgătoarea Rilla Frederick, starul din *Creaturile nopţii,* care în ultimul timp a apărut pe micile ecrane mai rar decât obişnuia înainte...

— E adevărat, draga mea?

— Da, mamă, mi-e teamă că da, zise Rilla, încercând să pară nepăsătoare. Continuă.

— Unde eram? Oh, da. Bine.

> ...nu va avea nevoie să i se amintească de stilul de viaţă extravagant şi de numeroasele petreceri ale celor doi în cinci ani de căsătorie. Dar toate lucrurile bune sunt pe cale de a se sfârşi odată cu vestea iminentului divorţ al cuplului. Jon, în ajunul apropiatului său turneu european „Feel the Heat", ne-a declarat: „încă suntem cei mai buni prieteni, dar mariajul nostru nu mai este ceea ce ne trebuie. Eu

am nevoie de libertate pentru a-mi urma ţelurile artistice, iar Rilla, la rândul ei, e antrenată în propriile activităţi."

Jon şi Rilla sunt părinţii lui Mark, un băiat de cinci ani, şi Jon a dat de înţeles că vor împărţi custodia copilului. „Nu numai asta. Beth, fiica mea din prima căsnicie (cu regretata Carol Edmonds), o consideră pe Rilla mama ei şi a insistat să continue să locuiască împreună cu ea. Sunt de acord, pentru că Rilla e o mamă perfectă câtă vreme eu, ei bine, eu sunt un hoinar şi un boem. Liber ca pasărea cerului, ăsta e stilul meu. Iar copiii au nevoie de siguranţă."

Un reporter al nostru adaugă că statutul de „liber ca pasărea cerului" al lui Jon e serios ameninţat de splendida starletă Chansonne Dubois, care a stârnit entuziasmul mulţimii la ultimul lui concert, interpretând fără sutien *Tell Me How to Do It to You, Baby.*

— Ce părere ai despre toate astea, Rilla?

— De fapt, cred că e destul de bun. Corect, în orice caz, ceea ce e mai mult decât poţi spune despre toate chestiile care apar în presă.

Oftatul Leonorei se auzi la capătul firului, iar Rilla se grăbi să spună:

— Nu ofta, mamă. O să fiu bine. Îi am pe Mark şi pe Beth cu mine în cea mai mare parte a timpului şi suntem toţi aici, în casa mea minunată. Mă simt bine. Am să mă descurc.

— Sunt sigură de asta, draga mea, dar tot îmi fac griji pentru tine. De ce nu vii la Willow Court pentru o bucată de vreme?

— Am să mă gândesc la asta, mamă, sincer. E drăguţ din partea ta să ne inviţi, dar e mijlocul săptămânii şi e şcoală. Şi, oricum, nu ai destule pe cap cu Chloë?

Leonora râse.

— Da, copilul ăsta chiar îmi dă bătăi de cap. Îşi face prezenţa simţită, aş putea spune. Dar eu nu mi-aş face griji în legătură cu şcoala lui Beth. E o fată atât de inteligentă! Câţiva copii în plus aici

de-abia se vor observa, te asigur. Nanny Mouse va fi în elementul ei.

— Se face târziu, mamă. Markie se va trezi dintr-o clipă în alta şi trebuie să merg să pregătesc micul dejun pentru Beth şi să o duc la şcoală. Te sun diseară să îţi spun ce am hotărât. Mulţumesc de telefon. Pa.

— La revedere, draga mea. Sărută-i pe Beth şi pe băieţelul ăla dulce al tău din partea mea.

— Am s-o fac. Pa!

Puse jos receptorul şi o observă pe Beth stând liniştită lângă uşă. Era deja îmbrăcată pentru şcoală. La opt ani era stăpână pe sine şi independentă, dar timidă. Îşi împletise părul negru lung („nu la fel de bine cum aş fi făcut-o eu", se gândi Rilla, dar splendid, având în vedere cât de mică era) şi se uita acum la Rilla cu un zâmbet care îi lumina faţa serioasă şi palidă şi îi făcea ochii să strălucească. Acel zâmbet era al lui Jon. Era cel mai atrăgător lucru la el, şi îl dăruise fiicei sale. Şi Mark îl avea, deşi el semăna mult mai mult cu ea. Dragostea pe care ea o simţea pentru fiul ei i se părea Rillei ca un ocean, care o inunda tot timpul, umplând-o de o bucurie care era cel mai hun lucru pe care îl cunoscuse vreodată în toată viaţa ei.

Nimeni nu te avertiza. Erau mii de cărţi şi de poezii scrise despre dragoste şi mai niciuna dintre ele nu se referea la ce simţi pentru cineva care e carne din carnea ta. Aproape din momentul concepţiei, Rilla fusese conştientă de *cineva,* o fiinţă, de care avea să fie întotdeauna legată. Noţiuni precum celule, şi nervi, şi fetuşi care creşteau nu îi intrau niciodată în cap. Copilul ei era ceva ce adorase chiar înainte de a fi cât o unghie de mare şi, în plus, îşi imaginase un caracter desăvârşit pentru el în tot timpul sarcinii; şi-l imagina atât de limpede, încât atunci când se născuse, îi recunoscuse faţa. Când doctorul îl pusese pe Mark în braţele ei

pentru prima dată, ea înţelese cât de măruntă, cât de incompletă, cât de săracă era şi va fi orice altă Iubire. Băiatul acesta, făptură asta cu ochi enormi şi gură roz ţuguiată ca o floare mică, era exact persoana pe care o aşteptase.

— Oh, Jon, şopti ea. Uită-te la el! Uită-te numai!

Fiecare părticică din ea tânjea după o dragoste atât de puternică, încât avea impresia că toate moleculele trupului ei ar putea exploda în fiecare clipă.

Cât despre Beth, ea fusese copilul Rillei chiar înainte de a se naşte Mark, şi naşterea lui Mark nu schimbase asta. O iubea pe Beth la fel de mult cât ar fi iubit o fiică proprie şi nu se considera deloc o mamă vitregă. Beth era a ei şi asta era tot. Acum că născuse, îşi dădea seama de adevărul a ceea ce mama ei şi Gwen şi nenumărate prietene îi spuseseră. Sentimentele pe care le ai pentru fiecare copil sunt diferite, pentru că fiecare copil e diferit, dar intensitatea iubirii era exact aceeaşi. O adora pe Beth şi, în mod ciudat, sentimentul acesta deveni mai puternic odată cu naşterea lui Mark. Era mereu uimită şi încântată că ea (trupul ei, inima ei) putea cuprinde atât de multe fire diferite de dragoste, toate în acelaşi timp.

— Bună, puiule! zise Rilla. Tocmai veneam să te iau. De cât timp stai acolo? Leonora mi-a împuiat capul.

— A zis că putem merge la Willow Court? Te rog, te rog spune că putem, Rilla! Ador să merg acolo.

— Ştiu asta, zise ea. Da, cred că vom merge mâine. Îndrăznesc să spun că nu-ţi va dăuna dacă lipseşti câteva zile de la şcoală.

Rilla urcă să îl îmbrace pe Mark, pe care îl auzea umblând de colo colo prin baie. Beth o urmă pe scări în sus, zburdând de fericire.

— Pot să mă joc cu Efe şi cu Alex. Avem o ascunzătoare. Ai văzut ascunzătoarea noastră? E în tufişurile acelea de lângă lac. Chiar lângă mal. Efe a spus că o să încerce să facă rost de o barcă pentru noi la vară, ca să putem ieşi pe apă.

Rilla nu prea asculta. Se gândea la partea pe care Leonora i-o citise, care spunea ceva despre faptul că ea nu mai apărea la televizor la fel de mult ca înainte. Era adevărat. Încercase să se mintă, că totul era exact la fel, dar nu era. Primea tot mai puţin de lucru. Acum nu mai avea niciun angajament până după Paşte, şi acela era doar pentru o reclamă la pastă de dinţi. Încerca să nu se gândească la cât de mult trecuse de când avusese un rol respectabil într-un film adevărat sau o piesă TV, dar ştia exact. Nu mai fusese nimic de la *Raţiunile inimii,* cu şase luni în urmă, şi atunci avusese doar un rol mic, de prietenă a eroinei principale. „Am să mă străduiesc mai mult în curând, îşi spuse. Am să circul mai mult. Să vorbesc serios cu Dannis. El e un drăguţ, dar chiar nu se dă peste cap pentru mine, cum ar trebui să o facă un agent. O să mă ocup singură de carieră, şi nu o să mai las totul în seama altora. O să merg la premiere de film şi de teatru. Nu o să stau doar aici cu copiii să fac oameni din turtă dulce cu Beth după şcoală, sau să îl dau pe Markie în leagănele din parc."

Adevărul, pe care Rilla nu îl spusese nimănui, era că un „divorţ civilizat" nu era atât de uşor pe cât părea. Îşi iubise soţul destul de mult, iar ei duseseră o viaţă destul de bună împreună până ca ea să se simtă părăsită, decepţionată şi supărată pe Jon şi, cel mai rău, dezgustată de sine. Acum se uita la chipul ei în oglindă şi nu vedea nimic altceva decât urâţenie şi semne ale vârstei şi nefericirii. Plânsese atât de mult la început, când el îi dăduse prima dată vestea, încât acum ochii ei păreau în permanenţă roşii şi cu cearcăne negre în zilele proaste. Se dădea cu tone de fard, ştiind că

nu făcea nimic altceva decât să îşi pună o mască pentru a ascunde faptul că nu făcea faţă. Deloc.

„Mă pricep la deghizări, se gândi. Nu e minunată Rilla? Atât de curajoasă! Atât de voioasă!" Auzise din întâmplare oameni spunând asta la petreceri la care fusese prea mândră pentru a nu se duce, deşi erau o tortură majoritatea dintre ele, numai perechi; pasageri pe vreo arcă fantomatică sau alta, navigând doi câte doi în noapte. Toţi bărbaţii necăsătoriţi prezenţi la evenimentele astea i se păreau deopotrivă lipsiţi de atractivitate şi ştia că asta era din vina ei mai degrabă decât din a lor.

„Nimeni nu ştie, se gândi, că pastilele mă menţin pe linia de plutire. Tranchilizante care nu o făceau tocmai calmă, dar care estompau puţin durerea şi îi permiteau să treacă prin clipele grele ale vieţii. Trebuia să se gândească la copii. Nu puteai să te prăbuşeşti când trebuia să ai grijă de altcineva. Cum se exprimase Mick Jagger? „Micile ajutoare ale mamei." Exact asta erau. Îi păcăleau destul de bine pe majoritatea oamenilor, da, bineînţeles, nu şi pe Beth. Ea era mai ageră decât toţi ceilalţi, privind-o cu îngrijorare pe Rilla, ca să se asigure că era în regulă. Stătea pe scaun în camera lui Mark în timp ce Rilla trecea prin ritualul celor şase cântece pe care trebuia să i le cânte în fiecare seară, urmărind-o cu atenţie. Şi Beth întreba adesea în timp ce se aşezau la cină, după ce Mark adormea:

— O să fim bine, nu-i aşa, Rilla? Acum că a plecat tata, vreau să spun.

Rilla încerca mereu să răspundă ridicând uşor vocea, spunând ceva de genul:

— Bineînţeles că da, iubito! Şi tatăl tău nu a plecat. Nu tocmai. Va veni să ne viziteze destul de curând. Va fi întotdeauna tatăl tău, ştii asta. El te va iubi întotdeauna cel mai mult din lume.

Beth îşi lua de obicei cuţitul şi furculiţa şi nu spunea nimic, dar practic puteai citi gândurile din capul ei: „Atunci de ce nu mă sună tati? Persoana aia cu nume caraghios. Pe ea o place mai mult decât pe mine. Pleacă mereu în tot felul de ţări şi nu mă ia niciodată cu el. Nu mă poate iubi cu adevărat”.

Acum că ieşiseră din baie, Rilla îşi scutură capul şi încercă să se concentreze pe ceea ce avea de făcut: să-l îmbrace pe Mark. Bine. Să o ducă pe Beth la şcoală. OK.

— Haide, iubitule, îi spuse fiului ei, care se juca cu o familie de patru raţe galbene de plastic în chiuvetă. Ai pus tu singur dopul, nu-i aşa? Foarte isteţ, dar acum trebuie să pui raţele pe raft şi să te speli pe dinţi şi apoi mergem să ne îmbrăcăm. Beth o să întârzie la şcoală dacă nu ne grăbim.

Rilla scoase raţele şi, înainte ca Mark să aibă timp să obiecteze, udă o cârpă şi începu să îi spele faţa.

— NU! strigă şi apoi adăugă cu mai puţină convingere: Vreau raţe! Nu vreau îmbrăcat.

— Mergem la Willow Court, Markie, zise Beth de la uşă, unde stătea.

Rilla îi zâmbi peste capul lui Mark. Uimitor cum ştie întotdeauna să spună ceva care să îi facă pe plac şi să îi distragă atenţia.

El zâmbi şi spuse:

— Willow Court! Acum. Acum, azi? O să mă joc cu Jeffrey şi cu George? Să mergem azi!

Mark petrecea ore întregi la Willow Court încercând să îi convingă pe cei doi motani bătrâni să se joace cu el. Uneori aproape că reuşea, şi se ştia că Jeffrey vânase o minge cu clopoţei timp de câteva minute, înainte de a se retrage la moţăiala lui obişnuită. George era mai isteţ şi reuşea să scape de copii,

ascunzându-se undeva în grădină, dar Mark îi putea repera coada neagră de la mare depărtare, dacă uita să şi-o camufleze cum trebuia.

— Mâine. Dacă eşti cuminte, zise Rilla, şi stai liniştit când te îmbrac, atunci vom putea să împachetăm totul ca să fie gata cât timp e Beth la şcoală, şi mâine, imediat ce ne trezim, plecăm. Spre vest, hei rup!

— Spre vest, hei rup! strigară ambii copii. Asta spuneau întotdeauna în maşină, când porneau spre casa Leonorei.

— O să fie acolo Efe? Şi Alex?

Ochii fiului ei sclipeau, şi Rilla îi sărută vârful nasului.

— Bineînţeles. Şi bebeluşul. Ţi-o aminteşti pe Chloë? Noua surioară a lui Efe şi a lui Alex?

— Bebeluşii nu se joacă, zise Mark cu hotărâre, respingând-o pe mica lui verişoară cu o ridicare din umeri care îi aminti lui Rilla de Jon. O s-o văd pe Nanny Mouse?

— Oh, da, Nanny Mouse de-abia aşteaptă să te vadă. Întotdeauna spune asta la telefon, când vorbesc cu ea. Zice: „Când vine micuţul meu Markie să mă vadă?" şi de tine, Beth. Şi de tine întreabă întotdeauna.

Rilla îi trase şosetele lui Mark pe picioare, doar un pic, astfel încât el să le poată trage singur sus, şi, în timp ce el era absorbit de asta, Beth întrebă:

— Spui asta numai aşa, Rilla? Ca să nu mă supăr? Despre Nanny Mouse, vreau să spun. Chiar întreabă de mine?

Rilla îşi puse ambele mâini pe umerii lui Beth.

— Bineînţeles! Drept cine mă iei, Beth, sincer. E timpul să-ţi bagi în cap că sunt toţi înnebuniţi după tine acolo. Toţi. Leonora, Gwen, James. Te iubesc cu toţii la nebunie. Mor de nerăbdare să te vadă. Toţi.

— Şi cum e cu Efe? întrebă Beth.

Rilla zâmbi.

— Pe el îl iubeşti cel mai mult, nu-i aşa? zise. El e adevăratul motiv pentru care îţi place să mergi la Willow Court, nu-i aşa?

— Inventează jocuri bune, zise Beth, dându-şi toată silinţa să pară adultă şi nonşalantă. E amuzant, asta-i tot.

„Beth roşeşte, observă Rilla oarecum amuzată, şi se uită oriunde, numai la mine nu. Ne va face bine tuturor să mergem un pic la ţară. Să uităm de problemele noastre. Să ne distrăm puţin. Să ne lăsăm răsfăţaţi de Nanny Mouse. Ce fericire divină!"

Adulţii stăteau în salon la ceai, în timp ce Efe, Alex şi Beth se jucau afară, Mark străduindu-se din toate puterile să li se alăture, fiind lăsat în urmă câteodată, dar străduindu-se să ţină pasul cu ceilalţi. Chloë dormea într-un portbebe la picioarele lui Gwen.

— Uite, Gwen, zise James. E o minune de copil, micuţa mea prinţesă! Zâmbi spre Rilla. Gwen îmi spune mereu că Chloë e un bebeluş dificil. Ca niciunul dintre băieţi. Mie nu mi se pare deloc, sincer să fiu.

— Pentru tine e foarte bine, dragul meu, zise Gwen. Tu nu trebuie niciodată să te ocupi singur de ea.

— Şi nici tu, zău, nu-i aşa? zise James. Ai fi pierdută fără Nanny Mouse. Recunoaşte!

— Ştiu, ştiu, admise Gwen. Ai dreptate. Şi totuşi, eu fac mai mult pentru Chloë decât oricare altul, *în afară de* Nanny Mouse. E mereu destul de lucru pentru amândouă, te asigur. Şi bineînţeles că trebuie să nu-i scăpăm din vedere nici pe Efe, Alex, Mark şi Beth.

„La naiba! se gândi Rilla. Fire-ar să fie! Oare Gwen chiar are de gând să mă implice în îngrijirea copiilor? Am venit aici doar ca să mă odihnesc puţin după toate astea. Ultimul lucru de care am

nevoie sunt gloate de copii care fac tărăboi, care au nevoie de atenţie." Ştia că ăsta era un gând egoist, dar nu avea de ales. Îşi plângea de milă în cea mai mare parte a timpului, conştientă de nefericire ca de un lucru aproape fizic care o absorbea, înfăşurând toate micile momente de bucurie într-un fel de pătură cenuşie.

Cel puţin, copiii păreau destul de fericiţi pentru moment, fugind în sus şi-n jos prin grădini. Efe era acolo, dirijând operaţiile. Vocea lui era cea pe care o auzeai, întotdeauna. Era înalt pentru vârsta lui, cu ceva în expresia gurii care o făcea pe Rilla să se gândească mereu că i s-ar opune, dar chiar şi la opt ani *era* foarte frumos. Rilla prefera faţa blândă, lunguiaţă a lui Alex. Cu doi ani mai mic decât Efe, era un copil aproape tăcut, cu un nas ascuţit, păr moale care cădea pe o frunte înaltă şi ochi gri care cuprindeau totul şi păreau să înţeleagă mult mai mult decât putea el exprima. Markie, binecuvântat fie, alerga după băieţii mai mari, strigând şi râzând, dar Beth stătea acum pe terasă, uitându-se doar la ceilalţi; serioasă, frumoasă, cu cea mai bună panglică albastră în păr în onoarea lui Efe, care nu ar observa-o, sau dacă ar face-o, nu s-ar gândi să spună ce frumoasă era. „Sunt o proastă nenorocită, îşi spuse Rilla. Niciun băiat de opt ani nu s-ar gândi să complimenteze o fată pentru panglica ei de păr. Pastilele mă fac proastă."

Cineva plângea. Rilla se trezi brusc şi preţ de un moment nu îşi putu da seama ce era acel vaiet nesfârşit, enervant la culme. Se ridică în fund şi îşi dădu toată osteneala să separe ce era real de ceea ce putea să fi visat. Asta era problema cu pastilele de dormit. Cădeai în întuneric în momentul în care te aşezai în pat, dar, dacă te trezeai pentru vreun motiv oarecare era ca o luptă de a reveni la suprafaţă de pe fundul unui lac, cu buruieni şi murdării umplându-ţi gura şi nasul, astfel încât de-abia puteai trage aer. Şi

odată ce te trezeai, nu mai puteai adormi mult timp şi nu puteai face nimic altceva decât să fumezi sau să mergi împleticit până la frigider să vezi dacă era ceva acolo care te putea înveseli, chiar şi numai pentru o clipă.

Vaietul era, bineînţeles, un plânset de copil. La început, dezorientată ca de fiecare dată când deschidea ochii, Rilla crezu că era Mark. „Trebuie să mă ridic să îi dau să mănânce. Să îl schimb." Apoi îşi aminti că bebeluşul nu era Mark, ci Chloë, care era notorie pentru că transforma nopţile tuturor într-un coşmar. Rilla se prăbuşi înapoi pe perne. Nanny Mouse avea să aibă grijă de asta. Nu era deloc nevoie să se dea jos din pat.

Nanny Mouse se pricepea la nou-născuţi. Avea un dar al ei, ştia cum să scoată semnele potrivite şi să facă exact lucrurile care păreau în mod miraculos să îi liniştească. Existau oameni care se pricepeau la animale, şi ai căror câini erau întotdeauna surprinzător de bine-crescuţi şi de docili, şi Nanny Mouse îşi exercita vraja pe oricare copil pe care îl întâlnea. Era cea mai bună îmblânzitoare de bebeluşi din lume.

Când se născuse Mark, Nanny venise la Londra ca să o ajute pe Rilla să „stabilească o rutină" pentru copil, şi Rilla îi fusese nespus de recunoscătoare pentru asta. Era totodată, în mod culpabil, uşurată că Leonora îşi dăduse seama că prezenţa ei nu ar fi fost nici pe departe atât de utilă. Sosise la spital la timp, la naşterea lui Mark, apoi, după ce împărţise cadouri şi scosese toate exclamaţiile încântate de bunică, se întorsese la Willow Court, în timp ce Nanny Mouse rămăsese cu Rilla pentru două săptămâni, învăţând-o toate lucrurile pe care nu le ştia despre hrănit, şi îmbăiat, şi înfăşat. Nanny Mouse credea că bebeluşii se simţeau mai comod înfăşaţi ca nişte mici mumii egiptene, şi pentru că Mark nu obiectase niciodată şi dormise foarte bine de la bun început, Rilla înfăşurase

ascultătoare o bucată de pânză de flanel în jurul trupului lui în fiecare seară, timp de o veşnicie.

Totuşi, se părea că până şi Nanny Mouse şi-ar fi găsit naşul cu Chloë. Ea nu se supunea înfăşatului şi îşi trăgea de fiecare dată braţele afară din pânza care o ţinea captivă. Urla la cea mai mică provocare. „Are propria agendă, zicea James, şi se ţinea de ea. Trebuie să admiri un astfel de copil." zicea el.

Rilla privi prin întuneric. Gemetele se opriseră acum, dar ea era complet trează. Se dădu jos din pat şi trase pe ea capotul de mătase, hotărâtă să meargă să vadă dacă Nanny Mouse mai era trează.

Deschise uşa şi se uită de-a lungul coridorului. Se vedea o lumină aurie pe sub uşa camerei copiilor. Faptul că era linişte însemna probabil că lui Chloë i se dădea de mâncare cu biberonul. Nanny Mouse nu s-ar supăra dacă ea ar veni să stea puţin de vorbă. Ar fi încântată.

Rilla merse în vârful picioarelor de-a lungul carpetei şi deschise uşa camerei copiilor. Nanny Mouse era acolo cu Chloë în braţe, pe fotoliul de alăptat de lângă fereastră. Purta halatul ei bej. Oare chiar putea fi acelaşi pe care îl purta când ea şi Gwen erau copii? Mai mult ca sigur că da. Toate hainele lui Nanny Mouse ţineau o veşnicie, dacă nu cumva avea un stoc de înlocuitoare identice despre care nu ştia nimeni.

— Rilla, draga mea, intră! şopti zâmbind. Bebeluşul sugea uşurel dintr-o sticlă. Nu mai durează mult cu asta mică şi apoi o să prepar pentru amândouă o băutură bună cu lapte.

— Minunat! zise Rilla, aşezându-se la măsuţă şi încercând să nu se gândească la cât de mult tânjea după o înghiţitură de whisky, sau orice băutură alcoolică.

Nanny Mouse credea că băuturile cu lapte erau elixirul vieţii şi, după părerea ei, nu exista aproape nicio problemă pe care o cană bună de cacao să nu o poată rezolva. Fiorlicks era reţeta ei pentru insomnie, iar Oval tine era exact ce-ţi trebuia când te simţeai indispus. Părul ei, alb acum, era împletit într-o coadă care îi atârna pe spate. „Trebuie să fie foarte bătrână, reflectă Rilla. Chiar mai bătrână decât mama, şi totuşi nu se schimbă deloc." Nu puteai spune nici măcar că era ridată, nu tocmai. Pielea ei părea mai subţire şi semăna şi mai mult cu un şoarece, decât în tinereţe, dar în esenţă era aceeaşi. Acesta era cel mai bun lucru la ea. Poate, se gândi Rilla, era ceva adevăr în ideea asta cu băutura cu lapte, la urma urmei.

— Cum îţi merge, draga mea? zise Nanny Mouse. Cu mine nu trebuie să faci pe curajoasa, ştii asta. Te descurci?

— Oh, da, mă descurc, zise Rilla. Dar uneori chiar mă simt singură. Deşi casa e destul de mică, mă simt de parcă am pluti toţi prin ea, eu, şi Markie, şi Beth. De parcă am aştepta pe cineva.

— Ai să te obişnuieşti cu asta, draga mea, n-avea grijă! Trebuie să-ţi fie greu la început. După o vreme, îşi ridică privirea spre Rilla şi zâmbi într-un fel pe care îl puteai descrie doar drept cunoscător, ţi se va părea foarte firesc să fii pe picioarele tale şi vei fi uşurată să nu trebuiască să te gândeşti la nevoile unui bărbat. Vei putea face ce vrei, Rilla, şi asta e întotdeauna frumos, nu-i aşa?

„Are dreptate", se gândi Rilla. *Era* frumoasă partea aia a lucrurilor. Ceea ce nu era aşa de frumos era să nu ai pe nimeni cu care să-ţi împărtăşeşti gândurile; pe nimeni cu care să discuţi despre tot ce îţi trece prin minte, pe nimeni care să fie acolo în pat cu tine când te trezeşti în fiecare zi, pe nimeni care să vadă cât de minunaţi sunt copiii şi cum se schimbă în fiecare zi, în fiecare oră aproape. Era şi mica problemă cu sexul, care fusese distractiv şi o

plăcere, şi care încetase o vreme să fie o problemă. Astăzi oferta era mare, dar era îngrădită de dificultăţi – cât de mult voiai să te implici? Era oare persoana asta sau cealaltă potrivită? Puteai risca să îi laşi pe Beth şi Mark să vadă dimineaţa un străin în dormitor? Erau genul de dificultăţi despre care Rilla credea că le înlăturase pentru totdeauna atunci când se măritase. „Asta mă va învăţa minte", se gândi.

— Mă simt bine, de fapt, îi spuse lui Nanny Mouse. Doar din când în când devin puţin plângăcioasă. Nimic care să nu se amelioreze, sincer.

— Aşa, Rilla mea cea curajoasă, zise Nanny Mouse şi se ridică să o pună pe Chloë, care adormise, în pătuţul ei. Acum hai jos cu mine şi o să ne facem o bucurie. Ciocolată caldă în seara asta, cred.

Dintr-odată Rilla se simţi ridicol de fericită. O urmă pe Nanny Mouse pe scări în jos spre bucătărie. Totul avea să fie mult mai bine după o cană de ciocolată caldă. Totul avea să fie în regulă. Avea să lucreze din nou. Trebuia să existe un rol acolo pentru ea, undeva. Era doar o problemă de a afla de el, şi ea era hotărâtă să o facă. Avea să se descurce de una singură. Şi înainte de a merge înapoi în pat, avea să treacă pe la Markie şi Beth, care dormeau în camera de lângă a ei. Copiii ei. Motivele ei de a fi fericită.

Rilla se uită pe fereastră şi se întrebă de ce dispoziţia plină de speranţă din seara precedentă se evaporase. Soarele atrăgea atenţia asupra lui, strălucind mult mai puternic decât avea dreptul să o facă primăvara. O negură verde de frunze noi încununa crengile fiecărui copac. Narcise galbene şi albe erau împrăştiate peste tot prin iarbă, şi Rilla se întreba, aşa cum făcea în fiecare an, ce *aveau* narcisele galbene de plăceau atât de mult oamenilor. „Sunt plictisitoare, se gândi. Galbene şi plictisitoare." Observă că toate

cameliile aveau muguri, care erau tocmai pe punctul de a se deschide în flori albe şi roz intens şi roşu foarte închis, pe care le adora. Asta era o zi plină de toate clişeele de fericire şi speranţă, şi faptul că ea voia să stea întinsă în pat şi să plângă o făcea să se simtă şi mai rău, atât vinovată, cât şi nefericită. Oftă şi se îndreptă spre baie, unde deşurubă capacul sticluţei ei de Valium. „Mă voi simţi mai bine după micul dejun", îşi spuse, având grijă să nu îşi întâlnească propria privire în oglindă.

— Ce se întâmplă? Nanny Mouse, ce se întâmplă?

Rilla stătea pe ultima treaptă a scării şi se uita fix. Pendula mare de pe coridor bătu ora nouă în timp ce ea vorbea. Nanny Mouse era îmbrăcară în costumul ei de călătorie şi pălăria de fetru albastru-închis, ţinând un geamantan mic de piele într-o mână şi poşeta în cealaltă. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi, ceva foarte atipic pentru Nanny Mouse. Leonora avea un braţ în jurul ei şi o consola. Gwen şi James erau lângă uşă. James spuse:

— Haide, Nanny, dacă nu plecăm, pierzi trenul. Motorul merge...

— Dar nu mi-am luat rămas-bun de la copii, strigă Nanny Mouse. Nici de la Rilla. Nu i-am explicat...

— Sunt aici, Nanny, zise Rilla. Şi am să le spun la revedere copiilor din partea ta. Du-te să prinzi trenul. Mama îmi va explica totul, sunt sigură.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, sincer, zise Nanny Mouse în timp ce James o conducea spre uşă. N-am să lipsesc mai mult de câteva zile. S-ar putea să mă întorc mâine, dacă totul e bine. Dacă pot aranja cu altcineva să stea cu Gladys. La revedere! La revedere... mulţumesc, James, dragule. Vin acum.

După ce maşina plecă, Leonora zise:

— Ei bine, nu e nimic de făcut. Sărmana Nanny Mouse!

Merse înaintea celorlalţi spre sufragerie. Copiii erau deja treji şi în plină activitate prin grădină. Indiferent ce urgenţă va fi surprins-o pe Nanny Mouse şi va fi determinat-o să îşi facă geamantanul şi să părăsească Willow Court, ea reuşise să-i spele pe copii, să îi îmbrace şi să le dea de mâncare înainte de a pleca. Rilla îşi luă cereale şi un bol de fructe şi se aşeză lângă Gwen.

— Deci, zise. Cum de niciunul dintre voi nu a mâncat încă? Am crezut că am pierdut micul dejun de tot, e atât de târziu.

— Am fost complet încurcaţi, zise Leonora. Nanny Mouse a primit un telefon dis-de-dimineaţă. Verişoara ei Gladys, care e singura ei rudă în viaţă, din câte ştiu, a căzut şi şi-a scrântit glezna destul de rău, cred. Nu poate umbla şi chiar nu ştie ce să facă. Nanny Mouse o să o ajute câteva zile şi o să vadă dacă poate aranja să fie îngrijită şi aşa mai departe.

— Biata de ea! Gwen îşi tăie pâinea prăjită în două triunghiuri frumoase şi întinse pe una din ele unt şi gem de portocale. Urăşte să-i părăsească pe copiii. Nu cred că are încredere că noi avem grijă de ei cum trebuie.

— Ne vom descurca splendid, zise Leonora. Doar suntem trei care putem împărţi munca, la urma urmei.

Rilla nu spuse nimic. „La naiba, naiba, naiba, naiba, naiba! se gândi. Chiar de asta aveam nevoie. Va trebui să fim de serviciu tot timpul, s.» avem grijă de copii, să vedem să fie toţi îmbăiaţi şi hrăniţi şi distraţi. La naiba!” Clipi pentru a-şi reţine lacrimile, ştiind cât de egoistă, cât de groaznic de răsfăţată era, dar incapabilă să nu se simtă ca un copil privat brusc de o plăcere. Patetică. Era absolut patetică. Bineînţeles că Nanny Mouse trebuia să meargă să aibă grijă de verişoara ei. Şi ea nu era una dintre mamele acelea

care îşi pasau întotdeauna copiii altcuiva. „Eu nu sunt aşa, se gândi. Îmi place mult să mă joc cu ei, să le citesc, să fiu cu ei, dar de data asta aveam chef de odihnă adevărată. Pentru puţină variaţie. Un pic de timp pentru mine. La naiba!" înainte de a coborî, Rilla se hotărâse de fapt să nu mănânce pâine prăjită în acea zi, dar ce naiba. Luă o bucată şi o acoperi cu un strat gros de unt. „Dacă Leonora spune un singur cuvânt, se gândi Rilla, am să azvârl cu untiera în ea."

Sâmbătă dimineaţa, Rilla era hotărâtă să evadeze de la Willow Court şi să tragă chiulul. Îşi contură buzele cu o mână mai stabilă decât de obicei şi le acoperi cu o nuanţă de ruj care era mai închisă decât cea pe care o folosea în mod obişnuit. Se îmbrăcă în cel mai bun costum pe care-l avea aici, o pereche de pantaloni negri de lână, o cămaşă albă de mătase şi o jachetă de catifea verde ca muşchiul, pe care trebuia să o lase descheiată la nasturi din cauza pieptului ei oarecum-prea-generos. Nu era nimic, ideea era să obţină un stil care să o reprezinte pe noua Rilla, cea care nu avea de gând să ceară permisiunea să meargă în sat, ci avea să-şi anunţe pur şi simplu intenţiile la micul dejun şi să plece.

Uşa dormitorului ei se deschise şi Mark intră fugind.

— Ce faci, ma? Eşti frumoasă!

Rilla îl strânse în braţe şi îşi lipi faţa de gâtul lui, mirosindu-i pielea caldă şi sărutându-l în felul gâdilicios care îi plăcea lui, mişcându-şi genele pe obrazul lui. Un „sărut fluti" îl numeau, pentru că acela era cuvântul lui Mark pentru fluture.

— Nu aşa de frumoasă ca tine, zise Rilla.

— Nu! Eu nu sunt frumos!

Mark era indignat, şi Rilla râse. Sigur că la patru ani era puţin prea tânăr pentru a fi un macho.

— Bine, nu frumos, dar cel mai bun şi mai grozav băiat-minune al meu.

Asta câştigă aprobarea lui Mark, zâmbi spre Rilla şi începu să o tragă de mâini.

— Vino la micul dejun. Timpul pentru micul dejun. Haide.

— Am să ies după micul dejun, Markie, zise Rilla, urmându-l afară din cameră şi întrebându-se dacă hotărârea ei avea să trezească obiecţii din partea fiului ei.

Dar nu se întâmplă.

— Efe şi Alex au o ascunzătoare. Am *văd*ut-o, zise.

— Am *văz*ut-o, Markie.

— Nu, tu n-ai *văd*ut-o. Eu am *văd*ut-o.

Rilla renunţă. Asta nu era momentul să corecteze pronunţia lui Mark. Era OK. Totul avea să fie splendid. Lui îi va fi bine fără ea, iar ea, ea o va duce mult mai bine departe de Willow Court pentru puţin timp. Doar o mică parte din ea era dispusă să admită, chiar şi sieşi, adevăratul motiv pentru care voia să meargă în sat – era curioasă să vadă ce se alesese din căsuţa în care locuise Hugh cu atâţia ani în urmă.

Acum se putea gândi la vremurile acelea fără prea multă nostalgie şi poate dacă s-ar confrunta cu ceva ce i-ar aminti de o altă perioadă groaznică din viaţa ei, asta ar putea-o ajuta să îşi vadă divorţul, lipsa unei slujbe şi a vreunei perspective de a lucra – întregul scenariu înspăimântător în care părea a fi prinsă pentru moment – ca temporar. Lucrurile trec. Toate durerile se şterg. Uiţi. Asta era ceea ce vederea căsuţei i-ar demonstra, cu siguranţă. În ultimii câţiva ani, când vizitase casa mamei ei, evitase să se ducă în sat sau, dacă o făcuse, avusese grijă să nu se aventureze dincolo de magazin. Ei bine, acum avea să trateze cu maturitate toată treaba şi să reviziteze scena primei ei aventuri sentimentale. Totodată, avea

să îşi dea toată silinţa să nu se gândească la motivul pentru care acea primă aventură sentimentală încă mai era cea pe care o considera reală, cea mai bună, şi aşa mai departe. Era puţin ca *Interpretarea metodică,* decise ea. Pretinzând că deţinea controlul asupra situaţiei, poate aşa se va întâmpla.

La micul dejun vorbi, hotărât, sperând că nimeni nu-i va cere să ajute la îngrijirea copiilor.

— Plec în sat în dimineaţa asta. Am să mă întorc înainte de prânz, zise, uitându-se la Leonora şi încercând să nu vadă grimasa lui Gwen. Sunt sigură că o să vă descurcaţi o bucată de vreme fără mine, nu-i aşa? Un zâmbet extrem de strălucitor fu oferit tuturor. Am observat magazinul acela nou de antichităţi, cum se cheamă?

— Lada cu Comori, zise Leonora.

— Ala e! Trebuie să cumpăr un cadou pentru ziua de naştere a unei prietene foarte dragi care e pur şi simplu înnebunită după asemenea lucruri, minţi ea. Nu te deranjează, nu-i aşa, Gwen?

— Nu, bineînţeles că nu. Petrecere frumoasă!

Rilla zâmbi. Cum ar fi putut Gwen să spună altceva? Nu ar fi putut, fără să pară lipsită de mărinimie. Să vorbeşti pe un ton ritos şi să-i pui pe toţi în faţa faptului împlinit funcţiona de minune, observă Rilla. Ar trebui să o facă mai des. Aşa stând lucrurile, nu avea de gând să rişte să apară ceva neprevăzut, aşa că sări de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

— Ne vedem mai târziu, zise cu glas cristalin. La revedere, Markie, iubitule, şi ţie, Beth! Să fiţi cuminţi şi să le ascultaţi pe Leonora şi pe Gwen. Mulţumesc foarte mult, mamă!

Căsuţa fu o dezamăgire. Un tobogan de copii ocupa cea mai mare parte a micii grădini din faţă şi doi copilaşi zgomotoşi ţipau în timp ce se jucau pe el. Perdele cu Poştaşul Pat atârnau la

ferestrele dormitorului, şi toată casa arăta atât de diferită de ce îşi amintea, încât nu simţi nici cea mai uşoară strângere de inimă. Merse spre magazinul de antichităţi şi păşi într-o încăpere mică, umbroasă.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse o femeie uscăţivă de după un munte de vase vechi de ceramică stivuite pe o masă.

Casa de bani din faţa ei ar fi putut proveni din ecranizarea unui roman de Dickens.

— Arunc doar o privire, mulţumesc foarte mult, zise Rilla.

Se uită atent în jur la lucrurile atât de îngrămădite, încât, dacă ai fi vrut ceva în mod special, nu ţi-ar fi fost deloc uşor să găseşti. Ceva îi atrase privirea. Lumina de la uşă ricoşa dintr-o oglindă pe jumătate ascunsă după un căluţ de lemn fără coamă. Apropiindu-se de ea, inima începu să îi bată mai tare în piept. Oare putea fi? Era? Colţul ramei pe care îl putea vedea arăta exact ca... O trase afară şi reuşi să o rezeme de marginea mesei. Da. Era oglinda lui Hugh, cea din căsuţă, cea care aparţinuse bunicii lui. Ce căuta aici? De ce nu o luase cu el când plecase? Rilla credea că probabil ştia răspunsul. Povestea cu bunica era probabil altă minciună, dar iat-o aici. Fără îndoială, să o găsească aşa era un fel de prevestire? Se uită atent în oglindă şi îşi văzu faţa mai tânără, mai fericită.

— Cât costă oglinda aceasta? zise, ridicând-o cu greu.

— O sută de lire, răspunse femeia uscăţivă.

— O cumpăr, zise Rilla. Numai că trebuie să o iau şi să o plătesc mai târziu, dacă nu vă deranjează. Am ieşit fără carnetul de cecuri. Locuiesc la Willow Court.

— Ştiu, zise femeia. Sunteţi Rilla Frederick. Am citit despre divorţul dumneavoastră. *Chiar* îmi pare atât de rău. Mi-a plăcut mult *Creaturile nopţii.*

— Ce amabil din partea dumneavoastră că spuneţi asta! Vă mulţumesc! Rilla zâmbi. „Asta a fost cu secole în urmă, se gândi. Nimeni nu îşi mai aduce aminte de mine în niciun alt film.” Se îndreptă spre casa de bani antică, aruncă o privire pe fereastră şi văzu... nu, nu putea fi. Putea? Da, era doamna Pritchard, care trecea pe stradă. Bătrâna băgăreaţă! Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Leonora, şi totuşi, era un şoc să o vadă. Rilla făcu un pas spre fereastră, se împiedică de ceva şi, într-o fracţiune de secundă, care păru să dureze o veşnicie, oglinda îi alunecă din mână şi căzu pe podea. Ea strigă:

— Oh, oh, Doamne! Oh, s-a spart! S-a spart oglinda. Îmi pare atât de rău. Bineînţeles că am să plătesc daunele. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Izbucni în lacrimi. Ce groaznic să faci aşa ceva! Nu pot să îmi dau seama cum am putut fi atât de neatentă. Vă rog să mă scuzaţi.

— E în regulă, draga mea, zise femeia, venind să o consoleze. Poţi să înlocuieşti sticla. Rama nu e ciobită. Şi e frumoasă, nu-i aşa?

— Da, da, bineînţeles că e. Rilla fornăi şi îşi şterse nasul cu o batistă de hârtie. Şi da, *chiar* am să înlocuiesc sticla. Va fi aproape la fel de bună, nu-i aşa?

— Desigur, zise femeia.

Rilla nici nu se uită la îngerii aurii şi la ghirlandele de pe ramă. Privirea ei era atrasă de sticla spartă, şi ea fu cuprinsă de presimţiri. „Ghinion. Ghinion pe veci.” Oglinda se crăpase într-un model de [rânză de păianjen aproape perfect. Se uită în ea şi îşi văzu propria faţă spartă în fragmente mărginite de argintiu; pielea îi era aproape verde în lumina slabă, masa închisă, roşiatică a părului era fracturată în o mie de bucăţi separate.

În timp ce mergea pe aleea străjuită cu stejari stacojii spre casă, Rilla văzu trei lucruri aproape simultan şi ştiu, ştiu imediat, că era ceva nespus de îngrozitor care avea să o înghită. Îl simţea, aproape că îl vedea: un val negru doborând-o. Trei lucruri. Beth, fugind cât o ţineau picioarele pe alee înspre ea şi ţipând. Leonora îngenunchind, strângând pe cineva la piept. Cine era? Rilla nu vedea bine, dar auzea ţipetele, ţipetele lui Beth. Cineva era rănit. Beth era rănită. Cine o rănise? Unde? Al treilea lucru pe care îl văzu erau două maşini, una din ele era o maşină de poliţie, iar cealaltă Daimlerul negru al doctorului Benyon. Doctorul venea adesea să joace bridge la Willow Court, dar nu jucai bridge sâmbăta la ora prânzului.

— Rilla! Oh, Rilla, te rog, te rog... nu pot... nu pot...

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Vocea Rillei ieşi ca un scârţâit, cuvintele îngânate învălmăşindu-se absurd în timp ce Beth îşi aruncă braţele în jurul taliei ei şi continua să urle întruna ca un animal rănit.

— Eşti rănită, Beth? Te-a rănit cineva? Spune-mi. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Markie! strigă Beth. E Markie!

Rilla auzi numele şi fu tot ce avu nevoie să audă. Ştiu. Nu-i spuse niciun cuvânt lui Beth, ci începu să fugă spre casă, împleticindu-se în grabă. Pe măsură ce se apropia, îi văzu pe toţi, conturaţi într-o licărire de negru, stând pe treptele din faţă de la Willow Court. Mama ei... de ce arăta aşa? Când mai arătase aşa, cu o gura strâmbă, deformată de durere? Gwen îl strângea pe Alex, ţinându-i capul ascuns în fustă, iar James o ţinea pe micuţa Chloë în braţe.

— Oh, draga, draga mea copilă, oh, Rilla! zise Leonora şi veni să o îmbrăţişeze pe fiica ei. A fost un accident. Un accident groaznic, groaznic. Markie...

— E mort, nu-i aşa? zise Rilla. Parcă nu era vocea ei. Se auzi ţipând. Markie, Markie, oh Doamne, copilaşul meu. Nu pot... Markie, oh, Doamne... Fără niciun sens. Bocind. Urlând. Se prăbuşi la pământ şi zgârie cu unghiile goale piatra sfărâmicioasă de pe trepte. Ţipând. „Nu, oh, Doamne, nu. Asta nu. Te rog, nu. Te rog. Oh, mamă, mamă, nu pot suporta."

Nu auzea decât durerea ei. Cumva, în întunericul care căzu peste vederea ei, simţi pe cineva ridicând-o în picioare, ajutând-o, ducând-o în casă. Se zbătu din mâinile acelea, mâinile iubitoare care ardeau pe carnea ei.

— Unde e? Unde-i Mark? Vreau să îl văd, mamă. Mamă, du-mă să-mi văd copilaşul. Vreau. Te rog! Du-mă acum! Te rog. Te rog să ne grăbim!

— Da, draga mea, zise Leonora, şi fiecare cuvânt era îngroşat de lacrimi.

Ochii îi erau roşii. Plângea de mult timp.

O voce undeva în capul Rillei spunea: „Dacă ajung acolo repede, poate că nu va fi prea târziu. Poate îl pot salva. Să suflu viaţă în el. Poate ei se înşală şi a leşinat doar şi eu am să-l iau în braţe şi el se va întoarce la mine, îşi va deschide ochii, va zâmbi..."

Începu să fugă pe scări în sus, cu Gwen şi Leonora după ea. „Unde e? voia să spună, dar cuvintele nu voiau să vină. Unde l-aţi pus?" Se rezemă de tocul de la uşa camerei copiilor şi nişte mâini o apucară şi o conduseră spre una dintre camerele libere.

Mark era întins pe pat. Era palid. Părul îi era ud. Cineva îl dezbrăcase şi trupul lui era acoperit cu un cearşaf. Arăta la fel cum arăta întotdeauna când dormea. Rilla crezu că durerea pe care o

simţea trebuia să o zdrobească, să o crape în două. Aproape se aştepta să vadă asta, să vadă ceva ca un fulger tăind-o, dar bineînţeles că ăsta era un nonsens. Se aplecă să îşi sărute băiatul, copilaşul ei, şi pielea lui era rece. Îşi puse gura lângă urechea lui şi şopti, gemu, strigă. Îl sărută. Săruturi adevărate şi săruturile fluti care obişnuiau să îl facă să râdă de plăcere.

— Haide acum, Rilla, zise Gwen, care plângea în timp ce o ridica pe sora ei, susţinându-i aproape toată greutatea. Vino şi întinde-te acum. Haide.

— Ce s-a întâmplat, Gwen? Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Un accident. Mark s-a rătăcit şi a căzut în lac. S-a înecat. Oh, Rilla iubită, Rilla...

Gwen plângea de parcă nu avea să se oprească niciodată.

Rilla, încremenită în tăcere, păşi încet de-a lungul coridorului până în camera ei, sprijinindu-se de sora ei. Era prea târziu şi nu îl putea aduce înapoi şi era mort, şi era vina ei. „N-am fost aici. Când a murit copilaşul meu, eu eram altundeva, departe. N-am fost aici."

Se întinse pe patul ei şi atunci îl văzu pe doctorul Benyon aplecându-se deasupra ei.

— Ia pastila asta, draga mea. Numai ca să te calmeze puţin. Să potolească durerea.

Rilla înghiţi tableta şi se gândi ce prost era doctorul Benyon. Nimic nu putea potoli durerea. Nimic. Niciodată. Niciodată. Absolut niciodată. Avea să fie doar tot mai multă, grămadă pe capul ei, până când avea să fie foarte bătrână.

— Mulţumesc, zise, prefăcându-se calmă pentru că asta era ceea ce voiau toţi şi doar ea era o actriţă atât de bună, fără îndoială putea să simuleze calmul.

I se părea sieşi aproape naturală. Simţea un gust amar în gură şi o furie care o înspăimânta undeva departe, dincolo de durere. „Unde erau mama şi sora ei când fiul ei s-a dus în apă? Ce făceau ele? Cum au putut să îşi ia ochii de pe un copil atât de mic? Cum au putut?" De îndată ce gândul ăsta îi veni în minte, agonia ei şuiera dezaprobator: „Dar unde erai tu? Tu erai mama. L-ai părăsit. Nu te-ai gândit. Nu te-ai uitat înapoi. Tu ar fi trebuit să fii acolo. Nu Gwen. Nu Leonora. Tu, mama lui". Rilla închise ochii. Dacă ar reuşi să nu mai tremure, să nu mai fie totul înceţoşat şi lipsit de formă, atunci ar fi în regulă.

Rilla se trezi în mijlocul nopţii. Cineva îi dăduse un sedativ puternic după pastila doctorului Benyon şi poate că dormise puţin. Lumina lunii intra prin perdele şi o strălucire albăstrie umplea dormitorul ei. Brusc îşi dădu seama că era cineva acolo, la picioarele patului ei. Se ridică în capul oaselor şi îl văzu pe Efe uitându-se la ea.

— Efe? Tu eşti? S-a întâmplat ceva?

— Rilla? *Era* Efe. De ce nu dormea? Fugi lângă ea, se năpusti asupra ei, prinzând-o strâns de gât, plângând în urechea ei. Oh, Rilla! Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Rilla. Eu sunt. Ar fi trebuit să îl cred. Ar fi trebuit să-mi dau mai multă osteneală înainte de a fi prea târziu. Îmi pare rău pentru tot.

— Da, Efe, ştiu. Ştiu. Nu plânge, dragule.

Ea îi simţea lacrimile pe faţă. Apoi el îi dădu drumul şi fugi afară din cameră, şi Rilla se afundă din nou în întuneric şi suferinţă.

Dimineaţa, era în prea mare agonie pentru a şti dacă evenimentele nopţii fuseseră reale sau ceva ce visase.

Rilla se aşează la măsuţa de toaletă, întrebându-se de unde să înceapă. Era practic ora prânzului şi, dacă nu îi dădea zor, Leonora avea să bată la uşa ei, vrând să ştie ce se întâmplase cu ea. Dezaproba puternic obiceiul Rillei de a apărea târziu la masă, considerând asta nu numai nepoliticos, ci un semn de declin moral. Gwen nu întârziase niciodată în viaţa ei la vreo masă şi, pe deasupra, când se aşeza, mânca întotdeauna moderat. Rilla zâmbi. Moderaţia nu era ceva despre care ea să ştie prea multe.

Se simţea, în mod neaşteptat, un pic mai bine acum şi se gândi că poate Gwen şi toţi prietenii ei avuseseră dreptate când o imploraseră să meargă să vorbească cu cineva după moartea lui Mark. „Nu am vrut să aud de asta atunci, se gândi, întinzându-şi nişte cremă hidratantă pe gât. Tot ce voiam să fac era să lucrez şi să mănânc şi să încerc să uit de asta şi faptul că am îngropat suferinţa tot mai adânc a făcut să doară şi mai mult.” Se privi cu atenţie în oglindă şi se întrebă dacă se vedea că plânsese.

— Nu-i prea rău, bătrânico, i se adresă imaginii, care, observă oarecum surprinsă, avea un zâmbet cam îngâmfat.

— Ce motiv ai să fii atât de îngâmfată? îşi întrebă imaginea din oglindă. De parcă n-aş şti. Maturizează-te, femeie! îşi spuse cu asprime. Eşti o doamnă de vârstă mijlocie. Trebuie să slăbeşti. Părul tău ar fi cenuşiu dacă ar fi lăsat în voia lui. Nu ai absolut niciun motiv pentru care să te simţi atât de fericită. „Oh, ba da, ai”, zise o altă voce în capul ei, o voce lălăită. „Fără îndoială că ai.”

Se grăbi să se îmbrace. Făcând total abstracţie de Leonora care va dori să ştie de ce întârziase atât, Rilla se simţi lihnită de foame. Luă pantalonii pe care îi purtase în ziua dinainte şi merse să îi atârne în dulap. Simţi ceva prin materialul moale – oare lăsase ceva în buzunar? Pipăi după obiect şi scoase o fâşie rulată de tapet. „Probabil că îmi pierd minţile. Cum am putut uita de asta? se

întrebă şi se aşează repede pe pat. Căsuţa păpuşilor. Acoperişul decojit. Douggie. Oh, Doamne! Ce o să spună Leonora? Oare să îi spun imediat sau să aştept până după prânz?"

Rilla îşi dădu dintr-odată seama de ce era de făcut. „Trebuie să mă îmbrac repede, se gândi, şi să merg să o caut pe Gwen. Ea va şti ce să îi spunem mamei. Oh, te rog, te rog nu lăsa pe nimeni să intre în camera copiilor înainte de a-i spune lui Gwen." Luă o pereche de pantaloni negri de pe umeraşul cel mai apropiat, îi trase pe ea şi vârî sulul de tapet într-unui din buzunare. Apoi îmbrăcă un tricou larg mătăsos şi merse să o caute pe sora ei.

Gwen se uită la ceas şi fu uimită să descopere că era doar douăsprezece fără un sfert. În dimineaţa asta muncise cât pentru două zile întregi. Aşa se simţea, în orice caz. Mintea ei era ca tamburul unei maşini de spălat, cu tot felul de lucruri care se roteau prin ea fără vreo ordine specială. Din când în când, cineva mai azvârlea încă un lucru acolo. De exemplu, încă tot nu descifrase originea sau semnificaţia celor trei foi rotunde de prăjitură care se materializaseră în cămară peste noapte. Oare se poate să fi gătit cineva în timp ce restul casei dormea? Cine să vrea asta şi de ce?

Gwen împinse întrebările astea în fundul minţii. Le adăugase oarecum îngrijorată la lista mentală pe care o păstra în cap tot timpul şi care era o versiune a listei scrise din agenda ei. Bridget, a cărei mică firmă furniza serviciile de catering pentru petrecere, nu ar fi foarte încântată să vadă prăjituri năzdrăvane apărând de nicăieri şi stricându-i planurile. Meniul de trei feluri pentru prânzul de aniversare a zilei de naştere fusese planificat cu grijă şi ea îl ştia pe de rost: „clătite cu mozzarella şi busuioc, servite cu o roşie şi sos de usturoi prăjit; clătite franţuzeşti umplute cu somon

afumat, castravete, cremă proaspătă de brânză şi arpagic; omletă persană (pentru vegetarienii care nu mâncau peşte) făcută cu praz, nuci, stafide, măcriş şi ierburi proaspete; prăjitură cu spumă de ciocolată neagră şi zmeură şi căpşune marinate în lichior de soc, servită cu frişcă; cafea şi tortul de aniversare. Doar gândul la asta îi făcea foame. Desertul în mod special avea să fie spectaculos". Bridget era renumită pentru prăjitura asta, şi Leonorei îi plăcuse întotdeauna foarte mult ciocolata.

Ziua de azi începuse foarte promiţător. Aranjase cu firma de curăţenie să vină la Willow Court în după-amiaza asta pentru un ultim şmotru. Oamenii cu pavilionul erau eficienţi şi bine organizaţi şi, pe deasupra, puteau fi lăsaţi singuri cu dispozitivele lor şi nu aveau nevoie de supraveghere constantă. Asta, bineînţeles, nu îl împiedica pe James să se plimbe ţanţoş, de parcă ar fi fost ideea lui să aibă cele nouă mese exact în formaţia aceea: o masă centrală cu o duzină de locuri pentru familie, celelalte, cu locuri pentru câte opt persoane dispuse în jurul ei. Fiecare masă urma să aibă propria floare-motiv şi oaspeţilor urma să li se dea aceeaşi floare, pentru a-i ajuta să îşi găsească locurile. Aceasta era ideea lui Jane, tânără şi frumoasă, responsabilă cu aranjamentele pentru pavilion. Venise la o şuetă şi promisese să fie la Willow Court a doua zi înainte de ivirea zorilor, să se îngrijească personal de ornamentele individuale ale meselor şi să agaţe coşurile de consolele speciale, care chiar acum erau montate. Acestea aveau să fie umplute cu frezii, trandafiri, ferigi, orhidee şi crini mici în nuanţe de crem, alb şi roz pal. Avea să arate totul divin şi de aceea Gwen trebuia să aibă grijă ca florile din casă şi plantele din grădină, de care era ea responsabilă, să nu strice firma.

Begoniile erau frumoase. Boboci în toate nuanţele de roz şi portocaliu imaginabile, revărsându-se din urnele de piatră dispuse

de-a lungul terasei. Gwen se simţea de-a dreptul fericită pentru prima dată de zile întregi. Grădina Liniştită era de asemenea splendidă, cu trandafirii târzii arătând minunat. Hortensiile erau spectaculoase anul acesta, capitule uriaşe grele de flori. Daliile arătau mai bine decât le văzuse vreodată, crinii erau extraordinari, şi existau o mulţime de capitule de maci orientali, pentru contrast. Dacă vremea ţinea cu ei, avea să fie totul în regulă. Totul, pentru care se căznise săptămâni întregi, avea să funcţioneze, ziua următoare avea să fie o zi de care să îşi aducă toţi aminte cu plăcere.

Sugestia lui Efe referitoare la picturi cam stricase mersul lucrurilor pentru o vreme, dar slavă Domnului, mama era raţională şi nu se supărase. După ce se va termina petrecerea, va fi destul timp de vorbit despre ce se întâmpla cu colecţia. Îşi făcu o notiţă, să controleze ramele de praf mai târziu. Deşi fiecare tablou fusese perfect curăţat, copacul lui Chloë din hol avea să creeze fără îndoială ceva mizerie. Nu poţi fi niciodată prea grijuliu.

Şi cadourile trebuiau să fie puse sub pom în acea seară. În dimineaţa asta, poştaşul livrase mai multe pachete de la oaspeţii care nu puteau veni la petrecere. Gwen se gândea că poate Alex şi Beth puteau să se ocupe de despachetarea cadourilor pe care Leonora nu avusese încă timp să le deschidă. Nu păreau să aibă foarte multe de făcut. Îi văzuse plimbându-se pe lângă Lodge Cottage mai devreme şi se gândise ce drăguţ din partea lor să o viziteze pe Nanny Mouse, dar acum ar trebui să se alăture familiei şi să dea o mână de ajutor. Şi cum era cu Rilla? Gwen se înnegura. „Ea nu e mai niciodată în preajmă. Oare se trezise măcar în dimineaţa asta? Tipic pentru ea, se gândi, să nu se ofere să ajute, când trebuie să fi văzut câtă treabă am."

Nici nu-şi termină bine gândul, că Rilla îşi făcu apariţia pe lângă casă, aproape fugind. Asta era neobişnuit. Rilla nu fugise absolut niciodată în viaţa ei. Gwen simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Ce s-a întâmplat, Rilla? zise, şi pe când vorbea, îşi dădu seama că Rilla făcuse probabil prăjitura în toiul nopţii. Era exact genul de lucru nebunesc pe care ea şi-ar putea pune în minte să îl facă. Zise: Sunt ale tale hiaturile acelea rotunde de prăjitură?

— Da, ale mele sunt. Aveam de gând să îţi spun despre ele, dar s-a întâmplat un lucru, Gwen, despre care trebuie să te întreb.

— Oh, Doamne, nu-mi spune. E mama? E în regulă? Ştiam eu că vestea asta a lui Efe o îngrijorează mai mult decât ne spune.

— Nu are nimic de-a face cu mama. Ei bine, într-un fel are, dar nu-ţi face probleme. Nu e nimeni bolnav. Putem merge într-un loc puţin mai retras? Vreau să-ţi arăt ceva.

Gwen deschise uşa care dădea în seră. Încăperea era goală, iar ea se aşează la masă.

— Ce e? Eşti foarte misterioasă, Rilla.

— Uite. E o bucată de tapet de pe acoperişul căsuţei păpuşilor.

Gwen privi cum Rilla scoate ceva din buzunarul pantalonului.

Derulă pe masă o fâşie lungă din hârtia cunoscută şi, de îndată ce îi dădu drumul, se rulă din nou.

— De unde a apărut? Cum s-a putut numai...

— Douggie s-a strecurat în camera copiilor. L-am găsit acolo dis – de – dimineaţă.

— Ce făceai tu treză dimineaţa devreme? Nu e deloc genul tău.

— N-are importanţă acum, Gwen. Am să-ţi povestesc mai târziu despre asta. Nu mă culcasem.

— Deci *atunci* ai făcut prăjitura, deşi nu-mi pot imagina de ce. O să fie atât de multă mâncare aici, încât vom fi sătui până peste cap

de chestiile astea. De ce naiba vrei să mai faci şi tu o prăjitură? Şi de ce hiaturile acelea uriaşe?

Rilla oftă şi se aşează în faţa lui Gwen.

— Vorbeşti despre lucruri irelevante, Gwen, sincer. Avem aici o situaţie de criză, nu înţelegi? Dacă mama află că a fost distrusă căsuţa păpuşilor, se va învineţi de supărare şi ştii ce înseamnă asta. Blatul e pentru o prăjitură cu căpşune, pentru informarea ta. Am să văd dacă Mary mă va lăsa să o fac ca desert pentru diseară. Pur şi simplu am avut dispoziţie pentru copt, asta-i tot.

Gwen era obişnuită să audă despre dispoziţiile surorii ei şi, în afară de a-şi da ochii peste cap, spuse:

— Ai văzut? Scrie ceva pe dos. E foarte slab, dar se pot citi frânturi. Uite.

Rilla luă fâşia de tapet şi se uită cu atenţie la ea.

— Ai dreptate, zise, dar cel mai important lucru e ce îi vom spune mamei. Crezi că ar trebui să mergem sus acum şi să vedem dacă putem lipi cumva la loc chestia asta nenorocită în aşa fel încât să nu observe?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu-ţi aduci aminte când ai spart farfuria aia şi ai aruncat toate bucăţile, sperând că nu va observa niciodată?

Rilla râse.

— Da! Al naibii de stupid din partea mea să uit o bucată, nu-i aşa? Doamne, mi-a tras o chelfăneală, nu-i aşa? N-am să uit niciodată cum a spus: „Nu pierderea farfuriei mă deranjează, ci faptul că am fost înşelată de propria fiică”.

Gwen zâmbi împotriva voinţei ei, văzând cât de bine o imita Rilla.

— Totuşi, cred că am putea amâna până după prânz, zise. Poate să aştepte până atunci şi cel puţin putem lua masa în linişte.

— Bine, dar te vreau acolo când îi spun, Gwennie. Nu o pot înfrunta singură. N-aş şti ce să spun.

— În regulă. O prindem noi cumva singură. Se va duce oricum sus să se odihnească şi să se schimbe pentru filmarea de după-amiază. Sean o duce jos să discute cu Nanny Mouse.

Rilla nu răspunse. Ţinea fâşia de hârtie în mână, foarte aproape de faţă. Gwen spuse:

— Ce faci? Ce vezi?

— Lucrurile care sunt scrise aici sunt oarecum ciudate. Felul în care a fost ruptă o face să arate ca şi cum ar fi mai mult.

— Bineînţeles că e mai mult. Se vede că e o bucată dintr-o scrisoare. Am observat imediat că erau jumătăţi de cuvinte acolo. Poţi distinge ceva?

Rilla dădu din cap.

— Da. E „n-a atins" şi apoi, mai încolo, „plângeai după mine" şi „Mângâiere. Alinare". Apoi e „radieze" şi „să strălucească" şi „să sară afară" şi „fragilă" şi ce-i asta? Poţi citi cuvintele astea?

Gwen se încruntă şi încercă să descifreze cerneala sepia foarte ştearsă. „Vopseaua nu minte niciodată."

— Oricum aşa arată, deşi Dumnezeu ştie ce poate să însemne. Oricare dintre ele. Şi cine crezi că a scris asta?

— Habar n-am, zise Rilla. Dar e misterios, nud aşa? Acoperişul căsuţei păpuşilor e destul de mare, desigur. Dacă mai e mult mai mult din scrisul ăsta... Lăsă propoziţia neterminată. Apoi adăugă: Categoric trebuie să vedem ce spune restul scrisorii sau orice o fi. Va trebui să le punem cap la cap, altfel am să mor de curiozitate. Fâşia asta mică singură nu e bună de nimic. Mistifică doar, fără să ne spună de fapt nimic. Rulă din nou hârtia şi o puse înapoi în buzunar. Mă întreb, dacă ar fi posibil să desprindem restul hârtiei, şi atunci am putea citi ce mai e acolo.

— Totuşi nu putem face asta înainte de ad fi spus mamei, ripostă Gwen. Nu ne-ar ierta niciodată dacă am face asta.

— Dar dacă ea vrea doar să cârpim la loc acoperişul fără să mai citim? S-ar putea să îi pese mai mult de casa păpuşilor decât de nişte cuvinte decolorate pe o bucăţică de hârtie. Dacă am desprinde-o înainte ca ea să vadă, atunci cel puţin am şti ce e de ştiut.

— Nu. Gwen scutură din cap. Nu putem face asta. Va trebui să lăsăm la latitudinea ei, dar ea vrea întotdeauna să ştie tot ce se poate şti despre totul, aşa că mă îndoiesc foarte tare că ar putea rezista să nu citească restul.

— Da, ai dreptate, desigur, zise Rilla. Vii acum înăuntru la prânz?

— Cred că aş putea. Asta mi-a scos oarecum alte lucruri din minte. Nu ştiu, orice ai face, nimic nu pare să meargă perfect lin vreodată, nu-i aşa? Nu găseşti? De-abia te-ai ocupat de o problemă, şi alte trei se ivesc în locul ei.

— Mâncarea ajută, zise Rilla. Haide şi mănâncă puţin de prânz.

— Mi-a trecut pofta de mâncare, zise Gwen. Mi-e groază să îi spunem, ştii asta.

— Şi mie, admise Rilla, dar asta nu îmi afectează pofta de mâncare. Mor de foame! Îi întinse mâna lui Gwen, o trase din scaun, apoi o luă de braţ şi se îndreptară spre sufragerie. Împreună vom rezista!

Gwen zâmbi galant. Adesea spuneau asta când erau mici. Era minunat că Rilla nu uitase.

Era linişte în camera copiilor şi Rilla închise ochii pentru un moment. Când avea să vorbească Leonora? Să aştepţi ca ea să facă asta era ca şi cum ai număra bătăile inimii între lumina fulgerului

şi bubuitul tunetului. Să îi spună mamei ei că se stricase iubita ei căsuţe de păpuşi era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Pe tot parcursul prânzului fusese distrată, căutându-şi cuvinte. De-abia observase mâncarea, iar cei de la masă i se păreau neclari. Conversaţiile dintre Beth şi Chloë, Fiona şi Douggie, Efe şi James pluteau deasupra capului ei ca fumul. Gwen era de asemenea la kilometri depărtare, observă Rilla. „Şi ea e la fel de agitată ca şi mine, orice-ar spune." Dacă nu avea grijă, Leonora îşi va da seama că nu era totul în regulă, aşa că Rilla îi puse intenţionat o întrebare lui Gwen, încercând să o avertizeze. Din fericire, îşi dădu seama despre ce era vorba şi se întoarse imediat spre Leonora, cu care începu o discuţie animată.

„Oh, Doamne, se gândi Rilla, nu ştie deloc să se prefacă." De câteva ori avu impresia că mama lor era pe cale să întrebe de ce ambele ei fiice se purtau atât de ciudat, dar masa se termină în sfârşit. În timp ce părăseau camera, Rilla merse spre Leonora şi o luă de braţ.

— Mamă, ai ceva împotrivă să vii sus în camera copiilor cu Gwen şi cu mine, doar pentru un minut? întrebă ea.

— Acum? Leonora arăta iritată. Trebuie să mă odihnesc, ştii doar. Sean vine să mă ia la trei şi vom filma jos la Lodge Cottage. Nu poate aştepta, draga mea?

— Nu, mamă, zise Gwen. E important. E ceva ce ar trebui să vezi.

— În camera copiilor? Erau pe coridor când spusese asta, chiar în lata camerei copiilor.

— Da. Hai să intrăm, mamă, şi apoi Rilla îţi va spune...

Gwen tăcu şi deschise uşa. Leonora intră în cameră urmată de cele două fiice. Rilla merse direct la căsuţa păpuşilor şi îndepărtă

pânza care o acoperea. Leonora traversă repede camera şi începu să-şi treacă palmele peste acoperiş.

— Cine a făcut asta?

— Am vrut să îţi spun înainte ca tu să o vezi, mamă. Douggie a fost. A intrat aici dis-de-dimineaţă. Am fâşia pe care a rupt-o... Uite.

Întinse sulul de tapet şi Leonora i-l luă, fără să se uite la el. Privirea ci era fixată pe ruptură, pe pagubă. Respira destul de precipitat, şi Rilla se întrebă dacă asta însemna ceva. Era oare pe punctul de a se prăbuşi? De a avea un atac de cord?

— Poate ar trebui să stai jos, mamă, zise.

Leonora o ignoră şi continuă să se uite la căsuţa păpuşilor. Pe partea dreaptă a acoperişului, unde Douggie smulsese hârtia, era o zonă albă în formă de şarpe. Când vorbi în cele din urmă, cu vocea forţat senină, era limpede că făcea un efort deosebit să nu plângă.

— Lucrurile ar putea fi şi mai rele, zise. Am putea-o repara, să lipim la loc bucata pe care o ai, dacă nu a fost distrusă.

— Cineva a scris pe dosul hârtiei, zise Rilla.

Leonora se aşează pe unul dintre scaunele acoperite şi spuse:

— Arată-mi-o, te rog.

Rilla îi dădu mamei ei fâşia, încă strâns rulată.

— Mulţumesc, şopti Leonora, cu ochii larg deschişi.

Începu să o deruleze.

Rilla, uitându-se la ea, nu putea să-şi creadă ochilor. Mama ei se micşora, devenea mai mică şi mai slabă pe măsură ce citea. Gura îi tremura şi avea lacrimi în ochi.

— Mama. Vocea Leonorei trimise fiori de-a lungul şirei spinării Rillei. Scrisul mamei mele...

— Te simţi bine? zise Gwen îngenunchind lângă mama ei. Hai, respiră!

Era adevărat că respiraţia Leonorei devenise neregulată. Clipi, şi Rilla observă că făcea un efort imens să îşi recapete controlul.

— Am să-mi revin într-o clipă, zise cu ochii în lacrimi. Am să fiu... într-o clipă.

Îşi şterse ochii cu dosul mâinii, ca un copil mic, şi asta o şocă pe Rilla mai mult decât orice. Leonora, Leonora pe care o ştia dintotdeauna, nu şi-ar fi şters ochii cu nimic altceva decât cu o batistă. Chiar şi batistele de hârtie erau doar pentru urgenţe extreme. Avea o batistă în buzunar, Rilla ar fi putut paria.

Acum ţinea fâşia de hârtie în dreptul ochilor.

— Să îţi aduc ochelarii de citit, mamă? întrebă Gwen.

— Nu, zise Leonora după o pauză lungă. Văd destul.

Vocea îi părea mai liniştită. Oftă şi parcă se adunase puţin. Se uită la buzunarul pantalonului, îşi găsi batista şi îşi tamponă ochii:

— Mama a scris asta, zise. Puteţi să înţelegeţi ce spune, una din voi? E un scris de mână atât de şters.

— Cred că da, zise Gwen. Cred că pot.

— Citeşte-mi-o, zise Leonora.

Acum avea ochii închişi şi asculta.

— Foarte bine, dacă eşti sigură, mamă.

Gwen vorbea solemn şi Rilla se întreba de ce vorbea cu un ton de un asemenea respect. Dacă se dovedea a fi vreo listă de cumpărături sau ceva ce mama Leonorei mâzgălise pe dosul acestui decupaj de tapet? Gwen începu să citească.

— Nu va avea mare sens, mamă. Sunt doar câteva cuvinte pe fiecare rând. Dar am să fac o încercare. Spune aşa: „nu mă va învinui / Ai dragă, dragă / m-a înf...” să fie oare înfiorat? Sau înfricoşat?... „oase mici / aşa n-a atins. / Niciodată nici măcar / tul ce trebuie să facă o mamă / calculând cât de dureros / sus din nou, dar jos pe veci în / durea să respiri apa în / plângeai după mine şi a

fost / totul. Mers sus în atelier / zilei. Mângâiere. Alinare. / sub un alt nume. / prindea viaţă" apoi e doar litera m, apoi continuă: „fereastră, atingând / surprind acel punct luminos / a: obiect (sau subiect) trebuia / nuntirile despre ce a fost. / minată, voiam să fie ca o / radieze şi să strălucească şi să sară afară / să fac asta / şi ele nu / than a văzut asta. Chiar şi când / decât ale lui. Totodată, el / ligent. Este, inteligent şi / ani de zile. Spunea că nu" apoi e o literă s. „Vopseaua nu minte niciodată. Tu..." Şi următoarele trei litere sunt u-uri. Oare poate fi ceva gen „doruri"? „Şi să nu pretinzi renume / spunea, eşti fragilă. Te vei / departe de uşa mea, şi a / at să îi spun asta, dar e..." asta-i tot. Mă tem că nu se înţelege prea mult.

Rilla se uită la mama ei, care stătea ţeapănă în scaun. Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji.

— Mamă? zise, temându-se brusc. Mamă, te rog. Nu fi tristă! Ce e? Spune-ne! Suntem aici. Nu-i aşa, Gwen? Te rog, nu mai plânge, mamă.

— Îmi pare rău, draga mea, răspunse Leonora, făcând un efort vizibil să îşi vină în fire. E doar faptul că au trecut atâţia ani de când nu am mai văzut scrisul de mână al mamei. Îmi învie amintiri. Nimic despre care să vă faceţi voi două griji, vă asigur. Sunt perfect în regulă, sincer, dar bineînţeles că va trebui să văd restul.

— Restul?

Batista Leonorei era acum mototolită într-o mână. Ea slăbi strânsoarea şi îşi şterse ochii. Apoi inspiră adânc şi nu spuse nimic pentru câteva momente. În cele din urmă vorbi.

— Ceea ce tocmai a citit Gwen e doar o parte din ceva. Cred că mama trebuie să o fi scris chiar înainte de a muri, pentru că acoperişul căsuţei păpuşilor a fost un cadou de ziua mea... Şi...

Vocea ei tremura. Rilla ştia totul despre perioada aceea groaznică, deşi Leonora o menţiona rar.

— Totuşi, putem să o dăm jos? zise Gwen. Fără să o stricăm, vreau să spun. Dacă e imposibil?

— Nimic nu e imposibil. Nu mi-ai spus că tânărul acela al lui Chloë e restaurator de tablouri? El va şti ce e de făcut.

Gwen păru uşurată.

— Philip. Desigur. Ce inteligent din partea ta să îţi aduci aminte, mamă! Am să merg imediat să îl caut. Sunt sigură că ne va putea fi de ajutor.

Părăsi repede camera şi Rilla o auzi coborând şi strigând-o pe Chloë.

Leonora se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Vrei, te rog, să îl cauţi pe Sean, Rilla? Spune-i că ne întâlnim la ora patru, dacă vrea să fie bun să amâne puţin filmarea.

Părăsi camera înainte ca Rilla să poată răspunde.

Rilla luă din nou pânza şi o întinse peste măsuţa păpuşilor. Se uită la muchia tăioasă a acoperişului proiectată pe perete. Soarele intra pe fereastră şi ea vedea firicelele de praf plutind în aerul auriu. Rilla simţi un fior mic de nelinişte gândindu-se la ce s-ar putea ascunde sub pânza albă.

Un geamăt ieşi din gura ei, pe care Leonora nu îl recunoscu la început. „Parcă aş fi un animal rănit, prins într-o capcană, nu o fiinţă umană. Nu eu", se gândi. Probabil că mersese de-a lungul coridorului spre camera ei şi decisese să se întindă în pat. Închise ochii şi văzu sori şi stele şi dungi purpurii explodând în spatele pleoapelor închise. „Oh, mamă, mamă!" se auzi strigând ca un bebeluş, ca un copilaş slab, dar strigătul era în capul ei, căci în realitate suspina şi gâfâia, şi nu putea, orice făcea, să se oprească

din tremurat. Încercă să respire regulat. Să se gândească la lucruri obişnuite.

Rilla şi Gwen vor aranja ca filmarea să se amâne puţin. Tânărul lui Chloë, Philip, va avea grijă să-i fie dezvăluite cuvintele pe care le scrisese mama ei. „Va fi mai bine când voi şti", se gândi, sinitind u-şi inima grea. Acum înţelegea că purtase acea povară toată viaţa, crezând că e durerea firească pe care trebuie să o îndure orice copil care-şi pierde un părinte la o vârstă fragedă şi cu care trebuie să înveţe să trăiască. Acum începea să se întrebe dacă nu era ceva complet diferit. Deschise ochii. „E ceva. S-ar putea ca mama să-mi transmită ceva. De-aş şti numai, se gândi. Dacă aş putea citi cuvintele mamei, greutatea asta, bulgărele ăsta de întuneric din inima mea, ar putea dispărea. Ar trebui să mă gândesc la altceva. Petrecerea." Leonora încercă să îşi mute gândurile la petrecerea de a doua zi, dar ceea ce îi veni în minte era o altă zi, de demult. „Parc-aş fi zăcut sub pământ multă vreme, îşi spuse. Şi-acum mă chinui să mă trezesc după un somn lung."

August 1935

Leonora şovăi când intră în salon. Era cea mai mare încăpere din casă şi de obicei intra acolo doar când mama sau tata o invitau. Picturile tatălui ei atârnau peste tot pe pereţi, iar pe podeaua de lemn lustruită erau covoare cu modele complicate. Când era foarte mică, obişnuia să stea jos şi să urmărească tuşele de culoare, trasându-le cu degetele.

Mama ei nu se întoarse când intră ea, deşi trebuia să o fi auzit păşind pe podea. Stătea la fereastră, privind spre grădină, şi îţi dădeai seama, doar văzându-i spatele, că era tristă. Deşi Nanny Mouse spunea adesea că o problemă împărtăşită e o problemă înjumătăţită, Leonora nu prea ştia cum să întrerupă tăcerea care o înconjura pe mama ei în cea mai mare parte a timpului. Mama ei vorbea foarte puţin, şi Leonora nu ştia niciodată sigur ce să îi spună. Simţea că era o copilărie ca o fiică de aproape opt ani să nu ştie cum să stea de vorbă cu propria mamă, dar ea nu ştia. Nu cu adevărat. „Mami obişnuia să vorbească mai mult cu mine, se gândi, când eram foarte, foarte mică, dar poate că nu îmi amintesc bine."

Nu că nu ar fi iubit-o pe mama ei. O iubea cu o pasiune pe care nu ştia cum să o exprime; când era foarte întuneric, în dormitorul copiilor, îi şoptea ursuleţului ei, Domnul Worthing. El îi cunoştea toate secretele. Ştia că Leonora se întreba uneori dacă era cu adevărat fiica lui Maude Walsh. Poate fusese schimbată la naştere. Asta se întâmpla uneori în poveşti, şi Leonora era aproape sigură că nu şi în realitate, dar tot i s-ar fi părut posibil, dacă nu ar fi fost faptul că semăna atât de tare cu tatăl ei. Dacă se uita în oglindă, putea vedea acest lucru – acelaşi păr brunet, aceiaşi ochi albaştri, şi exact aceleaşi urechi – asta era amuzant. Leonorei i se părea magic felul în care lucruri precum urechile ieşeau ca şi cum ar fi fost copiate cumva, dar oricât de insistent se uita, nu putea găsi nicio trăsătură a mamei pe faţa ei.

— Eşti fiica tatălui tău şi nu o greşeală, obişnuia să spună Nanny Mouse.

— Asta ştiu! Leonora era iritată. Dar sunt copilul mamei mele?

— Gâsculiţă prostuţă! Bineînţeles că da. Eu am fost acolo cu ea în cameră când te-ai născut tu. Doar pentru că nu prea semeni cu ea nu înseamnă că nu e mama ta.

„Maude... Asta e numele mamei, se gândi Leonora, uitându-se lung la mica siluetă. I se potriveşte. E un nume gingaş. Nici nu s-a întors să vadă cine a intrat în cameră. Dacă nu aş căuta-o, ar fi uşor să nu o văd, pentru că e atât de liniştită şi de mică. Hainele ei sunt simple, iar părul ei are aproape aceeaşi culoare ca şi draperiile: un fel de maro-auriu. Dar e frumoasă, se gândi Leonora. Asta cred eu, în orice caz. E ca o pisică, cu bărbie ascuţită şi ochi verzui şi o gură micuţă cu buze care tremură adesea. Vorbeşte atât de încet, încât trebuie să te apleci înainte ca să o auzi. Nu ca tati. Taţi e înalt şi vorbeşte tare şi toată lumea spune că e frumos, dar eu nu văd asta, pentru că semăn mult cu el." Leonora traversă covorul şi se îndreptă spre fereastră.

— Mami! Tyler face foc în grădină. Pot să merg să mă uit?

Maude schiţă un zâmbet.

— Da, draga mea, cred că da. Tocmai mă gândeam şi eu la foc. Îl văd pe Tyler de la fereastră, uite.

Leonora veni lângă mama ei. Îl văzu acolo pe grădinarul lor, aranjând lemne şi butuci într-o stivă. Lângă el, într-o roabă, era un teanc de hârtii – foi mici ca nişte scrisori şi foi mai mari cu desene pe ele. Acelea erau schiţele tatălui ei. Din când în când, aşa îi spusese tatăl ei, se aduna prea multă hârtie şi trebuia arsă. Leonora era obişnuită cu asta şi iubea focurile; iubea dansul şi culorile şi căldura dogoritoare a flăcărilor şi felul în care hârtia se transformă în cenuşă şi cum, uneori, o bucăţică aprinsă se ridica tot mai sus, purtată de vânt, ca un fluture în aerul albastru. Uneori erau şi ploi de scântei, exact ca nişte mici focuri de artificii.

Voia să o întrebe ceva pe mama ei, dar trebuia să se gândească înainte de a vorbi, ca să se asigure că întrebarea nu o va supăra. Ştia că o mulţime de lucruri o supărau pe mama ei. Nanny Mouse spunea că e sensibilă, ceea ce însemna că simţea totul mai intens decât alţi oameni. Însemna şi că era deseori bolnavă şi nu ieşea din cameră. Uneori Leonora nu o vedea zile întregi, căci dacă nu era bolnavă petrecea ore întregi ţinându-i companie tatălui ei în atelier, unde Leonorei nu îi era permis să meargă.

— De ce nu am voie? o întrebă pe Nanny Mouse. De ce mami poate merge acolo sus, iar eu nu? Nu l-aş deranja. Aş fi foarte liniştită, zău!

Nanny Mouse scutură din cap.

— Nu e vorba de gălăgie. Doar că tatălui tău îi place să fie singur când pictează, cu excepţia mamei tale, care e un fel de muză pentru el.

— Ce-i aia? Ce-i o muză?

— O muză e o persoană care-i inspiră pe artişti să facă treabă bună. Ca un înger păzitor care veghează asupra unui pictor sau a unui poet şi face munca lor mai bună.

— Aş putea face eu asta, zise Leonora. Eu aş putea fi o muză. Nu-i aşa?

— Cred că da, draga mea, dar tati al tău a ales-o pe mami a ta şi nu se poate face nimic în legătură cu asta.

Leonora îşi îndreptă atenţia spre mama ei şi inspiră adânc.

— Ţie nu-ţi place focul, mami, nu-i aşa? întrebă.

— Nu. Nu, nu-mi place. E aşa...

— Aşa cum?

— Atât de final. Odată ce un lucru a fost ars, nu mai există nicio modalitate de a-l aduce înapoi, nu-i aşa?

— Dar dacă te asiguri că nu mai vrei lucrurile care ajung în foc, arunci nu te deranjează, nu-i aşa? Că nu le poţi lua înapoi, adică.

Maude îi zâmbi fiicei ei şi îi atinse creştetul capului, mângâindu-i părul.

— Eu nu ştiu niciodată, vezi. Dacă într-adevăr vreau ceva sau nu. Mă răzgândesc. Poţi să *crezi* că nu vrei ceva şi apoi să te trezeşti în mijlocul nopţii şi să îl vrei cu disperare. Cu cea mai *mare* disperare.

„Vocea lui mami e şovăitoare", se gândi Leonora, şi se uită pieziş la mama ei. Avea lacrimi în ochi şi preţ de o clipă Leonora se simţi copleşită de resentimente. Mama prietenei ei Bunny era plină de energie şi umbla prin sat în fusta ei despicată, împărţind tuturor saluturi entuziaste cu vocea ei senină şi zâmbind tot timpul. De-ar avea şi ea aşa o mamă!

Acest gând o făcu pe Leonora să roşească şi spuse:

— E în regulă dacă merg să mă uit la Tyler? Să mă uit la foc? Nanny Mouse a spus că trebuie să te întreb pe tine sau pe tati.

Dar chiar în momentul când rostea cuvintele se întrebă de ce o trimisese Nanny Mouse să ceară voie. *Ea* era de obicei persoana care îi spunea Leonorei ce avea voie să facă şi ce nu.

— Da, draga mea, bineînţeles că e în regulă, spuse Maude.

— Ai putea veni cu mine, dacă vrei. Am putea să ne uităm împreună.

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, iubito, dar cred că trebuie să merg să mă odihnesc acum. Mă doare capul în după-amiaza asta. Cred că vine o furtună. Fugi acum! Eu am să merg să mă întind sus.

De îndată ce ajunse afară, Leonora simţi greutatea aerului, care părea să apese pe pământ. Căldura era atât de densă, încât aproape că o puteai vedea, şi nu bătea deloc vântul, şi totul arăta de parcă

îşi ţinea respiraţia. Tyler aprinsese focul când ea ajunse în grădina de legume. Tot ce trebuia ars fusese pus acolo, şi flăcările cuprinseseră fiecare foaie de hârtie şi o colorase în roşu şi auriu aprins.

— Ce faceţi, donşoară?

Tyler striga puţin. Zgomotul flăcărilor o uimea mereu pe Leonora. Chiar trosneau şi scuipau şi vuiau.

— E un foc minunat! strigă ea. E mai mare decât a fost vreodată.

— Gunoi adunat luni şi luni de zile, aşa a spus domnul Ethan, dai mie nu mi-au părut chiar gunoi unele dintre ele. Curat minunate erau unele dintre ele!

O foaie de hârtie zbură din foc şi sălta spre cer. Leonora o urmări cu privirea. Era o formă ciudată; nu o foaie întreagă de hârtie, ci parte din ceva ce fusese rupt. Un triunghi alb, un colţ de ceva, care scăpase cumva şi era purtat peste straturile de legume. Leonora fugi după el, când zbură în Grădina Liniştită, chiar deasupra locului unde creştea un măr ca un evantai pe fondul cărămizilor rozalii ale unui zid înalt.

O găsi pe pământ, lângă nişte nemţişori, şi o ridică. Hârtia avea urme de creion pe ea, şi Leonora nu putea vedea exact ce era, oricât de bine se uita. Unele urme erau cuvinte. Putu să distingă doar „lumină" şi „fereastră" şi „ora". Poate asta era o bucată dintr-un cuvânt, dar restul fusese rupt. Cunoştea scrisul de mână ascuţit al tatălui ei foarte bine de pe plicurile pe care el le punea afară pentru poştă, şi cunoştea şi scrisul mic, înclinat al mamei ei. Cuvintele astea, părţile astea de cuvinte erau scrise de ea. De ce mâzgălise oare pe marginile hârtiilor tatălui ei? Ura să umble cineva cu lucrurile lui. Cu siguranţă că nu ar lăsa-o pe mama ei să scrie cuvinte pe ceva care îi aparţinea lui. Poate că ea avea voie să facă asta, fiind muza lui, totuşi era un mister. Leonora vârî bucata de

hârtie în buzunarul rochiei ei de bumbac. Mai târziu avea să o scoată şi să o adauge la colecţia de obiecte secrete pe care le păstra într-o cutie de biscuiţi, ce avea pe ea o poză cu o pisicuţă roşcată, care arăta exact cum trebuie să fi fost Domnul Nibs în tinereţe. Ştia că nu trebuia să zică nimic despre faptul că avea bucăţica asta de hârtie, deşi nu ar fi putut spune exact de ce.

Trecu din nou pe lângă foc în drum spre casă. Flăcările se stinseseră şi cenuşa gri era tot ce rămăsese. Leonora aruncă o privire în sus şi văzu că mama ei era tot acolo, la fereastră. Nu se mişcase deloc. Faţa ei, pe care Leonora nu o putea vedea foarte bine, arăta înceţoşată din cauza căldurii pâlpâitoare şi pentru că era acoperită pe jumătate de draperie. Arăta tristă. Mică şi tristă şi palidă.

Leonora citea bine, dar iubea acele nopţi când tatăl ei venea la ea ca să îi citească cu voce tare. Se aşeza pe pat, lua cartea începută de ea şi continua pur şi simplu de unde rămăsese ea. În seara aceea, Leonora ştia că avea să vină, din cauza furtunii. Nu că i-ar fi fost cu adevărat frică de tunete şi de fulgerele ciudate care luminau totul într-o tresărire de alb; sau că era cu adevărat îngrijorată că ploaia era prea puternică pentru a fi oprită de sticla ferestrelor care era îngrozitor de subţire, dacă te uitai la ea cu atenţie. Toate capriciile vremii la Willow Court o făceau să se simtă puţin agitată, dar dacă venea tatăl ei cu vocea lui puternică şi prezenţa mângâietoare să stea pe patul ei şi să îi arate că *el* nu era câtuşi de puţin îngrijorat, ei bine, asta o făcea să se simtă mai bine, întotdeauna.

Se lăsa pe spate pe pernele ei, cu Domnul Worthing prins la îndoitura braţului, şi asculta în timp ce tatăl îi citea din *Micuţele doamne,* cartea ei favorită. Ajunseseră la partea unde Beth era groaznic de bolnavă, una dintre părţile care îi plăceau Leonorei cel

mai mult dintre toate. Tatăl ei stătea drept şi aplecat înainte, cam la jumătatea patului. Deodată se opri din citit şi puse cartea jos pe plapumă.

— Ce-i asta, Leonora? De unde ai luat asta?

Bucăţica de hârtie! Cum de putuse să uite să o ascundă când venise de afară? Furtuna i-o scosese din minte. Norii se adunaseră, umflaţi şi întunecaţi ca nişte vânătăi pe tot cerul, şi chiar când intrase în camera ei, primul tunet scuturase casa şi ea lăsase bucata de hârtie (pe care o scosese din buzunar şi o ţinuse deja în mână, gata să o pună în cutie) pe noptieră, uitând complet de ea. Acum era aici, şi tatăl ei o văzuse. Arăta foarte supărat, dar de ce oare? Ea spuse:

— A zburat din foc astăzi după-amiază şi eu am ridicat-o, asta-i tot. Pot să o păstrez, tati? Nu pare să fie foarte importantă.

Se întrebă de ce o dorea atât de mult, dar nu prea ştia răspunsul, doar că o voia. Ethan Walsh se ridică, ţinând în mână bucăţica de hârtie. Părea mai înalt ca oricând, pentru că ea stătea întinsă şi capul lui era chiar în dreptul becului, blocând lumina, ceea ce îi întuneca aproape complet chipul. Nu îi puteai vedea bine trăsăturile. Spuse:

— Nu, mi-e teamă că nu o poţi păstra, Leonora. A fost greşit din partea ta să iei ceva care nu îţi aparţinea. Acum mi-e teamă că trebuie să plec, draga mea. Noapte bună.

Părăsi camera înainte ca ea să poată spune vreun cuvânt în apărarea ei, şi nedreptatea întregii întâmplări îi aduse lacrimi în ochi. Oare cum a putut? Ea nu făcuse nimic rău. Oricum nu voia nimeni hârtiile alea, altfel nu le-ar fi ars în foc. Erau gunoi, asta-i tot, şi gunoiul nu aparţinea nimănui. De fapt, asta *era* gunoiul, dacă te gândeai bine: lucruri pe care oamenii nu le mai voiau. Două lacrimi se scurseră pe obrajii Leonorei şi ea le şterse supărată. Nu

plângea aproape niciodată. Se mândrea cu faptul că era curajoasă şi mai matură decât oricare dintre prietenele ei, dar nu avea încotro. Tatăl ei era aşa un tiran uneori. Punea oamenii să facă ce voia el. Pe mama ei o determina *întotdeauna* să facă ce voia el. Ei nu îi plăcea deloc, de exemplu, să vină să toarne ceai Bărbaţilor Londonezi, dar el o obliga. Spunea că ar arăta rău dacă nu ar face-o, iar Leonora o văzuse stând ţeapănă într-unul din fotoliile mai mici din salon, privind în jos. Bărbaţii Londonezi era numele pe care Leonora îl dăduse domnilor care veneau la Willow Court din când în când, încercând să îl convingă pe tatăl ei că era un artist atât de bun, încât chiar trebuia să expună câteva dintre picturile sale, dar el nu voia niciodată.

— Oamenilor le plac mai mult lucrurile dacă nu le pot avea, îi explicase într-o zi, când se plimbau în jurul lacului.

Mama ei nu se simţea foarte bine şi trebuise să rămână în casă toată după-amiaza. Leonora iubea lacul şi mergea adesea acolo, fie cu Nanny, fie cu tatăl ei, să viziteze lebedele şi să se uite la sălciile care creşteau pe mal şi se aplecau, cufundându-şi crengile în apă. Dacă-i dădeai roată îţi trebuia aproape o oră întreagă să te întorci de unde începuseşi.

— Tuturor le place să vorbească despre picturi pe care nu le pot vedea, explică tata. Se miră de ele. Se întreabă dacă sunt chiar atât de bune precum spune toată lumea. Din când în când, vând câteva, aşa încât lumea artei să ştie ce pierde, dar majoritatea vor rămâne aici. Şi când voi fi mort, Leonora, vor fi ale tale şi tu le vei expune, şi toată lumea se va îngrămădi la Willow Court, pentru că nu le-a fost permis să le vadă atâta timp, înţelegi?

Nu înţelegea, nu chiar, dar spuse doar:

— Cred că da. Dar sunt sigură că tuturor le-ar plăcea să vină la Willow Court acum şi să arunce o privire, nu-i aşa?

— Cu certitudine le-ar plăcea, zise tatăl ei. Dar asta ar deranja-o pe muza mea.

Se referea la mama ei, probabil, şi asta era încă şi mai ciudat, pentru că în mod normal nu se gândea la ce i-ar fi ei pe plac.

Leonora stătea întinsă pe pat şi se întreba dacă să aştepte să vorbească cu Nanny Mouse când aceasta venea la culcare. Când Leonora era bebeluş, dormea cu ea în cameră, dar în urmă cu doi ani se mutase într-un dormitor mic alăturat. Era chiar în spatele peretelui şi nu o deranja niciodată să fie trezită atunci când Leonora avea un coşmar sau îi era greu să adoarmă. Închise ochii şi îl strânse în braţe pe Domnul Worthing.

Dintr-odată, era din nou complet trează şi pentru o clipă nu ştiu dacă adormise sau nu. Se furişă din pat şi deschise încet uşa. Nu vedea nicio lumină venind din camera lui Nanny Mouse. Trebuia să fie groaznic de târziu, ceea ce însemna că mai mult ca sigur dormea. Casa era cufundată în linişte, dar tatăl ei încă mai lucra pentru că o strălucire slabă se strecura de-a lungul coridorului, din atelier. Probabil că nu închisese de tot uşa, ceea ce era extrem de neobişnuit. Uşa aceea era asemenea celei din povestea despre Barbă Albastră, atât de bine închisă, încât simţeai că ceva îngrozitor trebuie să se afle dincolo de ea. Ştia că ăsta era un gând stupid, dar nu avea încotro. Tatăl ei era întotdeauna atât de supărat când o găsea pe palier, de parcă orice păstra după acea uşă era monstruos şi nu trebuia să fie văzut, ceea ce era exact contrariul adevărului. Picturile lui se aflau acolo, şi ele erau menite să fie văzute, pentru că erau frumoase.

Leonora coborî scările în vârful picioarelor ca să se uite la pendula mare din hol. Se făcuse aproape ora două, cea mai târzie oră la care fusese vreodată trează. Nu se temea de întuneric, nu cu adevărat, doar că totul arăta altfel în întuneric, şi mobila i se părea

pe punctul de a se mişca. Chiar şi tablourile de pe pereţi, picturile tatălui său se schimbaseră. Nu existau culori noaptea, descoperi ea; în schimb, fiecare ramă cuprindea umbre şi spaţii strălucitoare pline de alb şi forme care păreau să se schimbe şi să se mişte când ea trecea pe lângă ele. Se trezi că nu era în stare să le privească propriu-zis, şi îşi întoarse capul când fugi în sus spre siguranţa dormitorului şi închise bine uşa. Să meargă oare să o trezească pe Nanny Mouse?

Auzi un zgomot şi merse la uşă, deschizând-o. Ceva greu se prăbuşise la pământ. Aşa sunase. Îşi scoase capul afară în hol şi auzi mai multe pocnituri şi izbituri de sus. Oare ce făcea tatăl ei acolo? Ascultă, încercând să nu se mişte, încremenită de groază când vocile ajunseră până la ea. Tata ţipa. Încerca să vorbească încet, dar Leonora auzi câteva cuvinte şi se întrebă pe cine era oare atât de supărat. „Al naibii de neatentă... cum ne-am înţeles... nu poţi face asta acum. Nu am să permit asta... Încetează! Încetează cu smiorcăitul ăsta, ştii că nu am să admit asta... să tolerez asta, Maude, şi cu asta, basta... dacă te-am rănit, bineînţeles, dar... să piei din ochii mei... mâine..."

Era oare cu putinţă? Ţipa la mama ei? Ea îl auzise clar rostindu-i numele. Poate vorbea doar despre ea cu altcineva, dar cu cine? Cine să fie acolo sus în atelierul lui în toiul nopţii? Leonora auzi paşi şi fugi înapoi în siguranţa dormitorului. Rămase tremurând după uşă şi o lăsă crăpată. Cineva cobora pe scări, şi ea avea să vadă cine era. Oare voia asta? Să îşi acopere ochii? Poate era un monstru. Prea târziu. Acum vedea limpede. Era acolo, mama, în cămaşă de noapte. Plângea în hohote. Scotea zgomote care o înfiorară pe Leonora. Sunete de animal. Ştia că trebuia să închidă uşa şi să nu vadă asta; să nu o vadă pe mama ei transformată în ceva ce nu recunoştea, dar degetele ei nu voiau să se mişte şi *chiar*

văzu. Doar o fracţiune de secundă în care mama ajunse în dreptul ei şi în acea clipă văzu clar: o tăietură sub ochiul mamei, care sângera, astfel încât două dungi subţiri de sânge care părea negru i se prelingeau pe obrazul alb. Trebuie să fi căzut. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care plângea. Acum intrase în dormitorul ei.

Leonora rămase pe loc câteva minute, aşteptând ca tatăl ei să coboare din atelier, dar nu o făcu. Poate avea un coşmar şi, dacă s-ar fi ciupit, s-ar fi trezit în patul ei, teafără şi nevătămată. Se pişcă tare de braţ şi aproape strigă de durere. Nu, categoric nu visa.

Merse spre uşa lui Nanny Mouse în vârful picioarelor şi o deschise. Nanny Mouse dormea întotdeauna foarte ordonat, pe spate cu mâinile încrucişate pe piept, şi pentru o clipă Leonora se întrebă dacă să aştepte până dimineaţa, dar erau prea multe lucruri înspăimântătoare în casă în seara asta. Merse la Nanny Mouse şi o atinse pe braţ.

— Nanny Mouse? Eu sunt... Trezeşte-te, Nanny! Mi-e teamă. Te rog, trezeşte-te!

Nanny Mouse deschise imediat ochii.

— Ce e, iubita mea? Ce s-a întâmplat? Ai avut un vis urât?

În timp ce vorbea, împinse înapoi păturile şi se ridică. Părul ei, de obicei ridicat meticulos într-un coc frumos, îi atârna pe spate jos într-o coadă lungă împletită, şi cămaşa ei de noapte era albastră cu flori brodate la gât. Puse un braţ mângâietor în jurul umerilor Leonorei.

— Haide, am să te bag înapoi în pat şi am să îţi aduc ceva cald de băut. Apoi îmi poţi spune totul despre visul tău şi nu va mai părea nici pe departe atât de înspăimântător, te asigur.

Îşi puse halatul de casă şi papucii şi o luă pe Leonora de mână. Împreună merseră încet în dormitorul copiilor, şi Nanny Mouse,

vorbind tot timpul cu o voce blândă, se asigură că lumina de veghe a Leonorei era aprinsă.

— Am să mă întorc într-o clipită, zise. Cu o cană frumoasă de lapte cald şi cu un biscuit ca tratație specială. N-o să spunem nimănui că am avut un ospăţ în toiul nopţii. O să fie secretul nostru.

În timp ce aştepta ca Nanny Mouse să se întoarcă, Leonora se întrebă din nou dacă nu cumva visase totul. Poate şi-o imaginase pe mama ei cu faţa murdară de sânge şi scoţând zgomotele acelea îngrozitoare. Aproape aţipi o vreme, dar se trezi din nou când se întoarse Nanny Mouse.

— Ei, şi acum, Leonora, am să stau aici jos şi tu bei asta şi îmi spui totul despre coşmarul tău.

Leonora se simţi stânjenită şi se întrebă dacă la urma urmei trebuia să spună ceva. Totul părea destul de sigur şi liniştit acum, şi era greu să îşi amintească de teroarea pe care o trăise mai devreme. Spuse:

— Am auzit ceva bubuind în jur. Am crezut că venea de sus şi m-am dus pe coridor să ascult şi atunci am văzut-o pe manii. Plângea. Bine, nu plângea chiar, ci suspina şi scâncea şi a fugit chiar pe lângă mine şi avea sânge pe faţă. Pe obraz. M-am speriat atât de tare, încât nu am mai putut merge înapoi în patul meu pe întuneric, aşa că am venit la tine.

— Sărman odor mic! Nanny Mouse luă cana din mâinile Leonorei şi o puse pe noptieră. Niciodată să nu dai tu importanţă lucrurilor pe care le fac adulţii, iubita mea. Asta-i între ei, şi noi nu trebuie să ne întrebăm ce se întâmplă între un bărbat şi soţia lui. Cel mai bine e să uiţi totul acum. Ce spun eu întotdeauna e că tot ce nu ştii nu-ţi poate face rău. Asta nu e o problemă în care se ne amestecăm noi, Leonora, şi are să fie totul bine. Vei vedea.

Dimineaţă aproape sigur vei fi uitat tot. Va fi exact ca un alt coşmar. Te asigur. Şi uită-te la tine acum, copilă. Ţi se închid ochii. Am să aştept aici până ai să adormi de-a binelea. Şi nu uita ce ţi-am spus. Mai mult ca probabil nu ai văzut nimic, sincer, şi nu ştii nimic, şi ce nu ştii nu-ţi poate face rău.

Leonora se simţi alunecând în întuneric şi tăcere şi, în acest timp, auzea vocea lui Nanny Mouse rostind cuvintele, rostindu-le întruna: „Ce nu ştii nu-ţi poate face rău; ce nu ştii, nu-ţi poate face rău", până când se stinseră.

Şi apoi se trezi, şi era dimineaţa, şi Nanny Mouse era acolo şi l răgea draperiile.

— Trezeşte-te, somnorilă! E o zi minunată şi niciun semn de furtună. E aproape vremea pentru micul dejun. Ţi-am scos fusta galbenă astăzi pentru că mergi în vizită la Bunny mai târziu.

Leonora se ridică şi îşi frecă ochii.

— Am adormit repede aseară, nu-i aşa? După ce mi-ai adus ceva de băut.

— Nu ţi-am adus de băut, draga mea. Ai visat din nou.

Leonora se încruntă.

— Ba da, Nanny! Ştiu că mi-ai adus. Am văzut-o pe mami, nu-ţi aduci aminte? Cu sânge pe faţă? Şi am venit şi te-am trezit, şi mi-ai adus ceva de băut, şi atunci am adormit.

Nanny Mouse veni şi se aşează pe pat, apoi o prinse de mână pe Leonora.

— Ei acum, Leonora, ştii că ai o imaginaţie bogată şi asta atrage după sine vise foarte intense, draga mea. Eu am dormit buştean toată noaptea. Ce sunt toate treburile astea despre mami a ta? Eu nu i-aş spune despre asta dacă aş fi în locul tău, nu i-ar plăcea să se imagineze acolo în coşmarurile tale cu sânge pe faţă. Acum sari din pat şi du-te să te speli pe dinţi, draga mea. E deja destul de târziu.

Nanny Mouse părăsi camera în pas vioi şi Leonora se uită lung după ea, uimită. „Nu a fost un vis, se gândi. Am văzut-o. Am auzit-o. M-am ciupit chiar, ca să mă asigur că nu visam. Nu se poate, dar Nanny Mouse nu ar spune niciodată că nu am trezit-o dacă aş fi făcut-o. Nu-i aşa?"

Leonora se îmbrăcă încet, gândindu-se la asta. Îşi amintea absolut fiecare lucru care se întâmplase şi fiecare cuvânt pe care îl spusese Nanny Mouse. „Ce nu ştii nu-ţi poate face rău." Asta îi spusese, dar visele erau lucruri ciudate şi uneori erau cum nu se poate mai reale şi credeai că erai treaz, când de fapt nu erai deloc. „Nu-i nimic, se gândi, o să ştiu când o să merg jos la micul dejun. O să văd dacă mami s-a rănit la obraz sau nu. O să o văd şi atunci o să ştiu."

Aproape că fugi în sufragerie şi când văzu că locul mamei ei era gol, lacrimi de dezamăgire îi umplură ochii. Clipi repede ca să le reţină înainte ca tatăl ei să îşi ridice privirea din ziar şi să o observe. Tatălui ei nu-i plăcea când oamenii plângeau. Îi îngheţa sângele în vine şi încremenea dacă o prindea cu ochii în lacrimi, şi ea învăţase să se abţină. O mulţime de fete din clasa ei de la şcoală plângeau din cel mai mic lucruşor, dar nu Leonora. Acum aştepta ca tatăl ei să îşi ridice privirea, şi când nu o făcu, zise:

— Bună dimineaţa, tati, şi se aşează la locul ei şi îşi trase şervetul din inelul de argint.

— Ah, Leonora! Bună dimineaţa, spuse tata, dar îşi lăsă ziarul în jos doar pentru o clipă şi apoi îl ridică din nou în dreptul feţei lui, ca un scut.

— Unde e mami? întrebă Leonora, turnându-şi lapte peste fulgii de porumb. Mai doarme încă?

Tăcerea care urmă acestei întrebări persistă atât de mult timp, încât Leonora crezu că poate tatăl ei nu o auzise. Se întrebă dacă

trebuia să o repete şi decise să mai aştepte încă puţin timp. Poate citea ceva foarte important. Ea rămase cu privirea pierdută pe rândurile negre tipărite de pe dosul paginii, cu lingura la jumătatea drumului spre buzele ei, şi apoi, cu un foşnet, el lăsă din nou ziarul în jos şi se uită fix la ea.

— Termină-ţi lingura aia, Leonora, te rog, înainte de a ne continua conversaţia.

Ronţăitul fulgilor de porumb suna foarte tare în urechile ei. Puse jos lingura când termină şi se uită de-a curmezişul mesei lungi la tatăl ei. Era foarte palid în dimineaţa asta şi avea umbre vineţii sub ochi. Spuse:

— Mi-e teamă că mama ta nu se simte prea bine astăzi. Va rămâne în pat în următoarele câteva zile şi tu trebuie să încerci să nu o deranjezi.

— Dar pot să merg să o văd? Te rog? Doar o clipă. N-am să fac zgomot, promit, numai că vreau să o văd, te rog.

Leonora îl urmări pe tatăl ei împingându-şi scaunul de la masă. Se ridică şi, când îi vorbi, ea simţi acea răceală şi supărare din vocea lui, acel ton care o înspăimânta ori de câte ori îl auzea, acela care îngheţa tot aerul din jurul capului ei, când el îl folosea. Spuse:

— Nu ai înţeles ce ţi-am spus, Leonora. Mama ta e indispusă. Asta înseamnă că *nu* doreşte să fie deranjată. De către nimeni. O vei vedea curând, dacă îi vei permite să îşi recapete sănătatea. Nu ai voie să o vizitezi, e clar, copilă?

— Da, tati, zise Leonora. Îmi pare rău.

„Nu-mi pare rău, se gândi, în timp ce mânca o lingură de fulgi de porumb după cealaltă. Spun doar că aşa, pentru că trebuie să spui că îţi pare rău şi atunci vocea lui tati devine mai puţin rece şi e din nou vesel. Uneori.” Totuşi, de data aceasta cuvântul magic nu funcţionă şi ieşi atât de supărat, încât până şi Domnul Nibs, care

adormise pe scaunul de la fereastră, îşi ridică privirea când trecu în goană pe lângă el. Leonora simţi că tot capul îi vâjâie şi pe deasupra o dureau şi o mâncau ochii, de parcă ar fi plâns. Acum trebuia să aştepte până când mama era mai bine înainte de a vedea dacă obrazul ei era în regulă şi, de fiecare dată când se gândea la ceea ce văzuse în acea noapte, totul devenea din ce în ce mai puţin clar în mintea ei.

Luă o bucată de pâine prăjită din suport şi o ciuguli fără să mai pună unt şi gem de portocale. Avea să îşi petreacă după-amiaza acasă la Bunny şi în curând avea să fie ziua ei şi avea să dea o petrecere cu un tort special aniversar. Se duse să se aşeze lângă Domnul Nibs, care deschise scurt ochii verzi, apoi adormi din nou cu capul rezemat pe labe. Mama ei nu se simţea bine. Era des bolnavă, dar se însănătoşea întotdeauna. „Poate chiar am visat totul", se gândi Leonora. Amintirea a ceea ce văzuse se estompa şi imaginea mamei ei urlând de suferinţă pălea din ce în ce mai mult de fiecare dată când se gândea la ea. „Ce nu ştii nu-ţi poate face rău", spunea Nanny Mouse în vis. Ce însemna asta? Şi de ce erau cuvintele acelea încă acolo în capul ei? Nu păliseră. Încă îi mai răsunau în minte. Nu părea capabilă să le alunge.

Ziua ei de naştere urma să fie peste o săptămână şi jumătate. Leonora o aştepta de o veşnicie. Timpul încetinise, încât fiecare zi părea să dureze mult mai mult decât ar fi trebuit. Vremea frumoasă însemna plimbări lungi cu Nanny Mouse, şi fusese în vizită la toate prietenele ei, iar ele veniseră la Willow Court, dar chiar şi aşa tot mai era foarte mult de aşteptat. Mama ei stătuse în cameră trei zile, şi, cu siguranţă, se gândi Leonora, astăzi trebuia să se ridice. Doctorul nu venise, şi acum tatăl ei era la Londra să discute cu nişte oameni importanţi de la galerii. Plecase de

dimineaţă cu maşina cu un tablou împachetat şi rezemat de bancheta din spate. Nu avea să se întoarcă până a doua zi, aşa că putea să meargă să vadă dacă mama se simţea mai bine, fără să îşi facă griji despre ce ar spune el dacă ar prinde-o. „O să fie în regulă dacă mă strecor pur şi simplu înăuntru şi o salut, se gândea Leonora. Nanny Mouse era ocupată în bucătărie, pălăvrăgind cu doamna Page, bucătăreasa, şi Leonora spera mult că discutau despre tortul de ziua ei şi când trebuia să fie făcut şi cum trebuia să arate.

Se îndreptă spre dormitorul mamei, trecu de uşile închise ale tuturor celorlalte camere de pe acea porţiune a holului. Mai erau mai multe uşi pe partea cealaltă a casei. Ea nu obişnuia să se gândească deloc la ce se afla în încăperile acelea, dar Bunny o întrebase odată, când venise să se joace, cine dormea în ele.

— Nimeni, răspunse Leonora. Sunt goale. Când vin musafiri, dorm acolo, dar nu avem musafiri foarte des.

— Pot să mă uit?

Bunny avea mâna pe unul dintre mânere şi îl întorcea. Leonora vru să o oprească, dar nu se putu gândi ce să spună. O urmă pe prietena ei într-un spaţiu ce răsuna de linişte, unde toată mobila era acoperită cu cearşafuri albe.

— De ce e totul acoperit? vru Bunny să ştie.

— Păi Nanny Mouse numeşte cearşafurile cearşafuri de praf, aşa că eu cred că sunt pentru a nu lăsa praful să se depună.

Fetele părăsiră camera şi închiseră uşa. Bunny nu mai ceru niciodată să arunce o privire într-o cameră închisă, dar Leonora se gândi la ele destul de mult după aceea şi îşi promise că atunci când avea să fie ea destul de mare, avea să invite o mulţime de oameni la Willow Court şi să ia jos toate cearşafurile de praf şi să pună vaze cu flori peste tot.

Mama nici nu era în camera ei. Leonora ştia că ar fi trebuit să plece imediat, dar traversă încăperea şi se uită pe fereastră şi atunci o văzu, acolo jos în foişor, care era unul dintre locurile ei preferate. Şi Leonorei îi plăcea foarte mult, pentru că era făcut din sticlă, chiar şi acoperişul şi, când ploua, puteai să stai în el şi să urmăreşti milioane şi milioane de picături de apă, şiroind în jurul tău şi să nu te uzi deloc. Leonora ieşi fugind din cameră şi pe scări în jos. Nanny Mouse tocmai ieşea din bucătărie.

— Încotro, draga mea? zise.

— Spre foişor, să o văd pe mami, zise Leonora peste umăr, şi o auzi pe Nanny Mouse strigând la ea, spunându-i să nu o deranjeze pe mama ei, fiindcă voia să fie singură.

Nu o băgă în seamă, ci străbătu alergând pajiştea până când ajunse la căsuţa din sticlă şi fier forjat, cu acoperişul frumos care se termina într-un vârf ascuţit. Maude îşi ridică privirea când ea intră şi zâmbi, întinzând mâinile.

— Bună, iubita mea. Ai venit să vorbeşti cu mine?

— Oh, da, mami! Mi-a fost dor să te văd. Te simţi mai bine?

Maude nu răspunse la întrebare, ci spuse:

— Vino şi stai lângă mine şi povesteşte-mi ce ai mai făcut. E atât de cald, nu-i aşa?

Leonora avu grijă să se aşeze pe scaunul din dreapta mamei ei. Aceea era partea care sângerase. Începu să vorbească, povestind despre cum văzuse noii pui de lebădă jos pe lac şi cum jucase crochet cu Bunny şi cu fraţii ei, şi tot timpul îşi ridică privirea spre faţa mamei ei. În cele din urmă o văzu, deşi era o grămadă de fond de ten şi de pudră peste ea. Probabil că mama încercase să o ascundă, dar *era* acolo, dedesubt – o rană mică acoperită de o crustă subţire, lungă, chiar pe mijlocul ei. Asta însemna că Nanny Mouse *chiar* o minţise când pretinsese că dormise. Avea să se

gândească la asta mai târziu; ce însemna şi de ce Nanny Mouse făcuse aşa ceva?

— Te-ai rănit la obraz, mami, zise Leonora după o pauză.

— Oh, asta a fost o prostie din partea mea, răspunse Maude. Am intrat în şevaletul tatălui tău, sus în atelier. Îţi poţi imagina ce rău m-am simţit?

— A fost noaptea? La mijlocul nopţii? Am auzit nişte zgomote. M-au trezit.

— Nu, nu. Maude scutură din cap. Dimineaţa. Îmi aduc clar aminte. S-a întâmplat miercuri. Dimineaţa foarte devreme.

Leonora se uită în sus şi văzu cerul albastru prin sticlă, vărgat cu alb. Reflectă. Azi era vineri. Luni noaptea fusese furtuna şi atunci avusese ea visul (dar nu era un vis. Cicatricea era acolo, pe obrazul ei). Mama era încă în camera ei miercuri. Era posibil să se fi dus sus să îl vadă pe tatăl ei? Şi să se fi lovit de şevaletul lui? Posibil. Sau poate nici ea nu spunea adevărul. Leonora se simţi încurcată – nedumerită – şi puţin speriată. Oare să întrebe? Să-i povestească mamei ei despre visul ei? Să îi spună că o văzuse? Tocmai era pe punctul de a deschide gura să vorbească, când Maude spuse:

— Sunt ocupată să-ţi fac o mică surpriză de ziua ta.

— Povesteşte-mi despre asta, mami! Hai, spune-mi!

— Nu pot, Leonora, zâmbi Maude. Dacă ţi-aş spune, nu ar mai fi o surpriză, nu-i aşa?

Părea aproape fericită; aproape ca alţi oameni. Leonora nu prea ştia ce era în vocea mamei ei, dar era întotdeauna o urmă de tristeţe în tot ce spunea. Îşi ridică privirea şi văzu lacrimi în ochii lui Maude.

— Eşti tristă, mami! izbucni ea şi îşi puse braţele în jurul trupului lui Maude, pe care îl simţi firav şi tremurător. Îşi îngropă faţa în

poalele mamei ei. Nu fi tristă! Te rog, nu fi tristă! spuse în materialul rochiei lui Maude. Te rog, fii fericită!

Nu era sigură dacă o auzea, dar continuă să stea aşa, până când Maude se desfăcu din braţele fiicei şi îi ridică faţa şi o sărută.

— Oh, dragul meu copil, spuse. Trebuie să mă ierţi. Îmi pare atât de rău. Te rog, spune că mă ierţi, Leonora! Te rog, spune!

Leonora simţi un fior rece strecurându-i-se în vine. Nu ştia ce însemnau cuvintele. Ce să ierte? Făcuse mama ceva rău? Trebuia să fi făcut, altfel de ce ar vrea să fie iertată? Oare avea asta vreo legătură cu plânsul din acea noapte? Să vorbească oare din nou despre asta? Sau să o ierte pe mama însemna că nu avea voie să mai vorbească despre ea? Îi văzu faţa scăldată de lacrimi, uitându-se în jos la ea şi ar fi vrut mai mult decât orice să plece, să fie în siguranţă cu Nanny Mouse şi departe de mama ei, pe care nu o înţelegea, şi al cărei plâns o făcea să se simtă stânjenită, şi stângace, şi agitată. Spuse:

— Te iert, mami. Te rog, încetează cu plânsul! Te rog, fii fericită!

— Am să fiu, am să fiu, iubita mea. Maude îi dăduse drumul Leonorei şi îşi tampona ochii cu o batistă albă de dantelă care mirosea a lăcrămioare. Sunt în regulă acum, iubita mea, sincer. Poţi să mergi să te joci dacă vrei. Am să fiu perfect în regulă, promit.

— Ai să fii? Chiar ai să fii?

— Da, mă duc în Grădina Liniştită la o mică plimbare acum. Vreau să arunc o privire la toate plantele şi florile mele. Nu sunt multe de făcut în grădină, dar mie chiar îmi place aşa. Simţi toamna în aer? Eu o simt mereu în august. Chiar şi când soarele dogoreşte, eu ştiu că vine toamna. Tu fugi acum, Leonora.

Leonora se îndreptă spre casă, copleşită de un sentiment de vinovăţie. Oare era normal să se bucure că pleca de lângă mama ei? Că se simţea uşurată? „Trebuie să fie ceva în neregulă cu mine,

se gândi. Sunt o fiică rea şi poate de-aia e tristă mami. Poate că, dacă aş iubi-o mai mult, ar fi fericită." Era un gând atât de îngrozitor, încât aproape că fugi tot drumul înapoi unde stătea Maude, gata să se arunce în braţele mamei ei şi să jure că o iubea mai mult decât pe oricine din toată, toată lumea asta, dar se opri şi aruncă întâi o privire în spatele ei, doar ca să vadă dacă Maude *chiar* încetase să plângă. Stătea exact unde o lăsase Leonora, răsucindu-şi batista de dantelă în mâini şi uitându-se în jos, perfect vizibilă prin geamurile de sticlă strălucitoare care formau pereţii foişorului.

Nanny Mouse venea peste pajişte spre Leonora exact când ea se întorcea să fugă înapoi la mama ei.

— Haide, draga mea, zise Nanny Mouse. E aproape ora prânzului.

— Da, Nanny, zise Leonora.

„O să am grijă să îi spun mai târziu lui mami cât de mult o iubesc, se gândi. Va fi timp mai încolo." Intră în casă, simţind cum i se ia o greutate de pe inimă, simţindu-se fericită.

— Am avut un vis atât de ciudat azi-noapte, Nanny, zise Leonora în timp ce se îmbrăca în dimineaţa următoare. Stăteam întinsă în patul meu şi nu dormeam de-a binelea. Ochii îmi erau pe jumătate deschişi, cred, pentru că vedeam lucruri, numai că nu prea clar. În orice caz, ceea ce am văzut era o persoană într-o rochie albă lungă, cu părul lung atârnând pe spate, intrând în camera copiilor. S-a oprit lângă căsuţa păpuşilor, chiar acolo, şi am mirosit lipici de tapet şi ea lipea ceva pe acoperişul căsuţei păpuşilor. Apoi a plecat din nou şi nu îmi amintesc nimic mai departe.

Nanny Mouse continuă să împletească părul Leonorei. Ajunse la capătul unei codiţe şi legă o panglică albastră în jurul ei, făcând o

fundă frumoasă. Se pricepea să facă funde frumoase – nu prea strânse şi cu ambele bucle de exact aceeaşi mărime. Spuse:

— Acela n-a fost un vis, draga mea. Mămica ta a intrat azi-noapte şi a lucrat puţin la căsuţa păpuşilor. E o parte din cadoul de ziua ta. Mi-a spus că vrea să-ţi facă o surpriză, dar cred că trebuie să se fi întâmplat ceva care a făcut-o să se răzgândească.

— Pot să merg să văd? Te rog, Nanny! Lasă-mă să merg să văd!

— Stai liniştită şi lasă-mă să-ţi termin codiţele, Leonora, şi dup-aia poţi.

Leonora se uită înspre locul unde căsuţa păpuşilor stătea la perete.

Nu era nimic altfel, din câte vedea. Se gândi la visul ei. Silueta pe care o văzuse punea lipici pe acoperiş. De îndată ce Nanny Mouse îi împleti părul, alergă să vadă ce făcuse mama ei.

— Oh, e acoperişul, Nanny! Uite!

Acolo unde înainte nu se afla nimic altceva decât hârtie simplă într-o culoare roşiatică, acum tot acoperişul era acoperit cu ţigle gri pal şi gălbui, nu ţigle adevărate, ci pictate. Probabil că-i luase o veşnicie mamei ei să le picteze. Acoperise două foi mari de hârtie cu imagini în acuarelă de ţigle propriu-zise. Leonora se uită la ele cu atenţie. Absolut fiecare părea a fi diferită de cea de lângă ea şi de cele de deasupra şi de dedesubt.

— Arată exact ca un acoperiş adevărat, nu-i aşa, Nanny? Trebuie să-i fi luat ore-ntregi, nu-i aşa?

— E foarte frumos, spuse Nanny Mouse. Acum, vezi să-i mulţumeşti.

— Da, am s-o fac, zise Leonora.

Nu putea să spună nimic, bineînţeles, şi ştia că probabil mama ei se străduise enorm să picteze imagini de ţigle de acoperiş, şi chiar *erau* exact ca ţiglele adevărate şi foarte frumoase, dacă stăteai să te

gândeşti, dar ea nu putea să nu se simtă puţin dezamăgită. Nu era ceea ce *ea* ar fi numit o surpriză de ziua ei, nu tocmai. O păpuşă nouă pentru casă, sau poate nişte haine noi pentru păpuşile pe care le avea deja ar fi fost mai emoţionant. Nu te prea puteai *juca* cu un acoperiş. Tot ce puteai face era să te uiţi la el, şi ea de-abia îi acordase atenţie celui vechi, aşa că de ce credea mama că i-ar plăcea unul nou?

Simţea cum îi mai trece dispoziţia coborând la micul dejun şi încercă să se înveselească, gândindu-se că poate asta nu era întreaga surpriză, ci doar o parte din ea. Da, poate că ăsta era răspunsul. Mai urma să vină altceva, ceva mult, mult mai bun. Asta trebuia să fie. La urma urmei, încă nici nu era ziua ei şi i se permisese să îl vadă. Până când ajunse în sufragerie, se convinsese aproape că noua hârtie de pe acoperiş nici nu era un cadou. „Dar, îşi spuse, dacă mama e acolo, am să-i mulţumesc foarte mult şi am să-i dau şi un sărut."

Mama şi tata stăteau amândoi la locurile lor când Leonora intră în sufragerie, dar ea observă după felul în care stăteau, după cum nu zâmbeau şi nu vorbeau unul cu celălalt, că era ceva în neregulă. Nici măcar nu se uitară la ea şi la Nanny Mouse când intrară în cameră şi se aşezară pe locurile lor la celălalt capăt al mesei. Liniştea se lăsă peste tot, aşa încât zgomotul lingurilor în holurile cu cereale şi al ceştilor aşezate pe farfurioare răsuna în toată încăperea. Aşa i se părea Leonorei.

Îşi aruncă privirea de la mama la tatăl ei. Tata era încruntat. Buzele îi erau strânse, ca şi cum ar fi vrut să ţipe, dar se abţinea. Privirea mamei era în farfuria ei, dar nu se atinsese de pâinea prăjită. Erau o bucată de unt şi nişte gem de portocale chiar lângă ea, dar nu avea nicio intenţie să ridice cuţitul

— Nanny, spuse tatăl ei, fără să se uite exact la Nanny Mouse. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai ţine-o pe Leonora ocupată afară astăzi, dacă nu te deranjează. E o dimineaţă frumoasă. Avem treburi de discutat, eu şi doamna Walsh, şi nu am vrea să fim întrerupţi.

— Desigur, domnule, zise Nanny Mouse. Vom merge în sat şi la o plimbare pe câmpurile din spatele bisericii. Poate facem un picnic, Leonora. Ţi-ar plăcea?

Leonora dădu din cap. Nu avu curaj să vorbească. Cum *putea* tatăl ei să fie atât de afurisit? Doar ea nu îi întrerupea niciodată când erau ocupaţi. Nu urca niciodată în atelier, pentru că ştia că nu avea voie. Ea nu era un copilaş care să fie scos la picnic, astfel încât adulţii să poată vorbi în linişte. Avea aproape, aproape opt ani. Muşcă din bucata ei de pâine prăjită şi se uită fioros la tatăl ei, dar el privea afară pe fereastră şi nu vedea cât de supărată era. „Am să îi spun ceva lui mami, se gândi Leonora. Am să îi mulţumesc pentru că a acoperit cu hârtie acoperişul căsuţei păpuşilor.” Inspiră adânc şi spuse:

— Mami, îmi place foarte mult noul acoperiş pentru căsuţa păpuşilor. Mulţumesc că mi l-ai făcut.

Spre surprinderea ei, ochii mamei se umplură cu lacrimi, iar ea se făcu atât de palidă, încât Leonora crezu că ar putea leşina. Îşi muşca buza şi se uita peste masă la fiica ei cu un fel de groază întipărită pe faţă. Şi tremura din tot corpul. Leonora îşi dori cu fervoare să nu fi menţionat hârtia de pe acoperiş, să nu fi deschis gura. Înainte de a se putea gândi ce să spună în continuare, vorbi tata:

— Maude, draga mea, spuse cu o voce glacială şi blândă în acelaşi timp, ce hârtie e aia? Mi-ai arătat-o?

— Nu, dragul meu, răspunse mama ei. Am pictat nişte hârtie pentru a decora acoperişul căsuţei păpuşilor. E lipsit de importanţă, sincer.

— O pierdere de vreme, trebuia să mă gândesc. Ai fi putut folosi nişte resturi din rolele vechi de tapet, nu-i aşa?

— Da, dar asta a fost o tratație specială pentru ziua de naştere a Leonorei. Mi-a făcut plăcere să pictez ţiglele.

— Sunt frumoase, tati, zău! strigă Leonora, sperând să poată să-l facă pe tatăl ei să nu mai fie supărat pe mama. Îmi plac foarte mult. Căsuţa păpuşilor arată mult mai frumoasă acum. Mulţumesc, mami!

Plecă de pe locul ei şi fugi în jurul mesei spre scaunul mamei ei. Îşi aruncă ambele braţe în jurul gâtului ei şi o îmbrăţişă. „Corpul lui mami, se gândi, e ţeapăn şi tremură în acelaşi timp."

— Nanny, te rog, du-o acum pe Leonora de aici. Tata se ridică. Scena asta a durat suficient.

El părăsi camera şi Leonora îi auzi sunetul paşilor pe podeaua de marmură de pe hol şi apoi urcând scările.

— Te iubesc, mami! strigă Leonora, nefiind sigură de ce se întâmpla, neştiind cine, ce greşise, nici de ce totul părea atât de groaznic în dimineaţa asta.

— Şi eu te iubesc pe tine, copilaşul meu, zise Maude şi izbucni în lacrimi.

Leonora nu ştia ce să facă sau ce să zică.

— Du-te în camera ta, Leonora, zise Nanny Mouse. Şi aşteaptă-mă. Mămica ta va fi foarte bine. O să am grijă de ea. Nu-ţi face griji, draga mea.

Leonora se îndreptă încet spre camera ei, dorindu-şi să ţipe de furie şi să plângă de suferinţă, ambele în acelaşi timp. „Proasta,

proasta de Nanny Mouse, se gândi, lovind cu vârful piciorului fiecare treaptă a scării. Cum poate să îmi spună să nu îmi fac griji? Mămica mea e tristă şi eu nu ştiu de ce. Nu vor să-mi spună." Trânti uşa camerei după ea şi se aruncă în pat ca să o aştepte pe Nanny Mouse. „De ce vrea tati să nu fiu acasă, se întreba. Ce are de gând să facă?"

Leonora intră de afară şi rămase în hol. Nanny Mouse se oprise pe alee să vorbească cu doamna Page, care mergea spre sat, şi îi spusese Leonorei să o ia înainte. Tata şi mama se certau. Auzea voci furioase şi rămase complet nemişcată ca să asculte, deşi ştia că nu avea voie. Mama striga. De obicei ea vorbea liniştit, şi gândul că putea ţipa aşa o făcu pe Leonora să se simtă scârbită şi înspăimântată. Ştiu imediat că tata şi mama nu ar vrea ca ea să audă ce spuneau, aşa că se retrase la perete, dar nu fugi. Împotriva voinţei ei, o dorinţă de a *şti,* de a înţelege pentru prima dată ce anume o tulbura pe mama ei, o ţinu acolo, tremurând, cu gura întredeschisă şi cu ochii larg deschişi. Ei erau în salon şi ea putea auzi aproape fiecare cuvânt.

— Ajunge! Refuz absolut! Şi dacă mă mai atingi cu un deget, jur că am să spun. Şi atunci ce ar zice prietenii tăi rafinaţi de la Londra despre minunatul Ethan Walsh? Vor mai veni încoace să bea ginul tău şi să-ţi admire tablourile...

Apoi Maude izbucni într-un râs care îi îngheţă Leonorei sângele: strident, groaznic, deloc un râs adevărat, ci un sunet care o făcea să i se zbârlească părul şi să se cutremure.

— ...ei bine, mi-a ajuns, asta-i tot! Viermele se răsuceşte şi asta sunt eu. Un vierme, şi am fost în întuneric destulă vreme, şi acum totul se va schimba. Te previn, Ethan! Sunt sătulă să fiu cea pe care o jigneşti pentru orice. M-am săturat!

Vocea mamei ei se estompă într-o şoaptă şi Leonora nu prinse următoarele remarci murmurate. Auzea şi vocea tatălui ei, dar nu ce spunea. O liniştea oare pe mama ei? O făcea să se simtă mai bine? Leonora tocmai începea să-şi revină din şoc, când îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Nu mai vreau să aud nimic de genul ăsta, ai înţeles? Dacă descopăr vreodată că ai spus cuiva, oricui, atunci îţi va părea foarte rău. Cât se poate de rău! Şi ţine minte. Şi eu pot să vorbesc. Pot să-l chem pe doctorul Mannering încoace în douăzeci de minute şi să îi spun că sărmana mea soţie cea dragă şi-a pierdut minţile. Se ştie bine în toată ţara că sănătatea ta e ceea ce se numeşte „delicată". Ai ajunge într-un ospiciu într-o oră. Şi eu nu voi ezita. Înţelegi? Nu-mi stă în fire să ezit. Ne-am înţeles?

Lacrimile ţâşniră din ochii Leonorei şi ea merse în vârful picioarelor, cât de încet putu, să se ascundă după draperia de lângă fereastra din hol, înainte ca părinţii ei să iasă din salon şi să o prindă. Prea târziu! Tatăl ei era acolo, mergând cu paşi mari pe plăcile de marmură. O văzuse. Ea ştia că o văzuse. Închise ochii, fiind sigură avea să se întâmple ceva îngrozitor. Nu înţelegea tot ce auzise, dar atâta ştia – tata o făcea pe mama să plângă lovind-o, şi avea să cheme un doctor şi să pretindă că era nebună dacă nu făcea exact ceea ce zicea el. Asta era un lucru groaznic. O cruzime. Cu siguranţă că tata, care uneori putea fi atât de cumsecade, şi amuzant, şi prietenos nu s-ar purta ca un monstru dintr-un basm. Cu siguranţă că nu.

— Vino imediat încoace, Leonora, îi spuse. Ea merse la el, iar el o apucă de braţe. Ce faci? De când eşti în hol?

— De-abia am intrat, sincer. Am fost în sat şi apoi la o plimbare atât de frumoasă...

Leonora ştia că trebuia să vorbească întruna, de parcă tocmai ar fi intrat şi nu ar fi auzit nimic. El ar fi foarte supărat dacă ar crede că ea ascultase cum se certa cu mama ei. Continuă să bolborosească, cuvintele revărsându-i-se din gură şi treptat strânsoarea tatălui ei slăbi.

— Du-te în camera ta, Leonora. Am de lucru acum.

El urcă scările câte două odată. Leonora ascultă bine şi auzi uşa atelierului trântindu-se. Răsuflă uşurată. Acum că plecase, voia să fugă la mama şi să se asigure că era în regulă, dar Nanny Mouse intră în hol chiar atunci şi nu mai putu. Nanny Mouse spuse:

— Ce s-a întâmplat, copilă? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Mami şi tati se certau. A fost înfiorător. El spunea lucruri groaznice. A spus...

Nanny Mouse o întrerupse.

— Să nu spui niciun cuvânt, draga mea. Nu-ţi aminteşti ce ţi-am spus? Ce nu ştii nu-ţi poate face rău. Toate certurile astea ale adulţilor nu sunt treaba ta.

— Când mi-ai spus? Când ai spus că tot ce nu ştiu nu-mi poate face rău?

Urcau scările. Nanny Mouse răspunse:

— Păi, în noaptea în care ai venit şi m-ai trezit cu poveşti despre sânge pe faţa sărmanei tale mame.

— Dar ai zis că a fost un vis! Ai zis, ai zis.

Nanny Mouse oftă şi îşi scoase pălăria şi o tot învârti în mână. Se uită în jos la covorul din faţa camerei fetiţei şi roşi.

— Da, îmi pare foarte rău, draga mea. Chiar am spus asta şi a fost foarte urât din partea mea, dar încercam doar să te fac să te simţi mai puţin speriată, asta-i tot. N-ar fi trebuit să o fac, ştiu, dar uneori e greu să-ţi dai seama ce e cel mai bine să faci. Sunt atât de multe secrete în casa asta. E foarte greu. Nu-i nimic, deocamdată

rămâi pur şi simplu în camera ta până la ora de culcare. Am să-ţi aduc cina sus în seara asta. Deocamdată stai deoparte. Are să fie în regulă, ai să vezi.

Nanny Mouse o luă din nou pe scări în jos. Leonora ascultă o vreme şi nu se auzea nimic în afară de o linişte mormântală care plana asupra întregului Willow Court. Intră în camera ei şi stătu la fereastră multă vreme, fără să se mişte. „Da, se gândea. Aşa e. Casa e plină de secrete, dar ceea ce nu ştiu nu-mi poate face rău. Nu e încă ora de culcare. Toată lumea e ocupată cu ceva, altundeva. Eu *ştiu* câteva lucruri, dar trebuie să mă prefac că nu ştiu. Trebuie să pretind că tăticul meu e un tătic bun care o iubeşte pe mămica mea şi nu cineva care strigă la ea şi o face să plângă şi îi face obrazul să sângereze şi îi spune că e nebună. Trebuie să mă prefac că tot ce am văzut a fost doar un vis, dar eu ştiu că nu a fost. Vreau să fiu departe, departe de Willow Court, unde trăiesc toate aceste secrete pe care nu vreau să le ştiu. Lacul. Am să merg jos la lac."

Leonora privi pe fereastră. Umbrele copacilor erau negre pe pajişte şi fiecare trandafir avea o margine aurie. „Ce nu ştiu nu-mi poate face rău." Repetă asta iarăşi şi iarăşi, de parcă ar fi fost un descântec magic care avea să o ţină în siguranţă. „Ce nu ştiu nu-mi poate face rău."

Ceaiul lui Gwen se răcise şi ea nu avea energia să se ridice şi să facă altul. Rilla era ocupată să bată frişca pentru prăjitura cu căpşune. Mary nu avea să se întoarcă în bucătărie decât vreo câteva ore şi reacţionase mai bine decât se aşteptase Gwen la ştirea că Rilla voia să se ocupe de desertul pentru acea seară. Fusese planificată o salată de fructe proaspete cu frişcă, dar când Rilla spusese: „Asta te va scăpa de tăiat şi tocat, nu-i aşa?" Mary nu avu de ales decât să fie de acord.

Gwen curăţase căpşunele şi le tăiase în felii mai frumoase decât ar fi făcut-o Rilla însăşi.

Ea era, după părerea lui Gwen, o bucătăreasă inspirată, mai degrabă decât atentă, şi se ocupa cam mult cu gustatul a tot ce se nimerea, să amestece în castroane, şi totuşi, Gwen simţea că se relaxa mai mult decât o făcuse de multă vreme la bucătărie, încălzită de soarele care intra pe fereastră. Uşa din spate era deschisă; îi auzea pe Douggie şi pe Fiona în Grădina Peter Rabbit şi spera, în mod egoist, să stea deoparte o vreme şi să o lase să savureze aceste câteva minute, care o duceau înapoi la vremea când ea şi Rilla erau două fetiţe cărora li se permitea, ca trataţie specială, să ajute la preparatul prăjiturilor.

Spuse:

— Pomul lui Chloë a ieşit mai bine decât am crezut. Am fost puţin îngrijorată că avea să fie totul oribil de modern şi să nu arate bine în hol, dar va fi minunat, nu-i aşa?

Rilla dădu din cap absentă. Nu asculta cu adevărat, preocupată fiind să întindă frişca pe blat, să aranjeze feliile de căpşune în cercuri concentrice pe albul lucitor şi să-şi admire propria operă. Spuse:

— Mmm. Minunat!

— Eşti departe. Sincer, nu ştiu cum faci.

— Cum fac ce?

— Nu ştiu. Să fii relaxată în toate. Observ că nici nu te-ai gândit deloc la ceea ce Philip şi Chloë ar putea descoperi acolo sus, în camera copiilor.

— Asta nu-i adevărat, de fapt. M-am gândit la asta, dar am decis că s-ar putea să nu fie absolut nimic. O listă de cumpărături sau aşa ceva, zise Rilla.

— Nu arăta nici pe departe ca vreo listă pe care am văzut-o eu vreodată. Nu pari a fi câtuşi de puţin îngrijorată.

— Am încetat să îmi fac griji pentru că nu ştiu exact în legătură cu ce trebuie să fiu îngrijorată. Problema ta, Gwen, e că tu ieşi în întâmpinarea problemelor, în loc să le aştepţi să se întâmple efectiv.

Acum mânca resturile de felii de căpşune.

— Ei bine, una din noi trebuie să fie pregătită, zise Gwen. Şi tu pari a fi într-un fel de tărâm fantastic.

Rilla zâmbi enigmatic.

— Eu aş uita tot ce are de-a face cu asta. Şi în orice caz, ar trebui să fie cu totul ieşit din comun ca să strice petrecerea.

Gwen se încruntă.

— Eu renunţ, chiar renunţ. Nici nu admit măcar posibilitatea unei catastrofe.

Rilla se uită la sora ei.

— Ideea mea despre ce înseamnă o catastrofă e un pic diferită de a ta. Anularea unei petreceri nu se apropie deloc de asta, te asigur.

— Oh, Doamne, Rilla, scuză-mă! Gwen era aproape în lacrimi. Nu mai ştiu ce spun. Bineînţeles că nu la asta m-am referit. Să nu crezi că eu...

— E-n regulă, Gwen. Să nu începi să plângi, te rog. Asta ne mai lipseşte.

— Îmi pare rău. Sincer. Nimic nu se compară cu suferinţa ta, dar nici noi nu am uitat moartea lui Mark. Nu treci niciodată peste aşa ceva, nu-i aşa? Şi eu mă simt vinovată, pentru că nu vorbesc destul cu tine despre asta. Ştiu că ai spus pe vremea aceea că nu vrei că discuţi, dar ar fi trebuit să insist, nu-i aşa? Nu mi-a venit să cred când ai spus că nu a fost vina noastră, a mea şi a mamei. La urma

urmei, l-ai lăsat pe Mark în grija noastră. Dacă eu aş fi fost în locul tău, nu aş mai fi vorbii niciodată cu noi.

— Nu am considerat că a fost vina voastră, Gwen. Nici acum nu o fac. A nici uneia dintre voi. Eu nu ar fi trebuit să îl părăsesc deloc. E doar vina mea. Şi cum aş fi putut să nu vorbesc cu voi? Tu şi mama şi Beth eraţi tot ce aveam pe lume. Nu m-aş fi descurcat fără voi.

Gwen tăcea, amintindu-şi funeraliile. O zi cenuşie de martie şi vântul tăios, iar ea şi Leonora susţinând-o pe Rilla, câte una de fiecare parte, de braţ, în timp ce coşciugul alb, mic era coborât în pământul tare. Rilla, palidă şi fără suflare, îndurerată, buimacă şi îndopată cu pastile. Dacă erai destul de aproape de ea, şi Gwen era, îi puteai simţi tot trupul tremurând. Copacii tocmai începeau să înfrunzească, şi totuşi, în acea zi, Gwen simţea că primăvara, adevărata primăvară, > cu căldură şi soare şi flori proaspete, nu avea să mai vină. Îşi şterse o; lacrimă în timp ce Rilla muta platourile în cămară.

— Ai observat, zise Rilla când se întoarse în bucătărie, cât de mare e copacul lui Chloë? E cu adevărat talentată, ştii asta.

— Asta spuneam şi eu înainte, râse Gwen. E exact ceea ce spuneam în timp ce tu te ocupai de căpşune, numai că nu ascultai. Am crezut că o să fie un dezastru, dar m-am înşelat.

— Ar trebui să-i spui. I-ar face mare plăcere dacă bai admira.

— Crezi? Mi-e atât de greu să vorbesc cu ea, Rilla. N-ai idee cât de invidioasă sunt pe felul în care tu şi Beth păreţi pur şi simplu, ştii tu, să staţi de vorbă ca nişte prietene adevărate. Chloë mă urăşte.

— Ce prostie! N-ar trebui să crezi asta, Gwen, sincer. E tânără, asta-i tot. Ar trebui să încerci să te prefaci că nu e fiica ta, ci vreo străină care tocmai a intrat în casa ta. Un oaspete.

— Oare ar funcţiona? Merită încercat, cred. E atât de sarcastică, totuşi. Şi tot ce face mă irită, bunăoară felul cum se îmbracă. Nici nu ştii cât eşti de norocoasă! Beth e atât de elegantă şi de *adunată.* Chloë e împrăştiată.

— Vorbind ca una care e adesea la fel de împrăştiată ca şi ea, nu contează deloc, Gwen. Sunt tot felul de alte lucruri care sunt mai importante şi, dacă laşi chestii din astea să te doboare, nu vei fi niciodată fericită. Niciodată. Hai acum, destul cu toate astea. Hai să mergem să-l căutăm pe James şi să vedem cum progresează pavilionul. O să fie cea mai grozavă petrecere, indiferent de ce vor găsi în camera copiilor.

Gwen ieşi după pe Rilla pe uşa din spate şi o închise cu grijă în urma ei. „Mi-aş dori, se gândi, să împărtăşesc optimismul ei." Erau, în ansamblu, prea multe necunoscute pentru ca Gwen să se simtă în largul ei.

— A fost o vreme, spuse Leonora, adresându-se profilului lui Sean în timp ce el conducea, şi nici măcar nu cu foarte mult timp în urmă, când mi-ar fi repugnat ideea de a merge la Lodge Cottage cu maşina. Obişnuiam să fug în sus şi-n jos pe alee ca o fetişcană fără probleme, şi doar în ultimii câţiva ani am devenit leneşă.

— Eu m-am născut leneş, zise Sean, aşa că îmi convine să iau maşina chiar şi pentru distanţele cele mai scurte. Echipa a plecat înainte, aşa că ar trebui să fie totul pregătit pentru filmare când ajungem acolo.

— Domnişoara Lardner va dori să ne ofere o ceaşcă de ceai, zise Leonora.

Spera să aibă o voce normală. Se simţea de parcă un cutremur ar fi avut loc în ea, şi o uimea că Sean nu observa asta. Se simţea derutată, trădată şi nesigură de ceea ce îşi amintea. Ceva – nu era

sigură ce era – plutea la marginea memoriei ei, într-un loc inaccesibil. Se îmbrăcase cu mare grijă pentru filmare într-o rochie de mătase de un roz zmeuriu foarte intens, care o prindea bine, cu cercei şi cu colierul de perle. Devenea din ce în ce mai greu să maschezi lucrurile cu fard, şi ea spera ca ochii ei să nu trădeze faptul că vărsase lacrimi mai devreme.

— Te simţi bine, Leonora? întrebă Sean. S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu, absolut nimic. Mulţumesc de întrebare. Mă simt puţin obosită, asta-i tot.

Într-o clipă de nebunie, se gândi să îi povestească totul lui Sean. El era un ascultător atât de înţelegător. Dar apoi ajunseră la Lodge Cottage, iar inginerul de sunet îi aştepta în faţa uşii deschise din faţă, făcându-le cu mâna, şi momentul trecu. „Mai bine", îşi spuse Leonora în timp ce cobora din maşină.

— Suntem gata, Sean, zise inginerul de sunet, şi intrară în casă. Domnişoara Lardner pregătise masa pentru ceai în camera de zi şi o lustruise atât de mult, încât inginerul de lumini ceruse o bucată de pânză să o acopere puţin.

— Nanny Mouse, ce minunat arăţi! exclamă Sean, mergând spre domnişoara în vârstă, de parcă ar fi fost propria bunică şi sărutând-o pe obraz.

Nanny Mouse zâmbi şi Leonorei i se păru că roşise. Desigur, arăta la fel de bine cum arăta de multă vreme şi părea lucidă astăzi, când îi salută pe toţi şi îi invită să se aşeze.

— Leonora, îi spuse Sean, dacă ai putea sta acolo... aşa, lângă fereastră. Apoi, dacă nu te deranjează să torni ceaiul, putem discuta pur şi simplu natural. Eu nu voi apărea în cadru, dar bineînţeles că toată treaba va decurge după cum ştii. Eu am să încep conversaţia, punând o întrebare, şi vom vedea ce iese, bine?

Leonora dădu din cap. Luă ceainicul cu model de trandafiri şi spuse:

— Fără zahăr pentru tine, Sean, aşa e?

— Da, mulţumesc. Acum, Nanny Mouse, să începem? Îţi aminteşti dacă Ethan Walsh a venit vreodată în camera Leonorei, când ea era o fetiţă?

Nanny Mouse tăcu un timp, şi Leonora se întreba dacă nu ar fi trebuit să îi sufle, dar apoi, ca o sticlă deschisă brusc, bătrâna începu să vorbească.

— Stăpânul iubea camera Leonorei. Aşa mi-a spus. „Nu-s fleacuri aici, Nanny Mouse", obişnuia să spună şi râdea cu poftă. Şi îi plăcea să îi citească domnişoarei Leonora la culcare. *Micuţele doamne* era cartea ei preferată. Îmi amintesc asta. Bineînţeles că ştia să citească perfect şi ea, dar nu e acelaşi lucru, nu-i aşa? Nu e la fel ca atunci când îl pui pe tăticul tău să-ţi citească.

— Şi mama ei? întrebă Sean. Cum era cu Maude?

— Oh, nu, ea nu îi citea niciodată. Ea nu prea era genul ăla de mamă. A fost întotdeauna foarte timidă, domnişoara Maude. Îi lipsea un strat de piele, asta îi spuneam eu. Cu piele subţire. Nu era foarte puternică, ştii tu, şi se învineţea foarte uşor. Eu ştiam despre vânătăi desigur, deşi ea credea că nu le vedeam. Le-am văzut. Eu vedeam totul. Era de fapt sarcina mea – să văd lucruri. Trebuia să mă gândesc la domnişoara Leonora, şi stăpânul ţinea foarte mult ca ea să nu ştie.

— Ce? întrebă Leonora, auzindu-şi inima bătând. Ce nu voia tata să ştiu?

— Oh, el nu voia să ştii nimic, draga mea, spuse Nanny Mouse, la fel de radioasă de parcă ar fi discutat despre nimic mai important sau mai interesant decât lista de cumpărături a zilei. Număra lucrurile pe degete, unul câte unul. Nimic despre vânătăi.

Cu certitudine, nimic despre cum a murit domnişoara Maude, dar desigur că tu nu îţi aminteşti deloc despre asta, nu-i aşa? Stăpânul mi-a spus că nu aveai cum să îţi aminteşti. M-a asigurat că nu îţi aminteai, iar tu nu ai scos niciodată niciun cuvânt, aşa că presupun că avea dreptate, deşi trebuie să spun că mi s-a părut întotdeauna ciudat să-ţi poţi scoate un asemenea lucru din minte. Totuşi, e un noroc, pentru că cine ar vrea să-şi amintească aşa ceva?

Aerul din mica încăpere păru dintr-odată să se îngroaşe şi să se întunece în jurul Leonorei. Ea inspiră adânc. Ce spunea Nanny Mouse? Închise ochii şi văzu o imagine pe interiorul pleoapelor, la fel de clară ca orice fotografie: lacul şi ceva în el, plutind sub sălcii. Ceva întunecat, întinzându-se pe suprafaţa apei. O fustă, asta era. Leonora deschise ochii şi vorbi cu Nanny Mouse cu o voce care nu semăna deloc cu vocea ei, ci cu aceea a unui copil mic, de-abia îndrăznind să scoată un sunet.

— Mama s-a înecat în lac, nu-i aşa, Nanny? Ea era în apă, nu-i aşa?

— Leonora a găsit-o, rosti Nanny Mouse pe un ton confidenţial, de parcă s-ar fi adresat cuiva complet străin. Părea să nu o mai recunoască pe Leonora, să nu mai aibă nici cea mai vagă idee cine era. Sărmana gâză mică. Fugise jos la lac pentru că totul în casă era de-a curmezişul; întors pe dos. Groaznică atmosferă pentru un copil, şi nu i-au acordat niciodată nici cea mai mică atenţie, ştii tu. Se certau peste tot în jurul ei. Şi mai rău. Mult mai rău. Eu nu sunt de acord să vadă copiii toate astea. N-am fost niciodată. Copiii mei nu văd asemenea lucruri, dacă se poate. I-am spus. Am zis că tot ce nu ştii nu-ţi poate face rău, şi eu cred asta.

Undeva, foarte aproape de umărul ei, dar totodată atât de departe, încât ar fi putut fi într-un cu totul alt univers, Leonora era conştientă că aparatul de filmat încă înregistra, dar simţi cum o

podidesc lacrimile. Îl auzea pe Sean spunând ceva, întrebând-o ceva. Ea îşi îndreptă atenţia spre locul în care stătea el şi încercă să asculte.

— Leonora, am oprit filmarea. Te simţi bine?

Ea dădu din cap, nepăsătoare, vrând să spună: „Fă orice vrei", dar negăsind cuvintele potrivite. Toate cuvintele pe care le ştiuse vreodată păreau să o fi părăsit şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva suferise un atac cerebral. „Mâine împlinesc şaptezeci şi cinci de ani, îşi spuse. Sunt bătrână. Poate ăsta e un atac cerebral. Sau vreun fel de mac de cord." Respiră încet, pe nas, şi numără în acelaşi timp de la unu la zece. Aşa. Aşa era mai bine.

— Mă simt perfect, mulţumesc, spuse în cele din urmă şi luă o gură de Earl Grey, care se răcise, dar care o revigora totuşi. Te rog să continui să filmezi.

— Vorbeşte-mi despre obiceiurile casei, îi spunea Sean lui Nanny Mouse. Avea Ethan Walsh o oră anume când îi plăcea să picteze?

Leonora ascultă doar pe jumătate răspunsul. Era altundeva. Era jos la lac şi era foarte cald şi acolo o văzu mama ei plutind pe apă, cu faţa albă ca varul şi ochii holbaţi. „Eu am găsit-o, se gândi. Eu am găsit-o, şi era toată udă şi moartă, şi am fugit înapoi acasă, să-i aduc pe toţi să o salveze, şi nu au putut, şi atunci am leşinat, şi eram udă şi rece, şi după ce m-am culcat nu a mai fost decât febră şi mai multă febră şi coşmaruri tot timpul, şi durere în piept, şi când m-am trezit, mi-au spus o minciună. Mi-au spus că mama fusese foarte bolnavă şi murise de boala ei, iar eu i-am crezut. Mi-au spus şi Nanny şi tata, iar eu i-am crezut, pentru că voiam să-i cred. Pentru că nu am vrut, nu am vrut, nu am vrut să ştiu că am găsit-o pe mama mea în apa care îi umplea gura, şi trăgea de fusta ei şi îi făcea pielea toată zbârcită şi albă şi groaznică. Nu am vrut să

ştiu asta, aşa că am uitat. M-am prefăcut că nu am ştiut asta absolut niciodată. Mi-am închipuit că murise frumos în patul ei şi că nu o văzusem niciodată plutind în lac cu frunze de salcie prinse între degetele ei. Dar acum îmi amintesc."

— Îmi pare foarte rău, Sean, zise Leonora, punând paharul jos, pe farfurioara de lângă ea. Cred că mă simt destul de bine acum.

Erau în seră, unde frunze de plante şi crengi de copaci mici formau un baldachin verde închis deasupra capetelor lor. Sean îi adusese ceva de băut Leonorei şi acum stăteau faţă în faţă în cele două fotolii de ratan. Unul din motani – Gus trebuia să fie – stătea întins lângă unul dintre ghivecele chinezeşti gigantice din colţ, dormind liniştit la căldură. Sean observă că mâinile Leonorei încă mai tremurau şi că, deşi îşi dădea toată silinţa să pară stăpână pe ea, încă mai încerca în mod evident să se împace cu ceea ce le povestise Nanny Mouse.

— Cred că eşti foarte curajoasă, îi spuse. Nu e nevoie să te scuzi. Genul ăsta de revelaţie ar bulversa pe oricine.

— Am încercat întotdeauna să nu las lucrurile să mă învingă. Leonora încercă un zâmbet, dar nu prea îi reuşi. Cu absolut fiecare lucru care mi s-a întâmplat – moartea tatei, a soţului meu, alte lucruri – am simţit întotdeauna că, dacă puteam să îmi păstrez calmul, totul avea să fie bine.

— Nu menţionezi moartea mamei tale, remarcă Sean. Acela trebuie să fi fost lucrul cel mai traumatizant dintre toate, pentru un copil atât de mic.

Lacrimile ţâşniră în ochii Leonorei.

— Dar nu a fost. E exact motivul pentru care mă simt acum atât de îngrozitor. Nu am fost apropiată de mama mea. Deloc. Am iubit-o foarte mult, desigur, dar am simţit întotdeauna că nu

puteam deloc să mă apropii cu adevărat de ea. Nanny Mouse mi-a fost mai mult părinte decât ea, şi ani şi ani de zile, ceea ce îmi aminteam cel mai bine din acele zile era că am fost bolnavă şi că mi-am ratat ziua de naştere. Faptul că mama dispăruse când mi-am revenit a fost trist, bineînţeles că a fost, şi m-a tulburat, dar nu într-un fel pe care să-l fi putut înţelege. Şi după o vreme se părea că îmi reveneam. Dar nu e caraghios? În ultimele câteva luni am simţit – nu ştiu cum pot să exprim asta – că e un fel de întuneric în capul meu şi că, dacă aş putea numai să mă uit în el sau prin el, sau dincolo de el, aş înţelege tot felul de lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată până acum.

— Ca, de exemplu, motivul pentru care păreai să suferi atât de puţin pentru o tragedie atât de cumplită, zise Sean?

— Exact. Da, asta-i exact aşa. E ca şi cum toată viaţa aş fi înăbuşit ceva. Aş fi ascuns ceva. Şi acum mă simt ca şi cum aş fi deschis o uşă spre un loc întunecat din inima sau din mintea mea. Nu sunt deloc sigură care, dar e ca şi cum aş fi păşit în acest întuneric purtând o lumânare. Mă simt ca şi cum aş ţine-o în faţa mea şi diferite lucruri captează lumina.

După ce plecară de la Lodge Cottage, Leonora îl rugă ca înainte de a se întoarce la Willow Court, să meargă spre oraş („Oriunde, oriunde, te rog, atâta timp cât nu trebuie să dau ochii cu nimeni acum. Am să îmi revin într-o clipă, promit."), în timp ce suspina ca un copil, ţinând batista dinaintea feţei, acoperindu-şi ochii. Timp de câteva minute, plânsul ei fusese singurul zgomot din maşină. Sean nu se putea concentra deloc la şofat, ci se uita fix la şoseaua din faţa lui, cu toate gândurile la femeia în vârstă de lângă el, la suferinţa ei. În cele din urmă, plânsul încetase şi ea se întoarse spre el şi spuse:

— Ne putem întoarce acum, Sean. Îmi pare rău că te încarc cu toate astea. Până când ajungem acasă, ar trebui să arăt cât de cât în regulă.

Când se apropiaseră cu maşina de intrarea principală, ea se răsucise spre el şi-i zise:

— De fapt, sunt foarte bucuroasă că m-ai văzut tu aşa, şi nu unul dintre copiii sau nepoţii mei. Te deranjează că spun asta?

— Deloc, răspunse el, foarte sincer. Înţeleg perfect. Uneori genul ăsta de lucruri sunt mai uşor de dezvăluit unui străin.

— De fapt, eu nu te consider astfel.

Apoi îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare, cu toată cochetăria, cu toată eleganţa. În mod paradoxal, numai după ce o văzuse plângând, Sean înţelesese cât de curajoasă era şi cât de mult îi admira el curajul.

— Ce vezi acum? o întrebă el cu blândeţe. În lumina acestei lumânări pe care o duci în locul întunecat?

— Aproape cel mai rău lucru dintre toate e ceea ce am ajuns să înţeleg despre tata. Persoana care am crezut că era nu e altceva decât propria imagine despre el. O iluzie copilărească, după cum se dovedeşte. A fost un tiran, Sean. M-am gândit la el foarte mult în ultimele câteva zile, şi înţeleg că dragostea mea pentru el – şi l-am iubit foarte mult – m-a făcut să nu observ tot felul de lucruri pe care le-a spus sau le-a făcut de fapt, care erau în cel mai fericit caz dure şi în cel mai rău, crude. În acele zile, când eram copil, eram ţinuţi departe de adulţi, cât de mult posibil, şi tata m-a înşelat. Aşa mi se pare acum, după tot acest timp. Şi totuşi, pentru el plâng la fel de mult ca pentru sărmana mea mamă. Chiar mai mult. Simt că am pierdut mai mult în ceea ce îl priveşte. Nu e îngrozitor? Mă simt vinovată din cauza asta, şi vinovată totodată pentru ceva ce am descoperit în propriul comportament. Sper că nu am fost rea,

dar cred că am păstrat lucruri ascunse toată viaţa. Protejând oameni, inclusiv pe mine, am crezut întotdeauna că aşa era mai bine, dar nu e. Nu cu adevărat. Trebuie să cunoşti adevărul, chiar dacă uneori e dureros şi greu de înţeles. Şi sper că te pot ruga să nu vorbeşti despre asta cu nimeni.

— N-am să spun niciun cuvânt. Dar ai revăzut totul, Leonora? Îţi aminteşti acum totul?

— Cred că da. Îmi amintesc cum am fugit jos la lac. Văd foarte clar ceva întunecat pe apă. Partea următoare e încă foarte înceţoşată. Îmi amintesc că am văzut faţa mamei, dar după aceea totul e neclar. Am tras de fustă şi m-am uitat la faţa ei? Sau am fugit imediat spre casă şi i-am chemat pe tata şi pe Nanny Mouse? Nu pot să îmi aduc aminte bine, dar nu contează. Nanny nu va fi în stare să îmi dea asemenea detalii. Şi nici nu vreau să ştiu cu adevărat, Sean. Îmi pot imagina. De când s-a înecat micuţul Mark. Pe el l-am văzut. Nu am nevoie de nimeni ca să îmi amintească de asta.

Îşi puse din nou o mână la ochi, iar Sean vorbi în liniştea care creştea între ei.

— Rilla se simte responsabilă, ştii tu, zise în cele din urmă. Pentru că nu a fost acolo când s-a înecat Mark.

— Chiar? Oh, nu. Habar n-am avut. Ce groaznic! Asta e *atât* de groaznic! Încă mai crede asta? Oh, Doamne! Vocea Leonorei tremura, îşi luă mâna de pe faţă şi Sean observă cât de albă era, cât de întunecate erau cearcănele de sub ochii ei. Ştiam că a simţit asta la început, dar după tot acest timp? Oh, ce îngrozitor din partea mea! N-am nicio scuză. N-am ştiut asta. Sunt proastă? Nu-mi spune, Sean. Ştiu că sunt. Sunt egoistă şi proastă să nu văd durerea propriei fiice. Poate din cauza durerii mele. Nu îţi poţi imagina ce perioadă groaznică a fost. Nu există nimic pe lumea asta, nu-i aşa,

mai rău decât moartea unui copil? M-am acuzat pe mine. Şi am crezut că şi Rilla mă învinuia, pentru că, la urma urmei, şi-a lăsat copilul în grija mea. A mea şi a surorii ei, şi ai zice că poţi face asta, nu-i aşa? S-ar zice că o bunică şi o mătuşă ar fi destul de responsabile să aibă grijă de un copil mic. Nu mi-am iertat-o niciodată, nu cu adevărat, dar Rilla a spus întotdeauna, chiar de la început, că nu ne învinuia pe noi. Nu mi-am dat seama că asta era pentru că ea încă se mai simţea vinovată. Proastă, proastă! Oarbă şi proastă!

— Poate că Rilla şi-a ascuns durerea de voi.

Leonora dădu din cap.

— Da. Da, şi-a ascuns-o, într-un fel sau altul. Îşi înclină capul şi oftă. Va trebui să fac ceva în legătură cu asta, dacă nu e prea târziu. Ar fi trebuit să vorbesc cu Rilla mai deschis. Despre multe lucruri. Îmi permit mereu să o critic, când nu sunt de acord cu lucrurile pe care le face, dar nu vorbim cu adevărat. Modul ei de viaţă îmi e atât de străin, dar nu ar trebui să las asta să ne despartă. Am să o fac. Am să vorbesc cu ea. Nu ştiu unde voi găsi cuvintele potrivite, dar voi încerca.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Timp de câteva clipe rămase acolo şi Sean îşi dădu seama că îşi aduna puterile. El avu impresia, în mod ridicol, că aproape putea să vadă lupta care se dădea în mintea Leonorei, după reacţiile corpului ei: contracţiile muşchilor din jurul gurii, felul în care se îşi răsucea întruna unul dintre inele pe deget şi un tremur care o cuprindea din când în când, de parcă o amintire cumplită trecea pe lângă trupul ei ca un val.

— Rilla? Rilla, trezeşte-te!

Beth atinse umărul care ieşea de sub cearşaful care-i acoperea trupul adormit. Rilla se întoarse şi deschise un ochi, gemând uşor.

— Doamne, Beth, trebuie? Dormeam atât de bine. Ce s-a întâmplat?

Vocea Rillei era buimacă şi somnoroasă, iar Beth zâmbi răutăcios.

— Te-ai trezit tocmai înainte de prânz, Rilla. Sincer! Asta se întâmplă când arzi lumânarea la ambele capete. Eşti evident obosită, şi ştim cu toţii de ce, nu-i aşa?

Rilla îşi aşează picioarele pe podea şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ceva mai puţin sarcasm, domnişoară, zise. Te-aş informa că a meritat cu prisosinţă să pierd somnul de o noapte. A meritat cu prisosinţă.

— Scuteşte-mă de detaliile ucigătoare, te rog! zise Beth. Şi du-te şi spală-te pe faţă. Ai fost convocată. Leonora întreabă dacă ai avea ceva împotrivă să mergi în seră.

Se uită cum Rilla se spală pe faţă şi se grăbeşte să îşi perieze părul şi să se îmbrace.

— Am timp să mă machiez din nou?

— Nu, nu ai. Arăţi bine.

— Arăt, zise Rilla, ca o stafie cam durdulie. Şi de ce naiba trebuie să mă vadă acum? Ştii ceva?

Beth clătină din cap.

— N-am idee. Mi-a spus doar că vrea să ne vadă pe mine, pe tine şi pe Efe pentru ceea ce a numit „o discuţie în linişte”.

— Bine, atunci hai s-o isprăvim. Indiferent ce-o fi.

O luară pe scări în jos spre seră, unde uşa era deschisă.

— Tu eşti, Rilla? strigă Leonora. Intră, draga mea!

Rilla intră şi Beth o urmă. Mici raze de soare îşi croiau drum în încăpere prin reţeaua deasă de vegetaţie împletită, care se întindea

peste tot pe pereţi şi pe tavan. Gus stătea întins într-un colţ umbros, şi Efe era de asemenea acolo, ocupând cea mai mare parte din canapea. Beth ezită. Leonora spuse:

— Intră, Beth. Intră. Închide uşa după tine, te rog. Poţi să te aşezi acolo lângă fereastră. Rilla, de ce nu iei celălalt scaun de ratan?

Beth luă scaunul solid pe care i-l indicase Leonora. „Asta e bizar, se gândi. De ce naiba vrea să ne vorbească? Şi de ce trebuie să fie închisă uşa?" Se uită la Efe, care privea în jos, la pantofii săi. Nici măcar nu îşi ridicase ochii când intraseră ele, dar căutătura insistentă a lui Beth îl făcu să fie conştient de prezenţa ei şi îi întâlni scurt privirea, fără să zâmbească. „Ei bine, atunci du-te naibii şi tu! Dacă ai de gând să fii tot acru şi neprietenos, poţi să mă scuteşti." înainte de a avea ocazia să se mai mire de ceva, Leonora vorbi.

— Probabil că vă întrebaţi de ce v-am rugat să veniţi încoace. Seamănă oarecum cu o conspiraţie, şi eu nu intenţionez să fie aşa, doar că toată casa e cu susul în jos, cu cei care se ocupă de curăţenie şi echipa de filmare, iar eu voiam să schimbăm două vorbe în linişte.

Rilla, exact la timpul potrivit, ca o actriţă ce era, spuse:

— S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

— Cred, spuse Leonora încet, că s-a întâmplat ceva. Şi ceva e în neregulă, dar am să încerc să îndrept lucrurile. Da, asta e. Zâmbi aproape triumfător. Am să îndrept lucrurile. Am simţit o vreme că vă datorez atât ţie, Rilla, cât şi ţie, Efe, o justificare.

Rilla arăta neliniştită, şi Beth ştia că şi-ar fi aprins cu cea mai mare plăcere o ţigară. Leonora îşi învârtea inelele pe degete şi mâinile îi tremurau uşor.

Spuse:

— Când eram mică, era ceva ce Nanny Mouse obişnuia să îmi spună. Am crescut cu asta. „Ce nu ştii nu-ţi poate face rău.” Era o – cum se numeşte în ziua de azi? – mantra. Am crezut asta. Efectiv. Acum văd că tot ceea ce nu ştii *poate* să-ţi facă rău, aproape mai mult decât oricare alt lucru.

Efe, observă Beth, se plictisea. Aproape că îl auzea spunând „treci la subiect”. Ce era oare cu majoritatea bărbaţilor, de aveau nevoie de versiunea prescurtată a oricărei poveşti? Încerca, Beth observă asta, să nu lase să se vadă că ar fi preferat să facă orice altceva decât să stea aici cu trei femei, ascultând o mulţime de ceea ce el ar fi numit, fără îndoială, poveşti străvechi.

Evident că şi Leonora simţi jena lui. Se uită la el şi spuse:

— Efe, dragul meu, motivul pentru care am vrut să vă văd e că am ţinut mulţi ani ceva ascuns, noi doi. E timpul să vorbim despre asta acum, Efe. Nu crezi?

Efe se albi dintr-odată şi îşi încleştă mâinile.

— Nu cred asta, zise. Vrei să îmi spui că m-ai adus aici pentru asta? După tot acest timp? Ai să mă pui să îi spun Rillei?

— Ce să-mi spui? întrebă Rilla. Ce vrei să-mi spui, Efe?

— Eu nu vreau să-ţi spun nimic. Nimic.

— Dacă n-o faci tu, zise Leonora, am să o fac eu. Vreau să afli cum a murit Mark. Vreau ca Efe să îţi povestească exact ce s-a întâmplat în ziua aceea.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Mi-ai povestit tu, mamă. Nu cred că ar trebui...

Vocea Rillei era tremurătoare.

Beth se uită la ea, întrebându-se cât avea să mai dureze până ca ea să izbucnească în lacrimi sau să fugă din seră.

— Cred că trebuie, draga mea. Am avut destule secrete o viaţă întreagă. E vina mea, ştiu, dar trebuie să vedeţi că încerc să îndrept

lucrurile. Pentru că te protejam pe *tine,* Efe, mi-am rănit propria fiică, şi nu am să mă iert niciodată pentru asta. Dar am făcut-o pentru că erai atât de tânăr, Efe. M-am gândit: e un copil şi întreaga lui viaţă ar putea fi ruinată, dar uite ce am făcut. Uită-te le Rilla, Efe. Vezi cât de mult a suferit? Cum încă se mai învinuieşte?

Beth îşi simţi inima bubuindu-i în piept. Rilla stătea destul de nemişcată, foarte dreaptă, cu buzele strânse. Leonora încă mai vorbea.

— Şi nu doar Rilla, Efe. Şi tu. Cred că trăind cu lucrul ăsta, cu greutatea asta pe suflet, te-ai schimbat. Ar fi trebuit să te încurajez să spui adevărul chiar de la început, în loc să te ajut să îl îngropi.

În tot timpul cât vorbi Leonora, Efe îşi ţinea capul ascuns în mâini. Când îşi ridică faţa, întreaga lui expresie se schimbase. Părea cumva mai tânăr. Mai vulnerabil. Altfel.

— Am încercat, zise Efe, şi vocea sa îşi pierduse încrederea. Beth nu îl auzise niciodată părând mai nesigur. Am încercat în seara aceea. M-am dus în camera Rillei şi am vrut să îi spun. Chiar am vrut, dar ea era... ei bine, era supărată, şi probabil doctorul îi dăduse ceva, pentru că parcă dormea şi nu dormea, şi nu am ştiut ce să fac, aşa că am venit la tine, Leonora, şi tu ai spus că are să fie în regulă. Te-am crezut. Ai spus că nu trebuia să ştie nimeni niciodată şi că a fost un accident oribil. Nu vina mea.

Efe îşi acoperi din nou faţa. Rilla tuşi, întrerupând tăcerea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Efe. Nu am să te învinuiesc pentru nimic. Promit, spuse cu o voce slabă, blândă, genul de voce, se gândi Beth, pe care ai folosi-o pentru a vorbi cu un copil.

— Ne jucam acolo jos. La lac. Efe nu se uita la niciuna dintre ele. Îşi îndrepta cuvintele direct spre podea, aşa încât Beth trebui să se aplece înainte ca să înţeleagă ce spunea. Eu şi Alex şi Beth. Ne jucam de-a hoţii şi vardiştii. Eu nu am vrut să vină Markie, dar el

tot a venit, şi eu m-am gândit că nu conta. Era în regulă, pentru un puşti. Nu ne-a deranjat că ne-a urmărit. Nu ne dădea deloc bătăi de cap, zău. Efe îşi ridică dintr-odată privirea şi Beth observă că plângea. Îşi lăsase capul în jos, se gândi ea, pentru că nu voia să îl vadă nimeni înlăcrimat. Obrajii lui erau complet uzi. Rilla, spuse, aş fi putut să-l salvez. Asta venisem să-ţi spun. Aş fi putut. Nu l-am băgat deloc în seamă când striga întruna după mine. Credeam că se bălăcea. Alex era pe cale de a găsi capcana secretă şi eu trebuia să îl opresc. Era cel mai important lucru din lume, să nu fie găsită capcana mea, care nici măcar nu exista. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă din nou, în tăcere. Nici măcar nu era o capcană adevărată. Eram mai degrabă prins de un joc decât de un băieţel real strigând ceva, la care nu eram atent, undeva în spatele meu. Nu m-am întrebat nici măcar ce făcea în apă. Alex era în apă, şi eu de asemenea, aşa că nu mi-am făcut nicio problemă. Nu era foarte adânc lacul. Trebuie să-şi fi pierdut cumva echilibrul. Alex era jos lângă sălcii, iar Beth încă şi mai departe. Ea era soţia unui vardist, care pregătea masa. Râse fără veselie. O puneam pe Beth să facă toate lucrurile acelea de fetişcană. Nu o deranja. Nu-i aşa, Beth? Făceai întotdeauna ce îţi spuneam, nu-i aşa?

Beth dădu din cap. Nu avea curaj să vorbească. Acea zi, ziua pe care încercase ani şi ani de zile să o împingă în fundul minţii era acolo, în faţa ei, şi Efe îi aducea aminte cum se simţise.

— Am auzit strigătele, şopti. Nu am ştiut cine era şi când m-am întors unde erau Efe şi Alex, Markie era acolo, plin de apă şi întins pe marginea lacului. M-am dus să aduc pe cineva. Efe m-a trimis. Nu vedeam pentru că plângeam prea tare. Înţelegeam că Markie era mort. N-am întrebat niciodată ce se întâmplase. Nu am vrut să ştiu, cred.

— M-am întors şi l-am văzut, zise Efe. I-am văzut braţele fluturând şi nu m-am întors să-l ajut, şi apoi nu l-am mai auzit, iar Alex striga, şi doar când l-am auzit pe Alex, m-am dus să mă uit după el, după Markie. Dar a fost prea târziu. Nu m-am dus când ar fi trebuit, ăsta-i adevărul. L-am omorât. M-am gândit că l-am omorât, până când tu mi-ai spus că nu-l omorâsem, Leonora. Ai spus că a fost un accident şi să nu spun nimănui niciodată nimic despre asta. Şi nu am făcut-o. Rilla, îmi pare rău. E patetic să spui un asemenea lucru, şi nu ştiu dacă mă vei ierta vreodată, dar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te ascult, Leonora. Când eram copil, exista un motiv pentru asta, dar în ultima vreme, ei bine, ştiam cum te învinuiai, Rilla, şi tot nu am îndrăznit să spun nimic. Îmi doresc să mă pot întoarce în timp să procedez altfel. Nu ştiu ce să mai spun. Efe se duse şi îngenunche pe jumătate lângă Rilla. Vei mai putea vreodată să mă ierţi? Rilla, vorbeşte-mi.

— Oh, Efe, zise Rilla. Ce mai e de spus? Îşi puse ambele braţe în jurul lui şi îl trase spre ea. Capul lui era pe umărul ei. Eu tot mă învinuiesc. Am s-o fac mereu pentru că era treaba *mea* să am grijă de Markie, nu a ta sau a mamei, sau a lui Gwen, sau a altcuiva. Dar mă bucur dacă te poţi simţi mai puţin rău acum, Efe, pentru că ai vorbit despre asta. Cred că toţi ar fi trebuit să vorbim despre asta chiar atunci şi să ne consolăm unii pe alţii, dar nu am făcut-o, iar eu nu aş fi putut să o fac la vremea aceea, şi apoi creşte doar tăcerea, nu-i aşa? Odată ce ai început să nu spui lucrurile, e atât de uşor să continui. A fost curajos din partea ta să vorbeşti acum, Efe, şi bineînţeles că te iert. Erai doar un copil. Nu te-aş fi învinuit niciodată.

Efe se ridică şi scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni.

— Mai bine m-aş duce să mă spăl pe faţă, nu-i aşa? Nu vreau să mă vadă nimeni aşa. Leonora, îmi dai voie?

— Da, Efe. Ne vedem la cină. Se întoarse spre Rilla, când el ieşi din cameră. Rilla, îţi datorez scuze, draga mea. Ai spus că îl ierţi pe Efe, dar vreau să ştiu dacă mă poţi ierta pe mine. Eu ar fi trebuit să îţi spun. Acum îmi dau seama de asta. Chiar am crezut că acţionam spre binele tuturor, dar acum îmi dau seama că l-am protejat pe Efe în detrimentul fericirii tale. Cred că am simţit că puteai să faci faţă tragediei oarecum mai bine decât el. Îmi pare rău, Rilla. Atât de îngrozitor de rău.

Beth observă că Leonora voia să o atingă pe fiica ei, să o strângă în braţe şi nu ştia cum. Zbuciumul era vizibil pe faţa ei, în felul în care îşi frământa mâinile. „Oh, Doamne, se gândi, te rog las-o pe Rilla să o facă. Fă-o pe Rilla să se întindă spre ea. Te rog."

— Nu e nevoie, mamă, zise Rilla şi îşi puse braţele în jurul mamei ei.

Leonora scoase un sunet care era ceva între geamăt şi oftat, şi

Beth îşi acoperi ochii cu mâinile. „Slavă Domnului, se gândi. Totul va fi mai simplu acum."

— Beth, draga mea, zise Leonora, părând din nou ea însăşi. Ai grijă ca mama ta să se odihnească puţin înainte de cină. De-asta te-am rugat să vii cu ea. Ca să ai grijă de ea. Acum mă duc în camera mea.

Ieşi din seră şi Beth îi auzi paşii începţi îndreptându-se spre hol.

— Eşti în regulă, Rilla? Vrei ceva de băut sau altceva?

— Nu ştiu. Nu ştiu ce vreau. Oh, Beth, e atât de greu să uiţi lucruri, nu-i aşa? M-am priceput atât de bine să dau la o parte lucrurile rele toată viaţa, dar acum iată că Leonora aduce totul înapoi. Oare sunt pregătită pentru asta?

— Bineînţeles că eşti, Rilla. Beth îngenunche lângă ea şi îi luă mâna. Eşti atât de curajoasă! Întotdeauna am crezut asta. Mă ajuţi întotdeauna când mă simt rău. Nu pot suporta că acum tu te simţi

rău, iar eu nu pot face nimic să te ajut. Te rog, spune ceva. Te rog, zâmbeşte. Oh, Rilla, urăsc să fii tristă.

— Nu sunt tristă, iubita mea. Sincer. Doar puţin tulburată de toate astea. Asta-i tot. Şi căldura nu ajută.

Rilla zâmbi, de parcă ar fi probat ceva nou, ceva ce nu făcuse de multă vreme. La început era doar un zâmbet şovăielnic, dar lui Beth i se păru că devenea repede mai puternic, mai larg şi mai obişnuit.

— Ai mai văzut vreodată, zise Rilla, atâtea zile calde la rând? Mă simt ca şi cum aş fi pe punctul de a mă topi. Am să fac o baie lungă, rece. Şi asta a fost prima dată când am auzit-o pe Leonora numindu-mă mama ta. Prima. Arăta mult mai fericită acum, se bucură Beth să observe.

— Acum am să fiu în regulă. Du-te şi fă-mi un gin tonic tare şi adu-mi-l în baie.

Beth se îndreptă spre bucătărie, simţindu-se uşurată, de parcă fusese evitată o criză.

Philip stătea de o parte a căsuţei păpuşilor, pe care o mutase cu grijă de la perete. Un prosop de baie din dulapul cu lenjerie era întins sub fereastră, pentru ca tapetul să fie întins pe el, când se desprindea de acoperiş.

— Bine, îi spuse lui Chloë. Trebuie să îl udăm doar atât cât să îl desprindem de pe structură, fără să treacă prin el şi să distrugă scrisul de pe cealaltă parte. Puţin complicat, dar vom reuşi, cred. Eu am să fac chestia cu apa.

Trecu un burete umed peste hârtie. Fusese ideea lui Beth să ia bureţi din geanta de machiaj a Rillei. Erau întotdeauna, îi explicase ea repede, câţiva de rezervă, în caz că se întâmpla ceva cu cei folosiţi în mod curent. Beth fusese cât se poate de încântată să i-i

dea lui Philip pentru descoperirea a ce altceva mai scrisese Maude Walsh. Chloë adusese un cuţit din bucătărie şi era ocupată cu introdusul lamei lungi, subţiri sub hârtia umedă de pe partea ei.

— Uite, se desprinde, cred.

— Bine, dacă eşti sigură. Ai grijă!

Philip se uita îngrijorat.

— Bineînţeles că voi avea grijă, la naiba! Nu trebuie să-mi spui. Se strâmbă. Ştiu ce să fac la fel de bine ca tine, ştii asta. Chloë împinse cuţitul puţin mai departe sub o margine de hârtie. Se desprinde frumos, uite, zise şi ridică un colţ.

Hârtia se dezlipi frumos într-o fâşie lungă, paralelă cu aceea pe care o îndepărtase Douggie.

— Splendid! zise Philip. Acum cred că ai putea lua o bucată din partea asta. Asta e, în paranteză fie spus, o operă foarte frumoasă. A lui Ethan Walsh, nu-i aşa?

— El a făcut casa, dar soţia lui a pictat hârtia, cred. Adică străbunica mea. Mama Leonorei.

— Atunci şi ea era o artistă.

— Nu cred. Nu chiar. Chloë muncea din nou intens cu cuţitul. Cred că a fost la şcoala de artă, dar nu a făcut mare lucru după ce s-a măritat.

— Păcat, zise Philip. E frumoasă. Dacă o putem usca aşa cum trebuie, s-ar putea să reuşesc să o pun la loc, ştii. Aproape la fel de bine ca la început.

— Eşti o bijuterie şi o comoară, zise Chloë. Dar dacă Leonora vrea să păstreze ce e pe dos?

— Ar putea face o copie, fără îndoială.

— Nu ştiu.

Chloë părea a nu fi atentă. Aşează a doua fâşie pe care reuşise să o desprindă, lângă prima, care era întinsă cu partea pictată în jos pe prosop. Se aşează în genunchi şi se uită cu atenţie la scris.

— E greu de descifrat scrisul ăsta, spuse. Dar cred...

Singurul sunet din camera copiilor era zgomotul slab al buretelui lui Philip trecând peste porţiunea de hârtie rămasă. Chloë era acum pe podea, întinsă în aşa fel încât să se poată uita mai de aproape la scrisul de mână.

— Eşti foarte tăcută, zise Philip. S-a întâmplat ceva?

— Oh, Doamne! Nu pot să cred asta, zise încet, şi apoi: Philip! Vino încoace! Dacă asta înseamnă ce cred eu, e de necrezut! Nu se poate, dar sunt sigură că am citit bine. Vino să vezi.

Philip se duse într-acolo şi se ghemui jos lângă Chloë, ca să citească. După un minut sau două, îşi trecu mâna prin păr şi se strâmbă.

— Drăcia dracului! spuse, scuturând din cap. Apoi o spuse din nou, Drăcia dracului, Chloë! Ar fi bine să-i spunem Leonorei.

— Am să-i spun eu, Philip. A fost jos la Nanny Mouse, cred, dar trebuie să se fi întors deja. Mă duc să o caut. Dar să nu spui niciun cuvânt nimănui, Philip, promiţi? Absolut niciunul.

— OK. Philip clătină din cap. N-am să spun nimic.

Chloë se aşează pe podea lângă căsuţa păpuşilor şi citi de la capăt ce era scris pe dosul ţiglelor de acoperiş pictate.

Leonora şi Alex stăteau unul lângă celălalt pe băncuţa ce se întindea de jur-împrejurul pereţilor foişorului, uitându-se prin albumul cu fotografii deschis în braţele lui Alex. În timpul conversaţiei ei cu Sean în seră, Leonora îşi dăduse seama că nu exista nicio fotografie cu Maude la Willow Court. Trebui să îşi stoarcă creierii câteva minute, înainte de a-i veni în minte că exista

un album foarte vechi în sertarul de jos al scrinului ei. Alex intrase pe uşa din faţă, când ea urca să îl caute, şi îl trimisese pe el, ca să îşi menajeze, cum spusese ea „picioarele străvechi”.

Alex spuse:

— Eşti sigură că te simţi bine, Leonora? Arăţi puţin obosită. Nu crezi că ar trebui să te întinzi înainte de cină?

Leonora clătină din cap.

— Nu, dragul meu. Mă simt bine, sincer. Deloc obosită. Totuşi, ştii că eşti bătrân atunci când nepotul tău te sfătuieşte să te întinzi. Nu, pur şi simplu aveam chef să caut poze cu mama mea şi m-am gândit că te-ar interesa şi pe tine să le vezi. E greu de crezut pentru alţii, dar eu de-abia am cunoscut-o, ştii doar. De asta te-am rugat să aduci albumul ăsta. Vreau să mă uit la nişte fotografii cu ea. Trebuie să fie câteva, sunt sigură, deşi nu-mi aduc aminte de niciuna.

— Eu sunt întotdeauna bucuros să mă uit la fotografii vechi, zise Alex. Deşi există câteva lucruri în albumele tale pe care nu prea aş vrea să le revăd.

Leonora se întreba dacă Alex se referea, indirect, la Mark. Îşi dădu dintr-odată seama că sărmanul Efe avusese exact aceeaşi vârstă, când se înecase Mark, pe care o avusese ea când murise Maude. Li spuse lui Alex:

— Cred că mama trebuie să fi fost persoana cea mai sperioasă de aparatul de fotografiat care a existat vreodată. Am trecut prin tot albumul acesta şi ce am descoperit? Nu prea mult, nu-i aşa?

— Două fotografii destul de bune cu ea în Grădina Liniştită, răspunse Alex. Şi cea de lângă pian.

Leonora se uită cu atenţie la pagina pe care i-o arăta Alex. Era mama ei în depărtare, dar dacă nu ai fi ştiut cum arăta, nu ai fi înţeles din fotografia asta. Silueta micuţă, micuţă a unei femei

slabe, departe pe o potecă în grădină. În prim-plan, un strat de flori albe. Nişte arbuşti lângă zidul grădinii ocupau latura fotografiei. Destul de mult cer plin cu nori pufoşi. Aceea era prima fotografie. A doua o înfăţişa pe Maude lângă un pom fructifer pe spalier în plină floare. În mod evident, voise să scoată în evidenţă florile, desfăşurate ca un evantai pe tot zidul, şi faţa ei era întoarsă dinspre aparatul de fotografiat. Ambele fotografii erau, bineînţeles, alb-negru şi foarte mici.

— Cea cu pianul e mai bună. Şi mai mare. A fost făcută de un fotograf, sunt sigur, spuse Alex. Mă întreb cine le-a făcut pe cele din grădină. Ethan Walsh, bănuiesc.

Leonora se gândi la ceea ce ştia acum despre tatăl ei şi scutură din cap. Nu putea, oricât de tare încerca, să şi-i imagineze pe părinţii ei făcând fotografii de familie fericită în grădină.

— A fost foarte probabil Nanny Mouse, îi spuse lui Alex. Sau Tyler, grădinarul. Arată-mi-o pe cea de la pian.

Alex îi dădu albumul şi ea îl luă în mâini, ridicându-l în dreptul feţei, pentru a se uita mai cu atenţie. Inspiră adânc şi expiră.

— Te simţi bine, Leonora? întrebă el.

— Tot nu i se vede bine faţa, nu-i aşa? E frumoasă, nu-i aşa? Într-un fel oarecum şters, liniştit. Îmi aminteşte de o creatură speriată. O căprioară, sau o pasăre, poate.

— Da, e foarte frumoasă. Dar, după câte se vede, nu seamănă deloc cu tine, Leonora. Deşi nu e cea mai clară imagine pe care am văzut-o vreodată. Tu semeni cu Ethan, nu-i aşa?

— Cred că da, zâmbi Leonora. Semăn cu el, iar Gwen şi Efe seamănă foarte mult cu el. Totuşi, tu nu. Poate că tu, Alex, semeni cel mai mult cu mama mea. Ai acelaşi nas lung, subţire, uite!

— Eu nu-mi pot da seama, zise Alex, iar în clipa aceea uşa foişorului se deschise brusc şi intră Chloë, ţinând în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Îmi pare rău să te întrerup, Leonora, când stai de vorbă cu Alex, dar aş vrea să vorbesc cu tine, dacă nu te deranjează.

— Desigur, draga mea. Eu şi Alex ne uitam pe un album vechi. Vino şi aşază-te aici, lângă mine.

— Te deranjează dacă vorbesc numai cu tine, Leonora? Îmi pare rău, Alex.

Alex arăta nedumerit.

— Nicio problemă, zise. Închise albumul şi se ridică. Am să duc ăsta cu mine înapoi în casă, nu?

— Ar fi foarte drăguţ. Nu durează mult, sunt sigură, şi apoi venim şi noi.

— Mulţumesc, Alex, zise Chloë. El închise uşa foişorului când plecă, iar ea merse să se aşeze lângă Leonora. Îmi pare rău că l-am expediat aşa pe Alex, dar ai să vezi într-o clipă de ce. Am bătut la maşină mesajul pe care l-am găsit pe acoperişul căsuţei păpuşilor. Iată-l. M-am gândit că trebuia să fim doar noi. Ai să înţelegi într-o clipă de ce.

Leonora o strânse pe Chloë de mână.

— Eşti un copil atât de bun, nu-i aşa? Sunt aşa de bucuroasă că tu ai descifrat totul.

— Şi Philip. El a fost persoana principală care l-a desprins de pe acoperiş fără să îl deterioreze. E grozav!

— Ce spune? Ar fi bine să ştiu ce spune.

Leonora oftă şi întinse mâna după hârtie.

— Uite, spuse Chloë şi înmână hârtia bunicii ei.

Apoi se instală cu un braţ întins pe spătarul băncii, gata să cuprindă umerii Leonorei. Era sigură că o asemenea mângâiere

avea să fie necesară şi voia să fie pregătită să i-o ofere la nevoie. Se trezi că îşi ţine respiraţia în timp ce Leonora desfăcu foaia şi începu să citească.

Beth petrecuse o mare parte din după-amiază cu cadourile Leonorei. Când Gwen o rugase să se ocupe de cele care veniseră prin poştă, acceptase numaidecât. Avea să fie bine să fie ocupată. Toate cadourile, în afară de cele de la familie, aveau să fie expuse sub copacul lui Chloë. Beth preluase şi sarcina de a avea grijă ca Leonora să vină în hol la momentul potrivit după petrecere, ca să deschidă pachetele pe care nu le văzuse încă şi să noteze cine ce-i trimisese, astfel încât să se poată scrie scrisori de mulţumire. Aceste câteva zile, reflectă ea, nu se dovedeau a fi perioada idilică la care visase în săptămânile premergătoare petrecerii Leonorei. Lucrurile nu se ridicau aproape niciodată la nivelul aşteptărilor şi ar fi trebuit să fi învăţat asta până acum. Totuşi, prăpastia dintre cum îşi imaginase ea că se va plimba cu Efe prin grădină, sau va sta cu el pe terasă, sporovăind întruna, şi ceea ce făcea ea de fapt era atât de uriaşă, încât aproape că o făcu să râdă.

N-ar fi putut scăpa fără să dea o mână de ajutor. Gwen sugerase asta şi spusese totodată că plănuia ca Alex să o ajute, dar pentru moment nu-l găsea. Beth nu obiectă. Casa era acum plină de femei tinere cu aspiratoare şi dispozitive de lustruit podeaua care dereticau înainte de petrecere, deşi casa arăta deja perfect. Toată lumea, aşa se părea, se agita în jur, îndeplinindu-şi sarcinile, iar ea avea răgaz să reflecteze.

Nu îşi dăduse seama că Leonora avea aşa de mulţi prieteni şi cunoştinţe. Aproape şaptezeci de persoane veneau la petrecere a doua zi şi pe deasupra mai erau toate aceste lucruri trimise de aceia care dintr-un motiv sau altul nu puteau veni. Felicitările lor

spuneau lucruri de genul: „Pentru draga Leonora, dorindu-ţi încă mulţi ani fericiţi”, sau „Cu mare afecţiune”, iar unele dintre cadouri meritau să fie expuse. Erau o bomboniera veche, săpunuri şi pudre de talc de lux, bomboane de ciocolată făcute în casă, şi potpuriuri extrem de scumpe. Cineva trimisese şi papuci de casă căptuşiţi cu blană, şi Leonora avea să simuleze că nu îi plac, că erau o confirmare a statutului de doamnă bătrână, dar Beth ştia că avea să îi poarte în fiecare seară. Altcineva trimisese o tavă specială, montată pe o pernă care se instala pe genunchi, când te uitai la televizor, dar oricine era, în mod clar nu o cunoştea deloc pe Leonora. Nu mâncase niciodată în viaţa ei în faţa televizorului şi nu ar fi făcut-o doar pentru că avea şaptezeci şi cinci de ani. Beth zâmbi şi se ridică să ducă primele cadouri în hol.

Copacul pe care îl crease Chloë acolo semăna cu ceva desprins dintr-un basm. Beth îi găsi pe Douggie şi pe Fiona uitându-se la el, fermecaţi. Când se apropie de ei, se deschise uşa din faţă şi Gwen intră din grădină. Ducea o găleată plină de flori pentru vazele care aşteptau în sala de spălat vase.

— O să-ţi intre muşte în gură, Douggie dragule, spuse, dacă stai cu ea aşa deschisă.

Băieţelul nu o băgă deloc în seamă şi Fiona râse.

— Nu-l prea poţi acuza pe el, zise. E cel mai frumos copac pe care l-am văzut vreodată.

— E minunat, nu-i aşa? zise Gwen. Sunt atât de încântată că Chloë s-a gândit la asta. Va fi chiar un subiect de discuţie, sunt sigură.

Beth îşi dădu seama deodată că trunchiul copacului-cadou de aniversare era vechiul cuier pentru pălării, care fusese aruncat în şopron de către Leonora cu mulţi ani în urmă, sub pretextul că în zilele astea mai nimeni nu mai purta pălărie şi, chiar dacă purtau,

majoritatea oamenilor nu erau destul de înalţi ca să ajungă la cârligele de pe o piesă de mobilier care părea a fi destinată unor uriaşi. Lui Efe obişnuia să îi placă să îl folosească în tot felul de jocuri închipuite când erau mici – ca barieră, sau tun, sau chiar, cum îşi aducea acum aminte, drept copac. O legase pe ea de el odată, când ploua şi nu puteau ieşi în grădină.

Se uită cu atenţie să vadă cum realizase Chloë efectele. Erau funde făcute manual din foiţă de staniol, legate printre ramurile de salcie, dar acestea alternau cu benzi înguste de panglică aurie, atârnând ca nişte mici ciucuri. „Chiar e ceva de vis, se gândi Beth. Decoraţiunile metalice captau fiecare părticică de lumină, scăpărând şi sclipind şi scoţând mici sunete subţirele când se mişcau. Leonora avea să fie copleşită, Beth era sigură de asta, şi oaspeţilor avea să le placă mult. Sean o să vrea cu certitudine să-l filmeze.

— Am să pregătesc florile pentru casă acum, zise Gwen şi apoi zări tava pe care Beth o punea pe podea. Văd că sunteţi toţi ocupaţi cu aranjarea cadourilor.

— Ce vom face cu cadourile noastre, Gwen? Le punem şi ele sub pom?

— Nu, nu cred. Mama o să le desfacă desigur în seara asta, separat de toate celelalte. Se pare că aveţi destule pe care să le puneţi sub copac, fără să vă faceţi griji şi de cadourile familiei.

— OK, zise Beth. Începu să ia cadourile unul câte unul de pe tavă şi îl zări pe Douggie cu colţul ochiului, privind cu jind la ea. Ai vrea să mă ajuţi, Douggie? Îmi dai o mână de ajutor să punem cadourile sub copac?

Douggie dădu solemn din cap şi Fiona spuse:

— Asta o să fie distractiv, nu-i aşa, Douggie? Doar că va trebui să fii extrem de atent, nu-i aşa? Uite, am să te ajut să i le dăm lui Beth, şi ea are să le pună pe toate la locurile potrivite.

— Va arăta nemaipomenit! zise Gwen. Mai bine aş continua cu aranjamentele mele florale.

Beth se întreba unde era Efe şi cum îl afectaseră dezvăluirile Leonorei. Unde era acum? Poate ştia Fiona.

— Unde sunt ceilalţi? Ai habar? întrebă ea.

— Atenţie, puiule, zise Fiona cu vocea pe care o adopta adesea pentru a vorbi cu copilul ei. Dă-i-le lui Beth şi las-o pe ea să le pună jos. Ar fi atât de îngrozitor dacă s-ar sparge ceva. Aşa. Se întoarse spre Beth. Habar n-am unde sunt cu toţii. Alex s-a dus în grădină. Chloë şi Philip erau sus în camera copiilor, dar nu ştiu unde sunt acum, iar Rilla e în camera ei, cred.

Nicio referire la Efe. Beth nu spuse nimic şi îşi întoarse atenţia spre cadourile Leonorei, creând genul de aranjament cum vedeai uneori de Crăciun în vitrinele magazinelor, unde pachetele erau aşezate artistic sub ramurile decorate. Spuse:

— Vor fi foarte multe cadouri, nu-i aşa? Nimeni nu va veni cu mâna goală, nu?

— Bună, doamnelor! spuse o voce, şi Efe traversă holul, îl ridică pe Douggie şi îl sărută. Ce faceţi? Pot să particip şi eu?

— Desigur, dragule, zise Fiona. Ne-am bucura mult să ni te alături, nu-i aşa, Beth?

Beth dădu din cap. Efe, în mod surprinzător, ţinând cont de ce se întâmplase în seră, arăta dezinvolt, şi ea se mira de abilitatea lui de a-şi ascunde adevăratele sentimente. Fără îndoială că fusese afectat. Purta un tricou kaki şi pantaloni kaki cu mai multe buzunare decât ar fi fost necesar.

— L-am ajutat pe tata la pavilion. Arată grozav! Cu adevărat excelent. L-ai văzut, Beth?

— Nu, nu încă. Douggie, adu înapoi sticla aia pe care o ţii în mână, acum, te rog. Am nevoie de ea aici.

Douggie fugi ascultător spre ea şi Beth i-o luă din mână şi o puse jos înainte de a apuca s-o spargă.

— Văd că eşti cam la fel de utilă ca o cană de ciocolată, iubito, zise Efe, uitându-se la soţia lui, pentru prima dată de când intrase.

Zâmbea în timp ce vorbea, şi Beth se simţi deodată furioasă pe el. Oricât de tulburat ar fi fost, nu avea nicio scuză să se poarte atât de urât. Dar era isteţ. Dacă Fiona ar fi obiectat, ar fi adăugat imediat că glumea. Tonul acela îi permitea să o insulte, iar ea nu putea face absolut nimic. Beth se întreba dacă trebuia să spună ea ceva, şi dacă da, care ar fi trebuit să fie cuvintele, când Efe vorbi din nou. De data asta remarcile îi erau adresate lui Beth.

— Soţia mea e foarte prostuţă, Beth. Sunt căsătorit cu o imbecilă. Asta sună ca un titlu de film, nu-i aşa?

Fiona avea lacrimi în ochi. Beth se uită la Efe şi deschise gura, gata să spună ceva, când observă că intrase Alex care stătea tăcut lângă uşă.

— Scuze, Efe, spuse. Asta e o insultă la adresa soţiei tale şi dacă nu ai fi fratele meu, te-aş lovi. S-ar putea să te lovesc oricum. Retrage-ţi cuvintele! Acum!

Efe zâmbi.

— Oh, bine. Ai devenit un fel de cavaler rătăcitor, nu-i aşa, Alex? Cam târziu, nu-i aşa, să te metamorfozezi din Incapabilul Numărul Unu în Bruce Willis? După ce ţi-ai ţinut gura toată viaţa, nu crezi că asta nu e treaba ta?

— Ba e treaba mea! Tu crezi că poţi scăpa uşor de toate. Asta e problema ta.

— Oh, şterge-o, Alex. Eşti plictisitor, ştii asta?

Fiona spuse:

— Douggie, vino acum! Mergem să căutăm pisicuţa.

Îşi luă fiul în braţe şi părăsi camera, aproape fugind.

Beth o urmă, deşi ar fi vrut să vadă ce avea să facă Alex mai departe, dar conştientă că cineva trebuia să aibă grijă de Fiona. Însă când ieşi în hol, nu mai era nici urmă de ea. Beth oftă. Se instală într-o parte a coridorului, care nu se afla în raza vizuală a lui Efe şi Alex, dar de unde ea îi vedea perfect pe amândoi.

— Eşti un ticălos nenorocit şi arogant! strigă Alex, şi înainte ca Beth să îşi dea seama ce se întâmpla, el se duse direct la fratele său şi îi dădu un pumn în faţă.

Îl luase pe Efe prin surprindere, aşa încât acesta se împletici înapoi pentru o clipă izbindu-se de balustradă, dar îşi reveni repede şi întinse pumnul spre Alex, aproape din reflex, lovindu-l în colţul gurii. Efe era palid de furie.

— Rahat! Omule, ce-ţi veni?! strigă. Încetează!

— Atunci cere-ţi scuze! Haide! Du-te şi caut-o pe Fiona şi spune-i că îţi pare rău.

Efe se încruntă.

— Ce îi spun soţiei mele nu te priveşte, nu e treaba ta, la naiba!

— Nu-mi pasă. Spune că ai să îţi ceri scuze sau te lovesc din nou. Mai tare de data asta.

— Ooh, mi-e frică, zise Efe, cu o voce pe care o folosise întotdeauna când erau copii special ca să îl tachineze pe Alex. OK, OK, am să-mi cer scuze. OK? Am s-o fac. Când o văd.

Păşi maiestuos spre scară şi urcă în fugă câte două trepte odată. Când Beth văzu că ajunsese sus, ieşi din ascunzătoarea ei şi merse spre Alex, care se rezema de tocul uşii, atingându-şi buza de sus, deja umflată.

— N-ai văzut asta, nu-i aşa? Putea fi mai rău, îi spuse lui Beth. Unul din noi ar fi putut să aterizeze pe toate acele cadouri drăguţe şi să zdrobească toate piesele de sticlă şi de porţelan. Priveşte partea bună a lucrurilor.

— Lasă-mă să văd cât de rău eşti rănit, Alex.

— Nu sunt deloc rănit.

— Ba eşti. O să ai o buză uriaşă şi o vânătaie.

— Totuşi a meritat. Alex zâmbi dintr-odată răutăcios. Nu m-am mai bătut cu Efe de ani de zile. De fapt, nu-mi pot aduce aminte de ultima oară. Am evitat asta întotdeauna, copil fiind. De teamă să nu mă lase lat, bănuiesc.

— Ăsta nu a fost singurul motiv, zise Beth. În general, ai fost de acord cu fiecare cuvânt pe care îl spunea Efe.

— Cred că da. Şi tu la fel. Haide, recunoaşte.

— Recunosc. Vino în bucătărie să te oblojesc.

— Am nevoie? zise Alex, dar o urmă destul de bucuros şi se aşeză la masa de bucătărie.

— Da, ai puţin nevoie. Ai o crestătură mică. Nu sângerează tare, dar ar fi mai bine să o curăţ. N-am mai făcut asta niciodată, dar ştiu că trebuie să bei un ceai cu zahăr pentru şoc.

— Urăsc ceaiul cu zahăr. Dă-mi o cola în schimb. Aia e plină de zahăr. În frigider.

— S-au schimbat timpurile, zise Beth. Pe vremuri, Leonora nu ar fi permis să existe o băutură gazoasă în casă.

— A prelucrat-o tata, cred. Când e cald, îi place foarte mult romul cu cola, se pare.

— Minuni se întâmplă întotdeauna.

Beth puse paharul jos pe masă şi merse să caute un prosop de vase curat. Deschise robinetul de apă rece şi udă un colţ, apoi îl stoarse cât de tare putu.

— OK, nu te mişca, zise, aplecându-se peste Alex, care îşi îndreptă faţa spre ea.

Ochii îi erau închişi şi dintr-odată arăta ciudat de vulnerabil. Pentru că era puţin mai tânăr decât ea, ea se gândise întotdeauna la el ca la cineva care are nevoie de îngrijire, dar acum, pentru absolut prima dată, îl vedea ca fiind de-o seamă cu ea. Un bărbat. Observă venele albastre de pe pleoapele lui. Îi simţi mirosul părului şi al pielii. Buza rănită era umflată şi tăiată şi avea o vânătaie pe obraz. Era ceva ce simţea în stomac, un fel de fâlfâit, ca senzaţia de dinainte de a urca pe scenă. Un fel de nervozitate, de emoţie pe care nu o mai simţise în compania lui Alex. Ce era în neregulă cu ea? Tot ce era obişnuită să simtă, toate prejudecăţile ei se aflau parcă în mijlocul unui cutremur. Trebuia să fie îndrăgostită de Efe, nu-i aşa? Prin urmare, de ce faptul că era atât de aproape de Alex avea un asemenea efect asupra ei? Îi era cald şi frig în acelaşi timp şi închise ochii de teamă că, dacă nu o făcea, putea leşina. Mai ales fiindcă ştia că tot ceea ce simţea acum era *adevărat.* Nu avea nimic de a face cu fantezia, sau imaginaţia, sau visurile. Beth era aproape copleşită de dorinţa de a-l săruta pe Alex, de a-l mângâia, aruncându-şi braţele în jurul umerilor lui, dar ezită, ca nu cumva să se înşele în legătură cu ceea ce simţea el.

— Beth? şopti el.

— Mmm, zise ea.

Nu putea să îi pronunţe numele, de teamă ca nu cumva vocea să îi tremure sau să îi trădeze oarecum sentimentele. Tot ce simţise atâta timp, toate sentimentele şi dorinţele ei erau ca bucăţile translucide, strălucitor colorate dintr-un caleidoscop, şi faptul că îl avea pe Alex atât de aproape de ea le scutura şi le rearanja în forme ciudate pe care ea nu le recunoştea. Uită cine era, unde era. Nu mai exista nimic în toată lumea ei decât această gură, care se afla pe a ei

înainte ca ea să poată găsi un cuvânt de spus, care să poată împiedica asta, şi propriile buze se deschideau, iar ea închise ochii.

— Alex, murmură. Oh, Alex...

— Nu spune nimic, şopti Alex. Mai sărută-mă o dată.

Apoi el se ridică şi îşi aruncă braţele în jurul ei. Beth simţi totul schimbându-se. Nimic nu avea să mai fie la fel. Această... această persoană care o săruta nu era cea pe care o ştia dintotdeauna.

— Alex, zise ea. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu noi?

— Cu mine, zise Alex. Cu mine s-a întâmplat ceva. Am fost prost şi lent şi nu am admis asta.

— Ce? Ce nu ai admis?

— Că te iubesc. Cred că te-am iubit dintotdeauna, doar că exista Efe şi vedeam ce simţeai pentru el, şi nu am vrut... nu am putut... oh, Beth, ştii ce spun. Nu credeam că vreodată, ştii tu, ai putea simţi ceea ce voiam eu să simţi.

— Nici eu nu am crezut că aş putea, zâmbi Beth. Dar asta s-a întâmplat pentru că eram orbită de Efe. Nu vedeam şi simţeam nimic cum trebuie.

Alex îi mângâie părul, eliberându-i fruntea.

— Şi aveai dreptate, *eram* gelos. Ai observat asta, îţi aduci aminte? În drum spre Nanny Mouse. Când mă gândeam la voi doi împreună, tu şi Efe, deveneam altul; ucigaş, sinucigaş, patetic. Doar gelos, bănuiesc.

— Nu mai trebuie să fii, Alex. Promit. Se ridică în vârful picioarelor ca să îl sărute, apoi se trase înapoi, ferindu-se puţin de el, şocată de cât de puternice erau sentimentele pe care începuse să le simtă.

— Alex, nu putem, zise ea. Nu aici. Ar putea intra oricine.

El se aşează clătinându-se pe scaunul de bucătărie şi-i zâmbi răutăcios. Exact în acel moment uşa se deschise şi Rilla îşi făcu apariţia.

— Ce se întâmplă, dragilor? zise, intrând şi aşezându-se imediat lângă Alex. Tocmai l-am văzut pe Efe arătând ca un nor de furtună. Voi doi v-aţi bătut? Pentru ce? Spuneţi tot, haideţi. Alex, iubitule, *ce* s-a întâmplat cu buza ta?

— N-a fost nimic, Rilla, sincer, zise Alex cu glas stins.

— Prostii, bineînţeles că a fost. Se întoarse spre Beth şi îi aruncă un zâmbet. Aş putea să te rog să îmi aduci o cola, Beth? Mulţumesc, draga mea. Cea a lui Alex arată delicios. Şi nu aş refuza niciun biscuit, dacă mi-ai da cutia aia de pe bufet. Nu pot în niciun caz să rezist până la cină.

Beth se duse să îi aducă Rillei băutura şi puse cutia cu biscuiţi în faţa ei.

— Am să vă las să vă descurcaţi singuri, spuse. Ies să iau puţin aer proaspăt.

Ştiu, de cum păşi în Grădina Peter Rabbit, că Alex ar fi dat orice să vină cu ea, să scape de interogatoriul Rillei, dar ea voia să fie singură.

Trebuia să se gândească. Trebuia să se gândească la Efe, pentru că absolut fiecare lucru pe care îl crezuse despre el înainte de sfârşitul acesta de săptămână se schimbase. Şi acum, datorită lui Alex şi a ceea ce tocmai se întâmplase, chiar şi cea mai puternică senzaţie a ei, atracţia fizică, aceea care o lăsa adesea buimacă şi fără suflare, se schimbase. Era ca şi cum sărutând-o astfel, Alex ar fi trezit-o, ar fi făcut-o conştientă de existenţa lui pentru prima dată.

Preţ de aproximativ treizeci de secunde, Beth se întrebă dacă asta era ceea ce era cunoscut drept ricoşeu. Dacă se mulţumea cu al doilea, pentru că acceptase că nu-l putea avea pe Efe, şi chiar în

timp ce se gândea la asta, ştia că nu era adevărat. Acest sentiment nou, această revelaţie, nu avea absolut nimic de a face cu Efe şi ceea ce simţise odată pentru el.

„Oh, Doamne, ce mult timp am irosit, se gândi Beth. Aş fi putut să mă scutesc de atâta chin. Atâta nefericire. Aş fi putut să mă lipsesc cu totul de a-l iubi pe Efe, dacă aş fi avut minte. Nu l-am observat pe Alex până acum, pentru că nu mă uitam unde trebuia." Se aşează pe banca de lângă şopron, care nu se vedea din casă, şi lăsă soarele de după-amiază să îi scalde faţa.

Decembrie 1998

Beth stătea liniştită în faţa oglinzii enorme cu trei laturi din dormi torul liber al casei McVie, în timp ce părul îi era aranjat de către Jules, stilistul Fionei. Cealaltă domnişoară de onoare, verişoara Fionei, Rowan, îşi aştepta rândul, purtând un halat de casă de satin care arăta de parcă ar fi costat mai mult decât un salariu pe o lună. Decembrie era o perioadă ridicolă pentru organizarea unei nunţi. Efe se căsătorea cu Fiona McVie în după-amiaza aceea, cu mai puţin de o săptămână înainte de Crăciun. Fericitul cuplu pleca seara la schi în luna de miere, şi Beth nu se putea gândi la nimic altceva. Jules spuse:

— O să arăţi perfect, Beth, ai încredere în mine, dar şi tu trebuie să îţi aduci contribuţia, ştii asta. Zâmbeşte, draga mea, zâmbeşte! Ai zice că o să participi la nişte funeralii.

Beth îşi ridică ascultătoare colţurile buzelor, sperând ca eforturile ei să-l păcălească pe Jules. Nu avusese niciodată mai

puţin chef sa zâmbească. Fardul pe care i-l întinseseră pe toată faţa era mai gros decât era ea obişnuită. Rujul, prea roz. O întrebase pe Fiona de ce au trebuit să cheme un make-up artist (aşa-i spunea Fiona unei fete tinere pe nume Mirabelle) ca să le machieze. Erau toate, fără doar şi poate, destul de mari să o facă singure. Fiona explicase cu răbdare că era „pentru fotografii". Machiajul trebuia să fie mai dramatic decât de obicei, dacă nu voiai să arăţi ca moartea în albumul de nuntă.

— Dar Alex face fotografiile, încercă Beth din nou. El nu face niciodată oamenii să arate groaznic. Ştii asta. E genial!

— Oh, ştiu, răspunsese Fiona. E minunat, desigur, dar nu e niciodată o idee rea să-i dai Naturii o mână de ajutor, nu-i aşa?

Miracolul cel mai recent al cosmeticii, fondul de ten care se simţea uleios, de culoare nepotrivită, i se părea lui Beth că mai mult strica

Natura, dar nu spuse nimic. Era, la urma urmei, ziua nunţii Fionei şi toată lumea trebuia să-i facă pe plac.

Ca şi căsătoria în decembrie, când avea să fie prea rece pentru genul de rochii stupide pe care mireasa le alesese pentru domnişoarele de onoare. În timp ce Jules îi îndepărta părul de pe frunte şi i-l prindea într-un aranjament extrem de complicat la ceafă, ea se gândea la rochia pe care avea să o poarte în curând: mătase roz pal, cu două rânduri de volănaşe din dantelă în jurul decolteului, model care nu o prea avantaja. Ca de altfel nici culoarea, dar n-avea importanţă. Toată lumea avea să aibă ochi doar pentru mireasă, şi Fiona lucrase din greu pentru ziua asta în ultimele şase luni.

Hotărâse să ţină nunta la Londra, nu la Willow Court. Foarte bine, admise Beth, având în vedere că părinţii ei îşi făcuseră încălzirea pentru ziua asta practic de când se născuse Fiona. Şi

chiar *era* mai şi în ceea ce privea avantajos aeroportul. De asemenea, majoritatea prietenilor cuplului aveau reşedinţa la Londra. Totul avea o noimă, şi chiar şi Leonora, care ar fi adorat ca evenimentul să aibă loc sub acoperişul ei, acceptase starea de fapt. Fiona angajase cei mai buni designeri, cele mai la modă firme de catering, cei mai buni furnizori şi specialişti, ca Jules şi Mirabelle, pentru a nu lăsa nimic la voia întâmplării. Aceasta avea să devină Nunta Sezonului de Iarnă, altfel avea să fie supărată.

Jules înfipse două accesorii de păr în cocul strâns al lui Beth.

— Absolut încântător, sincer! Cristalele acestea de zăpadă... Absolut divin! Un contrast atât de grozav de scânteietor în părul tău brunet. Arăţi spleeendid! Cu adevărat splendid! zise lăsând „e”-ul din „splendid” să dureze cel puţin trei secunde.

Beth spuse:

— E drăguţ, mersi foarte mult, şi se ridică.

Acum era rândul lui Rowan, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aştepte momentul în care avea să fie îmbrăcată de către altcineva; cu rochia aceea înfiorătoare, să aştepte începutul întregului spectacol. Limuzinele ajungeau acolo în jumătate de oră. Se aşează pe şezlong şi se lăsă cu băgare de seamă pe catifeaua albastră, având grijă să protejeze pieptănătura. Ar fi fost prea de tot să strice munca lui Jules. Se încruntă. Efe se căsătorea. Întreaga lor relaţie avea să se schimbe. Trebuia. Acum avea să-i fie devotat Fionei în primul rând. Nu fusese întotdeauna aşa. Existase o vreme când el fusese mai apropiat de ea decât de oricine altcineva.

Toţi erau ocupaţi în altă parte, iar Beth era fericită pentru că făcea ce îi plăcea aproape mai mult decât orice altceva: să aibă grijă de Chloë. Vacanţa de Paşte de-abia începuse, Efe se întorsese de la şcoala lui, iar Rilla o trimisese pe Beth să petreacă o săptămână cu

verii ei. Ea însăşi nu prea mai venea la Willow Court de când murise Mark, dar ştia cât de mult îi plăcea lui Beth acolo. La început, după moartea lui Markie, nici Beth nu voise să se întoarcă la Willow Court, dar odată cu trecerea timpului, începuse să-i fie dor de verii ei. Rilla observase asta imediat, şi o convinsese să meargă în vizită ori de câte ori putea. Spusese:

— Nu văd de ce să nu mergi acolo, doar pentru că mie mi-e greu. Ştiu că adori să mergi, şi toţi aşteaptă cu mare nerăbdare să te vadă.

Chloë avea cinci ani, şi era cunoscută în familie drept un copil puţin mai greu de stăpânit. Avea păreri ferme şi un vocabular bogat.

— Unde aude ea asemenea lucruri? obişnuia Gwen să se tânguiască atunci când fetiţa ei, care arăta exact ca un înger, venea cu ceva groaznic auzit la televizor sau la adulţii pe care îi observa atât de îndeaproape.

— De la noi, mamă, îi spuse Efe. De la noi toţi.

Chloë o adora pe Beth şi se ţinea după fata mai mare de fiecare dată când venea la Willow Court. Lua mâna lui Beth şi o trăgea încoace şi încolo, în Grădina Peter Rabbit ca să se uite cum răsăreau morcovii; la Copacul Căţărător, care era un frasin enorm care se rezema de zidul din spate al Grădinii Liniştite, şi în dormitorul ei, care era o harababură de jucării, cărţi, creioane colorate şi haine, în ciuda eforturilor conjugate ale lui Nanny Mouse, Gwen şi ale oricărei bone care „ajuta la nevoie” atunci la îngrijirea copiilor. O făcea să participe la jocuri complicate cu Sissy, pisica albă flocoasă, care era destul de maleabilă şi uneori permitea să fie împinsă într-un cărucior în miniatură destinat păpuşilor. O lăsase odată pe Chloë să-i lege o bonetă pe cap, până când Nanny Mouse pusese capăt unui asemenea comportament şi îi interzisese

fetiţei să îşi mai îmbrace vreodată animalele. Tom, fratele alb cu negru al lui Sissy, nu era niciodată în pericol de asemenea atenţii. Talentul său special era să fugă şi să dispară înainte să îl poată prinde cineva.

Totuşi, în ziua aceea Beth hotărâse ca lui Chloë să i se îngăduie un premiu. Ceruse permisiune specială de la Leonora să se joace cu căsuţa păpuşilor din camera copiilor.

— Voi avea grijă de tot, promit, spuse Beth. Chloë nu va atinge nimic fără să mă întrebe pe mine şi vom fi foarte blânde cu păpuşile. Nu-i aşa, Chloë?

Chloë dădu din cap cu solemnitate. Leonora se gândi o clipă şi spuse:

— Foarte bine, Beth dragă, dar tu eşti responsabilă. Ai mare grijă, te rog. Ştiu că pot avea încredere în tine.

— Oh, da, poţi! Vom fi cât se poate de cuminţi. Haide, Chloë!

Fetele se grăbiră în camera copiilor. Ploua cu găleata şi picăturile de apă cădeau ca o perdea grea pe geamuri, cufundând încăperea în semiîntuneric. Beth se aşeză în genunchi lângă căsuţa păpuşilor. Scoase un oftat de plăcere. Aceasta era, trebuia să fie, cea mai frumoasă jucărie din întreaga lume, şi, deşi avea doisprezece ani, şi joaca era menită să o amuze pe micuţa Chloë, se simţi ea însăşi alunecând înapoi tot mai mult, până când era din nou o copilă, crezând în păpuşi; creând vieţi pentru ele şi participând la acele vieţi, împărtăşind visurile şi emoţiile lor.

— Pot să mă joc şi eu?

Efe deschisese uşa atât de încet, încât fetele nu auziseră nimic.

— Cu noi?

Efe pretindea că era prea mare şi prea băiat ca să fie interesat de jocuri cu căsuţa păpuşilor, dar obişnuia să li se alăture, când erau

mai mici, vorbind pentru domnul Delacourt şi Lucas, în timp ce Beth făcea vocile pentru Regina Margarita şi Lucinda.

— Da, de ce nu?

El veni şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea lângă Beth. Ea îi simţea mirosul. Pielea lui mirosea a iarbă şi săpun, după cum îşi amintea din zilele în care făceau baie împreună. Acum roşi, gând indu-se la asta. El era prost dispus. La Efe se vedea întotdeauna. Faţa îi devenea rigidă şi încruntată şi nu vorbea ca lumea. Mormăia ceva dacă îi puneai o întrebare, dar ochii îi erau trişti şi arăta întotdeauna de parcă ar fi pe punctul de a lovi ceva. Cum era de aşteptat, începu să lovească în marginea plintei care întâmplător se afla în apropierea piciorului său. Beth spuse:

— Ce e, Efe?

Nu aştepta tocmai un răspuns, dar cuvintele ei avură efectul la care ea se aşteptase. El încetă să mai lovească în perete.

— Nimic. Ei bine, nimic special. Sunt sătul, asta-i tot! Două săptămâni întregi aici cu ei ciondănindu-se tot timpul. Urăsc asta. Mama îl cicăleşte pe tata, şi el nu mai scoate o vorbă, şi apoi iese şi nu se mai întoarce o veşnicie, şi apoi mama începe să-l bată din nou la cap. Eşti norocoasă că părinţii tăi s-au despărţit, crede-mă. E ucigător!

Beth, care ar fi dat orice să locuiască la Willow Court, cu mama şi tatăl ei încă împreună, spuse doar:

— Atunci vino şi joacă-te de-a mama şi de-a tata cu noi. Chloë, uite, o să se joace şi Efe.

— Efe! Chloë se repezi la fratele ei şi începu să îl gâdile. Efe poate să fie tati. Eu o să fiu bebe. O să plâng, ascultă...

— Nu, Chloë, nu fi un bebe plângăcios. Fii un bebe somnoros, te rog! începu Beth, dar era mult prea târziu.

Chloë îşi savura noul rol şi stătea în braţele lui Efe, plângând şi urlând într-o imitare convingătoare a ceea ce făcea ea destul de des în mod natural.

— Încetează! îi spuse Efe, şi ea se opri imediat. O uimea mereu pe Beth darul acesta pe care el îl avea de a-i face pe oameni să i se supună. Ne jucăm de-a bebeluşii buni, Chloë, şi dacă mai scoţi un ţipăt am să te arunc de la fereastră în grădină.

Chloë luă ameninţarea asta drept gluma care era menită să fie şi începu să râdă. Se duse totuşi la fereastră ca să se uite în jos, să vadă cât de departe ar cădea dacă Efe ar face ceea ce spunea.

— N-am să fiu niciodată tată, îi spuse Efe lui Beth. E prea multă osteneală. Tatăl meu nu e niciodată aici. Tatăl tău a plecat cu cineva cu un nume ridicol. Sunt toţi un rahat. Eu nu am să fiu un rahat.

— Dar dacă te îndrăgosteşti de cineva ai să vrei să te căsătoreşti cu persoana aceea, spuse Beth.

— Nu, n-am să vreau. Fetele sunt proaste. Nu tu, Beth, dar majoritatea fetelor. Pur şi simplu, proaste. Nu ştiu să se joace cum se cuvine. Chicotesc.

Complimentul lui Efe o umplu pe Beth se încântare. El nu spunea prea des lucruri frumoase, dar când o făcea, ea le depozita în minte, ca să le scoată şi să se gândească la ele mai târziu, când era singură.

— Cred, zise ea, că o să te răzgândeşti când o să creşti mare.

— Ba nu. Nu mă căsătoresc cu nimeni altcineva, decât cu tine.

Expresia lui era una pe care ea nu o mai văzuse vreodată până atunci. Arăta altfel. Trist. Trist şi mai mare. Se uita la ea aproape ca un adult. Ea se cutremură. El puse mâna pe braţul ei.

— Nu te-ar deranja să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa, Beth?

Ea simţi ceva ciudat în stomac, şi preţ de o clipă se întrebă dacă avea să vomite. Când încercă să vorbească, nu ieşi niciun cuvânt din gura ei.

Efe continuă:

— Eşti singura fată de care mi-a plăcut vreodată, aşa că eu cred că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. Eşti verişoara mea, dar nu eşti chiar rudă cu mine, nu-i aşa? Nu de sânge.

Beth scutură din cap. Efe se ridică dintr-odată.

— Ştiu, zise. Hai să ne facem fraţi de cruce... ei bine, frate şi soră. Sau veri de sânge.

— Dacă facem asta, să devenim veri de sânge, atunci nu te vei putea căsători cu mine.

— Ba da, am să pot. Efe părea întotdeauna atât de sigur pe sine. Nu vom fi cu adevărat veri de sânge. E doar ca o promisiune, asta-i tot. Că ne vom fi veşnic fideli. Eu trebuie să vin să te salvez, dacă vei fi capturată. Aşa ceva.

— Pot să te salvez şi eu?

— Eu n-o să am nevoie de salvare, nu-ţi face griji, zise Efe.

Se uită împrejur după ceva ce ar putea folosi pentru a-şi înţepa degetele.

— Regina Margarita are un ac de pălărie, uite! zise Beth.

— Eu n-aş fi văzut asta niciodată. E foarte micuţ. De unde ai ştiut?

— Mama ta mi l-a dat ultima oară când am fost aici, când i-am spus că voiam ca Lady M să poarte o pălărie. Leonora a făcut special pălăria.

Nici Efe, nici Beth nu o pomeneau pe Rilla. Era pur şi simplu de la sine înţeles că ea nu mai venea la Willow Court. Venise doar o dată sau de două ori de când murise Mark, şi atunci doar pentru o zi sau două. Chiar şi după patru ani, ea încă de-abia putea să îl

pomenească pe fiul ei fără ca lacrimile să îi umple ochii, aşa că Beth încerca să nu vorbească despre el. Şi-l amintea în fiecare zi şi îi era dor de el, iar acum se întreba dacă ar putea vorbi cu Efe despre ce se întâmplase în acea zi, care se amestecase în capul ei cu coşmarurile pe care le avea întruna, dar era prea târziu. El scosese deja acul din pălăria păpuşii şi îi ţinea în sus, astfel încât bucăţica de sticlă care era lipită în vârf şi se pretindea a fi un diamant se lumină şi străluci alb.

— Uite, dă-mi degetul mare!

— O să doară?

Beth se trase puţin înapoi.

— Bineînţeles că nu. Niciun pic. Noi facem mereu chestii din astea la şcoală. Zău. Nu-ţi fie frică!

Beth închise ochii şi întinse braţul. Simţi cum Efe o apucă de mână, apoi o înţepătură, mai puţin dureroasă decât o injecţie.

— OK, deschide ochii! A trecut totul. Uite!

Chloë alese tocmai clipa aceea să vină să vadă ce făcea fratele ei.

— Vreau, spuse. Şi eu vreau să mă joc.

— Nu, Chloë. Asta e un joc pentru copii mari, îi spuse.

— BA DA! Buza de jos începu să îi tremure.

Efe apăsă acul în degetul lui mare.

— Vezi, Chloë? Sânge. Nu e un joc frumos. Doare.

— Doare, Beth? întrebă fetiţa.

Beth dădu din cap pentru că Efe voia ca ea să spună asta, dar nu durea. Sau, dacă durea, ea nu simţea durerea. Efe îşi ţinea degetul mare sângerând peste al ei. Sângele lor se amesteca. Ea se gândi că poate putea să *simtă* sângele lui Efe intrând în corpul ei. El o ţinea de mână şi se uita fix în ochii ei cu o expresie pe care ea nu o putea înţelege. Faţa lui era serioasă, gravă. Era foarte aproape de ea. Îi simţea respiraţia în păr.

— Prieteni pe veci, Beth?
— Prieteni în vecii vecilor.

Ajunseseră la partea cu „impedimentele căsătoriei”, şi, într-un moment de nebunie, Beth se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar sări şi ar obiecta împotriva acestei întregi nunţi. Cartea ei preferată era *Jane Eyre* şi adora pasajul în care nunta lui Jane cu domnul Rochester era întreruptă. Ce ar spune Leonora, Gwen, Rilla, domnul şi doamna McVie, ei toţi, dacă ar fugi la altar şi s-ar năpusti asupra lui Efe, strigând că nu, nu, nu avea voie să se însoare cu Fiona. El era al ei. Făcuseră schimb de sânge, nu-i aşa? Asta nu însemna nimic? Oftă şi îşi îndreptă atenţia spre mireasă. Fiona arăta bine. Beth ar fi vrut să creadă altceva, dar era prea sinceră să nu admită că toată munca pusă în slujba organizării acestei nunţi meritase. Rochia din satin crem simplu, curgea ca un lichid peste trupul extraordinar al Fionei; cristalele de zăpadă din accesoriile de păr, care acum loveau cu răutate în scalpul lui Beth la cea mai mică mişcare a capului, erau doar un ecou al cascadei de forme sclipitoare similare care erau cusute pe trena Fionei. Buchetul ei era din trandafiri albi şi roz pal şi în toată biserica vedeai trandafiri pretutindeni. Asta era o mare realizare în perioada Crăciunului. Probabil că fuseseră aduşi cu avionul de pe undeva din străinătate. Ce risipă de bani! Deşi banii nu erau o problemă pentru care Efe şi Fiona să îşi facă griji. Slujba lui, într-o agenţie de publicitate, era bine plătită, şi el era de asemenea, bineînţeles, unul dintre moştenitorii domeniului Ethan Walsh. Iar familia McVie era de asemenea înstărită.

Veniseră cu toţii, în număr mare, îmbrăcaţi la patru ace. Leonora avusese grijă ca toţi cei care veneau din partea lui Efe să se prezinte corespunzător. Ea însăşi arăta uluitor. Avea peste şaptezeci de ani

şi încă mai stătea dreaptă şi zveltă într-un costum albastru ca penele de păun şi cu o pălărie asortată care îi venea perfect. Gwen purta galben pal, o rochie cu o jachetă pe deasupra, cu o pălărie brun cu galben. Rilla îşi dăduse toată silinţa, iar mantoul ei din brocart de culoarea vinului de Burgundia mătura podeaua în timp ce mergea, atrăgând lumina şi sclipind. Pe cap avea un fel de turban argintiu care o făcea să semene puţin cu unul dintre cei trei magi dintr-o piesă de teatru de Crăciun, dar pe Beth nu o lăsase inima să îi spună asta. Chloë era în albastru, şi de data asta arăta destul de normal. Fiona nu riscase să o aibă ca domnişoară de onoare, şi Beth înţelegea asta. Verişoara ei cea mai mică avea obiceiul tulburător de a apărea cu păr violet sau purtând ceva scandalos, ca de exemplu o zgardă bătută cu ţinte de metal drept brăţară.

Bărbaţii, care nu aveau aceleaşi şanse de a se îmbrăca de gală, arătau toţi bine, aşa credea Beth, în afară de sărmanul Alex. El ura cravatele de orice fel şi nu mai fusese văzut în costum din anii de şcoală. Părea extrem de stânjenit, şi Beth îi zâmbi. El îi zâmbi răutăcios înapoi, prefăcut. Era ciudat cât de diferit părea, se gândea Beth, când se exterioriza. Chiar foarte chipeş, dacă îţi făceai timp să îl observi. Pentru un moment, Beth se întrebă dacă era oare vreodată invidios pe fratele lui extraordinar de frumos. Oare bărbaţii se gândeau la asemenea lucruri? „Am să îl întreb într-o zi", îşi propuse. Deşi Alex nu era un bun orator, când îl întrebai ceva, îşi îndrepta întreaga atenţie asupra întrebării şi niciodată nu o respingea ca pe o simplă prostie.

— Poţi săruta mireasa, spuse preotul, şi Beth îl văzu pe Efe aplecându-se şi ridicând voalul care acoperea faţa Fionei.

O sărută din plin pe gură, bineînţeles: nu existau jumătăţi de măsură pentru Efe, nici măcar în biserică. Beth închise ochii. Îşi

dorise foarte mult să *nu* vadă acest sărut, dar Efe fusese prea rapid, iar acum imaginea asta avea să o bântuie ca un coşmar. Gura lui Efe pe a Fionei. Pe veci. Efe şi Fiona în pat. „Nu te gândi la asta. Gândeşte-te la orice altceva, dar nu la asta." Se pomenise reflectând la asta, când îşi dăduse seama pentru prima dată cât de serios era Efe în privinţa Fionei.

Efe hotărâse să dea un dineu.

— Vreau ca totul să fie perfect, explică. Nu te-ai supărat că te-am rugat, nu-i aşa, Beth?

— Deloc, spuse Beth, gândindu-se la vazele disponibile şi întrebându-se în ce chip puteau fi potrivite în ele florile pe care le voia Efe aranjate peste tot prin apartament.

O întâlnise pe Fiona McVie de câteva ori şi nu avea o părere prea bună despre ea. Era destul de simpatică şi totodată foarte frumoasă, dar cumva nu-şi putea imagina ca Efe să fie îndrăgostit nebuneşte de cineva atât... nu îi venea în minte cuvântul potrivit pentru a o descrie pe Fiona. Nu era proastă, deloc, dar era, sau părea a fi, complet nesofisticată şi atât de înnebunită după Efe, încât simţeai în orice moment că avea să caşte gura de admiraţie şi de veneraţie totală – de fapt, ea avea în mod natural un fel de expresie mirată, chiar şi când nu îl fixa pe Efe.

Beth înfipse încă o lalea într-un aranjament cum nu ai vedea niciodată în natură, ci doar într-o florărie, şi se întrebă ce găsise Efe la Fiona. Era bogată. Îl adora. Avea să fie supusă. Toate astea erau adevărate, dar oare i se încălzea inima când se uita la ea? Poate că da. Efe nu era deloc genul care să îşi arate prea mult sentimentele şi ieşea cu Fiona de câteva luni, ceea ce era un fel de record pentru el. „Sunt nedreaptă, se gândi. Doar că e vărul meu, practic fratele meu, şi merită pe cineva excepţional. Minunat. Neobişnuit."

— Au ajuns, Beth. Eşti gata?

— Da, Efe. Totul arată grozav. Du-te şi deschide uşa.

Ea rămase în camera de zi şi întâmpină pe toată lumea în apartamentul lui Efe. „Uită-te la mine, se gândi. Gazda perfectă.” Fiona şi ceilalţi, ale căror nume Beth le reţinuse doar pentru a le uita imediat, se aşezară, şi Efe împărţi băuturile. În cele din urmă merseră la masă, iar mâncarea venea şi pleca, şi toată lumea spunea că era delicioasă, dar ar fi putut fi făcută din carton, după plăcerea pe care i-o făcea lui Beth. Stătea la masă faţă-n faţă cu Fiona, lângă Efe, şi conversaţia plutea pe lângă ea ca fumul – vocea înaltă a Fionei, oarecum tărăgănată; Efe, părând neobişnuit de tandru; toţi ceilalţi formând un fel de pânză de zgomot peste tot în jurul ei.

Ceva se întâmplase cu ea. Simţea un fel de cutremur; o schimbare profundă în sentimentele ei, în ea, în corpul ei, în sângele ei, în fiecare părticică din ea. Interceptase o privire schimbată între Efe şi Fiona şi ceva ca un val de durere o inundă. În acel moment, între secundele care fuseseră necesare ca Efe să îşi încreţească buzele într-un sărut tăcut peste masă în direcţia Fionei, Beth ştiu că îl dorea. Veri, fraţi de sânge, asta era total absurd. Îl dorea numai pentru ea, în toate felurile posibile de a dori un bărbat. Voia să se întindă lângă el noaptea şi să se trezească lângă el dimineaţa. Voia ca el să o sărute. Să o atingă. Gândul la el împreună cu Fiona era atât de înfiorător, încât îi veni dintr-odată să vomite şi începu să îşi împingă scaunul de la masă, tânjind cu disperare să se încuie în toaletă şi să plângă.

— Te simţi bine, Beth?

Efe se uită la ea. Nu era, dar cum putea să spună asta?

— Bine, doar puţin cald, asta-i tot. M-am gândit să merg...

— Nu, aşteaptă un minut, te rog. Am de făcut un anunţ, toată lumea. Umpleţi-vă paharele! Haideţi! Am să rostesc un toast.

Beth zâmbi şi întinse paharul pentru şampanie. De unde venea asta? Ce tipic pentru Efe! Voia un toast exact în momentul acela, aşa că orice drum la toaletă trebuia să fie amânat. Nud nimic, se simţea puţin mai întremată şi se întrebă ce avea oare de sărbătorit. Poate că fusese avansat la serviciu. El se ridică şi le zâmbi tuturor.

— Aşa, toată lumea, iată-l. Toastul din seara asta e pentru Fiona, care tocmai a consimţit să fie soţia mea. Ne vom căsători de Crăciun. Sunt cel mai fericit bărbat din lume. Pentru Fiona!

Cuvintele sale răsunară în încăpere. Toată lumea se îngrămădi în jurul viitoarei mirese, iar Efe merse de partea cealaltă a mesei să o îmbrăţişeze. Beth avu timp doar cât să-şi spună că nu va mai fi în veci fericită, apoi leşină pentru prima dată în viaţa ei şi întunericul o învălui.

Toată lumea era acum în dispoziţie de recepţie, râzând, bând, făcându-şi confidenţe. Nunţile erau toate la fel. Beth se simţea ca o actriţă care trecuse printr-un spectacol istovitor şi nu fusese lăudată suficient. Se rezemă de perete şi închise ochii. Ceilalţi oaspeţi se plimbau de la unii la alţii, dansau, zăboveau în grupuri mici. Ea nu avea chef să se alăture nici unuia.

— Mai ia un pahar, Beth, zise Alex, venind spre ea. Ţinea două pahare. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o băutură.

— Ştiu. Arăt ca dracu', nu-i aşa? N-am ce face. Nenorocita asta de nuntă a durat deja destul, nu crezi?

Ştia că părea arţăgoasă şi cherchelită. Sperase să dobândească un fel de alinare a durerii, dar nu funcţionase. Băutura nu reuşise altceva decât să o facă să-şi plângă de milă. Acum Alex o să fie

drăguţ cu ea şi ăsta avea să fie cu adevărat sfârşitul. Avea să izbucnească în lacrimi, dacă nu reuşea să schimbe subiectul.

— Ai terminat cu fotografiatul? întrebă.

— Nu, nu încă. Am făcut chestiile pentru album. Ştii tu, mireasa, mirele, rudele, genul ăsta de lucruri. Acum am să fac nişte fotografii cu oaspeţii şi aşa mai departe. Am să umblu pur şi simplu de colo-colo o vreme, să văd ce găsesc.

— Să nu mă fotografiezi pe mine. Arăt ca un cadavru.

Alex scutură din cap.

— Nu-i adevărat, Beth, sincer. Pentru mine tu arăţi mereu superb.

Ea se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe nas.

— Eşti foarte drăguţ cu mine, Alex. Dar nu trebuie să stai aici, ştii asta. Poţi pleca să vezi dacă găseşti pe cineva care e mai amuzant. Du-te şi fotografiaz-o pe mama. Ea e mereu gata să pozeze.

Rilla, Beth era încântată să vadă asta, se distra. Flirta cu tatăl miresei. Mama miresei nu era de văzut nicăieri. Ba nu, iat-o, stând de vorbă cu Leonora într-un colţ întunecat al încăperii. Reşedinţa familiei McVie fusese considerată prea mică pentru petrecerea de nuntă şi se aflau în sala de bal a unui hotel unde o noapte de cazare cu mic dejun inclus te uşura de câteva sute de lire. Mese mici şi scaune aurite erau adunate într-un capăt al încăperii, şi o orchestră cânta în celălalt. Nuntaşii stăteau, dansau, mergeau de la un grup la altul, şi Beth privea totul de la locul ei de lângă fereastră, pe jumătate ascunsă de o draperie din catifea, ura toată povestea asta şi îşi dorea să se termine odată.

Mireasa se dusese sus să se schimbe în hainele de călătorie. Efe şi Fiona aveau să-şi ia zborul dintr-un moment într-altul şi să îşi petreacă prima noapte împreună într-o cabană acoperită cu

zăpadă, undeva la munte. Beth se întoarse să privească pe geam amurgul londonez. Cineva o atinse pe umăr şi ea se întoarse. Era Efe. Se îmbujoră şi îşi ridică privirea spre el. Acesta îşi rezema braţul de peretele de deasupra capului ei şi ea deveni conştientă de bliţul aparatului de fotografiat al lui Alex, care se declanşa undeva în apropierea lor.

— Minunată nuntă, Efe! Şi nu am mai spus asta până acum, sper să fiţi amândoi foarte fericiţi.

— Vom fi, dar cum e cu tine?

— Ce vrei să spui cu asta?

Beth încerca să pară curajoasă, dar i se puse un nod în gât.

— Eşti OK? Eşti fericită, Beth?

Ea râse.

— Nu e genul de întrebări pe care le pui tu, Efe. Ce te-a apucat?

— Nu ştiu. Mă gândeam doar... ei bine, mă gândeam că arăţi puţin tristă, asta-i tot.

— Nu, mi-e bine, zău. O să-mi fie bine. Îmi va fi dor de tine.

— Mă întorc. Peste câteva săptămâni. Şi atunci trebuie să treci pe la noi la cină. Fiona a făcut lucruri uluitoare cu sufrageria din apartament. O să-ţi placă foarte mult, zău.

— Nu mă refer la asta, Efe. Nu vreau să spun că îmi va fi dor de tine acum, cât eşti plecat. Îmi va lipsi relaţia noastră. Fraţi de sânge, îţi aduci aminte?

— Bineînţeles că da! Asta nu o să se schimbe, Beth. Ştii cât de mult însemni pentru mine, nu-i aşa? Trebuie să ştii. Nu spun chestii din astea foarte des şi nici nu sunt bun la asta, dar nu te-aş putea iubi mai mult nici dacă ai fi sora mea. Nu ştii asta?

Beth dădu din cap fără să spună nimic. Ce ar zice el oare dacă i-ar spune adevărul? Întreaga lui viaţă ordonată, aranjată cu grijă şi proaspăt decorată ar deveni brusc de nerecunoscut. Ea îşi jură să

nu-i spună niciodată niciun cuvânt despre ceea ce simţea. Avea să îl protejeze; viaţa lui, fericirea lui.

— Tot mai ieşi cu... cum îl cheamă, Robert? Richard? întrebă Efe.

— Robin.

— Exact. Ce nume stupid pentru un tip, mă gândeam.

— Robin e foarte drăguţ. Dar nu mă mai văd cu el, nu. Nu mă văd cu nimeni momentan.

— Atunci ce faci aici ascunsă după perdea, când ai putea fi acolo să îţi cauţi un partener?

— Nu sunt într-o dispoziţie potrivită pentru a-mi căuta partener, Efe, sincer.

— De ce? E din cauza lui Robin ăla? Te-a răscolit? Va avea de-a face cu mine dacă a făcut-o.

— Nu fi aşa de încrezut, Efe, sincer! Parcă ai fi tatăl meu. Pot să am grijă de mine. Şi nu, a fost foarte drăguţ. Eu i-am dat papucii.

— Trebuie să plec, Bethie, zise Efe. Fiona o să coboare în scurt timp şi nu mi-am luat rămas-bun nici de la Leonora, nici de la mama şi de la tata. Dă-mi un sărut de despărţire.

Beth închise ochii şi rămase complet nemişcată, când Efe se aplecă să o sărute. Pentru un moment lung şi fericit, corpul lui fu atât de aproape de al ei, încât ea îi putu simţi căldura prin haine. Respiraţia lui era pe faţa ei, şi buzele lui pe ale ei fură pentru o clipă întredeschise; sărutul fu aproape de un sărut adevărat. Dacă ar deschide gura, i-ar căuta limba cu a ei, şi-ar înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi şi-ar împinge întregul corp în al lui... trebuia să se retragă acum, înainte să se întâmple ceva, înainte de a-şi pierde controlul, dar era absorbită, absorbită de mirosul şi de gustul lui, însă chiar atunci, ca într-un vis, sărutul se termină şi el pleca, uitându-se peste umăr la ea şi făcându-i nonşalant cu mâna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. „Asta-i tot, se gândi ea. Asta-i tot

ce am să primesc. Vreodată." îşi rezemă capul de geamul ferestrei şi lăsă lacrimile să îi umple ochii, acelea pe care le reţinuse ore întregi, până când strada se înnegură şi se lăsă peste toate o ceaţă presărată cu puncte sclipitoare de lumină.

Fiona reuşi să îl bage pe Douggie în pat cu Brarey, jucăria lui de pluş preferată, care era un iepure roz. Nu vărsase o singură lacrimă în timp ce îi cântase un cântec ca să îl potolească. El îşi băgă degetul mare în gură şi închise ochii. „Sărmanul micuţ, se gândi. E epuizat şi eu am să plătesc pentru asta diseară. Nu va vrea deloc să se culce la ora lui dacă doarme acum." Constată că nu îi păsa. Nu îi păsa de nimic altceva decât de Efe şi să îl aducă înapoi într-o dispoziţie bună.

Ce îl apucase, jos în hol? De ce se purtase atât de groaznic cu ea? I Se părea tot mai greu să îl înţeleagă şi încă şi mai greu să se împace cu el după certuri. În primele luni ale căsniciei lor trebuia doar să îşi apese corpul de al lui, şi el se întorcea spre ea, scotea un geamăt înfundat şi se prăbuşeau pe pat sau pe podea şi o dată sau de două ori o făcuseră chiar în picioare, în bucătărie, lângă chiuvetă.

Făcuseră dragoste în dimineaţa asta, în timp ce Gwen avea grijă de Douggie. El o întinsese pe pat şi îi ridicase fusta deasupra taliei şi îi dăduse jos slipul şi se împinsese în ea insistent şi rapid, gâfâind când o săruta pe gât. Trupul Fionei încă mai fremăta de plăcere, deşi Efe nu îi adresase niciun cuvânt de la început până la sfârşit. Deşi, înainte de asta, ultima dată când făcuseră dragoste (nici nu se putea gândi, ca fiind altceva în mintea ei, cu atât mai puţin să spună tare cuvintele pe care toată lumea părea să le rostească cu orice ocazie posibilă) fusese cu mai mult de trei

săptămâni în urmă. Habar nu avea dacă asta era normal pentru cuplurile căsătorite de aproape patru ani.

Nu reuşise să descopere în tot acel timp ce să facă pentru a-l scoate pe Efe din proasta lui dispoziţie, atunci când a face dragoste nu intra în calcul. Nu ştia dacă s-ar supăra pe ea, dacă s-ar apăra singură sau dacă şi-ar cere scuze. Adevărul era că ea nu găsea niciodată cuvintele potrivite. „Poate chiar *sunt* doar o faţă frumoasă, se gândi, dar proastă."

Efe intră în cameră şi Fiona nu îndrăzni să îl întrebe unde fusese. El străbătu încăperea şi se opri lângă fereastră, iar ea şovăi înainte de a se hotărî să se ducă la masa de toaletă. Odată ce se aşeză în faţa oglinzii, se prefăcu a-şi aranja părul şi îl urmări pe Efe în acelaşi timp.

îi Vedea în oglindă. Era pe punctul de a spune ceva neutru despre faptul că Douggie era epuizat, când Efe îi vorbi. Nu se uita în direcţia ei, ci continua să se zgâiască pe fereastră.

— Alex e un bleg nenorocit! zise. Al naibii tupeu, să se amestece în căsnicia mea!

Fiona i fusese recunoscătoare lui Alex pentru gestul cavaleresc neaşteptat, şi încă o mai dureau cuvintele pline de cruzime ale soţului ei, dar asta nu era de ajuns ca să îl contrazică pe Efe, când era în dis poziţia asta, aşa că îi dădu dreptate.

— Ştiu, zise, şi apoi adăugă oarecum vinovată: Nu cred că a avut vreun gând rău.

Efe nu răspunse un timp. Apoi, tot fără să se uite la ea, spuse:

— Scuză-mă, Fi! Nu ştiu ce m-a apucat. N-ar fi trebuit să fiu atât de scârbos. De vină e toată nesiguranţa asta. În legătură cu tablourile, ştii tu. Am să îmi revin când Leonora va fi luat o hotărâre.

— E-n regulă, zise Fiona, uimită să mai primească scuze. Lui i se părea aproape imposibil, ea ştia asta, să spună cuvântul „scuză". Ştiu că ai glumit.

— Bineînţeles, zise Efe, şi Fiona ştia că el minţea, dar nu îi păsa, pentru că tonul lui era mai luminos, iar dispoziţia, observa ea, i se îmbunătăţea. Eu mă duc jos acum, Fiona. Mi-ar prinde bine un pahar, crede-mă, după toate astea. Pe curând!

Ieşi din cameră, trimiţându-i un sărut indiferent în timp ce pleca. Lacrimile îi umplură Fionei ochii. „Nu ţine niciodată seama de mine", se gândi, tot mai mâhnită. Îi putea ierta toanele, dispoziţiile proaste, să fie învineţită când el o apuca prea dur, când era furios, chiar şi să fie lovită, numai dacă ar iubi-o cu adevărat şi ar dori-o lângă el tot timpul. „Nu-i pasă dacă sunt pe aici sau nu, în cea mai mare parte a timpului, se gândi. Asta doare. Aş putea fi pe o altă planetă, şi el nici măcar nu ar observa." Lacrimile i se rostogoliră pe obraji şi ea le şterse repede. Am să fac o baie rece bună, se gândi, şi apoi mă pregătesc pentru cină. „Am să-mi prind părul. Am să-mi pun o cârpă rece pe ochi şi am să stau întinsă în apă să mă odihnesc."

Era în drum spre baie, când observă că Efe îşi lăsase telefonul mobil pe măsuţa de lângă pat. Nu avea obiceiul să îl scoată şi să uite de el, mai ales nu astăzi, când aştepta un telefon de la Reuben Stronsky. Ea se întrebă dacă fusese o mişcare inteligentă să îl invite pe bietul om să facă tot drumul din America încoace dacă exista riscul ca Leonora să nu cedeze în problema tablourilor, dar Efe o încredinţase că domnul Stronsky era atât de şarmant, încât ar putea fi în stare chiar să o influenţeze pe Leonora. Fiona se îndoia de asta, dar cu siguranţă nu avea de gând să provoace o ceartă, contrazicându-l pe Efe.

Luă telefonul şi observă imediat că soţul ei primise un mesaj. Ezită, uitându-se la ecranul argintiu din mâna ei. Fusese educată să nu citească niciodată scrisorile altora, şi credea totodată că aceia care trăgeau cu urechea nu auzeau niciodată ceva bun despre ei, dar asta era puţin altfel. Putea fi un mesaj urgent de la domnul Stronsky, despre care Efe trebuia să afle imediat. Tocmai voia să intre în baie şi se imagina străbătând Willow Court doar în kimono, căutându-l, dar dacă apelul chiar *era* important, putea să se îmbrace din nou, să meargă să îl găsească şi să facă baie pe urmă.

Fiona se aşează pe pat, apăsă micul buton argintiu şi văzu că Efe primise un mesaj vocal. „Am să-l ascult, se gândi, şi am să merg să îl caut doar dacă e urgent." Se dovedi a fi un apel de la cineva de la biroul lui Efe, care spunea că era bucuros să aştepte până marţi. Înainte de a avea timp să închidă mesajul, începu o altă înregistrare a unui apel vechi. Ar fi trebuit să îl închidă pe loc, dar era vocea unei femei şi, odată ce auzi primele câteva cuvinte, simţi că trebuie continue să asculte.

Preţ de câteva clipe după ce vocea încetă să vorbească, nu se clinti. Niciun muşchi, nicio geană. „Dacă mă mişc, se gândi, am să mă fac bucăţi." Era conştientă că îi tremura tot corpul. Gura îi era uscată. Era o greşeală. Trebuia să fie. Ceva meschin şi rău îşi croise drum în capul ei. Poate înnebunea şi îşi imaginase totul. Sau poate că exista un virus de telefon, asemenea celui de e-mail, care intra în telefoanele mobile şi le strica. Le făcea dezgustătoare. „Nu e adevărat, îşi spunea Fiona. Nu poate fi. Asta nu se întâmplă. Nu mie."

Se forţă să respire. Să inspire, să expire şi să se calmeze. Ştia că, înainte de a face orice altceva, trebuia să asculte din nou mesajul oribil. Îi veni brusc în minte că poate cineva greşise numărul. Oare

menţionase persoana efectiv numele lui Efe? Trebuia să afle. Apăsă din nou butonul şi vocea, distorsionată de distanţă şi îngroşată de senzualitate, vorbi din nou în urechea ei.

„Efe, scumpule." Iată-le, chiar cuvintele de care se temea. Cele mai rele cuvinte, cele pe care ar fi dat orice să nu le audă. „Efe, scumpule. Eu sunt. Poţi ghici ce fac? Mi-aş dori să fii tu cel care o face, iubitule, exact la fel cum ai făcut-o data trecută, dar poate nu mai durează foarte mult. Nu suport să aştept. Te vreau atât de mult. Mâine. Va fi vreo şansă să mergem undeva un pic după-amiază? Altfel s-ar putea să mă arunc în... oh, Doamne, Efe, am nevoie de tine! Am nevoie de tine! Auzi cât de mult am nevoie de tine?"

Fiona continuă să asculte câteva secunde de gemete şi suspine. „Oh, Doamne, oh, Doamne, cât de revoltător şi de dezgustător!" Aruncă telefonul şi acesta căzu pe podea. „Nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă s-a stricat. Nu pot să respir. Oh, Isuse, Doamne." închise ochii şi căzu înapoi pe pat, dar suferea prea mult chiar şi pentru a plânge. Se ridică din nou. Corpul îi ardea de parcă cineva ar fi jupuit-o încet de fiecare fâşie de piele. Capul îi era plin de imagini dezgustătoare cu Efe mângâind-o pe acea persoană – cine era? – atingând-o până când gâfâia şi gemea, aşa cum o făcuse la telefon. Fiona îşi puse o mână peste gură, sigură că avea să vomite, dar nu o făcu, şi senzaţia trecu. Fruntea îi era umedă de o transpiraţie rece şi îi era greaţă.

Păşi năucă spre fereastră. Nu avea habar când primise mesajul, dar Efe nu îl ştersese. Îl păstrase, şi exista un singur motiv pentru asta; îl excita să îl asculte iar şi iar. Pentru o clipă, fu atât de furioasă, încât, dacă Efe ar fi fost acolo, în cameră cu ea, l-ar fi înjunghiat cu o pilă de unghii sau cu altceva şi nu ar fi simţit nici cea mai slabă tresărire de remuşcare.

Fiona se uită în jos la maşina soţului ei, parcată aproape de capătul aleii. Cheile mai erau încă pe noptieră. „Nu trebuie să mai rămân aici, se gândi deodată. Nu vreau să îl văd şi nu trebuie. Nu mai trebuie să fiu niciodată undeva în apropierea lui dacă nu vreau. Pot să plec. Pot să împachetez şi să plec." Mintea îi galopa. „Toţi vor fi ocupaţi pe undeva, vorbind şi vorbind şi făcând pregătiri pentru petrecere. Nu vreau să merg la nenorocita asta de petrecere. S-o ia naiba de petrecere!"

Se duse la dulap şi scoase valiza mai mare din cele două pe care le aduseseră cu ei şi începu să îşi arunce hainele în ea. Nu avea să scrie un bilet. Ce putea spune? Pentru un moment se întrebă dacă să lase un mesaj pe telefonul lui Efe, pe care să îl audă imediat după al femeii, oricine ar fi fost ea. Nu, să-l ia naiba! Dacă voia să vorbească cu ea, *el* putea lăsa un mesaj pe telefonul *ei,* nu-i aşa? Nu avea chef să-i mai spună niciun cuvânt vreodată, deşi probabil că avea să trebuiască să o facă, într-o bună zi. Numai nu acum. Era bine că Douggie aţipise. Nu avea să îl trezească decât când era gata de plecare. Ce avea să spună Efe când avea să descopere că luase maşina? Avea să explodeze de furie. Avea să vină acasă cu trenul, şi aşa îi trebuia, numai că ea nu avea să fie acolo. Avea să se ducă la părinţii ei, înainte ca aceştia să fi plecat spre Willow Court. Mama ei avea să fie supărată că pierde petrecerea. O aştepta cu nerăbdare. Leonora avea să fie supărată că două persoane care îşi confirmaseră participarea nu aveau să fie acolo. Va strica planurile de masă. Ei bine, la naiba cu planurile de masă! Marţi dimineaţa, tatăl ei avea să fixeze o întâlnire cu avocatul lui. Tatăl ei va avea grijă de ea.

Lacrimile ţâşniră din ochii Fionei la gândul cum micuţului Efe avea poate să îi fie dor de ea. Avea să îi fie dor de Douggie, desigur, şi ce avea să se întâmple cu noul ei bebeluş? Gândul la ea

– Fiona era sigură că era fată – fu picătura care umplu paharul, şi îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse în hohote, fără să se mai poată stăpâni.

Câteva minute mai târziu, după ce plânsese mai mult decât crezuse că era omeneşte posibil şi de-abia mai putând respira, Fiona se ridică. Ridică telefonul mobil de unde îl aruncase şi şterse mesajul. Acum Efe avea să ştie că îl ascultase. Avea să ştie şi, în plus, nu avea să-l mai poată asculta oricât de mult ar vrea.

— Nu sunt sigur că înţeleg, zise Alex.

Era în camera lui Efe şi stătea pe patul lui Douggie. Efe însuşi se uita pe fereastră şi nu spunea multe. Se întâmplau mult prea multe pentru gustul lui Alex. El era încă tulburat după ceea ce se întâmplase în bucătărie cu Beth. Încă nu putea crede, şi continua să şi-o repete în minte întruna, ca un adolescent, incapabil să se concentreze la nimic altceva decât la ea, la Beth. Îi făcea plăcere şi numai să-i rostească numele. De îndată ce ea plecase în grădină, el începuse să îşi facă griji. A fost doar amabilă? Îl iubea pe Efe şi se mulţumea cu el pentru că era furioasă pe fratele lui mai mare? Avea să-i vină mintea la cap şi să îşi dea seama că nu intenţionase asta cu adevărat. Acel sărut. Dar el ştia că ea voise. Simţise asta în fiecare fibră a trupului ei, lipit de al lui. Clătină din cap pentru a alunga amintirea aceasta, care ameninţa să împingă orice alt gând pe care îl avusese vreodată afară din mintea lui.

„Gata cu visarea”, îşi spuse. Vedea că fratele său era într-o stare groaznică. Alex ar fi putut jura că plânsese, dar asta era improbabil. Poate că ajutase jos în pavilion şi îi intrase ceva în ochi. Alex tocmai voia să facă un duş înainte de cină, când Efe ieşise din cameră şi îl înhăţase. Uşa dormitorului se deschisese atât de brusc, încât părea că Efe i-ar fi pândit venirea.

Alex îşi dăduse jos pantofii. Spatele îi era lipit de perete şi îşi trăsese genunchii sub bărbie. Efe venise să se aşeze pe marginea patului şi îşi lăsase capul în mâini. Alex ştia că trebuia să îl consoleze pe Efe, dar i se părea greu să înţeleagă exact ce se întâmplase.

— E simplu, zise Efe. Fiona s-a cărat. L-a luat pe Douggie cu ea. Nu răspunde la mobil. E în drum spre părinţii ei, pariez. Ce naiba să fac? Ştie că aşa ceva poate să distrugă petrecerea Leonorei. Ceea ce a făcut e un fel de sabotaj. Ce a apucat-o, ce crezi?

— Eşti foarte sigur că ţi-ai cerut scuze?

— Bineînţeles că da, la naiba! Ţi-am spus doar.

Alex nu spuse nimic. Efe îşi cerea adesea scuze într-un mod oarecum nepotrivit şi niciodată nu ştiai dacă vorbea serios.

— Ştiu că mi-ai spus. Alex încerca să nu pară nerăbdător. Dar Fiona şi-a dat seama? Asta-i problema.

Efe dădu din cap.

— Era perfect în regulă când am plecat din cameră. Aş putea jura. Ne înţelegeam bine. Nu ne-am mai certat cu adevărat de o veşnicie.

Asta nu era momentul, se gândi Alex, să-i aducă aminte de lucrurile pe care Efe le făcuse în acea zi şi care ar fi alungat-o demult pe oricare altă femeie. Spuse:

— Atunci nu ştiu ce pot să spun, Efe.

Efe se lăsă pe spate în pat. Era ceva ce obişnuia să facă pe când erau copii, şi Alex încerca să se detaşeze de ceea ce se întâmplase, analizând lucrurile, întrebându-se cum să iasă din vreo încurcătură sau alta în care îi băgase Efe. Obişnuiau să stea exact aşa, Alex la perete şi Efe pe marginea patului. Era ciudat cum trupul tău făcea nişte automatisme care erau greu de schimbat.

— De fapt, *ştiu,* zise Efe. Braţul lui era acum deasupra feţei, ascunzându-i ochii. Un semn sigur, încă din copilărie, de vinovăţie. A deschis un mesaj de-al meu. Trebuie să fi crezut că era urgent. Asta a dus-o la un apel ratat şi apoi cred că a continuat pur şi simplu să asculte şi a deschis un mesaj de dinainte, pe care nu îl ştersesem. Ştiu că l-a ascultat pentru că am vrut să-l reascult şi era şters. Bănuiesc că ea a fost. În orice caz, nu e acolo, şi nici ea nu e, aşa că trag concluziile de rigoare.

Alex oftă.

— Mesajul era de la o femeie, aşa-i?

— Aşa e. Şi nu era genul de mesaj pe care aş fi vrut ca ea să-l asculte.

Alex tăcu. Putea ghici de ce nu ştersese Efe cuvintele ofensatoare. Spuse:

— Atunci ce ai de gând să faci? Vrei să se întoarcă? Ai putea să o convingi dacă vrei asta.

— Nu ştiu ce vreau. Asta-i adevărul. Dar plecarea Fionei nu va ajuta prea mult atmosfera de sărbătoare, nu-i aşa?

Alex se gândi la cina din acea scară.

— Cred că nu ar trebui să spui nimănui. Nu diseară, în orice caz, iar mâine totul va fi altfel şi nu va deranja pe nimeni prea mult. Se uită la Efe. Ai spus că ai vrut să reasculţi mesajul?

Un gând îi venise brusc lui Alex.

— Da. De ce?

— Fără vreun motiv anume, răspunse Alex.

Cât de îndurerat fusese Efe dacă, după ce tocmai descoperise că soţia îl părăsise, voise să reasculte ceea ce era probabil un mesaj obscen de la amanta lui? Probabil deloc îndurerat, ci doar enervat pentru că era vorba de un lucru pe care nud plănuise şi asupra căruia nu avea niciun control.

— În regulă, atunci. Efe se ridică brusc şi se dădu jos din pat. Îşi trecu mâinile prin păr şi spuse: Asta e. Am să le spun că nu se simte prea bine. Durere de cap sau ceva de genul ăsta. Obosită. Să nu sufli un cuvânt, OK?

Alex dădu din cap. Să nu sufle un cuvânt era a doua lui natură.

Rilla stătea în faţa oglinzii de la toaletă, dar, deşi se uita în ea, nu vedea nimic. Baia ajutase puţin, dar mintea tot îi mai era plină cu imaginea lacului, aşa cum arătase probabil în acea zi, şi cu copilul ei strigând după un Efe nepăsător, care s-ar fi putut întoarce, s-ar fi putut uita în spate, în loc să se afunde tot mai mult în jocul lui. Dădu drumul unei răsuflări pe care nici măcar nu ştia că o reţinuse şi se gândi: „Sărmanul Efe! Cât de îngrozitor pentru un copil să poarte povara asta mereu". Faptul că aflase asta despre el explica multe lucruri despre nepotul ei. Învinsese vinovăţia, devenind egoist, urmărind din răsputeri să obţină orice voia, fără să se gândească prea mult la altcineva. Rilla îşi dădea seama acum că firea sa irascibilă şi nerăbdarea cu cei mai slabi decât el fuseseră probabil exacerbate de reprimarea vinovăţiei.

Se întrebă dacă această confesiune pe care Leonora i-o smulsese avea să îl facă să se simtă mai rău, şi decise că nu. Bar putea face viaţa chiar mai uşoară. Dar Leonora nu o făcuse pentru Efe, ci pentru ca ea, Rilla, să se simtă mai bine. Simţi un nod în gât. „Oh, încetează, încetează, îşi spuse, nu începe să plângi acum. Nu e cazul să îţi fie chiar aşa de milă de ea." Şi ea avea să se simtă mai bine, fără îndoială. Aşa se întâmplă întotdeauna după o confesiune. Totuşi, era adevărat că în decursul ultimelor câteva zile, mama ei fusese cu mult mai puţin caustică decât de obicei. Era oare posibil ca Leonora să se înmoaie la bătrâneţe? Rilla încercă să îşi amintească vreo remarcă critică, vreo lovitură sub centură sau

priviri exasperate, şi doar două sau trei îi veniră în minte. „Şi eu sunt de vină, se gândi. Sunt zăpăcită de dragoste."

Telefonul ei mobil începu să cânte melodia sa ridicolă şi Rilla oftă. „Trebuie s-o schimb, se gândi. Mă scoate din minţi." Când îl ridică, îşi simţi inima cât un purice. Nu putea fi decât Ivan. Nu apucase să îl sune. Era vina lui Sean. De îndată ce îl zărise, sărmanul Ivan dispăruse din capul ei. Apoi, îşi adusese la un moment dat aminte de el, dar ştia că trebuia să îi povestească despre Sean, şi din laşitate nu îl mai sunase. Trebuia să îi dea papucii. Aşa îi spuneau tinerii şi, deşi lipsită de eleganţă ca expresie, era un fel de noimă în asta. Avea să încerce să aranjeze o întâlnire săptămâna viitoare. Apăsă pe buton şi ţinu telefonul la ureche.

— Ivan, iubitule! Ce minunat e să aud de tine... da, îmi pare rău. Nu-ţi poţi imagina cum e pe aici. Campaniile militare sunt haotice în comparaţie cu pregătirile care se fac aici. Spune-mi ce-ai mai făcut tu.

Îl ascultă cu jumătate de ureche pe Ivan povestind monoton despre o petrecere la care fusese, căci mintea ei rătăcea de la cuvintele pe care le auzea la ce avea să poarte la cină. Când el ajunse la chestiile siropoase despre cât de dor îi era de ea şi cât de mult tânjea să o ţină în braţe, inspiră adânc.

— Ivan, nu pot vorbi acum, dar trebuie să ne întâlnim la începutul săptămânii viitoare. Am putea? Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine.

— Cred, spuse vocea în urechea ei, pentru că simt o anumită ezitare în cuvintele tale, Rilla, iubito. E ceva ce îmi ascunzi?

— Nu, Ivan, bineînţeles că nu!

Rilla îşi dădu seama ce fals îi suna vocea, dar spera foarte mult ca la celălalt capăt al firului să nu se audă aşa.

— Pari fericită, dar nu eşti fericită cu adevărat, zise Ivan.

„La naiba! se gândi Rilla. Ajunge.” Şi acum? Oare trebuia să îi spună adevărul şi să termine cu asta, când el o întrerupse:

— Faci aranjamentul ăsta ca să... cum îi spune... o termini cu mine. Am dreptate? Probabil ai întâlnit pe altcineva. Am dreptate?

Se lăsă tăcerea în timp ce Rilla se gândea frenetic la ce să spună în continuare.

— Nu poţi răspunde, pentru că e adevărat, vocea lui Ivan suna triumfător.

— Ei bine, da, e cineva, dar nu voiam...

— Ştiu, ştiu. Voiai să faci treaba cum trebuie. Să mă întâlneşti. Să mi-o spui în faţă. Asta e foarte amabil din partea ta, dar am să te scutesc de asemenea obligaţii. Eşti liberă ca pasărea cerului, Rilla. Eu nu am să-ţi stau în cale.

Glasul lui tremura de emoţie. Rilla nu se putu abţine să nu zâmbească. Ce teatru juca! Ea spuse:

— E foarte drăguţ din partea ta, Ivan. Nu merit asta, şi nu am – nu – vreau să te rănesc, dar m-am îndrăgostit. Sună ridicol?

— Nu, spuse Ivan. Eu m-am îndrăgostit de tine de prima dată când te-am văzut. Cine e bărbatul ăsta?

Rilla nu putu să nu simtă că aşa-zisa lui iubire nu era ceea ce s-ar putea numi un sentiment veritabil. Nu părea să sufere prea mult. Ea ignoră prima parte din ceea ce spusese Ivan şi se concentră să răspundă la întrebare.

— E regizorul care face documentarul despre Ethan Walsh. Se numeşte Sean Everard. În orice caz, acum trebuie să închid, Ivan. Nu-ţi poţi imagina ce agitaţie e pe aici. Vom vorbi pe îndelete când mă întorc la Londra, bine? Vom lua prânzul cât de curând posibil.

Ecranul argintiu al telefonului îi mai oferi câteva secunde cu vocea lui Ivan. Rillei îi trecu prin minte că el nu părea tocmai

îndurerat, ceea ce era un lucru bun, chiar dacă nu foarte măgulitor pentru ea. Îi făcea viaţa mult mai uşoară.

— La revedere, Ivan, zise în final. Voi lua legătura cu tine săptămâna viitoare, promit. Ai grijă de tine.

Un clic slab şi el dispăru. Rilla puse telefonul înapoi pe noptieră şi se simţi dintr-odată ameţită de fericire. Avea să fie în regulă. Terenul era liber. Prin purtarea lui, Ivan îi dăduse de înţeles că avea să se refacă mai repede decât se gândise ea vreodată. Fusese mult mai înţelegător decât avusese vreun drept să spere. „Straşnică *femme fatale* eşti", îşi spuse, şi se duse la dulap să se gândească la opţiunile pentru seara aceea. Din nou pantaloni negri de satin, şi poate, în lumina mai iertătoare a sufrageriei, putea scăpa cu topul roz de mătase. Era tot zăpuşeală şi o eşarfă putea fi prea mult, dar era atât de frumoasă, încât Rilla se gândi că avea să o poarte oricum. Putea să-i dea drumul pe spătarul scaunului dacă i se făcea prea cald.

Un ciocănit uşor la uşa dormitorului o surprinse în mijlocul acestor gânduri plăcute. Cine putea fi, se întrebă, sperând să nu fie cineva care să o roage ceva. Spuse:

— Intră.

— Scuză-mă că te deranjez, draga mea... zise Leonora înainte ca vocea să i se stingă.

— Mamă!

Rilla nu ştia dacă vizita asta oficială era o veste bună sau nu. Era aproape sigură că Leonora voia doar să verifice dacă se simţea bine după revelaţiile despre Efe.

— Aşază-te aici, mamă! Eşti bine? Arăţi cam obosită.

Era adevărat. În seră, la umbra unei plante mari înfrunzite, Leonora arătase exact ca întotdeauna, echilibrată, dreaptă şi tânără pentru vârsta ei. Aici, în lumina soarelui de după-amiază târzie –

pielea translucidă din jurul ochilor mamei ei, cu cearcăne cu siguranţă mai întunecate decât de obicei, venele albastre de pe mâinile care arătau pătate şi aproape noduroase... Rilla îşi dădu seama şocată că mama ei era o femeie bătrână. Nu se gândise niciodată la ea în acei termeni până atunci. „Sunt o proastă. E mama mea şi va fi întotdeauna, şi aşa că nu mă uit la ea cu adevărat. Ea trebuie să rămână aceeaşi, aşa că nu am văzut-o schimbându-se. Nu are niciun drept să fie altfel decât în toate amintirile pe care le port din copilărie, dar desigur că e. Cum ar putea fi altfel?"

— Mă simt bine, draga mea, zise Leonora, cu aceeaşi voce dintotdeauna, puternică, vibrantă, gata să ofere opinii şi să nu accepte nicio obiecţie.

Rilla zâmbi cu tristeţe. „Nici vorbă s-o poţi include pe mama în categoria celor în vârstă şi infirmi."

— Am venit pentru că mai e ceva ce voiam să-ţi spun. Totuşi, trebuie mai întâi să îţi pun o întrebare. Te deranjează?

Oare era o opţiune să spună: „Da, mă deranjează"? Bineînţeles că nu era. Rilla spuse:

— Deloc. Dă-i drumul.

— Te mai gândeşti vreodată la Hugh Kenworthy?

Leonora îşi întoarse capul spre fereastră în timp ce vorbea, permiţându-i Rillei să îşi adune gândurile. Ce fel de întrebare era asta? Imaginează-ţi-o pe mama amintindu-şi numele lui! Rilla ar fi pariat pe mulţi bani că întregul episod se ştersese din mintea Leonorei cu ani în urmă. Şi cum trebuia să răspundă? În cele din urmă spuse:

— Da, desigur. Din când în când.

„Nu am să îţi amintesc, se gândi Rilla, cât de mult te-am urât pentru ceea ce ai făcut, şi cât de supărată am fost până chiar cu

câteva zile în urmă. Fireşte că nu am să spun un cuvânt despre faptul că nu te-am iertat niciodată. Şi mai ales, n-am să pomenesc nici despre faptul că nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie de toată treaba asta, acum că l-am întâlnit pe Sean. N-am să suflu niciun cuvânt despre asta."

— Am şovăit să vin să te văd, Rilla, dar m-am gândit la asta şi am decis că la urma urmei e mai bine să ştii totul.

— Despre Hugh?

— Despre motivul pentru care l-am alungat.

— Îmi amintesc totul foarte bine, mamă. Era căsătorit. Era neserios din toate punctele de vedere. Nu era deloc potrivit. Ştiu toate astea. Eram foarte tânără pe atunci – acum înţeleg că a trebuit să faci ceea ce ai făcut. Bănuiesc că aş fi făcut acelaşi lucru dacă Beth ar fi fost într-o asemenea situaţie.

Leonora spuse:

— Totuşi, mai era ceva ce nu ţi-am spus la vremea aceea. Te-ar fi rănit prea tare şi îmi era totodată profund ruşine.

„Roşeşte, se gândi Rilla. Ce surprinzător!"

— Hugh mi-a făcut avansuri, spuse Leonora. Sus în atelier, într-o după-amiază, în timp ce îi arătam tablourile. Şedeam în şezlong şi discutam. Era un partener de discuţie atât de bun, încât mi-am permis să devin mult mai prietenoasă decât ar fi trebuit, bănuiesc. Era teribil de fermecător şi foarte chipeş, nu-i aşa?

Rilla dădu din cap. Nu era nimic de spus. Leonora îşi continuă confesiunea, de parcă ar fi fost ceva foarte important.

— A venit să se aşeze lângă mine. Nu ştiu când mi-am dat seama că braţul lui era în jurul umerilor mei, dar se întâmplase şi apoi cumva mă întorsesem spre el şi el mă sărută şi mă mângâia şi au trecut minute... minute întregi... până când mi-a venit mintea la cap şi l-am împins, spunându-i să plece. Leonora se uita fix la

mâinile ei şi vocea îi era atât de slabă, încât Rilla trebui să se aplece spre ea ca să audă ce spunea. Cel mai rău lucru era că îl doream, Rilla. Iubirea mea pentru tatăl tău nu a fost ca alte genuri de iubire, ştii tu. Nu am iubit absolut niciodată un alt bărbat, şi era mai probabil să merg pe lună decât să mă recăsătoresc, şi totuşi Hugh a reuşit să îmi între pe sub piele. Recunosc asta. Scutură din cap. Nu e ceva ce un copil vrea să audă despre mama sa, nu4 aşa? Îmi pare rău că am vorbit despre asta, dar chiar am crezut că ar trebui să ştii. Că toată supărarea pe care ai simţit-o faţă de mine era... cum să spun? Un pic justificată. Da, asta e. Un pic justificată. Eram geloasă pe tine, Rilla. Pe ceea ce tu şi Hugh aveaţi împreună. E unul dintre cele mai îngrozitoare sentimente ale unei mame. Îmi pare atât de rău, draga mea. Poţi să mă ierţi?

Primul lucru care îi veni în minte Rillei fu că asta era prima dată în toată viaţa ei când o auzise pe Leonora făcând aluzie la propria sexualitate. Avea dreptate. Partea aceea a vieţii mamei ei nu era ceva la care Rilla să se fi gândit vreodată. Ba exact contrariul, de fapt. Însăşi ideea despre Leonora în pat cu cineva în oricare perioadă a vieţii ei îi producea Rillei greaţă. Îşi amintea bine cât de frumoasă era mama ei când ea avea şaptesprezece ani. „Când ieşeam cu Hugh, Leonora era mai tânără decât sunt eu acum", îşi spuse. Aceasta era o idee liniştitoare, pentru că la ce altceva se gândise Rilla, excluzând aproape tot ce era în jur, de când îl întâlnise pe Sean, dacă nu la sex? Oh, Doamne, cât de complicaţi erau oamenii! Cât de greu era să cunoşti vreodată pe cineva, şi mai ales pe părinţi!

— Mamă, nu e absolut nimic de iertat, spuse. Hugh era foarte frumos şi fermecător. Doar un buştean ar fi putut fi imun la avansurile lui. Tu erai o femeie foarte frumoasă, ştii asta. Şi erai mai tânără decât sunt eu acum.

Leonora zâmbi.

— Mulţumesc, Rilla dragă. Nu aş fi putut face altfel lucrurile, dar *chiar* îmi pare rău că ai fost rănită. Şi regret că nu am discutat cu tine până acum. Chiar regret asta, foarte mult. Oftă. Nu am vorbit niciodată cu tine aşa cum se cuvine, nu cred. Nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum, şi mi-e ruşine că trebuie să recunosc, dar cred că faptul că tatăl tău a murit în timp ce eram însărcinată cu tine a influenţat totul. E un lucru foarte ruşinos de mărturisit, şi chiar şi după toţi aceşti ani, roşesc când mă gândesc cât de teribil de nedrept a fost. Dar eu eram, cum îi spune, zăpăcită de durere. Pe jumătate nebună, sincer. Mai mult de jumătate. Şi am dat vina pe tine, sărmanul meu copilaş. Te-am învinuit pentru moartea lui, deşi bineînţeles că nu aveai nimic de-a face cu asta. Leonora avea ochii înlăcrimaţi. Nu am mai spus niciodată nimănui ceva de genul ăsta, dar eram *prea* îndrăgostită de Peter. Şi asta m-a făcut nedreaptă faţă de tine toată viaţa ta, sincer. Dar tu *ştii* că te iubesc, Rilla, nu-i aşa?

— Da, mamă, bineînţeles.

I se păru că observă semnele de uşurare în postura Leonorei: umerii mai drepţi, capul ţinut mai sus, ochii mai strălucitori.

— Sunt bucuroasă. Eşti foarte generoasă, draga mea. E aşa o uşurare, pentru că am avut conştiinţa încărcată atât de mult în ultimul timp, şi mi-e greu să îmi cer scuze, după cum ştii.

Zâmbi pentru a arăta că această ultimă remarcă nu voia să fie complet serioasă. Rilla îi zâmbi la rândul ei.

— Dar, continuă, *chiar* îmi pare rău. Cu adevărat rău, draga mea. Acesta e lucrul principal pe care voiam să-l spun. Sper să mă poţi ierta.

Rilla îşi muşcă buza, ca să se abţină să plângă. Mama ei îi arătase pe neaşteptate rana ei, şi ea voia, poate iraţional, atât să o

consoleze pe Leonora, de parcă ar fi fost un copil, cât şi să strige şi să-i spună încetează: „Eşti mama mea. Nu tu eşti cea care trebuie să fie îndurerată. Tu trebuie să ai grijă de mine". Răspunse cu voce tremurătoare.

— Bineînţeles, dragă mamă. Dar nu e nimic de iertat, sincer. Trebuie să fi fost atât de înfiorător să pierzi un soţ pe care l-ai iubit atât de mult. Nu pot nici măcar să-mi imaginez. Te rog, nu te mai simţi rău din cauza asta. Îmi promiţi?

— Eşti bună cu mine, draga mea, şi îţi sunt atât de recunoscătoare. Nu prea mă las îngrijită, nu-i aşa? Dar mă simt mai bine acum. Plec, să te las să te îmbraci pentru cină. Dar am vrut să te previn în legătură cu ceva. N-ai să crezi că sunt o pisăloagă bătrână care îşi bagă nasul, nu-i aşa?

Rilla râse. Era o uşurare să o audă pe Leonora părând din nou ea însăşi; o uşurare să îşi asume din nou rolul cu care se obişnuise atât de mult, acela al celei mai puţin bine-crescute dintre fiice.

— Dă-i drumul, mamă, zise. Ce am mai greşit acum?

— Nimic. Absolut nimic, Rilla. Doar că nu am putut să nu observ că tu şi Sean... cum să spun... vă cam apropiaţi. Nu crezi că grăbeşti puţin lucrurile? La urma urmei, de-abia l-ai cunoscut.

Ăsta nu era momentul potrivit, se gândi Rilla, să îi spună să iasă afară şi să îşi vadă de treaba ei.

— Acum, mamă, rosti cât de blând putu, ce mi-ai povestit mereu despre întâlnirea cu tata şi cum ai ştiut în câteva clipe că el era acela pe care aveai să îl iubeşti mereu? Dragoste la prima vedere, îţi aduci aminte? Şi tu erai doar un copil. Eu am aproape cincizeci de ani. Îmi cunosc propria minte, ştii tu, şi de fapt sunt de acord cu tine. E repede, şi la început mi-am făcut griji pentru asta, dar acum am hotărât că nu îmi pasă. Nu vreau să mai pierd timpul. Ăsta-i

adevărul, mamă, şi sper că nu te deranjează că vorbesc atât de deschis.

Leonora râse.

— Ai dreptate. Bineînţeles că ai, şi asta nu e deloc treaba mea. Dar nu vreau să fii rănită, draga mea.

— Sunt sigură că nu voi fi, zise Rilla. Dar, mi-e teamă tu nu ai putea împiedica asta, orice ai face.

— Ştiu. Ştiu asta, Rilla, dar am aflat nişte lucruri despre mama mea astăzi, care m-au făcut să regândesc totul. Zâmbi. Sunt enigmatică, ştiu, şi am să vă spun totul la cină, dar am vrut doar să-ţi dezvălui asta. Îmi fac griji pentru tine, şi nu am fost mereu cea mai bună mamă.

Leonora se duse la măsuţa de toaletă şi, înainte ca Rilla să poată spune ceva, simţi mâinile mamei ei pe umeri şi un sărut în creştetul capului. „Nu m-a mai sărutat aşa, se gândi Rilla, de când aveam cinci ani."

— Sunt o bătrână proastă, murmură Leonora. Lii binecuvântată, draga mea!

Rilla clipi pentru a-şi reţine lacrimile.

— Şi tu, mami, reuşi să îngaime, înainte ca Leonora să se întoarcă şi să meargă spre uşă.

De îndată ce ieşi, Rilla se gândi, „i-am spus mami". Nu am mai făcut asta de ani şi ani de zile. Oare observase? Rilla se uită în oglindă şi se gândi la retuşurile pe care trebuia să le facă la faţa ei. Zâmbi. Toată emoţia asta era catastrofă pentru ten.

Sean lăsă jetul duşului să-l răcorească şi se întrebă cum se descurca Leonora. Vizita la Nanny Mouse fusese extraordinară. Surprinsese pe film tot ce se vorbise, dar nu era sigur dacă avea să îl folosească în acea formă. Tar fi plăcut teribil să discute cu Rilla,

dar o promisiune era o promisiune, şi Leonora îi explicase clar că nu dorea ca altcineva să mai afle despre ce se vorbise în după-amiaza aceea.

Îşi întoarse gândurile spre maşina pe care o zărise de la fereastră când venise sus.

Avusese impresia că era o femeie la volan; o licărire de păr blond. Conducea mult prea repede, oricine va fi fost. Nu Rilla, nu Gwen, care era brunetă, şi nici Chloë, sau Leonora, pe care le văzuse îndreptându-se spre casă dinspre foişor. Cine putea fi acolo, se întrebă, şi apoi îi veni în minte. Fiona era blondă, şi, deşi de-abia dacă schimbaseră o vorbă, Sean observase că arăta nefericită în cea mai mare parte a timpului. „Foarte probabil", se gândi, se certase cu Efe şi plecase cu maşina într-un acces de furie. Spera că avea să se calmeze puţin, înainte de a ajunge la strada principală, şi apoi uită complet de ea, pentru a se gândi din nou la Rilla. În curând aveau să se vadă la cină. Va avea grijă să stea unul lângă celălalt. Şi poate că, indiferent ce se va întâmpla, aveau să fie în sfârşit oferite nişte explicaţii.

Ieşi de sub duş fredonând, apoi îşi scoase o cămaşă curată din geamantan. Vederea cadoului pentru Leonora îl făcu să zâmbească. Membrii familiei aveau să îi dea cadourile în acea seară după cină şi avuseseră amabilitatea să îi permită să facă şi el acelaşi lucru. Îi cumpărase un mic televizor alb cu videorecorder, la care să poată urmări filmul lui, când era gata. De-abia aştepta să îi vadă faţa, când avea să deschidă pachetul care stătea acum în colţ, arătând cam aiurea cu funda aceea roz lipită pe el. Sean nu prea înţelegea rostul ambalajelor sofisticate, dar recunoştea că o cutie de carton maro era nepotrivită pentru o ocazie festivă.

Sean se uită în jur. Lipsise de la cină cu o seară în urmă, dar îl frapa cât de diferită era atmosfera faţă de prima sa masă la Willow Court. Toată casa era cuprinsă de o frenezie pe care el o asocia în general cu Crăciunul; împachetatul în secret al cadourilor, eleganţa hainelor, mirosuri apetisante venind din bucătărie. Câţiva membri ai familiei şuşotiseră la un pahar pe terasă şi, din când în când, cineva dispăruse undeva, ca să-şi facă apariţia mai târziu arătând uşor jenat. Efe părea tulburat şi avea ochii roşii. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Sean ar fi jurat că plânsese, dar în cazul lui era probabil o alergie la căldură sau la polen.

Vremea fusese extraordinară în ultimele câteva zile, de parcă Leonora ar fi comandat o vară englezească perfectă special pentru ziua ei. Uneori Sean avea impresia că Willow Court avea o existenţă separată de restul lumii; că întreaga casă şi locatarii ei făceau parte dintr-un aranjament frumos aşezat sub o cupolă de sticlă gigantică. Zâmbi în sinea sa. Prea mult Chardonnay excelent, asta era problema lui. Asta şi faptul că era îndrăgostit, ceea ce îl transforma într-o persoană visătoare fără prea multă minte, dacă i se permitea un asemenea gând.

De data asta, şi aranjarea la masă era diferită. El stătea lângă Rilla, care arăta perfect şi mirosea atât de minunat, încât el trebuia să se stăpânească să nu îşi îngroape faţa în pliul gâtului ei. Fiona era indispusă. Efe le spusese că intenţiona să se culce devreme, ca să fie pregătită pentru a doua zi. Regreta, după spusele soţului ei, că trebuia să piardă momentul în care Leonora îşi desfăcea cadourile. Gwen, chiar şi într-o minunată cămaşă din mătase de un albastru glacial, se arăta măcinată de griji, având aerul acela ce voia să spună: „Oare nu cumva am scăpat ceva din vedere?” – pe care el îl remarcase la toţi regizorii secunzi pe care îi întâlnise vreodată. Totuşi, James, care dăduse repede pe gât vinul, îi vorbea,

iar ea se relaxa treptat. Beth nu mânca propriu-zis. Sean o urmări cum împingea somonul pane al lui Mary prin farfurie şi se întrebă ce o îngrijora. Se uita întruna pe partea cealaltă a mesei, la Efe, dar nu era privirea tulburată şi plină de veneraţie pe care o observase când îi văzuse pentru prima dată împreună. Stătea lângă Alex şi dădea din cap în timp ce el îi vorbea. Mai sesiză o schimbare. Alex era îmbrăcat îngrijit, într-o cămaşă albă curată şi pantaloni de in închişi la culoare. Chloë şi Philip se înfruptau din mâncare. Bănuia că ea purta ceea ce se voia a fi o ţinută de seară, dar efectul diademei cu perle şi diamante false grosolane, înfipte în ţepii de păr blond daţi cu gel, cu bluza bej de dantelă şi fusta neagră de tafta era mai mult comic decât *glamorous.*

Leonora alesese să poarte negru. Arăta palidă şi oarecum fragilă, iar perlele colierului ei sclipeau pe cascada de sifon care forma reverul bluzei. Fusese mai tăcută decât de obicei, deşi el încercase de mai multe ori să o angajeze într-o conversaţie. Mâncase foarte puţin din cocktailul de avocado şi de-abia se atinsese de somon. De-a lungul vremii, Sean observase că mulţi dintre cei care urmau să ţină discursuri după cină erau agitaţi şi se comportau exact ca Leonora acum. Se întrebă dacă nu cumva emoţia petrecerii de a doua zi era cauza, dar se îndoia. Trebuia să mai fie ceva. Tocmai voia să o întrebe cu tact dacă era ceva în neregulă, când ea lovi uşor cu furculiţa în partea laterală a paharului ei de vin. Toată lumea tăcu.

— Vă mulţumesc tuturor, zise. Am ceva să vă spun tuturor, şi, deşi îmi vine greu, este extrem de important, şi m-am gândit că ar fi cel mai bine să o fac acum, înainte de desert. Va fi un adevărat calvar pentru mine, aşa că sper că mă veţi asculta toţi cu răbdare şi mă veţi lăsa să termin ce am de spus, înainte de a pune întrebări.

Sean se uită în jurul mesei şi-i văzu pe membrii familiei dând din cap în semn de încuviinţare, întorcându-şi privirile spre Leonora. Aceasta îşi deschise poşeta cu paiete şi scoase o foaie, pe care o despături cu grijă şi o aşeză pe faţa de masă. Apoi, foarte încet, deschise etuiul şi îşi puse ochelarii de citit. Făcu toate astea în tăcere, dar exista ceva teatral în felul în care se uită apoi la cei adunaţi în jurul mesei înainte de a vorbi.

— Acesta, zise, lovind uşor cu un deget în foaie, este un bilet de sinucigaş scris de mama mea.

Pentru un moment, Leonora avu impresia că o să leşine. Chipurile celor prezenţi părură a se înceţoşa, iar ea zărea cercuri albe pe fundalul pereţilor închişi la culoare ai sufrageriei. Ceva atrăgea lumina şi sclipea. Tiara aceea ridicolă a lui Chloë, care îi amintea Leonorei de genul de lucru pe care Rilla şi Gwen obişnuiau să îl scoată din cutia cu haine de gală din camera copiilor, când erau mici. Simţea cum se aşternea liniştea şi ştia că trebuia să continue. Efortul de a păstra conţinutul scrisorii secret, din momentul în care Chloë i-o adusese şi până în acea clipă, o secase de puteri.

Iniţial, fusese într-o stare de şoc. Aflată încă în foişor, se pierduse cu firea şi plânsese, iar biata copilă nu ştiuse ce să facă pentru a o consola. Leonora acceptase cu bucurie gesturile de afecţiune, dar nu fusese în stare să îi explice nepoatei ei că lacrimile erau în egală măsură de furie oarbă şi de mâhnire. Ethan, tatăl ei. Dacă ar fi fost în faţa ei în acel moment, l-ar fi atacat cu mâinile goale. „Cum a putut?” era gândul care exploda în fiecare colţ al minţii ei. Cum îi putuse fura propriei soţii lucrul pe care ea îl preţuia cel mai mult? Cum putuse să îşi înşele unica fiică şi să continue să accepte iubirea unui copil nevinovat, când el se purtase atât de urât? Această nedreptate strigătoare la cer o făcuse pe

Leonora să se cutremure. După o vreme nu mai avusese lacrimi şi îi spusese lui Chloë că se simţea mai bine şi că ar vrea să se întoarcă în casă. Fusese condusă cu atâta blândeţe, încât pentru o clipă chiar se simţise venerabila doamnă care trebuia să fie.

O sărutase pe Chloë şi se dusese direct în camera ei, unde rămăsese nemişcată cincisprezece minute întregi, înainte ca toate fragmentele separate despre ceea ce aflase să se lege şi să capete un înţeles. Se simţea ca şi cum vreun uriaş ar fi ridicat de jos toată viaţa ei şi ar fi scuturat-o, iar apoi ar fi pus-o din nou jos, cu totul aranjată altfel; toate amintirile, tot trecutul ei, totul. Dar în final îşi venise în fire şi reuşise să fie ea însăşi când vorbise cu Rilla. „Sunt obişnuită cu asta, îşi spuse. Sunt obişnuită să înfrunt lucrurile cu curaj. Aşa am fost crescută să procedez."

Acum se uita la membrii familiei ei, care o priveau în linişte. Oare trebuia să explice fondul înainte de a începe? Sau mai târziu, după ce vor fi ascultat cuvintele acestea, care fuseseră ascunse aşa de multă vreme? Nu, avea să intre direct în subiect şi să lase vocea mamei ei să fie auzită în sfârşit. Tuşi şi începu să citească, concentrându-se pe semnele de pe hârtie; încercând să nu se gândească nici la ascultătorii ei, nici la autoare, ci doar la cuvintele în sine.

> Am mers sus în atelier, unde nu ajungea vocea ta, şi am pictat toată ziua. Mângâiere. Alinare. Consolare, în acele zile. Nu-mi păsa dacă tablourile apăreau sub un alt nume. Nu-mi păsa deloc. Neimportant, asta era totul. Pictura conta. Ceea ce prindea viaţă sub degetele mele, ăsta era lucrul important. Lumina strălucea înăuntru de la fereastră, atingând uşor partea laterală a unui ceainic şi ore în şir nu conta nimic altceva decât să surprind cu fidelitate acel punct luminos.

Nu numai cum era în realitate, ci mai mult de atât; obiect (sau subiect) trebuia să fie ceea ce era, să fie şi toate posibilităţile, visurile, amintirile despre ce a fost. Groaznic de greu de explicat toate astea, dar când o pictură era terminată, voiam să fie ca o sursă de lumină pentru oricine se uita la ea. Voiam ca totul să radieze şi să strălucească şi să sară afară din ramă. Voiam să fac lucruri frumoase şi ştiam cum să fac asta, şi ele nu plângeau sau se spărgeau, şi nu se învineţeau sub mâinile mele.

Eu, Maude, eram artista mai bună, asta era tot. Ethan a văzut asta. Chiar şi când mergeam amândoi la şcoala de artă, picturile mele erau mai lăudate decât ale lui. De asemenea, el şi-a dat seama că se putea face o avere şi se putea construi o reputaţie. Inteligent. Este inteligent şi inteligent. N-am ştiut cum să îl opresc. Nu i-am pus la îndoială cuvintele ani de zile. Spunea că nu contează al cui nume e pe pânză. Spunea că munca rămâne. Vopseaua nu minte niciodată. Ar trebui să fii mulţumită, spunea, că eşti în stare să faci asemenea lucruri, şi să nu pretinzi renume şi glorie pe deasupra. Spunea: Eşti delicată, Maude. Spunea: Eşti fragilă. Te vei sparge sub toată atenţia. A jurat că va ţine lumea departe de uşa mea, şi a reuşit, iar acum regret totul amarnic. Amarnic. Am încercat să îi spun asta, dar e prea târziu şi nu mă ascultă deloc. De-abia se uită la mine. Înşelăciunea e prea profundă şi a continuat prea mulţi ani, pentru a schimba ceva acum, spune. Dacă scoţi o vorbă (mă ameninţă cu asta tot timpul, de multe ori), le voi spune să eşti nebună nebună nebună, şi am să arăt semnătura mea. Voi spune că eşti maniacă. Lumea l-ar crede. E foarte convingător. Nimeni nu se îndoieşte de el.

Există o cale de ieşire. O voi alege. Foarte curând. Nu sunt mai curajoasă decât am fost, doar obosită de tot, sătulă până în măduva oaselor de toată durerea. Nimic nu mă mai încântă. Vreau să îl pedepsesc şi să îl rănesc, dar nu sunt destul de curajoasă să vorbesc despre ce m-a pus să fac, pentru că el m-ar distruge. Ştiu că ar face asta. E un om crud, oricât ar încânta lumea cu zâmbetul şi vorba lui inteligentă. Am pierdut socoteala de câte ori m-a lovit, dar zile în şir nu am ieşit din cameră, pentru ca lumea să nu vadă vânătăile şi ochii roşii de plâns. Am mereu ochii roşii, acum, dar în curând o să pun punct la toate acestea. Gata cu tablourile, pentru totdeauna, de mâna

mea, şi asta îl va răni mai mult decât orice altceva. Asta l-ar putea face să plângă. Nu că mă pierde pe mine, ci că pierde picturile despre care aproape că s-a convins de unul singur că sunt ale lui. M-a devorat, astfel încât tot ce e al meu e parte din el. Vina mea. Slăbiciunea mea şi laşitatea mea. Sunt atât de laşă! Nu mă pot ierta pentru asta, că m-am îndepărtat de scumpa mea fetiţă când era atât de micuţă. Că nu am vorbit. Că nu mi-am făcut valiza şi nu am plecat pe alee în jos. Dar cum? Cum să-mi las copilul şi grădina şi casa pe care le iubesc? Sunt o laşă, o persoană îngrozitor de slabă şi mă urăsc peste măsură. Nu mă pot uita în oglindă fără să simt dezgust şi oroare. Voi isprăvi. Dar am pregătit o surpriză pentru ziua Leonorei... e foarte devreme, aşa că am să încerc să aştept până se termină asta înainte de a înceta să pictez pentru totdeauna. Există un lucru pe care el nu îl ştie. Nimeni nud ştie. Mi-am semnat picturile. Iată, am spus-o acum. Propriile picturi. Undeva, pe fiecare dintre ele am făcut un aranjament de linii şi culori în forma unui leu.

Un leu micuţ, pentru Leonora, care e feroce şi neînfricată ca şi tatăl ei, şi frumoasă, şi pentru care singura dorinţă e ca ea să stea mereu cu faţa spre lumină şi niciodată să nu se întoarcă să plângă în întuneric, ca mine, ca mine. Dragul meu copil, iartă-mă! Iartă-mă! Te-am iubit din clipa în care te-ai născut şi mă gândesc la tine în fiecare clipă din fiecare zi. Mama ta, Maude Walsh.

Leonora îşi ridică privirea de pe pagină. Chipurile familiare din jurul mesei se transformaseră în creaturi de coşmar. Beth suspina, cu ochii larg deschişi. Gwen îşi ţinea mâna la gură, iar Rilla plângea. Alex avea ambele mâini pe faţă, acoperindu-şi ochii. Chloë şi Philip stăteau foarte drepţi, şi James întindea mâna după o sticlă de vin. Întunericul se lăsase în timp ce ea vorbise. Leonora rupse tăcerea.

— O scrisoare destul de lungă, mă tem, dar am simţit că trebuie să v-o citesc toată, ca să înţelegeţi. A fost scrisă pe dosul tapetului folosit pentru acoperişul căsuţei păpuşilor şi le sunt foarte

recunoscătoare lui Philip şi lui Chloë, pentru că au îndepărtat-o cu atâta grijă, încât niciun cuvânt nu s-a pierdut, şi pentru că au făcut copia bătută la maşină, pe care tocmai am citit-o. Originalul e foarte şters şi greu de desluşit. Vă mulţumesc amândurora.

Nimeni nu îndrăznea să spună ceva.

— Sper, continuă ea, că stilul puţin incoerent al mamei nu a fost prea greu de urmărit. Ceea ce nu precizează scrisoarea asta – cum ar putea? – este că eu am găsit-o. Am găsit-o moartă, plutind în lac, chiar înainte de a împlini opt ani. Şocul m-a îmbolnăvit şi când m-am înzdrăvenit, ei bine, se hotărâseră – tata hotărâse, bănuiesc, şi Nanny Mouse a acceptat – să nu mi se spună adevărul. Cred că s-au gândit că m-ar tulbura prea mult dacă mi s-ar aminti de un lucru atât de groaznic.

Gwen şi Rilla strigară aproape la unison:

— Oh, mamă, mamă, oh ce... ce...

Şi amândouă dădură să se ridice de pe scaune. Leonora întinse o mână să le oprească, iar ele se prăbuşiră înapoi. Gwen era albă ca varul, iar Rillei lacrimile îi curgeau nestăvilit. Îl văzu pe Sean şovăind, apoi aplecându-se spre ea, atingându-i braţul pentru a o consola.

— Îmi pare rău, zise ea, uitându-se la el şi tamponându-şi obrajii cu un şerveţel. Doar că sunt şocată. E atât de înfiorător! Nici mie nu-mi vine să cred.

Sean îi şopti ceva şi puse un braţ în jurul umerilor ei.

— Aş fi vrut să pot păstra secretul, zise Leonora. Cel puţin până după petrecere, dar ştiu că îmi voi simţi conştiinţa mai uşurată dacă ţoala lumea cunoaşte adevărul. Mi se pare greu de crezut, dar e adevărat. Maude Walsh, mama mea, e persoana care a pictat tablourile care atârnă peste tot prin casă. El, tatăl meu, şi-a însuşit

lucrările ei şi s a dat drept autorul lor. Oh, e un lucru monstruos ce a făcut. Monstruos!

— Dar nu înţeleg *cum* a făcut-o, zise Efe. Trebuie să fi început prin a picta el însuşi. Adică, era artist, nu-i aşa? Când s-a hotărât să înşele pe toată lumea? Şi cum de nu a fost descoperit în timpul vieţii lui Maude?

Leonora spuse:

— Nu cred că vom afla vreodată răspunsurile la aceste întrebări. Singura persoană care ar fi putut să ne lămurească e Nanny Mouse, iar ea e din ce în ce mai confuză. Poate că el şi-a dat seama aproape de îndată ce s-au căsătorit că picturile lui Maude erau mult mai bune decât ale sale şi nu a putut să suporte asta. Poate vreun negustor a oferit o sumă bună pentru vreo pânză de-ale ei şi asta i-a dat ideea. Nu ştiu. Dar el şi-a însuşit roadele muncii ei în timp ce ea trăia şi, după ce a murit, a avut grijă ca lucrările ei să fie aproape „îngropate". Asta, cred, şi nimic altceva explică faptul că nu voia în ruptul capului ca picturile să părăsească Willow Court.

— Şi nu uita, Leonora, zise James, că *existau* câteva picturi timpurii de-ale sale pe care le vânduse înainte de a se căsători cu mama ta. Dacă cineva s-ar fi gândit să compare Walsh-urile de la începutul carierei cu cele de mai târziu, probabil că planul lui nu ar fi funcţionat. Chiar şi aşa, a riscat.

— Ar fi putut spune că şi-a schimbat stilul, sugeră Chloë. Artiştii fac asta mereu. Dacă cineva l-ar fi întrebat de ce erau aşa de diferite picturile.

— E adevărat, zise Efe. Dar ce şmecherie!

— Pari să-l admiri, Efe, zise Beth supărată. E unul dintre cele mai crude lucruri pe care le-am auzit vreodată. Mai grav decât faptul că o brusca fizic.

Leonora îl văzu pe Efe roşind când Beth se uită fioros la el. Oare se certaseră? Nu avea timp, nici energie să îşi facă griji despre asta. Erau destule probleme la care să reflecteze, fără să se preocupe de certurile nepoţilor ei. Îşi dădu jos ochelarii de citit şi se aplecă înainte.

— Chiar e un lucru groaznic, bineînţeles. Nimeni nu ar nega asta, dar să îl descoperi aşa, cu atât de mulţi ani mai târziu, e poate chiar mai rău, pentru că acum trebuie să-mi privesc retrospectiv aproape întreaga viaţă, ştiind că are la bază o minciună. Şi tatăl meu s-a comportat într-un mod pe care îl găsesc de neiertat. Înfiorător. Groaznic. Nu numai că a distrus-o pe mama cu răutatea şi cruzimea sa, dar a şi furat de la ea singurul lucru, *cel mai bun* lucru pe care îl avea şi şi l-a însuşit. Şi lucrul absolut cel mai rău este... Leonora se opri. Buza de jos îi tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Clipi puternic pentru a le împiedica să cadă şi inspiră adânc de două ori, înainte de a continua. Asta mi-e foarte greu să înţeleg. Dar şi mai rău e că l-am ajutat. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa adultă având grijă ca lucrările sale, arta sa să fie prezentată în modul cel mai favorabil. Am păzit pânzele de lume exact cum şi-a dorit. Şi l-am iubit. L-am iubit pe el şi amintirea lui toată viaţa, şi acum nu mai pot. Persoana pe care credeam că o iubesc nu exista. Cea mai mare parte din ceea ce era cu adevărat mi-a fost ascunsă. S-a împăunat cu talentul mamei şi s-a bucurat de gloria care ar fi trebuit să fie a ei. Şi de toată dragostea mea. Nu mi-a mai rămas nimic pentru ea. Am scăpat-o din vedere, nu numai de când a murit, ci şi în timp ce trăia. Ethan Walsh a absorbii toată atenţia, atenţia tuturor, tot timpul.

Sunetul care îi ieşi de pe buze semăna cu un râset, ceea ce o uimi puţin, pentru că îl simţise că pe un strigăt când îl articulase.

— A fost întotdeauna puţin excentric, nu-i aşa? Să nu vrei ca picturile tale să părăsească pereţii casei tale? Toată vorbăria aceea continuă despre cum oamenii nu le-ar aprecia cum trebuie şi despre cum tablourile făceau parte integrantă din Willow Court... Erau minciuni, nimic altceva decât minciuni oribile, iar eu le-am crezut şi l-am ajutat. L-am sprijinit şi i-am încurajat înşelăciunea şi răul pe care i-l făcea sărmanei mele mame, pe care continua să o rănească până şi după moarte. Îmi pare rău că plâng acum, dar nu mă pot abţine.

Gwen şi Rilla se ridicară amândouă să o consoleze pe Leonora.

— Te rog, te rog nu te scuza, murmură Gwen, cu braţele în jurul mamei ei.

— Să plângi dacă îţi vine, adăugă Rilla. Cât de mult vrei.

— Sunt în regulă, dragele mele, sincer. Aşezaţi-vă la loc. Câteva din lacrimile acestea sunt pur şi simplu de furie. Mă simt... mă simt ucigaşă, când mă gândesc la el. Adevărul este acesta: voia ca picturile să rămână la Willow Court nu doar pentru că nu voia să fie descoperit, ci pentru că voia să se asigure că mama nu avea să fie niciodată recunoscută ca artistă. Voia să aibă grijă ca ea să nu primească niciodată ceea ce i se cuvenea. Atâta mi-e clar. Le voia aici pentru totdeauna, în siguranţă la Willow Court. M-a făcut să promit să îndeplinesc instrucţiunile lui, exact aşa cum le scrisese în testamentul său, şi eu i-am spus că am s-o fac. Am promis. Acum văd că promisiunea aceea mi-a fost smulsă în necunoştinţă de cauză. După cum ştiţi cu toţii, există instrucţiuni şi în testamentul meu, dar marţi dimineaţă am să mă ocup să fie schimbate. Luă o gură de vin. „Trebuie să îmi redobândesc stăpânirea de sine", se gândi şi îşi tamponă ochii cu o batistă cu margine de dantelă." Există o rugăciune pe care obişnuiam să o spun când eram copil, care zicea: „Dacă va fi să mor înainte de a mă trezi". Nu am nicio

intenţie să mor înainte de a mă trezi şi să pierd petrecerea de ziua mea, dar pentru orice eventualitate... zâmbi, aş vrea să spun în faţa tuturor, şi îmi sunteţi martori, că intenţionez să fac cunoscută povestea picturilor lui Maude Walsh pretutindeni în lumea artei, şi Efe, dragul meu...

— Da, Leonora?

— Te rog să iei legătura cu domnul Stronsky şi să-i spui că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât o galerie construită anume ca să expună lucrările mamei mele.

Acele cuvinte rupseră vraja şi toată lumea începu să aplaude. Sean spuse:

— Va trebui să adaug nişte lucruri pentru documentar, Leonora. Nimic din ceea ce am filmat până acum nu va fi schimbat, cu excepţia celor două interviuri ale tale. Bineînţeles că va trebui să rescriu comentariul de la început până la sfârşit, dar îmi va face plăcere să o fac. E o poveste atât de dramatică. Ne-am putea întâlni săptămâna viitoare?

— Eşti bine-venit să te întorci oricând îţi convine, Sean, zise Leonora. Nu m-am gândit deloc la program, îmi pare rău să spun asta. Şi ar trebui să vă previn pe toţi că mâine la petrecere am să le povestesc tuturor oaspeţilor mei despre asta. Vreau ca toată lumea să cunoască adevărul. Nu mai vreau nicio înşelăciune.

— Va deveni renumită, Leonora, jubilă Chloë. Mult mai renumită decât a fost vreodată Ethan Walsh, pentru că nu numai că se va construi o galerie doar pentru ea, dar povestea asta va fi parte din ea. Cum a fost descoperită atât de mulţi ani după moarte. Cum soţul ei i-a furat operele de artă. Va fi un idol al mişcării feministe. Hoarde întregi de femei vor veni la Willow Court, ca să vadă unde a trăit.

Leonora se cutremură.

— Nu cred că mi-ar plăcea asta, draga mea.

Efe spuse:

— Trebuie să iau imediat legătura cu nişte oameni. Crezi că ar trebui să spunem ceva presei? Ar putea fi toţi aici până mâine.

— Efe, te rog fii cuminte! Leonora vorbi cu asprime. Se poate să fi pierdut din vedere, dar mâine e petrecerea mea de aniversare a şaptezeci şi cinci de ani şi aş dori să mă bucur de ea alături de familie şi de prieteni. Povestea mamei e ţinută ascunsă din 1935. Am să le spun oaspeţilor mei, dar lumea mai poate aştepta, cred. Câteva zile în plus nu vor afecta în mod apreciabil reputaţia ei viitoare, sunt sigură că eşti de acord.

Efe avu bunul-simţ de a roşi.

— Scuză-mă, Leonora. Bineînţeles că nu vreau să îţi stric ziua, dar m-am gândit doar... Nu ştiu. Tu şi ziua ta de naştere sunteţi o parte din poveste. Tu ai găsit-o, la urma urmei. E foarte dramatic. Un aspect senzaţional, sinuciderea şi totul.

— Va fi la fel de senzaţional şi săptămâna viitoare, rosti Leonora pe un ton care reuşi să pună punct discuţiei despre prezenţa presei. Observă că Rilla se uita spre uşă şi întrebă: Ce s-a întâmplat, Rilla? Ce aştepţi?

— E o surpriză, zise Rilla. Eşti gata să suni pentru desert?

— Rilla dragă, ne putem întotdeauna baza că o să ne aduci cu picioarele pe pământ, nu-i aşa? Dar ai perfectă dreptate. Trebuie să continuăm cu masa, altfel vom rămâne aici o veşnicie şi ar trebui să ne culcăm toţi devreme.

Sean se dădu puţin mai aproape de Rilla, când toată lumea din jurul mesei începu să vorbească despre petrecere. Îi şopti la ureche:

— Nu noi, te rog, Rilla. Noi mergem la o plimbare, nu-i aşa? Pe întuneric. Singuri. Nu-i aşa?

Rilla dădu din cap şi puse o mână pe genunchiul lui Sean. El îi luă mâna şi îi mângâie uşor palma.

— Cu certitudine, zise ea.

Mary intră în cameră şi aşează prăjitura cu căpşune în faţa Leonorei.

— Ce-i asta, Mary? Credeam că avem salată de fructe în seara asta.

— Rilla a fost de altă părere, zise Mary zâmbind.

— Eu am făcut-o, mamă, zise Rilla. Azi-noapte, când dormea toată lumea. E o surpriză pentru tine.

— Arată minunat! exclamă Leonora. Mulţumesc, draga mea. Sper să reuşesc să o tai frumos. Arată prea bine ca să o stric, nu-i aşa?

— Nu, nu-i aşa, zise James. Arată mult prea bine ca să fie lăsată pe platou, eu aşa zic. Întinse farfuria şi zâmbi satisfăcut. Dă-i zor cu cuţitul, Leonora! Ard de nerăbdare s-o gust.

Alex îşi dorea să îşi fi luat aparatul de fotografiat la cină. Chipurile celor prezenţi – când Leonora citea cuvintele mamei ei – ar fi trebuit surprinse pe peliculă. Gwen şi Rilla cu lacrimi în ochi; Efe, arătând mai întâi de parcă cineva i-ar fi aplicat o lovitură de knockout, şi apoi dându-şi încet seama cum ar putea întoarce situaţia spre marele său avantaj, şi mai ales spre avantajul său financiar. De-abia reuşise să stea liniştit în timp ce-şi mânca desertul pe care Leonora reuşise cumva să îl împartă. Era oarecum tipic pentru Rilla să facă o prăjitură delicioasă, care se sfărâma într-o harababură de blat şi frişcă şi fruct de îndată ce o tăiai. Alex îşi dorea să fi putut face o fotografie cu ea, pregătindu-se pentru prima îmbucătură, cu buzele strălucind în timp ce Sean o privea de parcă ar fi tânjit ca ea să guste mai degrabă din el. Şi în fundal,

Leonora, dezaprobând uşor încruntată o asemenea manifestare de lăcomie.

Alex era singur pe terasă în întunericul blând, aşteptând să apară Beth. Ea o ajuta pe Leonora să care toate cadourile pe care le desfăcuse, sus în dormitorul ei, dar îl asigurase că nu va zăbovi mult. Fusese tăcută în tot timpul cinei. El reuşise să se aşeze lângă ea, şi la un moment dat o întrebase chiar ce se întâmplase, dar ea clătinase doar din cap şi şoptise: „Am să-ţi spun mai târziu".

— Alex?

Vocea ei îi întrerupse brusc gândurile. Se ridică şi spuse:

— Sunt aici, Beth. În alcov.

Ea se aşează lângă el şi se lăsă pe spate pe perete.

— Sunt frântă, zise. Prea multe s-au întâmplat astăzi. Nu pot asimila totul cum trebuie.

— Mai multe decât crezi, de fapt, spuse Alex. Ai vorbit cu Efe?

Beth pufni.

— Nu-mi vorbi de Efe, sincer. Puteai practic să vezi semnul dolarului licărindu-i în ochi când asculta scrisoarea lui Maude. Iar când Chloë a spus că va deveni un idol al mişcării feministe, el aproape că a sărit în sus. Mă bucur că Leonora a pus capăt ideii lui de a umple mâine casa cu presa. E atât de lacom şi de egoist!

— Nu ai ştiut asta dintotdeauna?

Beth se gândi o clipă.

— Ba da, cred că da. Doar că până acum nu m-a deranjat, pentru că nu am văzut efectul pe care îl are comportamentul lui asupra oamenilor. Dar uită-te la sărmana Fiona! Nu mi-e cea mai dragă, dar nu merită să fie lovită. Sau tiranizată. Nimeni nu merită asta.

— L-a părăsit, zise Alex.

— Ce? Fiona l-a părăsit pe Efe? Nu cred! N-ar îndrăzni. I-ar fi teamă de ceea ce i-ar face când ar găsi-o din nou.

— S-ar putea să nu meargă să o caute. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o, în orice caz. Să nu spui niciun cuvânt, Beth. Nu trebuia să povestesc nimănui. Efe nu vrea ca petrecerea să fie stricată.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva dramatic. Spune-mi, Alex, haide. N-am să spun niciun cuvânt. Ea a tolerat atât de multe până acum. Ce poate să fi făcut el încât să o convingă să piardă o petrecere?

— A ascultat un mesaj pe mobilul lui. Din întâmplare.

Beth tăcu o clipă. Spuse:

— De la o femeie, bănuiesc. Melanie, poate.

— Mai rău. Sex la telefon, din câte înţeleg.

Beth rămase tăcută câteva clipe.

— Lui Efe i s-au întâmplat foarte multe astăzi. Îmi pare rău pentru el.

— Mie mi se pare că n-are nimic, zise Alex, simţindu-se gelos.

— Leonora a vorbit cu Efe şi Rilla în seră în după-amiaza asta – să nu povesteşti nimănui despre asta, Alex, promiţi? – l-a făcut pe Efe să-i povestească Rillei despre ziua în care a murit Mark. Asta încercai să-mi spui mai devreme? Despre cum Efe nu l-a salvat? Fiind prea implicat în joc pentru a se sinchisi?

Alex dădu din cap.

— Ar fi trebuit să spun ceva, cred, doar că Efe mi-a zis că a fost un accident. Că Leonora a spus că aşa era, şi noi nu trebuia să mai rostim niciun cuvânt despre asta. Iar eu aşa am făcut. Şi eu m-am simţit uneori prost, Beth, întrebându-mă dacă aş fi putut face ceva. Să-i spun lui Efe să se uite în spate. Ceva.

— Tu nu erai cu mult mai mare decât Markie, Alex. Şi nimeni nu-i poate spune lui Efe să facă ceva, nu-i aşa? Nu trebuie să te învinuieşti. Chiar *a fost* un accident. Poate că ar fi putut fi

preîntâmpinat, dar aşa a fost să fie. Cred că ar trebui să încercăm să dăm uitării ziua aceea.

Alex asculta zgomotele nopţii. Miresmele plăcute ale serii umpleau aerul şi el închise ochii. Asta era o ocazie. Simţea că dacă nu vorbea, Beth avea să se ridice în curând şi să plece la culcare. Era târziu, era obosită, avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. El ştia toate astea. Spuse:

— Beth?

— Mmm?

Alex se uită la ea. Avea ochii închişi. Nu pomenise nimic despre ce se întâmplase mai devreme, în bucătărie. Oare asta însemna că regreta? Era oare posibil ca el să-şi fi imaginat reacţia ei la sărutul lui? Trebuia să spună ceva? Cămaşa ei de satin avea o strălucire de un alb sidefiu. Oare ce să spună dacă se hotăra să vorbească? „Te iubesc" era exclus. Nu cuvintele acelea, nu chiar aşa, din senin. Nici nu putea întreba ceea ce trebuia să ştie cu adevărat: „Cum e cu Efe? Tot îl mai iubeşti? Eu sunt un fel de alegerea a doua?" Poate nu trebuia să vorbească deloc, doar să o sărute. Se aplecă peste ea şi îşi atinse buzele de ale ei, cât de uşor putu, un sărut de fluture, pentru orice eventualitate.

— Nimic, zise. Nu ştiu ce să spun.

Beth deschise ochii.

— Te întrebi despre ce s-a întâmplat după-amiază, nu-i aşa? Dacă într-adevăr am vrut. Ei bine, da. Nu ştiu de ce mi-a trebuit atât de mult să-mi dau seama.

Înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmpla, ea îşi încolăcise braţele în jurul lui şi gura ei era pe a lui, deschisă, dornică, dulce. Alex închise ochii şi îi întoarse sărutul. Rămaseră împreunaţi o clipă lungă şi apoi îşi dădură drumul din îmbrăţişare, uimiţi şi fără suflare.

— Nu-i nimic. Alex vorbea cu sufletul la gură. Atâta timp cât îţi dai seama acum...

— Vorbeşti prea mult, spuse Beth. Taci şi sărută-mă din nou.

— Asta începe să-mi amintească de o punere în scenă destul de exagerată a piesei *Visul unei nopţi de vară,* spuse Rilla. Perechi rătăcind în întuneric, într-o pădure misterioasă.

Se plimbau împreună prin grădina sălbatică şi se îndreptau spre lac. Amândoi ştiau asta, dar nici Sean, nici Rilla nu pomeneau acest fapt.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Sean. Gwen şi James, Fiona şi Efe, Chloë şi Philip sunt probabil toţi vârâţi în paturile lor în siguranţă, norocoşii de ei! Şi nu văd nicio pădure. În afară de acea...

— Nu eşti la curent, Sean. Ştiu ceva ce tu nu ştii, dar nu trebuie să-ţi spun.

— Dă-i drumul! Nu voi sufla niciun cuvânt, promit.

— Când m-am dus sus să-mi iau eşarfa, uşa dormitorului lui Efe şi al Fionei era deschisă. M-am uitat înăuntru, gândindu-mă să văd dacă se simţea mai bine, şi ghici ce?

— Nu mă pricep la ghicit. Spune-mi!

— A plecat. Fiona a plecat. L-a părăsit, se pare.

— Sunt uimit. Nu credeam că ar avea curajul să facă aşa ceva. Se va întoarce la el, fără-ndoială.

Rilla oftă.

— Ea ar face-o, cred, dar nu sunt deloc sigură că el e aşa de dornic. Efe e un băiat ciudat. Deloc un băiat, bineînţeles, dar aşa mi-l închipui eu. Ţi-am povestit despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Când l-am văzut aşa plângând, ei bine, mi-a fost

teribil de milă de el. A trebuit să trăiască toţi anii ăştia cu povara amintirii. Trebuie să fi fost un lucru groaznic de îndurat.

Sean tăcea. Nu-l lăsa inima să o dezamăgească pe Rilla în legătură cu sensibilitatea nepotului ei, dar ar fi putut jura că nopţile nedormite de Efe de-a lungul anilor din cauza mâhnirii sale nu ar ajunge nici la un număr de două cifre.

Continuară să meargă spre lac. Rilla se opri când ieşiră din grădina sălbatică.

— Într-acolo mergem, nu-i aşa? Spre lac.

— Dacă poţi, spuse Sean. Nu vreau să te forţez, dar m-am gândit că am putea exorciza câteva dintre amintirile neplăcute dacă ne-am duce împreună.

Rilla dădu din cap aprobator. Sean o ţinea de mână şi simţi că trupul i se încordase uşor. Ea zise:

— Va fi bine. Dacă sunt acolo cu tine. Nu-mi va fi aşa de frică.

Era speranţă în vocea ei, o inflexiune ascendentă.

— Am ajuns, zise Sean cu blândeţe. Asta e.

Lacul sclipea în lumina lunii. Crengile de salcie se profilau negre pe fundalul cerului, şi doar plescăitul apei la mal spărgea tăcerea.

— Aici trebuie să fi fost, şopti Rilla. Îmi pare rău, n-ar trebui să plâng, îmi pare atât de rău.

Sean scoase o batistă din buzunar şi şterse lacrimile Rillei.

— Ia-o, spuse. Plângi cât de mult doreşti.

— Nu, nu, mă simt bine. Sincer. E mai bine aici, în locul în care s-a întâmplat efectiv. Poate că ar fi trebuit să vin demult, doar că nu am îndrăznit. Dar pot să fiu aici dacă eşti cu mine.

Umbrele se mişcau pe suprafaţa apei. Rilla spuse:

— Nu e ciudat că oricât de negru ar fi ceva, există întotdeauna ceva puţin mai întunecat, gata să facă umbre pe el? Văd, sau cred că văd mişcări în apă, dacă mă uit bine de tot, şi nu-mi pot scoate

din minte imaginea Leonorei, copil fiind, găsind această oroare care plutea pe lac şi ştiind ce era, dar nedorind să ştie, şi fugind strigând înapoi spre casă. Datorită portretului ei, făcut cam la vârsta aceea, ştim nu numai cum arăta, ci şi ce fel de copil era. Din portret. Îmi pot imagina absolut fiecare moment. Leonora, alergând în grădină şi venind aici jos la lac ca să scape de acasă, şi apoi descoperind trupul. Şi totul se amestecă în minte cu ce s-a întâmplat cu Mark. Hai să mergem în partea cealaltă. S-ar putea să mă simt mai liniştită acolo.

— Şi ai o vedere cu adevărat minunată a casei de acolo.

Merseră fără să vorbească, până când ajunseră în partea opusă.

Willow Court. Clădirea era o formă neagră în vârful unei pante. Se vedea lumină la unele ferestre; a lui Chloë şi a lui Philip şi, mai surprinzător, a Leonorei.

— Nu se vede mult noaptea, spuse Sean. E mai bine în timpul zilei, când grădina arată extraordinar.

— Eşti un impostor, râse Rilla. Îmi promiţi o priveliştе plăcută şi tot ce primesc sunt câteva lumini pe un fundal negru.

— Nu te-am adus aici ca să-ţi arăt peisajul.

— Ştiu, zise Rilla. Nici mie nu-mi pasă de el, dacă vrei să ştii.

— Bine, zise Sean.

O trase spre el şi ea închise ochii, păşind în cercul braţelor lui.

Leonora stătea în fotoliul din dormitorul ei, cu ochii închişi. Nu se făcuse nici măcar ora unsprezece, dar ea era hotărâtă să se culce devreme. Erau şanse bune să adoarmă înainte de miezul nopţii, şi asta i se părea important. Voia să se trezească proaspătă de ziua ei, şi nu să plutească la capătul celor mai istovitoare ore pe care le trăise de mulţi ani.

Cadourile de la familia ei erau împrăştiate prin cameră. Cele mai mici erau aşternute pe pat, exact aşa cum obişnuia să facă în copilărie, astfel încât Maude şi Ethan veneau să le vadă şi să arate cu toţii ca o familie fericită care face totul împreună. Cuvântul de umplutură preferat al lui Chloë îi veni în minte şi îl rosti cu voce tare: „Prostii!"

Rostindu-l, se simţi mai puternică. Seara la cină fusese în pericol de a claca şi de a izbucni în plâns la fel ca în după-amiaza aceea. Leonora se mândrea cu faptul că nu era sentimentală. Nu fusese niciodată genul de femeie care plânge la cinema şi credea că nu strică nimănui să-şi ţină sentimentele în frâu, dar fusese greu să nu se piardă cu firea în timp ce citea cuvintele lui Maude.

„Nu sunt aceeaşi persoană care eram când m-am trezit, se gândi. Mă simt de parcă s-ar fi produs un cutremur undeva înlăuntrul meu. O schimbare uriaşă care a rănit şi a scuturat fiecare parte din mine." Mai fuseseră şi alte zile în viaţa ei, când se simţise, de asemenea, schimbată. Ziua nunţii ei. Zilele când le născuse pe Gwen şi pe Rilla. Ziua în care murise Mark. Fiecare moarte era tristă, dar unele ieşeau din ordinea firească a lucrurilor, şi nu mai erai niciodată acelaşi după aceea.

Se gândi la moartea mamei ei şi încercă să îşi imagineze povara suferinţei şi a disperării care o determinase să facă un asemenea lucru. Leonora crezuse întotdeauna cu fermitate că sinuciderea era un act extrem de egoist din partea mamei unui copil mic. „Pentru că, se gândea ea, eu n-aş putea-o face niciodată, de aceea. Şi Maude trebuie să nu se fi simţit deloc mama mea. Trebuie să i se fi părut că Nanny Mouse mi-era mamă în mai mare măsură. Oare credea că o iubeam pe Nanny Mouse cel mai mult?" Teama asta aduse alte lacrimi în ochii Leonorei. „Poate că i-am sporit suferinţa, neiubind-

o îndeajuns. Prin faptul că nu am împiedicat-o să se sinucidă cu iubirea mea. Oh, îmi pare rău, mamă! Atât de rău."

Leonora inspiră adânc şi se hotărî să îşi investească toată energia şi tot timpul pentru a promova geniul lui Maude şi a-i face cunoscuta povestea. Era cel mai insignifiant lucru pe care îl putea face. Îşi ridică privirea spre pictura de deasupra patului ei. Lebede albe pe lac, mereu pe punctul de a se mişca. Pene cât pe ce să se zburlească în adierea vântului.

Ochii nu îi erau pregătiţi să caute semnătura ascunsă, micul leu, prin trăsăturile de pensulă verzi şi albe şi albastru-închis. O frapă că nimeni nu îl observase în toţi aceşti ani, dar Maude îşi dăduse mult a osteneală ca să îl ascundă, şi nimeni nu îl căutase. Mâine... nu, nu mâine, urma să fie o zi destul de aglomerată... luni avea să îl roage pe Alex să i-l găsească. Dintr-odată, îi veni o idee, şi se întrebă dacă nu cumva micuţul Douggie o fi găsit vreunul dintre leii ascunşi ai lui Maude pe tapetul căsuţei păpuşilor şi din această cauză trăsese de el şi îl desprinsese de pe acoperiş. Asta ar explica, poate, de ce un copil atât de liniştit să fi fost tentat. Avea să verifice după petrecere.

Se întoarse la cadouri. Ce norocoasă era! Scrinul lui Chloë cu sertarele micuţe pline de lucruri care îi readuceau în minte trecutul era foarte drăguţ. Era un medalion în miniatură cu un portret al Domnului Nibs, prima ei pisică. Chloë trebuia să-şi fi adus aminte de el din vremurile când stătea în braţele Leonorei şi se uita la albume vechi. Erau o verighetă şi un trandafir roz uscat, care să reprezinte nunta ei, şi cizmuliţe pentru Gwen şi Rilla. Era un colţ al primului carnet de note al lui Efe; o reproducere a unui semn de carte pe care îl făcuse Chloë pe când avea cam doisprezece ani, una dintre primele fotografii ale lui Alex. Tot felul de obiecte care îi readuceau în minte amintiri plăcute. Isteaţa, talentata Chloë!

De la Efe şi Fiona primise o broşa camee extrem de frumoasă, montată în aur, şi cercei asortaţi. Aveau să arate perfect cu rochia ei de la petrecere, ceea ce era un noroc. Leonora nădăjduia că Fiona avea să se simtă mai bine până atunci. Ea nu ar vrea să piardă ocazia să se îmbrace de gală. Douggie dormise foarte bine cu o seară în urmă. Nu îşi amintea când îl văzuse ultima dată, ceea ce o nedumerea puţin. De obicei Efe îl aducea ca să îi spună noapte bună înainte de a se culca, dar astăzi fusese o zi atât de neobişnuită, încât toată rutina de la Willow Court fusese dată peste cap.

Cadoul lui Gwen şi James era într-un plic – două bilete pentru un weekend prelungit într-un hotel foarte bun la Veneţia, în octombrie. Toate cheltuielile plătite. Pe cine să ia cu ea? Avea destul timp ca să hotărască asta după terminarea petrecerii, dar ce minunată va fi aşteptarea!

Televizorul alb al lui Sean stătea pe măsuţa de la capătul patului ei. Zâmbi. Refuzase atât de mult să accepte unul în dormitor, încât ar fi fost o recunoaştere a înfrângerii dacă mărturisea cât de mult tânjea ca în serile de iarnă să poată sta întinsă în pat, sub o pătură moale, şi să se uite singură la televizorul ei, fără să trebuiască să se gândească la ce aveau chef să se uite ceilalţi. Nu face nimic, va admite că greşise. Va fi o fericire absolută. Sean îi promisese şi o casetă cu documentarul despre Ethan Walsh – nu, Maude Walsh – şi ea putea să o pună în aparatul video şi să o deruleze oricând avea chef. Era, socotea ea, un cadou foarte bine gândit.

Beth îi cumpărase o oglindă veche, înaltă, batantă, pe care o aşezase lângă fereastră. Pot da jos acum oglinda mare de pe dosul uşii de la dulap. Zâmbi. Lui Beth nu i-a plăcut asta niciodată şi strâmba mereu din nas când o vedea, spunând că nu era cu nimic

mai bună decât oglinzile de duzină din cabinele de probă, unde mai pui că deforma.

„Suficient de bună pentru mine, fusese răspunsul Leonorei. Nu mai sunt atât de interesată de aspectul meu cum eram odinioară."

Zâmbi când citi ce scrisese Beth pe felicitarea prinsă de oglindă. „Pentru cineva frumos care merită o reflexie bună." Era uimită de cât de emoţionată era de bunătatea şi devotamentul lui Beth.

Se aplecă înainte pentru a ajunge la cadoul Rillei. Când pachetul se deschise, nu fu deloc sigură că tot ceea ce vedea i se potrivea. Se gândise (şi acum se simţea ruşinată de acel gând) cât era de tipic pentru Rilla să îi cumpere ceva ce i-ar plăcea ei să poarte. Nici nu ştia cum să îl numească. „Halat de casă" nu l-ar fi descris. Dintre toate cuvintele limbii, acelea indicau ceva comod, confortabil, pufos. „Neglijau" era greşit. Asta îi aducea în minte ceva subţirel şi probabil transparent. Piesa asta vestimentară era cel mai probabil o *robă,* cu toate asocierile sale de grandoare şi splendoare. Leonora o luă de pe pat şi o îmbrăcă peste haine, şi aceasta căzu până la pământ, într-o strălucire de brocart, cu un model de trandafiri brodaţi cu fir de auriu pe un fundal auriu mai închis.

Se uită în oglinda rotativă şi zâmbi. „Arăt splendid! se gândi. Arăt ca o împărătească." Era uimită de cât de plăcut se simţea materialul pe corp. Roba se deschise pentru a dezvălui frumuseţea sa secretă: de la umeri până la tiv, totul era căptuşit cu catifea roz, mătăsoasă, opulentă şi exact genul de roz pe care îl adora, care nu era nici prea strălucitor, nici prea spălăcit, ci ceea ce ea considerase întotdeauna un roz „prăfos". Era o nuanţă care avea ceva gri în ea, ca un trandafir care începe să se ofilească. Se uită lung la imaginea ei din oglindă şi se gândi: „îmi place foarte mult. Îmi place cum arăt în ea. Nu mai vreau să o dau jos niciodată. Deşteaptă, Rilla!

Trebuie neapărat să îi spun mâine cât de frumos e cadoul ei şi cât de mult îl preţuiesc".

Încă în robă, se aşează la măsuţa de toaletă, ca să se uite la cadoul lui Alex. Albumul pe care promisese că îl va umple cu imagini cu Willow Court şi de la ziua ei de naştere era aproape gol, dar câteva fotografii se aflau deja la locul lor. Una era o copie exactă a picturii care înfăţişa priveliştea, cu stejarii stacojii şi casa mică şi gri de la capătul ei. Alex o făcuse probabil în octombrie, cu un an înainte, şi o păstrase ca să deschidă albumul. Pe pagina următoare era un portret de-al ei, şi oricât de mult se uita la el, nu îşi putea aminti când o fotografiase. Era în camera copiilor, stând lângă măsuţa păpuşilor, cu o mână pe acoperiş şi cu cealaltă în poală.

„Arăt de parcă aş vorbi cu cineva, se gândi. Cu Alex trebuie să fie, pentru că el făcea fotografia." Examină poza mai îndeaproape. De ce nu mai făcuse niciodată fotografii cu măsuţa păpuşilor până atunci? Arăta magnific, perfectă în toate detaliile, cu toate păpuşile la vedere şi părând a fi aproape pe punctul de a se mişca. Verdele bluzei ei se potrivea de minune cu crengile de salcie de pe tapet. Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile din ochi. „Mama a ales hârtia aceea", se gândi, şi închise albumul. Mai era încă un lucru pe care trebuia să îl facă.

Deschise sertarul în care ţinea eşarfele şi scoase geanta cusută manual de la Rilla. Păpuşile care stătuseră înăuntru pentru cea mai mare parte a ultimei jumătăţi de secol arătau exact ca atunci când Leonora încetase să se joace cu ele. Le aşeză una lângă alta pe măsuţa ei de toaletă. „Aşa, se gândi. Aşa arătam atunci." Rochia liliachie a micuţei păpuşi fetiţă nu se decolorase; faţa era roz şi zâmbetul brodat aproape neschimbat. Păpuşile mamă şi tată îi aminteau de Ethan şi de Maude, şi totuşi, bineînţeles că nu erau nici pe departe ca oamenii reali. Păpuşile făceau ce voiai tu.

Păpuşile erau actori în dramele pe care le imaginau copiii. Îi trecu prin minte că trebuia să-i fi lăsat să se joace şi cu acestea trei. Trebuia să le fi permis un fel de viaţă, în loc să le îngroape adânc. Nu era prea târziu.

Leonora merse la uşa dormitorului şi o deschise. Nu era nimeni pe coridor şi ea o porni spre camera copiilor. „Becurile ar putea fi mai puternice aici", se gândi când aprinse lumina. Fâşiile de tapet de pe acoperiş fuseseră puse în siguranţă în biroul ei, până când se putea gândi ce să se facă cu ele.

Dădu la o parte pânza apărătoare de praf care acoperea căsuţa păpuşilor şi o împături. „Nu ar trebui să fie ascunsă, se gândi. Am să o ţin deschisă ca să o vadă toată lumea de acum încolo. Ar trebui să fie admirată. Poate chiar mai e vreme ca Sean să o filmeze." Mângâie acoperişul. Oare ce ar fi făcut acum, la ce s-ar fi gândit acum dacă Douggie nu ar fi început să tragă de hârtie? Dacă uşa camerei de copii ar fi fost încuiată sau dacă ar fi găsit altceva la Willow Coiul care să îl intereseze? Suferinţa lui Maude, secretul lui Ethan ar fi încă acolo, nedescoperite. I-ar fi spus lui Efe că picturile nu aveau să părăsească pentru nimic în lume casa asta vreodată. Amintirea acelei forme negre în apă, şuviţele de păr ale mamei ei plutind pe suprafaţa lacului, tot ce îşi amintise despre acea zi ar fi încă îngropat undeva iu inima ei. „Toate vieţile noastre, se gândi, atârnă de cele mai mii i evenimente. Dacă păpuşa asta reprezentând-o pe fată, îşi spuse, ai intra prea devreme din grădină, ar putea-o vedea pe păpuşa tală lovind-o pe păpuşa mamă în cap. Nu. Le voi oferi puţină mângâiere." Îi scoase pe toţi Delacourţii... nu aşa obişnuiau Gwen şi Rilla să le numească?... din casă şi îi puse pe pervazul ferestrei. Am să-i spun lui Gwen că am făcut asta, îşi propuse, şi după petrecere, ea şi Rilla pot decide ce să se întâmple cu ele.

Îngenunche cu grijă şi îşi aşează propriile păpuşi preţioase în jurul mesei din sufrageria miniaturală şi puse un mic pui prăjit în faţa lor. Apoi şi nişte jeleu roşu din *papier-mâché.* „O să fie o masă minunată! decise ea. Toată lumea se va distra de minune. Nu va mai fi nicio ceartă. Niciodată. Vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi." Leonora îşi adună faldurile robei ei roz cu auriu în jurul ei şi părăsi camera copiilor, închizând încet uşa după ea.

Duminică, 25 august 2002

Ziua de naştere a Leonorei

Chiar şi în toiul coşmarului, Leonora era conştientă că visa. Un bărbat se afla lângă patul ei şi cânta. Nu era un cântec propriu-zis, iar vocea lui nu părea umană, ci era ceva între strigătul unei păsări şi huruitul unui motor. Stătea cu spatele şi Leonora ştia că acesta era exact momentul potrivit să se trezească, pentru că, dacă nu o făcea, bărbatul s-ar întoarce şi faţa lui ar fi cumplită. Deschise ochii şi se bucură să se găsească în tihna propriului dormitor. Cine era el? Ethan? Efe? Poate şi Peter? Încă mai simţea, aşa cum simţise în absolut fiecare dimineaţă de la moartea lui Peter, o strângere de inimă; o mică tresărire de dezamăgire că el nu dormea *acolo,* chiar acolo lângă ea. Oare cum ar fi arătat, se întrebă, dacă ar mai fi fost în viaţă? Optzeci şi doi de ani, atât ar fi avut. Cu părul alb. Ridat. Poate ca Nanny Mouse, rătăcind în gândurile sale. Se cutremură. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

Împinse la o parte aşternutul şi se aşează pe marginea patului, cu inima bătându-i mai repede decât de obicei. Ceasul de la capul patului îi spuse că tocmai trecuse de patru şi jumătate. Era mult, mult prea devreme ca să se scoale, dar Leonora ştia că nu va mai adormi. Traversă cu băgare de seamă camera şi trase draperiile. „Când eram copil, se gândi, obişnuiam să sar din pat şi să fiu la fereastră în doi paşi mari. Nu face nimic. Sunt aici. Am şaptezeci şi cinci de ani." Deodată, i se păru o perioadă foarte lungă de timp. Dungi de auriu şi roz şi cel mai şters albastru se întindeau pe cer, şi în curând avea să apară soarele şi ziua avea să înceapă. Se îndreptă spre baie şi se gândi: „Am să mă întorc pur şi simplu în pat şi am să stau întinsă, până când am să mai aud pe cineva trezindu-se".

După ce se rezemă pe perne, închise ochii şi se gândi la oaspeţii ei din tot comitatul şi chiar de la depărtare mai mare, sculându-se şi alegându-şi cele mai bune haine şi îndreptându-se spre Willow Court. Întotdeauna crezuse despre ea că dusese o viaţă liniştită, cu foarte puţin din ceea ce ea numea „umblat haihui", dar părea că toate acele după-amiezi petrecute stând la o masă lustruită sau alta, participând la dezbaterile unui comitet sau ale altuia, constituiau o activitate socială mai serioasă decât îşi dăduse ea seama. Erau directorii mai multor şcoli a căror guvernatoare fusese până foarte de curând, cu care legase o prietenie mai degrabă formală, dar până la urmă o prietenie. „Sunt prea multe lucruri care se întâmplă în familie", se gândi, şi ajunse la concluzia că îşi preţuia prietenii tocmai pentru că nu *erau* prinşi în niciun tumult emoţional. Erau odihnitori în cea mai mare măsură. Vorbind cu ei, i se permitea să facă parte dintr-o lume în afara celei de la Willow Court şi aştepta cu nerăbdare să îi revadă.

Se simţea asemenea dirijorului unei mari orchestre, aşteptând să ridice bagheta şi să dea startul: conversaţie, râsete, mâncare,

revederea unor prieteni vechi. Totul. Tot ce s-ar fi putut face pentru ca ziua să fie perfectă fusese făcut. Îşi amintise chiar să îl roage pe Sean să meargă la Lodge Cottage în timp util şi să le aducă sus pe Nanny Mouse şi pe domnişoara Lardner cu maşina lui. Nu l-a deranjat. De fapt, părea încântat. Rilla credea probabil că noul ei *amour* era ceva doar între ea şi Sean şi că nimeni altcineva nu îşi dădea seama de asta. Leonora zâmbi. Poate era oarecum necugetat din partea Rillei să se ataşeze de el atât de repede, dar el era, după câte îşi dădea Leonora seama, un om bun, un om cumsecade, şi părea să o placă pe Rilla. Poate că fiica ei avea dreptate şi singurul lucru care conta cu adevărat era să fii cât de fericit posibil, oricând puteai. Peter... Rilla avusese dreptate să îi amintească de acel moment, cu toţi acei ani în urmă, când un soldat tânăr intrase în bucătărie şi ea ştiuse că îl iubea, înainte chiar ca el să deschidă gura să vorbească. „Nu e un copil, îşi spuse Leonora. Poate să aibă grijă de ea."

Gwen pusese deşteptătorul să sune la cinci şi jumătate, dar se trezi de-a binelea la ora cinci. Era emoţionată. Nu avea ce face. Se ridică şi vru să se dea jos din pat cât de încet putea. Nu era nevoie ca James să fie trezit atât de devreme, dar el se mişcă atunci când simţi că ea se dezvelea şi spuse:

— E deja dimineaţă?

— Nu pentru tine, şopti ea. Culcă-te înapoi. Mă duc doar să fac câteva lucruri înainte ca Bridget să ajungă.

— Mmm, rosti James şi îşi îngropa faţa în pernă.

Gwen îşi puse un costum de trening pe ea şi merse să se spele pe dinţi. Încă din copilărie îi plăcuse senzaţia de a fi în picioare înainte să se trezească toţi ceilalţi. Se uită afară pe fereastra de la baie şi se gândi, cum făcea întotdeauna când se trezea devreme în timpul

verii, că aceasta era negreşit cea mai bună parte a zilei. Cerul era sidefat de noua lumină şi uşor roz acolo unde soarele tocmai răsărise. Câţiva nori pufoşi erau presăraţi prin albastru, ca aceia pe care un copil i-ar fi putut picta. Iarba mai era încă acoperită de rouă, scânteind în razele soarelui. Gwen zâmbi. Se va duce jos să bea o ceaşcă de cafea şi să mănânce o felie de pâine prăjită, înainte să înceapă agitaţia. Din experienţa ei, în zile festive precum aceasta, alcoolul începea să curgă de îndată ce doi sau trei oameni se adunau la un loc şi era numai bine să te fi hrănit înainte. Simţea un nod în stomac şi se gândi că parcă se pregătea de mers la luptă.

Coborî scările în vârful picioarelor şi merse în bucătărie. I se păru ciudat că Douggie mai dormea încă, dar poate să avusese o noapte tulburată. În timp ce punea de cafea, îi veni în minte că nu îl auzise peste noapte. Se încruntă. „Sunt sigură că m-aş fi trezit, se gândi. Asta trebuie să însemne că a dormit buştean. Ce băiat bun!" Puse pâinea în prăjitor şi scoase untul din frigider.

În timp ce mânca, recapitulă toate lucrurile pe care trebuia să le verifice înainte de a pleca să o întâlnească pe Bridget. Vazele cu flori din casă, copacul cu cadouri (doar să se asigure că toate cadourile recente fuseseră adăugate la grămadă), toaleta de jos, să controleze dacă fuseseră scoase prosoape curate şi aranjat potpuriul nou în bolul albastru cu alb de pe etajeră. „După ce voi fi făcut toate astea, se gândi, am să merg să o trezesc pe mama cu o ceaşcă de ceai şi să bat la uşa Rillei. Nu va fi încântată dacă va fi nevoită să se grăbească cu dichisitul."

— Ai făcut şi pentru mine, iubito? James intră în bucătărie zâmbind. Iar o zi minunată, sunt bucuros să pot spune asta.

Se aşeză în faţa ei şi Gwen se minună, aşa cum făcea întotdeauna, de felul în care soţul ei era numaidecât treaz şi el însuşi de cum se scula, oricât de mult ar fi băut. Fuseseră zile, după

nopţi foarte grele, când copiii erau mici, când ea simţea că de-abia îşi putea ţine ochii deschişi la masa de dimineaţă şi era oarecum iritată că James era atât de (în cuvintele lui) „cu ochi strălucitori şi coadă stufoasă". Acum era recunoscătoare pentru voioşia şi energia lui.

— Înghite pâinea aia prăjită, spuse, şi mergem afară să vedem dacă a venit Bridget. Vreau să arunc o ultimă privire prin pavilion.

— A fost în regulă aseară, spuse Gwen. Mai trebuiau doar aranjamentele florale pe mese şi tacâmurile. Oftă. Totul a mers oarecum prea ca pe roate în ceea ce priveşte aprovizionarea. Sunt agitată. Îmi ţin răsuflarea, de frică să nu meargă ceva strâmb.

— Prostii, draga mea, nimic nu va merge rău. Toată lumea va petrece clipele cele mai frumoase ale vieţii. Sper numai ca mama ta să fie ea însăşi. Biletul acela de adio trebuie să fi fost un şoc pentru ea, nu crezi? Totuşi, e o mătuşică puternică, nu-i aşa?

— James! zise Gwen, încercând să pară ofensată şi nereuşind prea bine, pentru că la urma urmei nu spunea nimic mai mult decât adevărul. Leonora *era* puternică, dar probabil nu atât de puternică pe cât le plăcea ei şi celorlalţi să creadă. Grăbeşte-te, atunci! Termină-ţi cafeaua şi hai să mergem!

Reuben Stronsky petrecu prima parte a drumului spre Willow Court gândindu-se la apelul pe care îl primise pe telefonul celular chiar înainte de a porni. Era de la Efe, care părea grăbit şi nerăbdător, de parcă se întâmplase ceva neprevăzut. Poate era doar recepţia proastă din această parte a lumii. „Răsturnare de situaţie" o numea el, iar acea ciudată expresie britanică însemna că Leonora Simmonds se răzgândise şi intenţiona să permită picturilor lui Walsh să fie găzduite oriunde el, Reuben, credea că era cel mai potrivit. Nu se putu abţine să nu zâmbească şi se

întrebă ce provocase această schimbare. Când Efe îi povestise cine era adevăratul autor al tablourilor, fusese copleşit şi voise să afle mai multe, dar era clar că Efe era nerăbdător să închidă telefonul şi îi spuse doar că rugase personalul din parcare să se uite după maşina lui Reuben. Detaliile revelaţiilor trebuiau să mai aştepte.

— S-ar putea să ajung devreme acolo, spuse Reuben. Am condus repede.

— Atunci poţi să intri şi să faci cunoştinţă cu Leonora şi să bei o ceaşcă de cafea înainte să înceapă bairamul!

„Bairam." Alt cuvânt bun. Reuben spuse:

— Am să amân asta pe altădată, Efe, dacă nu te deranjează. Vreau să mă plimb în grădinile acelea minunate o vreme. Ar fi OK?

Reuben fu asigurat că grădinile erau la dispoziţia lui. Aruncă o privire pe geam. Acesta era genul de zi, reflectă el, care îi câştigase Angliei reputaţia de ţară frumoasă. Pe o vreme ca asta, satele din Wiltshire prin care se deplasa păreau ilustrarea unui „peisaj tradiţional idilic", şi existau porţiuni de drum în care se simţea de parcă ar fi condus printr-un platou de filmare. Ploaie, străzi gri, trotuare acoperite de gunoi, suburbii plictisitoare şi proprietăţi neinteresante la periferia oraşelor păreau să fi aparţinut unei alte planete şi îl uimea că într-o ţară de mărimea aceasta se puteau zări atât de multe privelişti diferite dincolo de parbriz.

Plecase devreme din Londra ca să scape de trafic şi tocmai începea să se deprindă cu BMW-ul alb pe care îl închiriase. Pe locul de lângă el era cadoul perfect pentru ziua de naştere a Leonorei, care nu s-ar aştepta niciodată la un asemenea lucru, iar Reuben era sigur că împrejurarea în care îl descoperise avea să i se pară interesantă. Era – el ştia asta – unic şi avea să se distingă de absolut orice altceva la care s-ar fi putut gândi cineva să-i dăruiască.

Reuben nu era nerăbdător să o întâlnească pe Leonora. Persuasiune, atitudini fermecătoare, exercitare de presiune; ura orice îl forţa să fie altceva decât eul său firesc, şi avea o idee destul de bună despre cine era. Era un om liniştit, care ura luminile rampei. „Puternic şi tăcut" îl numise odată fosta lui soţie, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, şi acum, la vârsta biblică de şaptezeci de ani, nu mai putea spune că „puterea" era o trăsătură distinctivă. Înalt. Era înalt şi liniştit. Unii oameni îl numeau încăpăţânat, dar el prefera să se considere hotărât. Fusese gata să îşi susţină poziţia faţă de Leonora, pe cât de convingător putea, dar nu îi părea rău că nu avea să mai fie necesar. Acum, cadoul lui era un mod de a-i mulţumi, mai degrabă decât un fel de mită. Reuben începu să fredoneze: „Oh, ce dimineaţă frumoasă" în timp ce regiunile rurale verzi şi aurii se succedau pe lângă el în mare viteză; norii albi pe cerul albastru arătau de parcă ar fi gonit ca să ţină pasul cu el. „Sunt pe drum spre Willow Court", îşi spuse Reuben. Nu se putea abţine să nu se simtă optimist şi mai tânăr decât se simţise de ani de zile.

Alex pusese ceasul să sune la ora şapte, închipuindu-şi că avea să fie primul care se trezea şi va putea să aştepte liniştit în faţa pavilionului ca furnizorii să înceapă să aşeze mesele cu pahare şi aranjamente florale şi aşa mai departe. Voia să facă nişte fotografii.

Înainte de a se da jos din pat, făcu o verificare mentală, ca să se asigure că tot ceea ce credea el că se întâmplase seara trecută nu era o plăsmuire a imaginaţiei sale. Beth. Îi dăduse destul de limpede de înţeles ceea ce simţea pentru el. Nu era al doilea după Efe. Nu îndrăznise să aducă subiectul în discuţie, dar în mod tipic, o făcuse ea. Vorbise întruna despre asta şi el doar stătuse acolo şi o ascultase. Ea recapitulase întreaga poveste a relaţiei ei cu fratele

lui. El zâmbise. Oare ea îşi dăduse seama că jumătate din timp el nici măcar nu era conştient de ce spunea ea? Că era prea ocupat să se bucure de acele clipe?

Iubirea pe care o simţea pentru ea! Era ca şi cum cineva ar fi umflat un balon undeva înlăuntrul lui. Era ciudat. Se simţea pe punctul de a exploda de o emoţie neobişnuită, care îl făcea să vrea să râdă şi să plângă şi să ţopăie ca un nebun. Era de mirare că oamenii se purtau atât de prosteşte în jumătate din timp. Când erau îndrăgostiţi? Se dădu jos din pat, se spălă, se îmbrăcă şi bău o ceaşcă de cafea stând în picioare în bucătărie. Apoi se împletici afară, cam pe la şapte şi jumătate, pentru a descoperi că părinţii lui erau deja pe baricade. James îi irosea timpul lui Bridget, sporovăind cu ea, în timp ce femeia încerca să supravegheze aranjatul meselor ca să se poată apuca de mâncare. Gwen se agita împrejur, urmărind venirile şi plecările personalului, încă în jeanşi şi tricouri. Arăta de parcă nu era chiar sigură dacă avea ceva de făcut.

— Nu te mişca, mamă! spuse Alex. Am să-ţi fac o fotografie.

— Oh, nu aşa cum arăt, Alex, te rog! ripostă Gwen, şi adăugă: Cum de te-ai trezit aşa devreme? Aveam de gând să vă trezesc pe toţi la nouă.

Alex făcea o fotografie după cealaltă, nebăgând în seamă protestele mamei lui legate de faptul că nu era prezentabilă. El zise:

— Am vrut să fac nişte poze cu felul în care arată totul înainte ca mulţimea să înceapă să se destrăbăleze. Când vine toată lumea?

— Se vor servi băuturi pe terasă cam de la amiază. Prânzul – de la ora unu încolo. O, Doamne, chiar sper să meargă totul ca pe roate!

— Bineînţeles că o să merge.

Alex îi vorbea pe un ton liniştitor, întrebându-se în care moment al activităţilor de dimineaţă ar fi bine să li se spună mamei sale şi Leonorei despre Fiona. Ridică aparatul la ochi şi îl îndreptă asupra unei tinere care ducea o tavă în pavilion. Lumina soarelui căzu pe pahare şi le făcu să scânteieze. „Chiar şi de la distanţa asta, se gândi Alex, o să arate bine."

„Aceasta e partea cea mai bună a oricărui eveniment", îşi spuse Rilla, în timp ce stătea în vană şi lăsa apa parfumată să o acopere. Nu era vanilie la Willow Court, ci preferata lui Gwen, Nantucket Briar de la Crabtree and Evelyn's. Partea minunată e întotdeauna cea dinainte să înceapă ceva. Satisfacţie amânată. Speranţă. Anticipare. Pentru un moment, închise ochii şi se gândi la seara dinainte. Sean fusese atât de atent. Îi fusese greu să meargă pe malul lacului, dar o făcuse, după ani şi ani de zile, şi de-acum avea să-i fie mai uşor. Gustul săruturilor lui nu putea în niciun caz să mai fie pe buzele ei, dar dacă se concentra puternic, şi-l putea aduce aminte exact, şi îşi simţea întregul corp devenind la fel de cald şi de fluid ca şi apa care o înconjura. Zâmbi. Satisfacţie amânată! Această amânare a plăcerii însemna că ea era într-o stare aproape permanentă de excitaţie sexuală. „Încetează să te gândeşti la Sean! îşi spuse. Azi e ziua Leonorei."

Pregătirea pentru petrecere era ca „jumătatea de oră" în teatru, cele treizeci de minute dinaintea unui spectacol, când stăteai în faţa oglinzii şi îţi vedeai faţa încadrată de lumini şi plină de posibilităţi, aşteptând să fie aranjată. În spatele tău, în garderobă, costumul tău atârna pe o bară şi în curând aveai să intri în el şi să devii altcineva. Aici, rochia era în dulap, iar Rilla îşi imagina faldurile de sifon plutind în întuneric, aşteptând-o. Şovăise înainte de a o cumpăra. Era o superstiţie în teatru legată de a purta verde, dar Rilla se

mândrea cu faptul că era raţională, şi în orice caz, ăsta nu era teatru şi culoarea nu era verde propriu-zis. Avea aşa de mult albastru în el şi era atât de pal, încât primul lucru la care te gândeai când îl vedeai era că rochia aia arată ca oceanul. Poate era mai aproape de turcoaz. Sau de albastrul pal al penelor de păun. Indiferent de nuanţă, felul în care fusta îi învăluia picioarele, felul în care decolteul îi punea în valoare pieptul şi umerii, asta o făcuse să se îndrăgostească de ea. De-abia aştepta să o îmbrace.

Dar nu era o costumaţie sau o deghizare. „Nu vreau să fiu nimeni alta decât eu însămi", se gândea, ieşind din apă şi felicitând-o în tăcere pe Leonora pentru luxul prosoapelor de la Willow Court, în timp ce se înfăşură într-unul de mărimea unei mici păturи. „Am să mă concentrez să mă fac cât de frumoasă pot."

În drumul spre dormitorul ei, observă că uşa de la camera copiilor era deschisă. „Oh, Doamne!" se gândi. Oare intrase Douggie acolo înainte ca Fiona să plece cu el cu maşina? Rilla merse să vadă ce putea să fi pus la cale, neîndrăznind măcar să se gândească la reacţia Leonorei la orice stricăciune nouă.

— Beth! Ce faci aici? Credeam că e Douggie. De ce nu te pregăteşti?

— Scuză-mă, Rilla! Voiam doar un loc unde să mă gândesc un pic în linişte.

Stătea în genunchi pe podea, uitându-se la păpuşi. Arătând de parcă ar fi vrut să se joace cu ele.

— E vreo problemă?

Rilla părea nesigură. Beth i se părea tăcută, mai degrabă decât nefericită, dar era important să se asigure.

— Păi, nu e chiar o problemă. Beth oftă. Bănuiesc că pot să-ţi spun, deşi Efe vrea să nu ştie nimeni. Fiona şi-a luat tălpăşiţa.

— Da, ştiam asta. M-am uitat în camera lor şi am văzut că lucrurile ei lipseau. Ceea ce nu prea ştiu e motivul pentru care şi-a ales exact momentul ăsta.

— A găsit un mesaj pe telefonul lui Efe. Un mesaj obscen, din câte am înţeles. Ştiai că Efe o înşală?

— Nu m-am gândit la asta, zise Rilla încruntându-se. Dar acum că ai adus vorba, se pare că i se potriveşte. Şi uită-te aici, Beth. Mama trebuie să fi fost aici în timpul nopţii. Astea sunt păpuşile adevărate. Cele pe care i le-a făcut Maude. Cele cu care nu am avut niciodată voie să ne jucăm. Ce surprinzător! Mă întreb de ce a făcut asta. Ea nu face niciodată ceva fără motiv. Oare să îndrăznesc să o întreb?

Luă păpuşa fetiţă şi se uită la ea şi apoi o puse înapoi cu grijă, ştiind că Leonora avea să observe dacă fusese mişcată.

Beth se suci pe călcâie. Luă păpuşa tată şi o puse să stea la fereastra sufrageriei, să se uite afară. Rilla se întrebă dacă trebuia să spună ceva, să îi spună să nu atingă păpuşa Ethan. Înainte de a apuca să vorbească, Beth spuse:

— M-am răzgândit, Rilla. În aceste câteva zile. Nu cred că am mai fost împreună aşa de mult, şi la distanţă aşa de mică, de când eram copii. Cred că aveam o părere deformată despre el.

Rilla se uită la Beth. Auzea un uşor tremur în vocea fiicei ei şi se mustră pentru că fusese o proastă.

— Oh, Bethy, nu. Îl iubeşti, nu-i aşa? Efe. Tu chiar, chiar îl iubeşti. N-am ştiut. Îmi pare atât de rău. Sunt mereu prea prinsă cu lucrurile mele ca să observ. Sărmana mea dragă...

— L-am iubit, dar nud mai iubesc. Deloc, zău, nu în felul în care o făceam. Am fost o proastă, sincer. Adică, până şi după ce s-a căsătorit cu Fiona am sperat cumva. Aveam fanteziile astea, ştii? Că într-o bună zi avea să spună doar: „Nu, pe tine te iubesc cu

adevărat, Beth. Nu pe Fiona. Am făcut o greşeală îngrozitoare". Dar nu a făcut-o, bineînţeles. Şi eu m-am purtat atât de oribil cu Fiona. Am urât-o, fără vreun motiv real, în afară de faptul că Efe o iubea. Biata de ea! Poate să o fi iubit odată, dar nu pare a fi tocmai zdrobit de durere, nu-i aşa? E mai preocupat de revelaţiile lui Maude Walsh decât de faptul că soţia lui l-a părăsit.

— O, Beth, nu e drept! Chiar am vrut să te distrezi de minune la petrecerea asta. O meriţi.

Beth se ridică în picioare şi zâmbi.

— Şi intenţionez asta. Efe nu-mi va mai strica niciodată o zi. Nu ştiu de ce am intrat aici. Cred că voiam doar să mă uit la păpuşi ca să îmi aduc aminte de... Nu sunt foarte sigură ce voiam să îmi amintesc. Poate că viaţa adevărată nu e aşa de uşor de aranjat ca viaţa în căsuţa păpuşilor. Acum am să mă pregătesc, promit. Dar pot să vin mai târziu să îţi aranjez părul. Ai vrea?

— O, draga mea, ai face asta?

— Desigur. Am să vin să ţi-l fac după ce mă îmbrac.

Beth părăsi camera cu un pas atât de uşor, încât Rilla se întrebă dacă mai era ceva ce Beth ar fi trebuit să îi spună, dar nu o făcuse. Se îndreptă spre camera ei şi se aşeză la măsuţa de toaletă, gândindu-se la Fiona. „Ei bine, îşi spuse în timp ce îşi masa faţa şi gâtul cu cremă hidratantă, am să o întreb când vine să mă coafeze. Nu aş fi crezut-o niciodată în stare pe Fiona să plece în felul ăsta." Se întreba ce avea să spună Leonora. Şi Gwen, când o să audă că va fi un loc liber la masa familiei. Probabil că nici părinţii Fionei nu aveau să fie aici, ceea ce însemna distrugerea tuturor aranjamentelor ei minuţioase.

Gwen, era foarte sigură, se trezise în zori, iar în curând holul avea să fie plin de freamătul tuturor celorlalţi, pregătindu-se pentru petrecere. Aveau să plutească multe parfumuri diferite în

aer. Rilla îşi pulverizează Boudoir de Vivianne Westwood pe tot corpul, şi tocmai se gândea cât de divin era, când cineva bătu la uşă.

— Intră! strigă, şi o văzu pe Gwen făcându-şi apariţia, îmbrăcată într-un costum de trening şi arătând necăjită. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu Efe, Rilla. Ştii ce s-a întâmplat?

Instinctiv, Rilla minţi. Gwen s-ar fi putut simţi ofensată dacă îşi dădea seama că Rilla ştia ceva despre fiul ei înaintea ei şi nu avea niciun rost să caute ceartă.

— Nu, Gwen... nu e mama, nu-i aşa?

Gwen scutură din cap.

— E Fiona. L-a părăsit. L-a părăsit pe Efe, vreau să spun. Nu-mi pot imagina de ce. N-a vrut să-mi spună. Nu ştiu ce am să fac.

Se aşează pe marginea patului şi scoase o batistă.

— Gwen, tu plângi. Oh, te rog nu plânge! Sunt sigură că vor găsi o rezolvare. Vor fi în regulă. Serios.

— Şi dacă nu? Dacă nu se mai întoarce niciodată la el?

Rilla îşi reţinu primul gând, care era că nu îşi dăduse seama niciodată că Gwen îi era aşa de devotată Fionei, şi murmură ceva liniştitor.

— Oh, Doamne, Rilla, e atât de greu de explicat! zise Gwen. Nu e vorba de Fiona. Nici măcar de Efe. Dacă vrea să-şi rişte mariajul printr-un şir întreg de afaceri murdare e treaba lui, dar e vorba de Douggie. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, Rilla. N-aş putea suporta asta. N-aş putea suporta.

Începu să plângă din nou.

— Îmi pare atât de rău, Rilla, nu am vrut să te împovărez aşa, bocind ca o zână rea.

— Nu fi proastă, Gwen, mă poţi împovăra, cum zici tu, cât ai chef, dar cred că ar trebui să încetezi cu plânsul. O să ai ochii roşii

la petrecere şi mama o să vrea să ştie de ce, şi îţi va aminti mereu de asta. De altfel, o să îl *vezi* pe Douggie. Sunt sigură că Fiona nu-l va ţine departe de tine.

— E foarte capabilă de asta. Am să devin una dintre bunicile acelea absente din viaţa nepoţilor. Oh, Doamne, Rilla, femeia aia îngrozitoare McVie îl va avea la Crăciunuri şi zile de naştere, şi eu nu-l voi vedea niciodată.

— Nu ştii asta. Chiar *dacă* ar divorţa, Efe va primi drept de vizită şi poţi fi sigură că îl va aduce pe Douggie încoace ori de câte ori îl va avea. Efe nu va dori să aibă singur grijă de Douggie. Va avea nevoie de tine. Sigur va avea.

Gwen arăta mai fericită.

— Da, bănuiesc că ar putea. Îţi mulţumesc că ai spus asta. Mă face să mă simt puţin mai bine.

— Şi în orice caz, adăugă Rilla, nu ştii că a plecat pentru totdeauna. Ar putea să vrea doar să îl şocheze un pic pe Efe. S-ar putea la fel de bine să se întoarcă.

— E adevărat. Nu m-am gândit la asta. Gwen se ridică. Sunt aşa de bucuroasă că ţi-am spus toate astea. Mulţumesc foarte mult că m-ai lăsat să trăncănesc. Trebuie să plec să văd ce pot să-mi fac pentru ochii mei înroşiţi.

— Ia asta, zise Rilla şi îi înmâna un tub mic surorii ei. Tamponează puţin din ăsta în jurul ochilor, înainte de a-ţi da cu pudră. Face minuni.

Gwen se uită şovăind la fondul de ten.

— N-am mai folosit aşa ceva niciodată până acum.

— Nu ai avut nimic de ascuns până acum, bănuiesc, dar trebuie negreşit, spuse Rilla. Haide! Răsfaţă-te!

După ce Gwen părăsi camera, Rilla se gândi ce lucruri surprinzătoare ajungeai să afli despre oameni. N-ar fi bănuit

niciodată că sora ei era atât de înnebunită după Douggie. Sărmana Gwen. Pentru o vreme se gândi la şansele ca Fiona să se întoarcă la Efe, dar apoi îşi spuse: „Ce naiba"! De ce să-mi fac griji pentru asemenea lucruri astăzi?! Va fi destul timp mâine pentru probleme de familie. Merg la o petrecere, fir-ar să fie!" îşi îndreptă atenţia spre alegerea cerceilor. Picături de cristal sau perle baroce care să le închidă gura tuturor? Asta era genul de problemă pentru care era dispusă să se frământe.

Reuben Stronsky opri maşina chiar în faţa porţilor de la Willow Court şi se uită de-a lungul aleii străjuite de stejari la casa de la capătul drumului. Ce privelişte senzaţională! Dacă s-ar fi aflat în mijlocul Londrei şi nu aici în sălbăticie, atunci posibilitatea de a transforma casa într-un muzeu decent ar fi clară.

Merse înainte şi parcă BMW-ul lângă casă, în zona care fusese rezervată pentru maşini. Un panou discret cu o săgeată desenată pe el îi indică drumul. Îşi aminti de prima dată când venise în casa aceasta, ca vizitator printre alţii, cu ani de zile în urmă. Tablourile îl impresionaseră puternic şi de atunci fusese obsedat de ele.

Un tânăr se apropie de maşină.

— Bună dimineaţa, domnule. Vă aşteptam.

— Mulţumesc. Am ajuns cam devreme, mi-e teamă. Am să hoinăresc puţin pe aici şi apoi o să se servească băuturi pe terasă, nu-i aşa?

— Da, aşa este, domnule. În jur de ora unsprezece, cred.

— Voi fi acolo, spuse Reuben.

Tânărul dispăru în direcţia casei. Reuben coborî din maşină şi descuie portbagajul. Se numea *boot* pe aici, ceea ce pentru el era nu avea niciun sens. Puse pachetul sub o pătură şi încuie maşina. Nu avea de gând să meargă până în casă cu darul în mână. Era important ca Leonora să îl primească fără nicio distragere a

atenţiei. Avea să meargă să îl ia mai târziu, când se termina petrecerea.

Reuben dădu să meargă înspre grădini, apoi se opri. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei şi îl apelă pe Efe.

— Efe, tu eşti? spuse după câteva momente. Sunt Reuben. Am ajuns în parcarea voastră.

— Vă aduceţi aminte a cui zi de naştere e astăzi, domnişoară Mussington?

— Nu e ziua mea, nu-i aşa? Nanny Mouse se încruntă şi încercă să se concentreze. Luase micul dejun şi era pregătită de petrecere. Ştia că avea să fie o petrecere, dar era oare pentru unul dintre copii? Efe, poate. Nu, nu era asta. Efortul de a gândi o obosi şi spuse: îmi scapă pe moment, domnişoară Lardner. Te rog, aminteşte-mi!

— E ziua Leonorei. Astăzi împlineşte şaptezeci şi cinci de ani.

— Ce prostie! Şaptezeci şi cinci! Păi nu poate avea nicio zi peste patruzeci.

Nanny Mouse mângâie materialul rochiei şi zâmbi.

— Rochia asta e foarte frumoasă, nu-i aşa? Am să fiu frumoasa balului. Asta obişnuiam să îi spun Leonorei ori de câte ori ieşea. Îi spuneam: „Vei fi frumoasa balului”.

Închise ochii. Domnişoara Lardner se uită la ea, cum stătea în scaunul ei cu rotile. Trebuiseră să se trezească în mod special devreme, ca să se asigure că aveau să fie gata la timp, îmbrăcate în hainele lor cele mai bune. Ea purta costumul ei de vară verde-închis, cu o pălărie de paie pe care o înveselise adăugând nişte cireşe artificiale de o strălucire uimitoare. Domnişoara Mussington era în ţinuta ei de mătase bleumarin. O broşă de perle şi ametist

era prinsă exact în mijlocul gulerului de dantelă. Părul îi era curat şi aranjat, prins într-un coc la ceafă.

— Domnul Everard vine să ne ia cu maşina lui şi să ne ducă la casa mare. Nu-i aşa că suntem norocoase?

Aştepta cu nerăbdare să meargă sus la Willow Court, pentru că nu făceau asta foarte des. Era totodată mai emoţionată decât ar fi recunoscut vreodată, la gândul de a se vedea la televizor. Domnul Everard o rugase să aibă grijă ca videorecorderul să fie pregătit, pentru că avea o casetă cu înregistrarea discuţiei cu domnişoara Mussington şi se gândea să le-o arate.

— Dumneavoastră apăreţi în mai multe secvenţe, domnişoară Lardner, îi spusese. Şi arătaţi şi foarte bine.

— Domnişoara Mussington va fi foarte încântată, răspunsese ea. De-abia aşteptăm să vă vedem.

Efe nădăjduia din tot sufletul să fie singur la micul dejun, dar, spre surprinderea lui, Leonora stătea la masa din bucătărie, bând ceai Earl Grey şi arătând oarecum firavă în halatul ei de casă albastru-închis. Era obişnuit să o vadă pe bunica lui îmbrăcată, fardată, cu cerceii de perle la locul lor şi cu pantofi negri în picioare. „E bătrână, se gândi Efe. Cu adevărat bătrână.” Observă, poate pentru prima dată, ridurile din jurul ochilor ei, venele albastre ieşind în afară pe dosul palmelor ei.

— La mulţi ani, Leonora! spuse şi veni să îi dea un sărut.

— Eşti prima persoană care îmi spune asta, Efe. Mulţumesc, dragule. Tocmai am coborât la o ceaşcă de ceai, înainte de a mă pregăti pentru petrecere. Sunt destul de emoţionată.

Îi zâmbi lui Efe şi, în mod ciudat, dintr-odată arăta nu ca o femeie bătrână, ci mai degrabă ca un copil. Efe şovăi. Ştia că trebuia să îi spună despre Fiona, dar o parte din el se gândea serios

să mintă. Să spună ceva legat de faptul că tot nu se simţea bine, nefiind în stare să meargă la petrecere. Tocmai voia să deschidă vorba, când Leonora i-o luă înainte.

— S-a întâmplat ceva, Efe, nu-i aşa? Ştiu asta, aşa că nu are rost să-ţi întorci privirea. Şi să nu mă minţi, te rog. Nu am nevoie să fiu protejată. Am ştiut întotdeauna când ai minţit.

— Nici prin gând nu mi-ar trece, Leonora. De fapt, e ceva. Aveam de gând să îţi spun mai târziu. Nu am vrut să stric petrecerea.

— Spune-mi!

— E vorba de Fiona. M-a părăsit. Asta-i tot. L-a luat pe Douggie şi a plecat.

Leonora tăcu o clipă. Apoi spuse:

— Eşti foarte tulburat, Efe? Vrei să mergi după ea? Nu mă supăr dacă asta simţi că trebuie să faci.

— Nici vorbă! N-aş pierde petrecerea ta pentru nimic în lume. În plus, e datoria ei să se întoarcă, nu a mea să alerg după ea prin toată ţara.

— Sunt impresionată, dragul meu. Dar Efe, vocea Leonorei deveni mai tăioasă, poate că atitudinea asta are ceva de a face în primul rând cu motivul pentru care te-a părăsit Fiona? Şi cum rămâne cu Douggie? Cu siguranţă îl vrei înapoi, nu?

— Am să-l iau înapoi, nu-ţi face griji, spuse Efe, întrebându-se în taină cum naiba avea să se ocupe singur de Douggie.

— În orice caz, mulţumesc că mi-ai spus, Efe. Îmi pare rău că Fiona va pierde petrecerea. O aştepta cu nerăbdare, cred.

— Atunci, e cu atât mai fraieră că a plecat. Refuz să îmi fac griji pentru ea astăzi. Astăzi e ziua ta, Leonora. Trebuie să fie distractivă de la început până la sfârşit.

— Ei bine, atunci aş face bine să merg să îmi pun hainele de sărbătoare. Aşa cum spuneai când aveai vreo şaisprezece ani, cred că halatele de casă după ora opt dimineaţa sunt un semn de trai dezordonat. Atunci ne vedem pe terasă la servirea băuturilor.

— În regulă, spuse Efe şi, când Leonora părăsi încăperea, îşi întoarse atenţia spre telefonul mobil.

De sus se auzea zarvă. Era Chloë, strigând ceva în timp ce fugea de-a lungul coridorului. Era un zgomot pe care îl recunoştea din copilăria lor – agitaţie, emoţia pregătirilor, felul în care-ţi ţineai răsuflarea până când se întâmpla evenimentul pe care îl aşteptai.

Îşi luă încă o felie de pâine prăjită. Avea să treacă o veşnicie până vor fi cu toţii jos la masă, iar el avea de gând să-şi pună ceva de băut foarte curând. Avea, aşa simţea, toate justificările. Nu se întâmplă în fiecare zi să te părăsească soţia. Să şi-o spună aşa întruna era un fel de test. Îi lipsea Fiona, nu-i aşa? „Bineînţeles că da, se gândi. Şi Douggie. Chiar mi-e dor de el. Doar pentru că se întâmplă atâtea altele aici, nu sunt un ticălos. Reuben e aici. Dă roată prin împrejurimi. Va veni pe terasă la unsprezece şi am să-i fac cunoştinţă cu Leonora." Efe avea de gând să fie cuminte şi să se plimbe în cea mai mare parte a după-amiezii, dar tânjea să o revadă pe Melanie. Cu siguranţă că avea să-şi facă timp să plece undeva împreună pe furiş, departe de toată lumea.

Gândurile i se îndreptară spre ultima lor întâlnire, cu trei săptămâni în urmă. Mult prea mult. Îşi aminti că de-abia reuşiseră să închidă uşa din spatele magazinului lui Melanie după ei, când ea începuse să smulgă hainele de pe el. Îl aşteptase, aşa că era goală pe sub rochia subţire. Efe puse jos resturile de la pâinea prăjită, cuprins dintr-odată de dorinţă fierbinte. Intenţionase să formeze din nou numărul Fionei, să o convingă să fie rezonabilă, dar nu era tocmai momentul potrivit. Acum avea să se umple de bani,

datorită revelaţiilor despre Maude Walsh. Se întreba dacă faptul acesta avea să o influenţeze pe Fiona în vreun fel, şi decise că nu avea să schimbe lucrurile. Ea avusese întotdeauna exact ceea ce voise de la părinţii ei, care, cu certitudine, nu duceau lipsă de parale. Nu, dacă Fiona s-ar întoarce, ar fi pentru că nu putea să suporte să trăiască fără el. Avea nevoie de el, el ştia asta, şi era sigur că va putea să o convingă, dacă voia. Singurul lucru pe care trebuia să îl rezolve era dacă voia sau nu, şi avea destul timp să îşi facă griji pentru asta după petrecere.

Gwen recapitulă totul în minte. Toate cele nouă mese şi pavilionul erau gata. Jane, femeia angajată să se ocupe de aranjamentele florale, avea două ajutoare. Floarea pentru masa familiei, pusă pentru douăsprezece persoane, era trandafirul roz. Mai erau încă opt mese, fiecare de opt persoane, şi florile pentru ele erau trandafiri albi, gerbera, frezii, irişi, garoafe, crini, sipici şi crăiţe. Florile care trebuiau oferite oaspeţilor aşteptau în coşurile lor. Mâncarea se pregătea şi mirosuri delicioase pluteau în aer. Şampania fusese pregătită pe terasă. Totul era gata.

— Arăţi minunat! zise Chloë, uitându-se atent peste umărul mamei ei în oglinda de la masa de toaletă.

Gwen purta o rochie de in de culoarea bronzului şi cercei de safir. Zâmbi recunoscătoare în sus spre fiica ei, care părea a fi binedispusă.

— Şi tu, spuse ea blând, deşi i se părea că rochia lui Chloë arăta exact ca o cămaşă de noapte.

— Rochia asta e o cămaşă de noapte, spuse Chloë. Am găsit-o într-un magazin second-hand splendid. E materialul cel mai frumos, nu-i aşa? Nu pot să cred că cineva ar purta-o în pat.

Materialul era satin de culoarea caisei. Avea o aplicaţie de dantelă montată în corsaj şi lui Gwen îi trecu prin minte că Leonora avusese o piesă foarte asemănătoare, cu mult timp în urmă. Spera ca în acea zi mintea mamei ei să fie la alte lucruri, altfel şi-ar fi putut aduce aminte şi să facă vreo remarcă.

Chloë se aşează pe scaunul de lângă fereastră. Spuse:

— Crezi că sunt o puştoaică groaznică, mamă? Ţi-ai fi dorit să ai o fiică bună ca Beth? Cineva care să nu fie aşa... nu ştiu. Obraznică...

Gwen şovăi. Îşi dădea seama că era important ce spunea acum; avea să stabilească tonul pentru viitor, poate. Acesta nu era momentul potrivit, ştia asta, să fie critică sau cicălitoare. Spuse:

— Eşti exact fiica pe care o vreau, îţi mulţumesc foarte mult. Nu te-aş schimba cu nimeni. Şi mai e încă ceva ce voiam să-ţi spun. Gwen se opri. Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru felul în care i-ai spus Leonorei despre mesajul lui Maude. Ai fost foarte discretă şi cugetată şi ştiu că trebuie să o fi ajutat mult. Nu se poate să fi fost o conversaţie uşoară.

— Nu, nu a fost. Chloë se ridică şi veni spre pat şi se întinse de-a curmezişul, observă Gwen, exact în acelaşi fel în care obişnuia să o facă atunci când era fetiţă. Leonora s-a făcut foarte palidă, apoi a plâns. Pur şi simplu a plâns întruna, în hohote, şi n-am prea ştiut ce să fac, dar a fost groaznic. Eu mi-o imaginez întotdeauna atât de puternică şi, ştii tu, sigură pe ea, şi apoi dintr-odată era ca femeia aia mică bătrână.

— Ce ai făcut?

— Am îmbrăţişat-o pur şi simplu. E groaznic de slabă, şi am simţit cât de... cât de fragilă este.

— Asta-i minunat din partea ta, Chloë. Nimeni altcineva nu ar fi putut face asta la fel de bine ca tine. Sincer, Leonora te-a adorat întotdeauna, nu-i aşa?

— Ei bine, indiferent ce crede despre unele lucruri pe care le fac şi despre tot ce port, ea niciodată nu mă bate la cap aşa cum faci tu, mamă.

— Eu nu te bat la cap, cum zici tu, Gwen zâmbi. Numai că uneori cred că anumite lucruri pe care le faci sunt un pic... ei bine, excentrice.

— N-am ce face, mamă. Aşa sunt eu. Nu sunt ca Beth. Chiar o iubesc la nebunie, dar ea chiar e micuţa Miss Perfect, nu-i aşa?

— Eu nu aş vrea deloc să fii ca altcineva, Chloë draga mea. Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa, chiar dacă probabil că nu o spun nici pe departe atât de des cât ar trebui. Şi eu nu sunt chiar o mamă tolerantă, nu-i aşa? Bănuiesc că îţi doreşti să fi avut o mamă ca Rilla.

— Nu, nu-i aşa, zise Chloë. Bineînţeles că nu. Deşi Rilla e o mătuşă extraordinară.

— Şi eu sunt foarte mândră de tine, adăugă Gwen. Copacul tău din hol e minunat. Nu îmi amintesc, din cauza tuturor lucrurilor întâmplate, dacă ţi-am spus cât de mult îmi place.

— OK, mamă, zise ea. Mersi foarte mult. Dar începem să semănăm cu personajele dintr-un serial melodramatic, nu crezi? Mai bine schimbăm subiectul, da?

Gwen era pe punctul de a răspunde, când se auzi un ciocănit la uşă. Spuse:

— Intră.

— Bună, dragelor! zise Rilla. Suntem doar eu şi Beth. Sunteţi gata? Oh, amândouă arătaţi splendid! Hai să coborâm toate împreună şi să o căutăm pe mama.

— Dumnezeule, Rilla, ai cam exagerat cu parfumul, nu-i aşa? Gwen îşi încreţi nasul.

— Nu fi nesuferită, Gwen! spuse Rilla voios. N-am de gând să mă implic în nicio dispută în dimineaţa asta, aşa că poţi spune ce vrei. N-am să bag nimic în seamă. Numai dă-te cu orice parfum vrei şi participă la distracţie.

— Uau, Beth! zise Chloë. Rochia aia e fantastică! Arăţi nemaipomenit!

— Şi tu la fel, zise Beth.

— E încântătoare, adăugă Gwen. O culoare minunată pentru tine. Beth purta o rochie simplă de mătase roşu-închis. Singura bijuterie era o pereche de cercei lungi dintr-o piatră pală translucidă.

— Sunt din marmură? Există cercei din marmură? întrebă Rilla. Chiar *sunt* super.

— Sunt din agat, lămuri Beth.

— Cred că ar trebui să mergem să o căutăm pe Leonora, să îi urăm „La mulţi ani" şi să ne pregătim de luptă spuse Rilla.

Coborâră două câte două, Beth şi Chloë înainte, urmate de Gwen şi Rilla. Gwen spuse:

— O să fie în regulă, nu-i aşa? Petrecerea?

— O să fie senzaţională, răspunse Rilla. Nu-ţi face griji.

— Eu sunt aceea?

Nanny Mouse se aplecă mai aproape de televizor şi întinse mâna, ca pentru a mângâia imaginea. Gura îi era întredeschisă şi avea ochii larg deschişi. Sean se gândi că era ca şi cum te-ai uita la un copil, sau la cineva care nu mai văzuse niciodată un film la televizor. Ea bombănea în timp ce se asculta vorbind, de parcă ar

mai fi spus cuvintele încă o dată, alăturându-i-se lui Nanny Mouse de pe ecran.

— Tu eşti, zise Sean. Starul emisiunii. Eşti o interpretă foarte naturală. Dai foarte bine pe ecran. Şi arăţi bine. Nu aşa de elegantă ca acum, bineînţeles, dar la urma urmei azi mergem la petrecere. Broşa ta e foarte frumoasă.

— Mulţumesc, spuse Nanny Mouse cu o înclinare uşoară a capului. Pentru o clipă, Sean văzu o umbră a tinerei care fusese în mişcarea şi zâmbetul ei, apoi trecu şi ea era din nou o bătrână, cu mâinile mici, ca lăbuţele de şoarece, tremurându-i uşor în poală.

Urmări interviul până la capăt fără să spună un cuvânt şi apoi se întoarse spre Sean.

— Ai vorbit cu Maude? Ar trebui să vorbeşti cu ea. Ea e cea care ştie cu adevărat despre picturi. Ar arăta minunat la televizor. Nu e o femeie prea puternică, dar e foarte drăguţă, dacă ajungi să o cunoşti. Totuşi, trebuie să vorbeşti cu ea o vreme, înainte de a porni camera de filmat. E foarte timidă. S-ar putea ascunde, ştii tu. Se ascunde mereu. Bine, nu o poţi învinui pentru asta, totuşi, de ziua Leonorei ar trebui să fie acolo să-i salute pe ceilalţi copii, nu crezi? De obicei o fac eu, desigur, dar cred că ar trebui să vezi dacă vrea să o facă ea, doar de data asta.

— Cred că ar trebui să plecăm, Nanny, spuse Sean. Am să o ajut pe domnişoara Lardner să ducă scaunul cu rotile în maşină. În curând vor sosi oaspeţii.

Ochii lui Nanny Mouse străluceau.

— Va fi tort, nu-i aşa? Şi baloane?

— Baloane nu, nu cred, dar cu siguranţă tort. Asta cred că îţi pot promite.

„Ea trebuie să fie, se gândi Reuben. Leonora Simmonds.” Privind-o de la distanţa asta, dincolo de peluza care se întindea ca o catifea verde cam la o sută de metri de unde se afla el până la terasă, îi amintea de Cleopatra lui Shakespeare. „Barca în care stătea, ca un tron lustruit, ardea pe apă.” Nu exista nicio apă nicăieri în apropierea Leonorei, iar tronul lustruit era constituit de lumina soarelui, care se reflecta din spătarul metalic al scaunului ei, şi totuşi era ceva regal la ţinuta ei. Stătea foarte dreaptă. El nu-şi putea da bine seama ce purta, dar era ceva între gri şi albastru.

Peste tot în jurul ei, oaspeţii se foiau în agitaţia obişnuită: stăteau şi vorbeau şi apoi se mutau la următoarea persoană şi apoi stăteau iar şi vorbeau, ca într-un fel de dans.

Willow Court era decorul perfect pentru ea. Zidurile, gri-auriu pe fondul cerului albastru, păreau să reflecte razele soarelui. Begoniile se revărsau din ghivecele lor de piatră într-un şuvoi de roz şi culoarea caisei şi stacojiu. Reuben observă că Efe vorbea cu Leonora. Stătea pe un scaun tras foarte aproape de al ei. Ea ascultă o clipă, păru surprinsă şi apoi se uită împrejur. Acesta era semnalul pe care îl aştepta Reuben. El şi Efe aranjaseră ca Leonora să fie pusă în gardă. Ar fi fost nepoliticos să o ia complet pe nepregătite. Îşi croi drum prin iarbă şi pe scări în sus spre terasă. Apoi se trezi în faţa ei, iar ochii ei limpezi verzi albăstrui se uitau direct în ai lui. Înainte de a putea spune ceva, ea îi zâmbi şi i se adresă:

— Domnul Stronsky? Bine aţi venit la Willow Court!

Reuben îşi scoase pălăria şi făcu o reverenţă.

— E o mare onoare şi plăcere să vă cunosc, doamnă, spuse.

— Efe, adu-i domnului Stronsky un pahar cu şampanie. Leonora lovi uşor scaunul de lângă ea, când Efe se ridică. Veniţi şi luaţi loc şi povestiţi-mi toate planurile dumneavoastră.

— Pare o scenă coregrafiată, nu-i aşa?

Beth vorbea cu Chloë, Philip şi Alex şi se uita la oaspeţii de pe peluza de sub terasă. Avea un pahar cu şampanie într-o mână şi privirea aţintită asupra unei fentei slabe ca un băţ, cu sâni surprinzător de mari şi o gură mare, roşie, îmbrăcate în cea mai strâmtă rochie albă.

— Aia e Melanie, explică Alex, observând la cine se uita. Atrăgătoare, nu? Uită-te la Efe.

— Am auzit de limbajul corpului, spuse Philip, dar parcă merge un pic prea departe, cred. Mie mi se pare enervat la culme.

Efe avea un braţ în jurul umerilor lui Melanie şi nu dădea niciun semn ca ar vrea să plece de lângă ea ca să discute cu ceilalţi oaspeţi. Beth observă că James se apropia de cuplu. Îi spuse câteva cuvinte lui Efe la ureche şi rezultatul fu că Efe se îndepărtă de îndată, dar nu înainte de a o fi ciupit afectuos de fund pe Melanie. Râsul ei se auzi până la ei toţi.

— Efe e în mod evident, devastat de faptul că Fiona nu e aici spuse Alex.

— Clar, spuse Beth şi izbucni şi ea în râs.

Şampania îşi făcea efectul şi în cazul ei.

— Este... îi spuse Rilla lui Gwen în şoaptă. E pisăloaga aia bătrână plină de venin, doamna Pritchard. Câţi ani o fi având?

— Ştiai că avea să fie aici, nu-i aşa? Mama o cunoaşte de ani de zile. N-ar putea da o petrecere fără să o invite.

— Bănuiesc că nu, spuse Rilla. Am să mă duc la ea să o salut.

Se apropie de doamna bătrână, care luase loc pe unul dintre scaunele de pe terasă. Arăta, se gândi Rilla, ca o nucă foarte mare, îmbrăcată destul de nepotrivit într-o chestie de tweed, fără vreo formă vizibilă.

— Bună ziua, doamnă Pritchard! spuse Rilla voioasă. Ce minunat să vă văd arătând atât de bine!

Doamna Pritchard îşi împinse capul înspre Rilla. „Poate mai degrabă ca o broască-ţestoasă bătrână, decât ca o nucă", se gândi Rilla.

— Bună ziua, spuse broasca-ţestoasă. Vă cunosc?

— Sunt Rilla. Cyrilla. Fiica cea mică a Leonorei.

— Ah! Ei bine, ai îmbătrânit ceva de când te-am văzut ultima dată. Îmi aduc foarte bine aminte de tine. Ai devenit actriţă, mi se pare.

— Da, aşa e, consimţi Rilla, şi se chinui să găsească ceva spiritual de spus de genul: „Şi dumneavoastră sunteţi în cea mai bună formă", dar se decise că nu merita efortul.

Schimbul acesta de cuvinte epuizase probabil tot ce aveau să îşi spună ea şi doamna Pritchard. În mod salvator, apăru altcineva să discute cu ea şi Rilla plecă pe furiş. Nu ar fi avut niciun sens să-i amintească bătrânei slute cum obişnuia să îi spioneze, pe ea şi pe Hugh. „Probabil că a uitat totul legat de vremurile alea, se gândi Rilla, şi aşa ar trebui să fac şi eu. Am să merg să vorbesc cu Sean." Echipa îi filma pe oaspeţii de pe peluză cu o cameră de filmat de mână, dar Sean fusese însărcinat de Leonora să aibă grijă de Nanny Mouse şi o împingea curajos în scaunul cu rotile de la un grup de oameni la altul.

Leonora inspiră adânc. Mozzarella în aluat cu busuioc, clătitele cu somon veniseră şi plecaseră şi tortul de spumă de ciocolată era pe drum. Ştia după murmurele mulţumite care se auzeau de la celelalte mese că mâncarea fusese un succes desăvârşit. Urmărise siluetele negre şi albe ale echipei lui Bridget învârtindu-se printre mese ca nişte dansatoare, reuşind să aducă şi să împartă felurile

variate de bucate. Ea mâncase tot ce i se pusese în faţă, dar nu savurase propriu-zis nimic. Se petreceau prea multe; erau prea multe lucruri la care să te uiţi. Mai era şi problema cu discursul ei.

Nu intenţionase să ţină unul, dar Efe, Gwen şi James spuneau că toată lumea avea să se aştepte la asta de la ea.

— Detest să vorbesc în public, murmurase Leonora în timp ce erau încă pe terasă la un pahar.

— Oamenii ăştia sunt prietenii dumneavoastră, spuse Reuben Stronsky. Nu trebuie să spuneţi nimic extravagant.

— Ei bine, oricum aveam de gând să le mulţumesc tuturor pentru că au venit, bineînţeles, dar un discurs adevărat, asta e o altă treabă.

— Credeam că vrei să le povesteşti tuturor despre Maude Walsh, spuse Efe.

Şi aşa că acum iat-o, după ce promisese să vorbească. Pentru moment însă, îşi permitea să savureze tortul de spumă de ciocolată. Ce inteligent din partea lui Bridget să îl servească odată cu zmeura şi căpşunele astea divine! Un desert perfect, se gândi Leonora, şi îl lăsă să i se topească în gură. Apoi se uită în jurul mesei la familia ei.

După cum se dovedi, lipsa Fionei era avu şi o urmare bună. Însemna că Reuben putea sta cu ei. Fusese o surpriză destul de mare pentru Leonora, deşi încercase să ascundă asta când făcuse cunoştinţă cu el. „Milionar american” o făcuse să se gândească la cineva gras şi cu faţa roşie, cu o pălărie mare, iar el era exact opusul, slab şi înalt şi liniştit, cu o claie de păr alb. Ochii îi erau foarte închişi la culoare, iar manierele – impecabile. Îi adusese chiar şi un cadou, ceea ce era mai mult decât amabil din partea lui.

— Am să aştept până mai târziu să vi-l dau, dacă nu vă supăraţi, îi spusese, şi ea fu imediat curioasă şi mirată.

De ce nu putea să fie pus lângă celelalte cadouri sub copac şi să fie deschis odată cu ele?

Nanny Mouse se distra. Domnişoara Lardner stătea lângă ea, având grijă să mănânce puţin, dar în cea mai mare parte a timpului, bătrâna domnişoară se uita doar în jurul ei cu aerul unui copil aflat la circ, cu ochii larg deschişi de mirare. Sean se afla de cealaltă parte a ei şi vorbea cu ea tot timpul, ceea ce era extrem de drăguţ din partea lui. Poate că încerca să o impresioneze pe Rilla, dar Leonora ştia că el o plăcea pe Nanny cu adevărat.

Domnişoara Lardner înmânase cadoul lui Nanny Mouse cu un aer oarecum de scuză, dar Leonora fu mişcată de semnul de carte cusut de mână cu cruciuliţe.

— Vederea domnişoarei Mussington nu mai e ce a fost odată, explică domnişoara Lardner, dar a insistat să facă asta pentru dumneavoastră, doamnă Simmonds.

— Îmi place nespus de mult, spusese Leonora cu sinceritate. Voi avea grijă să îi mulţumesc mai târziu.

— Mamă! zise Gwen, întrerupându-i gândurile. Aduc tortul aniversar. Uite!

Toţi oaspeţii se întindeau să vadă tortul, care era purtat în jurul pavilionului într-un fel de tur de onoare. Leonora respinsese complet lumânările. Nu avea deloc intenţia să fie văzută suflând în public. Tava imensă înainta în jurul pavilionului, şi aplauze spontane izbucniră, când toată lumea îşi dădu seama că glazura era o reproducere perfectă a uneia dintre picturile Colecţiei Walsh: portretul Leonorei tânără, stând pe marginea patului, purtând o rochie liliachie.

— Splendid!

— Prea ingenios pentru a fi exprimat în cuvinte!

— Ce idee minunată!

Toată lumea începu să vorbească dintr-odată, aşa că James trebui să se ridice şi să ceară linişte.

— Vă mulţumesc tuturor. Îmi pare rău că trebuie să întrerup discuţiile, dar e timpul pentru tăierea tortului. Aşa frumos cum e. Şi am să o invit pe Leonora să spună câteva cuvinte, dar înainte de a face toate astea, haideţi să cântăm pentru o mare doamnă. „Mulţi ani trăiască, Leonora!"

Mulţi ani trăiască fusese întotdeauna unul dintre cântecele cel mai puţin preferate ale Leonorei, dar zâmbi elegant în timp ce societatea adunată încerca, fără mult succes, să potrivească „dragă" alături de numele ei pe ritmul muzicii. De îndată ce se termină, se scula în picioare şi ridică mâna ca să pună capăt aplauzelor.

— Sunteţi foarte drăguţi, spuse. Sunt atât de încântată că aţi venit cu toţii să fiţi alături de mine la aniversarea mea! Şi vă mulţumesc pentru cadourile minunate. Atât de generoase şi bine gândite! Voi petrece de minune, deschizându-le în seara asta.

Leonora îşi plimbă privirea pe la fiecare masă. „Aceştia sunt prietenii tăi, îşi spuse. Nu are de ce să-ţi fie frică." Inspiră adânc şi începu: Nu intenţionez să ţin un discurs lung. Ştiu cât de mult tânjiţi cu toţii să mâncaţi acest tort deosebit de frumos. E o surpriză minunată şi, sincer, nu mă aşteptam, aşa că îi mulţumesc familiei mele pentru el. Sper că s-a gândit cineva să îl fotografieze înainte de a dispărea – mulţumesc, dragă Alex, ştiam că mă pot bizui pe tine – şi primul lucru pe care trebuie să îl fac e să îi mulţumesc lui Bridget pentru masa perfectă şi lui Jane pentru florile splendide.

Strigăte de „bravo" se înălţară din fiecare colţ al pavilionului şi Bridget îşi înclină capul în semn de recunoştinţă.

— Trebuie să le mulţumesc, de asemenea, fiicei mele Gwendolen şi lui James, soţul ei, cât şi restului familiei mele, dar este ceva ce voiam să vă spun în mod special. Şovăi o clipă, apoi continuă:

Cunoaşteţi cu toţii picturile lui Ethan Walsh, tatăl meu. Aţi fost cu toţii extraordinar de amabili cu mine, cât timp am condus Willow Court, şi de aceea simt că trebuie să vă spun adevărul. Acesta va fi adus la cunoştinţa publicului destul de curând, pentru că se filmează un documentar pentru televiziune despre tablouri, regizat de Sean Everard, care se află astăzi aici. Unii dintre voi vor fi făcut cunoştinţă cu el înainte de masă, sunt sigură. Leonora inspiră adânc şi continuă: Adevărul este acesta. Nu tatăl meu a fost cel care a pictat tablourile expuse în casă, ci mama mea, Maude. Nu pot intra acum în detalii, pentru că ar dura prea mult, dar pe scurt, tata a indus în eroare întreaga lume şi a împins-o pe mama să îşi ia viaţa. Am descoperit asta din întâmplare. O întâmplare foarte fericită. Acum de-abia încep să depăşesc starea de şoc, dar pot să vă spun că lui Maude Walsh i se va face dreptate datorită lui Reuben Stronsky, care se află alături de noi.

Reuben se ridică pe jumătate şi zâmbi spre toată lumea, apoi se aşeză din nou.

— Domnul Stronsky va avea grijă ca tablourile să fie expuse cum se cuvine pentru generaţiile viitoare, într-o galerie construită anume, şi îi sunt foarte recunoscătoare că mă ajută în activitatea căreia mă voi dedica de acum înainte, aceea de a mă asigura că opera mamei mele va fi văzută şi povestea ei spusă. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi ascultat şi că aţi făcut această petrecere atât de specială. Mulţumesc.

Leonora deveni conştientă de aplauze şi de faptul că Gwen îi punea un cuţit în mână.

— Trebuie să tai tortul, mamă, şopti Gwen, şi Leonora se aplecă înainte, ca să taie prima felie.

Îşi puse totodată o dorinţă, exact aşa cum obişnuia să facă atunci când era doar o fetiţă. „Te rog, fă ca toată lumea să fie fericită”, se

gândi, şi apoi se mustră imediat pentru că era atât de proastă. Nu se putea în niciun caz ca toată lumea să fie fericită. Se corectă puţin în minte: „Te rog, fă ca toată lumea să fie cât de fericită se poate, atunci când se poate". Aşa era mai bine.

Începură din nou să cânte, iar Bridget şi cele două ajutoare veniră să ia tortul ca să poată fi tăiat în peste şaptezeci de bucăţi. Melodia era de data asta *For She's a Jolly Good Fellow,* care era mai potrivită decât *Mulţi ani trăiască,* dar nu cu mult.

— Ce cântec grozav de nepotrivit! spuse Reuben, aplecându-se să îi şoptească la ureche. Meritaţi ceva mai respectabil, doamnă Simmonds. Ceva mai grandios.

— Te rog, spune-mi Leonora.

Reuben Stronsky, decise ea, era un adevărat gentleman.

Beth făcu un înconjur până în Grădina Peter Rabbit, ca să se sustragă de la petrecere. Alex fotografia cheflii lângă lac şi în foişor. Mulţi oameni plecaseră deja, dar încă mai rămăseseră destui care să îi recompenseze truda. Prânzul fusese perfect, şi o văzuse pe Gwen relaxându-se pe măsură ce fuseseră aduse şi împărţite un fel delicios după celălalt. Omleta persană oferită vegetarienilor era divină, şi în ce priveşte mozzarella în aluat cu busuioc era aproape cel mai gustos lucru pe care ea îl mâncase vreodată.

Toată lumea, la toate mesele, părea să se distreze de minune. Melanie, observă ea, bea din greu şi îşi flutura decolteul pe sub nasul oricui se uita, adică al majorităţii bărbaţilor de care se apropia. La un moment dat, înainte de prânz, Beth îl văzuse pe Efe din nou cu mâna pe... puteai să o numeşti partea de jos a spatelui? – Sau fundul?... lui Melanie. Nu-şi putea ţine mâinile sub control nici măcar în public.

Merse de-a lungul aleii până la şopron. Dintr-odată i se păru exact locul potrivit în care să mergi ca să scapi o vreme de petrecere. Se apropie de uşă şi era pe punctul de a o deschide, când auzi un zgomot dinăuntru. Nu voci, ci altceva. Nu trebui să asculte mai mult de o clipă sau două ca să îşi dea seama de ce se întâmpla. Vreo pereche sau alta întreţinea o relaţie sexuală rapidă. Ar fi putut fi oricine, dar o senzaţie de greaţă în adâncul stomacului o avertiza că puteau fi Efe şi Melanie. „Trebuie să verific, se gândi. Nu, nu trebuie. Aş putea la fel de bine să plec şi să îi las să-şi facă de cap. Ce-mi pasă mie? Nu e treaba mea". Şovăi şi apoi aruncă o privire înăuntru de la fereastra mică, destul de prăfuită.

Nu putea vedea foarte bine, dar zărea un freamăt de picioare, şi părul negru al lui Melanie împrăştiat peste masa de lucru din colţ. Auzi mormăieli şi gemete şi vocea răsunătoare a lui Melanie îi deconspiră.

— Oh, Efe, Efe, da... daa.

Beth fugi de-a lungul cărării printre salate şi morcovi spre casă, încercând să-şi scoată din minte ceea ce tocmai văzuse. „Biata Fiona, se gândi. Chiar îl doare în cot de ea. Efe are grijă să-şi potolească poftele, îşi spuse, şi asta-i tot." Fu fericită să observe că nu suferea deloc, îl iubea, bineînţeles, dar orice urmă de dorinţă dispăruse. Ceea ce rămânea era preocupare, afecţiune şi devotament familial. Ceea ce o uimea acum era forţa sentimentelor ei faţă de Alex. Cum putuse să fie atât de oarbă atâta timp?

— Ai fost o comoară, îi spuse Rilla lui Sean. Să ai grijă de Nanny Mouse toată ziua! O adevărată comoară!

Stăteau în alcov şi fumau. Chiar şi după o perioadă aşa de scurtă de timp, această parte a casei o făcea pe Rilla să se simtă

sentimentală. „Aici, se gândea, e locul în care am vorbit propriu-zis pentru prima dată unul cu celălalt. Aici a început totul."

— Astăzi poţi să arunci mucuri de ţigară printre trandafiri, spuse Sean. Leonora vorbeşte cu Reuben Stronsky şi a avut o zi atât de aglomerată, încât n-ar observa defel.

— Ba da, ar observa. Nu o cunoşti pe mama. Dar a fost o petrecere minunată, nu-i aşa? Mie mi s-a părut că tortul ăla de spumă de ciocolată a fost cel mai bun lucru dintre toate. Mă întreb dacă Bridget mi-ar da oare reţeta. Şi Gwen arată mult mai relaxată, acum că s-a terminat petrecerea.

— Mai sunt încă multe de făcut la film, spuse Sean. Va trebui să mă întorc săptămâna viitoare, poate miercuri, şi să îi iau încă o dată un interviu Leonorei.

— Dar luni sau marţi? zise Rilla. Ce faci atunci?

— Păi, luni e liber, dar marţi trebuie să merg la birou, bineînţeles.

— Bineînţeles. Dar după serviciu? Vrei să vii să iei cina cu mine, marţi seara?

— Speram să întrebi.

— Întreb.

Se întoarse să îl sărute.

— Ne-ar putea vedea cineva, murmură el oarecum cu jumătate de gură.

— Nu-mi pasă, zise Rilla. Sărută-mă. După câteva clipe, ea murmură: Marţi seara, am uitat să-ţi spun, nu uita să-ţi aduci periuţa de dinţi.

Gwen se uită înspre pavilion. Toate mesele aveau să fie strânse în curând şi ea era fericită la gândul că de spălatul vaselor şi de curăţenie avea să se ocupe altcineva. În curând avea să rămână

doar familia la Willow Court şi Leonora avea să îşi deschidă cadourile rămase. Se puteau culca devreme. Se gândi să facă o plimbare prin grădina sălbatică spre lac, simţindu-se uşurată de o povară pe care o purtase mult prea mult timp pe umeri.

Se aplecă, îşi dădu jos sandalele şi le lăsă pe iarbă. Nimeni nu avea să vină pe drumul acesta, era aproape sigură, şi oricine ar veni, le-ar lăsa acolo. Grădina sălbatică nu era un loc potrivit pentru tocuri înalte şi rochii de petrecere. Gwen îşi dorea să fi purtat pantaloni. „Sunt singură, se gândi, pentru prima dată de zile întregi. Nimeni nu îmi cere părerea şi nu îmi spune nimic. E o fericire."

Pe când se apropia de lac, văzu pe cineva – o femeie – stând pe butucul bătrân. Şi lebedele se adunaseră acolo. Gwen fu surprinsă de cât de dezamăgită era să descopere că nu avea să fie singură până la urmă. Să se întoarcă acasă? „Nu, la naiba, de ce?" se gândi, şi apoi observă că femeia era Rilla.

— Rilla? spuse nesigură. Te simţi bine?

— Bună, Gwennie. Bineînţeles că mă simt bine. De ce nu m-aş simţi?

Gwen începu să vorbească, dar Rilla o întrerupse.

— Vrei să spui pentru că sunt aici la lac, nu-i aşa?

Gwen dădu din cap.

— Sunt doar surprinsă că ai ales să vii încoace singură.

— E un test, zise Rilla. Am fost aici cu Sean şi nu a fost aşa de rău. Am putut să privesc apa fără prea mare strângere de inimă, serios. Aşa că m-am gândit că aş putea încerca şi singură.

— Dar...

Gwen se întrebă ce putuse să-i fi spus Sean să o convingă pe sora ei să vină jos pe malul lacului şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Rilla spuse:

— A fost opera mamei de fapt. Ea... ea mi-a explicat bine ce s-a întâmplat când a murit Mark. M-a făcut să mă simt... ei bine, ceva mai puţin vinovată pentru că nu am fost aici.

— Nici noi nu am vorbit despre asta niciodată, nu-i aşa? spuse Gwen. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, ştiu, dar erau copiii...

Îşi muşcă buza, amintindu-şi deodată de perioada aceea oribilă, când Efe se trezea noaptea, având coşmaruri, şi nu era de mirare, şi când Alex refuzase câteva săptămâni să vorbească. Dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de Chloë, ar fi înnebunit. La vremea aceea îi fusese recunoscătoare Leonorei pentru că ţinuse totul sub control.

— Tu n-ai greşit cu nimic, Gwen, spuse Rilla calm. Nu te-am învinuit câtuşi de puţin, şi acum, ei bine, hai să spunem doar că totul e mai clar acum şi sunt aici, nu-i aşa? Stau lângă lac. Şi înfrunt problema, cum ar spune Beth.

Rilla se ridică şi începu să se plimbe. Gwen îşi potrivi ritmul paşilor cu al ei.

— A fost o petrecere super, spuse Rilla, pe un ton care sugera o schimbare de subiect; o uşurare a atmosferei.

— Niciun dezastru, slavă Domnului!

— Şi nu ştiu dacă ai observat, continuă Rilla, dar Beth şi Alex sunt mereu împreună, nu-i aşa?

Gwen zâmbi.

— Ei au fost întotdeauna prieteni, din copilărie.

— Nu genul acela de apropiere, Gwen. Adică... ei bine, am dat peste ei ieri în bucătărie şi se sărutau.

Gwen se opri şi se uită lung la Rilla.

— Eşti sigură?

— Absolut. Ce zici de asta?

— Nu ştiu. Gwen se gândi o clipă la asta. Doamne, Rilla, am putea deveni rude prin alianţă şi totodată surori? E destul de ciudat, nu-i aşa?

— Eu cred, zise Rilla, că ei sunt norocoşi că sunt cruţaţi de orice surpriză în ce priveşte soacra.

Râsul lor rupse tăcerea după-amiezii târzii.

Aproape toată lumea plecase acasă. Era ora şase şi ultimii oaspeţi se îndreptau spre zona de parcare.

— Minunată petrecere!

— Mulţumim, Leonora dragă!

— La revedere, la revedere...

Gwen şi James se îndreptară spre bucătărie.

— Unde ai fost, iubito? întrebă James. Te-am căutat peste tot.

— M-am dus jos la lac. Doar ca să fiu singură puţin, dar Rilla era acolo.

— Serios? La lac? Asta e un pic ciudat, nu-i aşa?

— Am să-ţi povestesc totul despre asta mai târziu, dar acum tânjesc după o ceaşcă de ceai. Se cufundă într-un scaun. Sunt complet epuizată.

— A fost un triumf, draga mea, spuse James. Meriţi o medalie. Totul a mers ca pe roate.

— Da, cred că da, fu de acord Gwen. Şi ai observat ce mulţi oameni i-au spus lui Chloë că pomul ei a fost cel mai frumos lucru pe care l-au văzut de ani de zile?

— Tu ai fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut eu de ani de zile. Strălucitoare.

— Prostii, James. Nu te prosti.

— Nu, serios. Frumoasa balului. Şi eu sunt un bărbat norocos că te am. Nu-ţi spun asta destul, nici pe departe, nu-i aşa? Dar chiar te iubesc, draga mea. Ştii asta, nu-i aşa?

Gwen încerca să oprească lacrimile care i se adunau în ochi. Clipi repede. Câtă vreme trecuse de când James spusese asta în atâtea cuvinte?

— Sigur că da, rosti cât de vesel putu.

— Bine! zise James. Acum ai face faţă unui biscuit după toată mâncarea aia de la prânz?

— N-am să mai fac faţă niciodată vreunui biscuit, răspunse Gwen.

Chiar în acel moment intră Rilla în bucătărie.

— Oh, bună, voi doi, zise. Ce idee bună... o ceaşcă de ceai. Şi n-ar strica şi un biscuit. Sau chiar doi. A trecut o veşnicie de la prânz, nu-i aşa?

Gwen şi James începură amândoi să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic, zău, zise Gwen. Cred că ni s-a urcat şampania la cap.

Beth era sus să-şi ia jacheta. Ea, Chloë, Philip şi Alex mergeau la restaurant. Hotărâseră în unanimitate că aveau nevoie de o schimbare de peisaj. Când coborî scările, îl văzu pe Efe stând la uşa camerei lui.

— Bună, Efe, spuse, dându-şi toată osteneala să şteargă din minte imaginea lui cu Melanie în şopron. Singur cuc?

— Intră puţin, Beth! spuse. Vorbeşte cu mine! Mă simt jalnic.

Îşi dădu seama că băuse mult prea mult după felul în care i se împleticea limba în gură. Se uită la ceas.

— N-ai timp? zise el. N-ai timp pentru sărmanul bătrân Efe, ei?

— Oh, Doamne, Efe! zise ea. Dacă ai de gând să fii patetic, am plecat.

— Nu, nu. N-am să fiu patetic. Promit. Intră numai să discutăm. Sunt singur cuc.

Ea intră în cameră şi se aşează pe scaunul de lângă fereastră.

— Ai putea, zise Efe, să vii să stai aici pe pat cu mine.

— De ce-aş vrea să fac asta, Efe?

— Suntem fraţi de sânge, îţi aduci aminte? Sau surori. Surori de sânge nu sună chiar aşa de bine, nu-i aşa? Nu. A plecat, Beth. Fiona. Şi acum pleci tu. Dar tu ai fost întotdeauna cea mai bună prietenă a mea, ştii asta. Cea pe care am admirat-o. Cea la a cărei înălţime au trebuit să se ridice toate celelalte femei ale mele.

„Ce ironic", se gândi Beth. Se uită la Efe, şi fu mai sigură ca niciodată că Alex era cel pe care îl iubea. Şi pe Alex îl dorea. Orice dubiu care ar fi putut exista, ascuns în străfundurile minţii, chiar şi când îl sărutase, dispăruse, absolut pentru totdeauna.

— Trebuie să plec, Efe, spuse Beth, puţin mai blând.

„L-am iubit atât de mult, se gândi. Cum de s-a evaporat totul atât de repede?" Totuşi, se întâmplase. Acum, tot ce simţea pentru Efe era un fel de milă tandră, amestecată cu dispreţ.

— Plecaţi naibii toate, nu-i aşa? Fiona a plecat.

— Totuşi, nu ţi-e tocmai dor de ea, nu-i aşa? spuse Beth. Melanie aia părea că se pricepe de minune să te înveselească.

— Doar o partidă bună, asta-i tot ce e, Beth. Pot vorbi cu tine. Nu pot vorbi cu nimeni altcineva. Nu cu Fiona, şi nici cu Melanie. Cu tine. Cred că te iubesc cel mai mult, Beth. Da, categoric. Vino încoace!

— Nu, Efe! spuse ea, cât de ferm putu. Cu câteva zile în urmă ar fi dat orice să-l audă pe Efe spunând asta. „Te iubesc cel mai mult, Beth." Nu numai că nu credea un cuvânt din tot ce-i spunea el, ci

chiar mai rău, nu ar fi fost în stare să-l privească în faţă, chiar dacă ar fi fost adevărat. Văzuse cum trata femeile cu care avea de-a face. Continuă: Tu nu mă iubeşti cel mai mult. Nu ştiu ce crezi că pot face pentru tine, dar acum plec. Merg la restaurant cu Alex. Aşa că ne vedem mâine, cred.

— Nenorocitul de Alex! Te-a furat de sub nasul meu. Nemernicul! Am să discut cu el. Mâine. Se prăbuşi pe spate pe pat şi îşi acoperi faţa cu un braţ. Cară-te, Beth! Cară-te la Alex, dacă asta vrei!

— Pa, Efe, spuse şi părăsi camera.

O să treacă peste asta după un somn bun şi s-ar putea chiar să uite tot ce îi spusese. „Prea târziu, se gândi. A spus-o mult prea târziu. Şi nu-mi pasă. Nu-l mai iubesc aşa." Coborî în fugă să-l caute pe Alex.

Nanny Mouse era acoperită în pat, cu mâinile strânse pe plapumă.

— A fost o petrecere minunată, nu-i aşa? Chiar mi-a plăcut, spuse domnişoara Lardner.

Pălăria ei de paie cu cireşele lucioase fusese pusă la loc.

— Da, spuse Nanny Mouse. A fost o petrecere foarte bună. Am dus vreun cadou?

— Da. Nu ţi-a mulţumit Leonora pentru el? Mi-a spus cât de mult i-a plăcut.

— Cineva mi-a mulţumit. O doamnă bătrână. Nu Leonora. Mă întreb de ce ea n-a fost acolo. Bănuiesc că e la şcoală, nu crezi?

— Aşa cred, draga mea, spuse domnişoara Lardner. Noapte bună, domnişoară Mussington.

— Nu lăsa ţânţarii să te ciupească, spuse Nanny Mouse. Asta îi spuneam mereu Leonorei: „Nu lăsa ţânţarii să te ciupească."

— Trebuie să fii foarte obosită, spuse Reuben. N-am să te ţin mult, Leonora. A fost o zi memorabilă.

— Sunt puţin istovită, dar nu cred că am să pot dormi la noapte. Acesta e primul moment de linişte pe care l-am avut toată ziua asta. Sunt de asemenea foarte curioasă să văd cadoul pe care mi bai adus. Recunosc. E o copilărie, ştiu.

Stăteau pe banca de sub magnolia din Grădina Liniştită. Umbrele se furişau pe iarbă. În curând avea să se lase amurgul.

— Cred, spuse Reuben, că m-aş fi scutit de multe probleme dacă aş fi venit să te vizitez cu doi ani în urmă, când am început să mă gândesc la Colecţia Walsh.

Zâmbi.

— Nu erai acasă când am văzut tablourile şi m-am îndrăgostit de ele. Era în toiul iernii şi n-am aruncat nici măcar o privire asupra grădinilor. În grabă, ca de obicei. Eu sunt mereu pe fugă.

Leonora spuse:

— Tata avea motive atât de îngrozitoare pentru a păstra tablourile aici, încât acum vreau să iasă în lume, cât de repede posibil.

Reuben se îndreptă de spate pe bancă.

— Nu vom discuta despre afaceri acum, Leonora. E ziua ta. Dar mă gândesc serios la un fel de aranjament. O galerie mică aici, aproape, lângă foişor, şi poate chiar construită în acelaşi stil... Ştii tu, multă sticlă şi fier forjat alb... Şi alta în partea cealaltă, în State. Vom vorbi despre asta mâine.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare, Reuben, pentru tot.

— Pentru ce? spuse Reuben. Mă simt privilegiat că am participat la petrecerea ta. Acesta e un loc deosebit de frumos.

— Ador serile acestea de la sfârşitul verii, spuse Leonora.

— Vine toamna şi se simte, nu-i aşa?

— Da, cred că se simte, dar încă e la mare depărtare. E greu să-ţi imaginezi un anotimp ca iarna într-o zi ca astăzi.

Puse un pachet mic în mâna Leonorei.

— Lasă-mă să îţi spun povestea acestui cadou, spuse. Am fost la Paris luna trecută şi scotoceam, aşa cum fac mereu, printre tarabele de pe Malul Stâng, la buchinişti, unde vând cărţi la mâna a doua şi hărţi şi lucruri din astea.

Leonora dădu din cap.

— Da, şi eu le ador.

— Am găsit ceea ce se află în pachetul acesta la fundul unei grămezi mari de chilipiruri.

Încet, Leonora desfăcu pachetul. Înăuntru era un tablou mic, înrămat. Pastel, după cum observă imediat. Portretul în pastel al unei tinere, rezemându-se pe parapetul unui pod în Paris. Notre-Dame se vedea în fundal.

— E Maude? Ce uimitor! E frumoasă, spuse Leonora. E fericită! Poate îndrăgostită. Aşa îmi pare mie. Ca o femeie fericită îndrăgostită.

— Aşa e. Dar nu ai observat semnătura.

— Nu o prea pot descifra fără ochelari. Cine e artistul?

— Ethan Walsh. Acesta e un Ethan Walsh autentic. Unul dintre foarte puţinele. Îmi imaginez că l-a făcut în timp ce locuiau la Paris. L-am întrebat pe tipul de la taraba cu cărţi unde dăduse peste el, fără să sper să aflu prea mult, dar mi-a spus exact. Cineva pe nume Jacques Noiret i-l vânduse. Făcea parte dintr-o mulţime de chestii care aparţinuseră mamei acestui Noiret, care avusese o mică pensiune, se pare. Îţi vine să crezi ce întâmplare norocoasă?! Ca eu să dau aşa peste el? Cu câteva săptămâni înainte de a te cunoaşte? Eu cred că e uimitor. Surprinzător.

Leonora tăcu multă vreme, uitându-se lung la faţa mamei ei, tânără, lipsită de griji, plină de dragoste pentru bărbatul care aşternea chipul ei pe hârtie. Ethan. Deloc crud, pe atunci. Nu înverşunat pe talentul superior al lui Maude. Neînşelând pe nimeni, ci spunând lumii cât de mult o iubea pe femeia aceasta din faţa lui. Aceasta era mama ei, înainte ca Willow Court să devină închisoarea ei. Leonora şi-o putea imagina pe Maude în pensiunea lui madame Noiret, rezemându-se pe perne cu margini de dantelă într-un pat înalt cu cadru de alamă, uitându-se la soţul ei iubitor în timp ce făcea schiţe lângă fereastra deschisă, urmărindu-l cum îşi muta privirea de la linia acoperişurilor de afară, pentru a-i zâmbi. Nu era nimic pe chipul din acest tablou care să prevestească părul plutind pe o apă întunecată în spatele unei cortine de crengi de sălcii; nimic despre durere, sau supărare, sau disperare.

— Mulţumesc, Reuben. Nu-mi pot imagina nimic în întreaga lume care să-mi placă mai mult. Nu am decât amintiri triste despre mama mea, dar tu mi-ai dat o altă Maude. Şi totodată, ceva bun despre tatăl meu, de care să mă sprijin în timp ce încerc să pricep pe de-a întregul ceea ce a făcut. Trebuie să o fi iubit foarte mult, nu crezi, când a pictat-o? Chiar dacă s-a schimbat după aceea.

— Cu siguranţă, spuse Reuben. O iubea foarte mult. Cred că ar trebui să intrăm acum, Leonora, nu crezi? Se face târziu.

— Du-te tu, Reuben! Eu am să vin într-o clipă. Şi îţi mulţumesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Leonora îl urmări cum părăsea grădina. Închise ochii pe jumătate şi descoperi că se uita la stratul unde florile de vară târzie erau aproape trecute. Amintirea îi veni din senin. Maude, stând pe un scaun mic, cu un caiet de schiţe în mână. Florile, cutele fustei mamei ei. „Sunt atât de aproape de ea. Trebuie să fi fost într-o vară când eram foarte mică, se gândi Leonora. Îmi aduc aminte cum

mirosea, a soare şi a lăcrămioare, şi avea o pălărie cu un bor lat şi o fundă mov pal. Îmi amintesc totul despre acel moment." Zâmbi. Recuperase un tablou cu mama ei, o reprezentare luminoasă care să se opună imaginilor triste care o bântuiau. „Poate mai târziu, îşi spuse, o să-mi amintesc alte lucruri, diferite frânturi din viaţa lui Maude."

Leonora continuă să stea sub magnolie, ţinând portretul în braţe, până când soarele se pierdu după zidul grădinii. Apoi ea se ridică şi se îndreptă înapoi spre casă.

Cuprins

- Miercuri,
- 21 august 2002
- Joi,
- 22 august 2002
- Septembrie 1935
- Vineri,
- 23 august 2002
- Ianuarie 1947
- Iunie 1948 – martie 1954
- Sâmbătă,

- 24 august 2002
- Iulie/august 1971
- Martie 1982
- August 1935
- Decembrie 1998
- Duminică, 25 august 2002
- Ziua de naştere a Leonorei

O familie extinsă se reunește la sfârșit de august pentru a sărbători împlinirea a șaptezeci și cinci de ani de viață de către formidabila *mater familias*, Leonora.

Ea este fiica celebrului pictor eduardian Ethan Walsh, ale cărui picturi sunt păstrate la vila familiei, Willow Court în Wiltshire. La petrecerea Leonorei vor fi prezente fiicele ei, Gwen și Rilla, pe care le-a crescut singură, după ce a rămas văduvă la mai puțin de treizeci de ani; fiica vitregă a Rillei, Beth; și soțul și cei trei copii ai lui Gwen cu soții și iubiții lor. Un outsider se alătură grupului: Sean Everard, un regizor de televiziune care face un documentar despre viața și opera lui Ethan Walsh.

Toate familiile au secretele și partea lor întunecată, iar cea a Leonorei nu face excepție. Înainte ca pavilionul să fie demontat și toți oaspeții să plece pe drumurile lor, ies la lumină două evenimente șocante din trecut, care schimbă pentru totdeauna viața Leonorei și a fiicelor ei.

O poveste fascinantă, care se întinde pe o perioadă de peste șaptezeci de ani, scrisă în tradiția unor romane precum *Căutătorii de scoici*, de Rosamunde Pilcher.